GW

Leif GW Persson

ADEVĂRATA POVESTE A NASULUI LUI PINOCCHIO

Evert Bäckström #3

LEIF GW PERSSON

Seria: Evert Bäckström

Volumul 3

ADEVĂRATA POVESTE A NASULUI LUI PINOCCHIO

Original: *Den sanna historien om Pinocchios näsa*
[*The Sword of Justice*] (*2013*)

Traducere din suedeză de:
CIPRIAN ȘIULEA

virtual-project.eu

2017

Aceasta este o poveste crudă pentru copii maturi și, dacă n-ar fi existat răposatul țar al Rusiei, Nicolae al II-lea, prim-ministrul britanic Sir Winston Churchill, președintele rus Vladimir Putin și inspectorul-șef Evert Bäckström de la Poliția Districtului de Vest din Stockholm, aceste evenimente nu ar fi avut loc niciodată.

În acest sens, este o poveste despre rezultatele cumulative și finale ale acțiunilor săvârșite de patru bărbați de-a lungul unei perioade de peste 100 de ani. Patru bărbați care nu s-au întâlnit niciodată unul cu celălalt, care și-au dus viața în lumi diferite, în care cel mai bătrân dintre ei a fost ucis cu 40 de ani înainte de nașterea celui mai tânăr.

Ca în atât de multe ocazii anterioare și indiferent de compania și circumstanțele în care va fi ajuns, Evert Bäckström este cel care va da de capăt acestei povești.

LEIF G.W. PERSSON
Professorsvillan, Elghammar
Primăvara lui 2013

I

Cea mai frumoasă zi din viața inspectorului-șef Evert Bäckström

1.

Era luni, 3 iunie, dar, chiar dacă era o zi de luni și fusese trezit în miezul nopții, inspectorul-șef Evert Bäckström avea să o considere mereu cea mai frumoasă zi din viața lui. Mobilul lui de serviciu începu să sune exact la ora 5 dimineața și, deoarece persoana care suna nu voia să renunțe, nu prea avu de ales.

— Daaa, răspunse Bäckström.

— Am o crimă pentru tine, Bäckström, spuse ofițerul de serviciu de la Poliția din Solna.

— La ora asta? spuse Bäckström. Cine e, regele sau prim-ministrul?

— Chiar mai bine de-atât.

Colegul lui abia putea să-și stăpânească încântarea.

— Te ascult.

— Thomas Eriksson, răspunse ofițerul de serviciu.

— Avocatul, spuse Bäckström, străduindu-se să-și ascundă surpriza.

Nu poate fi adevărat, se gândi el. *E mult prea frumos ca să fie adevărat.*

— Chiar el. Ținând cont de relațiile voastre din trecut, am vrut să fiu primul care îți dă vestea cea bună. De fapt, Niemi de la Criminalistică m-a sunat și mi-a spus să te trezesc. Așa că sincere felicitări, Bäckström! Felicitări din partea noastră, a tuturor, cei de la secție. Tu ești cel care râde la urmă.

— E absolut sigur că e crimă? Și că e Eriksson?

— Fără îndoială, Niemi e sigur sută la sută. Se pare că sărmana noastră victimă arată destul de groaznic, dar el e.

— O să încerc să găsesc o modalitate de a-mi gestiona suferința, spuse Bäckström.

•••

E cea mai frumoasă zi din viața mea, se gândi el în timp ce punea capăt scurtei conversații. Era deja perfect treaz și avea mintea limpede cristal, într-o zi precum cea de astăzi trebuia să te asiguri că profiți la maximum de fiecare clipă. Că nu ratezi nicio secundă.

Primul lucru pe care îl făcu fu să-și ia halatul și să se ducă la toaletă, ca să atenueze presiunea din vezică. Era un obicei pe care și-l făcuse de mic și pe care avusese grijă să-l păstreze. Atenuarea presiunii înainte să se ducă la culcare și imediat ce se trezea, indiferent dacă era sau nu necesar, în contrast flagrant cu ceea ce păreau să facă mare parte din zi colegii lui bărbați chinuiți de prostată.

Un jet superb de înaltă presiune, se gândi Bäckström mulțumit, în timp ce stătea cu supersalamul lui strâns bine în mâna dreaptă, simțind cum nivelul urinei scade în zona lui inferioară, bine proporționată. Ar fi momentul să refacem puțin echilibrul, reflectă el, încheind prin câteva smuciri ferme ale salamului, pentru a stoarce și ultimele picături care se strânseseră acolo în timpul unei nopți complet lipsite de vise.

Apoi se duse direct în bucătărie, ca să-și pregătească un mic dejun copios. Un teanc frumos de felii groase de șuncă daneză, patru ochiuri, suc de portocale proaspăt făcut și o cană mare cu cafea tare și lapte cald. Ancheta unei crime nu era ceva de care să te apuci pe stomacul gol, iar morcovii și tărâțele de ovăz erau aproape sigur un factor care contribuia la faptul că toți colegii lui malnutriți și cretini o dădeau în bară cu o regularitate atât de deprimantă.

După asta se duse, mulțumit și sătul, în baie, unde făcu duș, săpunindu-se cu grijă pe secțiuni, în timp ce apa caldă se prelingea pe trupul lui plăcut rotunjit și armonios construit. Apoi se șterse minuțios, după care se bărbieri cu ajutorul unui aparat de ras adevărat, de modă veche, și al unei cantități generoase de spumă de ras. În sfârșit, se spălă pe dinți cu periuța lui electrică și, doar ca să fie absolut sigur, făcu gargară cu o apă de gură care împrospăta respirația.

În cele din urmă, după ce aplică aftershave, deodorant și alte esențe plăcute în toate zonele strategice ale templului trupului său, se îmbrăcă atent. Un costum de in galben, cămașă de in albastră, pantofi italienești negri, făcuți manual, și o batistă colorată de mătase în buzunarul de la piept, ca un ultim salut afectuos către victima crimei. Într-o astfel de zi, era important să nu neglijeze detaliile, și de aceea – în cinstea acestei ocazii cruciale – își înlocuise Rolexul obișnuit cu cel cu aur alb pe care îl primise cadou de Crăciun din partea unei cunoștințe, drept mulțumire că o ajutase cu o problemă minoră.

În fața oglinzii din hol făcu o ultimă verificare: agrafa pentru bani din aur, cu o cantitate adecvată de bancnote, micul portofel din piele de crocodil în care erau toate cardurile lui (ambele în buzunarul din stânga al pantalonilor), inelul cu cheile și mobilul în buzunarul din dreapta, notebook-ul negru, cu stiloul prins la cotor, în buzunarul interior din stânga, și cel mai bun prieten al lui, micul Sigge, ascuns bine în tocul de la glezna piciorului stâng, pe interior.

Bäckström dădu din cap aprobator în fața rezultatului final. Mai rămânea doar cel mai important lucru: o doză potrivită de whisky de malț din carafa de cristal de pe masa din hol. Imediat ce gustul încântător și persistent se stinse, băgă în gură

două bomboane pentru gât și încă o mână de bomboane în buzunarul lateral al sacoului, pentru orice eventualitate.

Când ieși în stradă, soarele strălucea pe cerul fără nori și, chiar dacă era doar începutul lui iunie, temperatura trebuia să fie deja de cel puțin 20 de grade. Prima zi adevărată de vară și exact ceea ce aveai dreptul să aștepți într-o astfel de zi.

Ofițerul de serviciu din Solna trimisese o mașină de poliție în care erau doi agenți tineri, niște fărpturi slăbănoage și pline de coșuri, însă cel care conducea înțelesese măcar regulile de bază în privința practicilor managementului autorității. Nu doar îi deschise portiera, dar își dădu și scaunul în față, pentru ca Bäckström să poată sta pe bancheta din spate fără să se așeze neapărat acolo unde stăteau de obicei suspecții sau să-și mototolească pantalonii călcați cu grijă.

— Bună dimineața, șefule! spuse șoferul dând politicos din cap. Nu e deloc urâtă ziua asta.

— Da, se pare că o să fie arșiță mare, îl aprobă partenerul său. Apropo, mă bucur să vă cunosc, domnule inspector-șef.

— Ålstensgatan 127, spuse Bäckström dând scurt din cap.

Ca să preîntâmpine alte observații, își scoase demonstrativ notebook-ul negru și tastă prima însemnare din acest caz. „Inspectorul-șef Evert Bäckström își părăsește locuința din Kungsholmen 0700 pentru a vedea locul faptei”, scrise el. Dar, în mod evident, mesajul nu fu recepționat, deoarece tinerii reluară discuția încă înainte ca mașina să intre pe Fridhemsgatan.

— Asta e o treabă ciudată. Ofițerul de serviciu spunea că se pare că victima crimei e avocatul ăla, Thomas Eriksson.

Șoferul dădu din cap, apoi continuă.

— Cred că asta e ceva destul de neobișnuit – cineva să omoare un avocat, vreau să spun.

— Da, se întâmplă extrem de rar, aprobă colegul lui.

— Nu, din păcate, spuse Bäckström. Din nefericire, se întâmplă destul de des.

Alți doi tembeli, se gândi el. De unde veneau ăștia? De ce nu se terminau niciodată? De ce trebuia neapărat ca toți să intre în poliție?

— Crezi că e posibil să fi fost băgat în ceva dubios, șefule? La urma urmei era avocat, așa că probabil există un risc de felul ăsta, dacă pot să spun așa?

Acum sărmanul nătărău se mai și întorsese și i se adresa direct lui Bäckström.

— Exact la asta aveam de gând să reflectez, spuse Bäckström plictisit. În timp ce dumneavoastră, domnilor, mă duceți la locul faptei de pe Ålstensgatan. În tăcere desăvârșită.

În sfârşit, se gândi el. Zece minute mai târziu, maşina opri în faţa unei vile moderniste de cărămidă din anii ’50, albă şi strălucitoare, care avea propriul ei debarcader şi adăpost pentru ambarcaţiuni pe Lacul Mälaren. Probabil îl costase pe proprietar mai mult decât câştiga un poliţist obişnuit într-o viaţă, cu tot cu impozite.

Nu era rău pentru un loc al faptei. *Mă întreb ce făcea nătărăul aici, la această oră din zi.*

Altfel, lucrurile arătau ca de obicei. Banda alb cu albastru a cordonului care înconjura atât terenul propriu-zis al casei, cât şi o bună parte a drumului, într-o parte şi-n alta. Două maşini de poliţie şi o unitate mobilă de coordonare, şi cel puţin trei maşini de la unitatea de infracţiuni, mult prea mulţi agenţi care nu aveau nimic de făcut şi pur şi simplu pierdeau vremea împreună cu ceilalţi care se strânseseră acolo. Câţiva jurnalişti însoţiţi de fotografi şi cel puţin un cameraman de la un post de televiziune, aproximativ o duzină de vecini băgăreţi, considerabil mai bine îmbrăcaţi decât erau de obicei, dintre care uimitor de mulţi aveau unul sau mai mulţi câini de diverse mărimi.

Însă expresia din ochii lor era aceeaşi. O urmă discretă de frică, dar mai ales anticipare şi speranţa alimentată de suspiciunea că, dacă ce era mai rău se întâmplase, cel puţin nu li se întâmplase lor. *În comparaţie cu o viaţă întreagă, zile ca acestea trec lipsite de importanţă, mai puţin una,* se gândi Bäckström. *O viaţă întreagă în care e conţinută acea zi care a ajuns să fie cea mai frumoasă din viaţa ta.*

Apoi coborî din maşină, dădu din cap către şoferul cu coşuri pe faţă şi colegul lui la fel de plin de coşuri şi se mulţumi să scuture din cap către vulturii din media, în timp ce pornea spre uşa de la intrare a casei care, până în urmă cu câteva ore, fusese căminul victimei noului său caz de crimă. Nu era prima deplasare de acest fel pe care o făcuse la viaţa lui şi cu siguranţă nici ultima, dar de data aceasta era o sarcină bine-venită şi, dacă ar fi fost singur, ar fi urcat treptele casei victimei în paşi de step.

II

Săptămâna dinaintea celei mai frumoase zile
a fost o săptămână cu totul obișnuită.
Cu bune și cu rele.

2.

Luni, 27 mai, cu o săptămână înaintea zilei de luni care avea să fie cea mai frumoasă din viața lui, fusese așa cum erau de obicei zilele de luni, poate chiar puțin mai rea decât o luni obișnuită, și începuse într-un mod care punea la încercare puterea de înțelegere până și a unui om atât de intuitiv și nobil precum Evert Bäckström.

Într-un sens pur literal, ea implica două cazuri demente care, din motive de nepătruns, ajunseseră pe biroul lui. Primul se referea la un iepure maltratat care fusese preluat în grija consiliului local. Al doilea implica un gentleman deștept, cu relații la curtea regală, care, potrivit unui martor anonim, fusese atacat cu un catalog de vânzări al renumitei case de licitații Sotheby's din Londra. Ca și cum asta nu ar fi fost suficient de rău, se presupunea că agresiunea avusese loc într-o parcare a Palatului Drottningholm, la doar câteva sute de metri de camera în care Maiestatea Sa, Regele Suediei Carl al XVI-lea Gustaf, se bucura, de obicei, de somnul lui de noapte.

•

Cu mai mulți ani în urmă, inspectorul-șef Evert Bäckström lucrase pentru Poliția Districtului de Vest din Stockholm, ca șef al departamentului responsabil pentru anchetarea infracțiunilor violente grave. Nu era un post rău și, dacă ar fi fost în SUA, unde oamenii obișnuiți au drept de decizie, era clar că Bäckström ar fi fost un candidat bun pentru alegerea ca șerif. Trei sute cincizeci și cinci de kilometri pătrați de pământ și apă între marele lac interior Mälaren, la vest, și Marea Baltică la est. Între vechile porți de taxare din centrul Stockholmului la sud și Norra Järva, Jakobsberg și arhipelagul exterior la nord.

Pe atunci Bäckström se gândea la toate acestea ca la un ținut Bäckström al lui, cu aproape 350 000 de locuitori. În vârful ierarhiei se aflau Maiestatea Sa Regele și familia lui, locuitori ai Palatelor Regale din Drottningholm și Haga. În afară de ei mai erau o duzină de miliardari și mai multe sute de oameni care dispuneau fiecare de câteva milioane. La celălalt capăt erau mai multe zeci de mii de oameni care nu aveau suficient ca să se poată hrăni, care erau obligați să trăiască din ajutoare sociale sau să cerșească și să comită infracțiuni ca să o ducă de pe o zi pe alta. Și, bineînțeles, mai erau și toți oamenii obișnuiți. Toți oamenii care își vedeau de treaba lor, care aveau grijă de ei înșiși și nu făceau tapaj din cauza vieților pe care le duceau. Cel puțin nu făceau decât rareori ceva care să riște să

ajungă pe biroul lui Bäckström din secția de poliție mare din Solna.

Dar, din nefericire, nu toată lumea care trăia acolo era așa. În fiecare an, în district erau raportate aproape 60 000 de infracțiuni. E adevărat că majoritatea erau cazuri simple de furt, distrugerea unor bunuri sau încălcări ale legii legate de droguri, dar existau și câteva mii de infracțiuni violente. Dacă te uitai la infracționalitatea din Districtul de Vest în ansamblu, ea acoperea tot spectrul social. De la mâna de gangsteri în costume cu dungulițe care comiteau infracțiuni financiare în valoare de sute de milioane până la multele mii de oameni care furau orice, de la fripturi și cârnați până la produse pentru machiaj, bere și pastile pentru durere de cap, de la marile supermarketuri din centrele comerciale ale districtului.

Și, ca aproape de fiecare dată, aceste cazuri nu îl vizau deloc pe Bäckström. El lucra la infracțiunile violente grave. Asta făcuse întreaga viață ca ofițer de poliție și intenționa să continue să facă asta până când această parte a vieții lui lua sfârșit. Crime, agresiuni, violuri și jafuri armate. Plus toate celelalte minuni ascunse printre ele, cum ar fi piromanii și pedofilii, comportamentul amenințător, huliganii și diversul asortiment de nebuni. Până și despre ocazionalii exhibiționiști sau cei care trăgeau cu ochiul prin casele altora îți puteai imagina că întrețin niște ambiții ceva mai fizice. Exista întotdeauna un număr mai mult decât suficient de astfel de cazuri. Mii de rapoarte în fiecare an, toate ajungând la departamentul pentru infracțiuni violente grave. Și toate aceste cazuri erau cele care dădeau conținut și semnificație vieții lui de ofițer de poliție, iar dacă era ca Bäckström să fie în stare să realizeze ceva în această privință, totul era o chestiune de a distinge între lucrurile care contau și cele care nu contau. Din păcate, în lunea dinaintea acelei luni care avea să fie cea mai frumoasă zi din viața lui, Bäckström avusese ceva mai puțin succes în acest sens.

În departamentul pentru infracțiuni grave al lui Bäckström, săptămâna începea întotdeauna cu o ședință de dimineață în care era recapitulată mizeria umană care ieșise la lumină în săptămâna precedentă, polițiștii se pregăteau dinainte pentru ce avea să urmeze săptămâna aceea și rumegau câteva cazuri vechi care stătuseră la mucegăit prea mult, doar pentru a fi trimise la arhivă și uitate.

Bäckström avea aproximativ douăzeci de colegi care să-l ajute, dintre care unul era și tăcut, și complet funcțional, iar cinci-șase măcar făceau ce le spunea el. Ceilalți erau cam ce te puteai aștepta și, dacă n-ar fi fost mâna de fier și conducerea fermă a lui Bäckström, nu în ultimul rând capacitatea lui de a

distinge între lucrurile care contau și cele care nu contau, atunci, în mod evident, oamenii răi ar fi avut câștig de cauză încă din prima zi.

O nouă săptămână, ședința de dimineață, era momentul ca inspectorul-șef Evert Bäckström să scoată iar sabia dreptății. Era mulțumit să lase toată acea mânuire a balanței justiției în seama marelui număr de făcători de bine și învârtitori de hârtii de la nivelurile superioare ale ierarhiei poliției.

3.

— Vă rog, luați loc, spuse Bäckström în timp ce se așeza pe scaunul lui obișnuit din capul mesei lungi de conferințe.

Nemernici inutili și leneși ce sunteți, se gândi el, privindu-și pe rând colegii. Lunea dimineața, cu ochi goi în spatele unor pleoape grele și considerabil mai multe căni de cafea decât carnețele sau pixuri pregătite. *Ce s-a întâmplat cu poliția*? se întrebă inspectorul-șef Evert Bäckström. *Unde au dispărut toți polițiștii adevărați ca mine*?

Apoi predă ștafeta omului său de încredere care, bineînțeles, era o femeie, inspectorul Annika Carlsson, de 37 de ani. Avea o siluetă extraordinară, de parcă și-ar fi petrecut majoritatea timpului în sala de gimnastică de la subsolul secției de poliție din Solna. De altfel, probabil că mergea și în alte subsoluri mai târziu, în noapte, dar Bäckström prefera să nu se gândească la asta.

Dar Annika Carlsson prezenta totuși un avantaj. Niciunul dintre ceilalți nu îndrăznea să se certe cu ea, acesta fiind motivul pentru care parcurseră rapid lista cu ceea ce se întâmplase în săptămâna anterioară și în weekend. Rezolvate și nerezolvate, succese și rateuri, informații noi și ponturi, sarcinile și recomandările care îi așteptau în săptămâna următoare. Plus toate celelalte lucruri având un caracter mai practic și administrativ, pe care toți cei din departament ar fi trebuit să le cunoască.

Toată treaba merse admirabil de ușor. În mai puțin de o oră totul era stabilit, iar inspectorul Carlsson reuși chiar să își încheie apoteotic rezumatul, spunându-le că omorul care avusese loc cu trei zile în urmă fusese elucidat, iar cazul fusese predat procurorului, împreună cu o mărturisire completă.

Făptașul se dovedise a fi un bețiv neobișnuit de îndatoritor. Vineri seara, el și cu soția lui acum decedată începuseră să se certe din cauza emisiunii la care urmau să se uite la televizor. Apoi el se dusese în bucătărie, luase un cuțit mare și pusese capăt discuției. După asta sunase la ușa vecinului, ca să împrumute, telefonul cu care să cheme o ambulanță.

Vecinul nu fusese foarte săritor. Experiențele anterioare îl învățaseră să nu deschidă ușa, așa că în loc de asta sunase la poliție. Prima patrulă ajunsese după doar zece minute, dar la momentul la care polițiștii în uniformă intraseră în apartament nu mai era nevoie de nicio intervenție medicală. În loc de asta, ei îl încătușaseră pe proaspătul văduv și îi chemaseră pe cei de

la Criminalistică și pe detectivi, ca să se ocupe de aspectele mai complicate ale muncii de poliție.

Chiar la primul interogatoriu din dimineața următoare, văduvul îndurerat al victimei mărturisise. Nu era foarte clar în privința detaliilor, deoarece, evident, în seara aceea băuse câteva pahare, dar chiar și așa ținea să îi informeze pe intervievatori că deja îi era dor de soția lui. O fi fost ea încăpățânată, ranchiunoasă și în general imposibilă ca parteneră de viață – în mare parte din cauză că bea ca o sugativă nenorocită –, dar, în ciuda tuturor defectelor ei, tot voia să le explice că lui chiar îi era dor de ea.

— Ei, mulțumesc pentru că ne-ai pus la curent, spuse Bäckström satisfăcut.

Probabil că acela a fost momentul în care, prins de un entuziasm pasager, făcu o greșeală. În loc să încheie pur și simplu ședința, să se retragă în biroul lui și să se pregătească pe îndelete pentru prânzul iminent, dădu din cap amabil către omul lui de încredere și îi puse o întrebare complet greșită.

— Bine, atunci, spuse el. Am cam terminat, nu-i așa? Dacă nu cumva mai ai ceva de adăugat înainte să ne apucăm și noi de munca de poliție sănătoasă, de modă veche?

— Două lucruri, spuse Annika Carlsson. Amândouă puțin ciudate.

— Te ascult, spuse Bäckström, dând din cap încurajator.

Bineînțeles, era încă într-o stare de binecuvântată ignoranță.

— Bun, spuse Annika Carlsson dând din umerii ei largi, cine știe de ce. Primul caz implică un iepure. Cel puțin pentru început, dacă pot să spun așa.

— Un iepure, spuse Bäckström.

Ce naiba tot spune femeia asta? se gândi el.

— Un iepure care a fost luat în grijă de consiliul local, deoarece proprietarul lui îl maltrata, explică ea.

— Cum naiba maltratezi un iepure? întrebă Bäckström. Făptașul l-a băgat în cuptorul cu microunde?

Nu așa își începeau de obicei cariera criminalii în serie? Băgau iepuri la microunde și pisici în uscătorul de haine? *E din ce în ce mai interesant*, se gândi el și, în mod evident, judecând după expresiile celorlalți, nu era singurul. Chipurile colegilor lui se însuflețiseră brusc și afișau interes, în contrast cu atitudinea pe care o aveau atunci când se ocupau de victimele umane ale infracțiunilor și de diversele lor suferințe.

— Nu, spuse Annika Carlsson scuturând din cap. Mă tem că e mult mai tragic decât atât.

4.

— Făptașul nostru este o femeie de 73 de ani. Doamna Astrid Elizabeth Linderoth, născută în 1940, cunoscută drept Elizabeth, începu Annika Carlsson. Singură, fără copii, văduvă de cinci ani, locuiește într-un apartament din Filmstaden, în Solna. Am verificat-o din curiozitate. Situația ei financiară e solidă, pare să aibă o pensie destul de generoasă de pe urma răposatului soț și nu are cazier. Niciun fel de contact cu noi. Acum e anchetată pentru maltratarea unui animal, plus mai multe alte încălcări ale legii produse săptămâna trecută. Dacă mă întrebi pe mine, ăsta e motivul pentru care ea a ajuns aici la noi, la Infracțiuni Grave.

— Păi ce a făcut? întrebă Bäckström.

— Opunere la arestare, violență împotriva unui oficial, tentativă de vătămare corporală, două cazuri de amenințare ilegală.

— Stai așa puțin, interveni Bäckström. Parcă ai spus că bătrâna are 73 de ani?

— Da, spuse Annika Carlsson. E o doamnă în vârstă, practic, așa că e o poveste foarte tristă. Dacă nu vrei s-o auzi, vă ofer varianta scurtă.

— Sunt numai urechi, spuse Bäckström, așezându-se mai confortabil pe scaunul lui.

•

Cu aproximativ o lună în urmă, Consiliul Local din Stockholm decisese să preia în grija lui iepurele deținut de suspectă. Contextul acestui fapt fusese o reclamație depusă de o vecină la poliție cu doar două săptămâni înainte de decizia consiliului. De fapt nu părea să fie o problemă de cruzime împotriva animalelor propriu-zis, mai degrabă doar maltratare și neglijare. Printre altele, proprietara iepurelui era suspectată că plecase în vacanță pentru mai multe zile, iar înainte de plecare uitase să-i lase suficientă mâncare. De asemenea, se spunea că, în mai multe ocazii, iepurele fusese găsit pe casa scărilor, după ce proprietara lui uitase să închidă ușa apartamentului și iepurele se folosise de această șansă pentru a evada. În plus, se spunea că în una dintre aceste ocazii iepurele fusese mușcat de dachshund-ul unui alt vecin.

— Am o bănuială că proprietara iepurelui ar putea fi mult mai bătrână decât sugerează documentele oficiale, spuse Annika Carlsson și din cine știe ce motiv, își roti arătătorul drept în aer, lângă tâmplă. Raportul preliminar a ajuns la colegii noștri de la Poliția Municipală, la noua unitate de

protecție a animalelor. Se pare că ei au reacționat cu o rapiditate neobișnuită, poate din cauză că doamna Linderoth făcuse deja obiectul unor acuzații similare în luna ianuarie a acestui an. Aceeași reclamație, aceeași decizie a consiliului, chiar dacă în acea ocazie animalul respectiv pare să fi fost un hamster auriu.

— Se pare că bătrâna face să escaladeze situația.

Apoi Bäckström chicoti. Stătea sprijinit confortabil de spătar și dintr-odată păru într-o dispoziție excelentă.

— Face să escaladeze situația? Ce vrei să spui?

— Păi un iepure trebuie să fie cel puțin de două ori mai mare decât un hamster, explică Bäckström. Poate că data viitoare o să târască acasă un elefant. De unde naiba să știu eu? Dar ce nu înțeleg nici acum e de ce a ajuns asta la noi.

— Aici voiam să ajung, spuse Annika Carlsson. Marțea trecută – adică pe 21 mai –, când doi dintre colegii noștri de la unitatea pentru protecția animalelor de la Poliția Municipală, însoțiți de doi oficiali din partea consiliului, s-au dus să pună în aplicare decizia de a lua iepurele din apartamentul doamnei Linderoth, la început ea a refuzat să deschidă ușa. După o oarecare muncă de convingere, a întredeschis-o în cele din urmă, lăsând lanțul de siguranță pus, a scos un pistol prin crăpătură și le-a spus să dispară urgent. Colegii noștri s-au retras și au cerut întăriri.

— De la unitatea națională de reacție rapidă? spuse Bäckström privind-o insistent și nerăbdător pe Annika Carlsson.

— Nu, îmi pare rău să te dezamăgesc. Am trimis una dintre mașinile noastre de poliție. Se pare că unul dintre colegii noștri o cunoștea pe doamna Linderoth – ea și cu mama lui sunt prietene vechi – așa că, după puțină convingere, doamna Linderoth a deschis ușa și i-a lăsat să intre. Era agitată, dar cel puțin nu era violentă. Pistolul s-a dovedit a fi vechi din secolul al XVIII-lea. Potrivit colegilor noștri, nu era încărcat și nu pare să se fi tras cu el în ultimii 200 de ani.

— Bun, spuse Bäckström.

— Dar nu ăsta e sfârșitul poveștii, continuă Annika Carlsson scuturând din cap.

— Serios? spuse Bäckström.

— Totul a mers destul de calm, până când veterinara consiliului s-a dus să bage iepurele în cușcă. Atunci doamna Linderoth s-a repezit, a înșfăcat un ceainic și a amenințat-o. A fost dezarmată și așezată pe canapea, iar agenții de la Poliția Municipală și cei doi oficiali ai consiliului au plecat din apartament cu iepurele. Colegii noștri au rămas să vorbească

cu ea. Potrivit raportului despre acest incident, era calmă și stăpână pe ea când au plecat ei.

— Mă bucur pentru asta, spuse Bäckström. O întrebare. De unde vin toate acuzațiile?

— De la colegii noștri de la Poliția Municipală, spuse Carlsson. A doua zi. Au formulat acuzațiile pentru ei și în numele celor doi oficiali ai consiliului: opunere la arestare, violență împotriva unor oficiali publici, comportament amenințător și tentativă de vătămare corporală. Un total de douăsprezece încălcări diferite ale legii, dacă am numărat eu bine.

— Sunt convins că da, spuse Bäckström. E clar că baba e o amenințare pentru întreaga structură a societății. E timpul să fie băgată la răcoare.

— Înțeleg ce spui, știu la ce te referi, n-am nicio problemă cu asta. Ce mă deranjează e o reclamație pentru comportament amenințător agravant pe care am primit-o joi seara. Depusă direct la noi. Reclamanta a venit aici în persoană. A vorbit cu unul dintre ofițerii de serviciu.

— Lasă-mă să ghicesc. Colegii noștri de la unitatea de iepuri și hamsteri voiau să adauge ceva ce uitaseră?

— Nu, spuse Annika Carlsson, scuturând iar din cap. Reclamanta era o vecină a doamnei Linderoth. Locuiește în același bloc, la etajul patru. Doamna Linderoth locuiește la ultimul etaj, etajul șapte. Aceeași persoană care a reclamat-o pe doamna Linderoth pentru maltratarea animalelor, atât a iepurelui, cât și a hamsterului, dacă te întrebai cumva. A depus de mai multe ori reclamații și la asociația locatarilor, dar asta e altă poveste.

— Și ea cine e?

— Celibatară, 43 de ani. Lucrează part-time ca secretară la o companie de IT din Kista. Nu are cazier. Pare să-și petreacă majoritatea timpului făcând muncă voluntară. Printre altele, e purtătoarea de cuvânt a organizației *Aveți grijă de cei mai mici prieteni ai noștri*. Se pare că e un grup mai radical desprins din mișcarea „Drepturile Animalelor”. Apropo, a fost și în conducerea acesteia.

— Cine ar fi crezut? Are și un nume?

— Fridensdal, Frida Fridensdal. Cu un singur „s”. „Valea păcii”, cu alte cuvinte. Și-a schimbat numele; s-a născut ca Anna Fredrika Wahlgren, dacă te întrebai cumva.

— Ce Dumnezeu, spuse Bäckström, simțind cum îi crește tensiunea. Ce Dumnezeu, Annika, e destul de evident, nu-i așa? Frida Fridensdal cu un singur „s” și *Aveți grijă de cei mai mici prieteni ai noștri*. E o țicnită. Adică, de ce se ocupă, de păduchi și gândaci de bucătărie?

— Înțeleg ce spui, știu la ce te gândești. De asta i-am pus eu însămi câteva întrebări. Vineri, la locul ei de muncă, dat fiind că a refuzat să vină la secție, dacă vă întrebați cumva. Potrivit spuselor ei de atunci, nu mai îndrăznește să locuiască în casa ei. Crede că viața ei e în pericol și s-a mutat la o prietenă. Dar nu vrea să spună cum o cheamă pe această prietenă și unde stă. Consideră că nu îndrăznește să spună. Zice că nu are încredere că poliția o poate proteja. Și nici prietena ei, de fapt. Se pare că această prietenă ar fi fost căsătorită cu un polițist care o bătea și o viola.

— Ce surpriză! pufni Bäckström.

— În primul rând, eu nu cred că inventează. În afara exagerărilor pe care le auzim în mod obișnuit și pe care și tu, și eu am învățat să le acceptăm. E sincer speriată. Îngrozită, de fapt, iar în ce privește amenințarea pe care a reclamat-o, nu sună bine deloc. Amenințări ilegale agravante, fără nicio îndoială.

— Serios? spuse Bäckström. Și ce s-a întâmplat?

Abia aștept, se gândi el. *Poți să spui orice despre Carlsson, dar nu se sperie ușor.*

— O să ajung și la asta, dar de fapt marele mister e cu totul altul.

— Care?

— E complet imposibil să pui în acord ce spune ea despre amenințarea primită și doamna Virginia Linderoth, care pare să fie o bătrână destul de politicoasă. Nu are niciun sens, dar Fridensdal jură că bătrâna doamnă Linderoth se află în spatele amenințării împotriva ei.

— Bun, spuse Bäckström. Te ascult.

5.

Joi după-amiaza, Frida Fridensdal a plecat de la serviciul ei din Kista la ora 5, a coborât în garaj, și-a luat mașina și s-a dus la centrul comercial din Solna ca să cumpere mâncare pentru acel weekend. După ce a terminat, s-a dus la apartamentul ei din Filmstaden să ia cina, să se uite puțin la televizor și să se culce.

— Potrivit spuselor ei, ajunge acasă la aproximativ 6 și un sfert. Pregătește cina, mănâncă, vorbește cu o prietenă la telefon. Se uită la știrile de la televizor, apoi cineva sună la ușă. Ea crede că era probabil puțin după 7 și jumătate.

— Încuiase ușa de la intrare? întrebă Bäckström, ghicind deja ce avea să urmeze.

— Da, ușa era încuiată. Înainte să deschidă, s-a uitat prin vizor, dat fiind că nu aștepta pe nimeni și în general e destul de precaută când vine vorba să deschidă ușa unor oameni pe care nu-i cunoaște. Bărbatul de afară arăta ca un fel de curier; purta o geacă albastră și avea un buchet mare de flori. A presupus că bărbatul livra flori. Așa că a deschis ușa.

De ce nu se învață niciodată? se gândi Bäckström.

— După asta totul se întâmplă destul de rapid. Bărbatul intră în apartament. Pune florile pe masa din hol. Se uită la ea și duce degetul la buze, îi spune să nu facă scandal, chiar dacă ea nu spune nimic. Apoi arată spre canapeaua din sufragerie. Ea se duce și se așază. După cum descrie ea lucrurile, dintr-odată se simte goală pe dinăuntru, pur și simplu îngrozită. Nu îndrăznește nici măcar să țipe. Nu poate să respire, nu îndrăznește nici măcar să se uite la el. E complet blocată, sărmana de ea.

— Și care a fost mesajul?

— La început el nu spune nimic. Stă pur și simplu acolo, iar când deschide gura în sfârșit vorbește foarte încet, într-un mod aproape prietenos, ca și cum ar încerca să fie convingător, dacă pot să spun așa. Televizorul e pornit, așa că ea aude cu dificultate ce spune el. Dar sunt trei aspecte principale. În primul rând, ea nu l-a văzut. În al doilea rând, ea nu trebuie să mai spună nimic despre Elizabeth, iar dacă e cumva întrebată, trebuie să spună doar lucruri frumoase despre ea, mai ales despre iubirea lui Elizabeth față de animale și ce bine se pricepe să aibă grijă de ele. Al treilea lucru e că el va pleca în curând. Dar ea trebuie să stea acolo 15 minute după ce aude ușa închizându-se, fără să spună nimic despre toate acestea.

— Elizabeth? El îi spune doamnei Linderoth Elizabeth? E foarte sigură de asta?

— Foarte sigură.

Inspectorul Annika Carlsson dădu din cap energic.

— Și a mai spus ceva?

Treaba asta nu sună prea bine, se gândi Bäckström.

— Da, mă tem că da. Imediat după ce a încheiat preliminariile, după cum am explicat, scoate un cuțit pliabil sau un stilet. Victima îl descrie pe bărbat ca având dintr-odată un cuțit în mână. Smucește brațul drept și dintr-odată cuțitul e acolo. Ei bine, mie mi se pare că e vorba de un cuțit pliabil sau stilet. Ea mai spune și că bărbatul poartă mănuși negre. E prima oară când amintește faptul că el poartă mănuși și, potrivit spuselor ei, ăsta e momentul în care începe să fie convinsă că el o s-o ucidă sau cel puțin o s-o violeze.

— Dar el nu face asta.

— Nu, doar rânjește. Se uită la ea și spune că, dacă nu ascultă de sfatul lui, el o să se asigure că ea are loc în pizdă pentru un întreg magazin de animale domestice, și ridică în același timp cuțitul, așa că mesajul e destul de clar. Apoi pleacă. Ia din mers florile. Închide ușa și dispare, așa, pur și simplu. Fără niciun martor. Nimeni nu a văzut nimic, nimeni nu a auzit nimic.

— Și ea nu inventează asta?

— Nu, trebuia doar s-o vezi și s-o auzi. Pentru mine a fost mai mult decât suficient ca să mă convingă.

— Și apoi?

— Stă pe canapea, tremurând, până când se adună suficient ca să dea telefon unei prietene, aceeași prietenă cu care a vorbit la ora 7. În mobil, apelul apare la 8 și douăzeci și unu de minute seara. Prietena vine și o ia, apoi vin amândouă cu mașina aici, ca să depună la noi o reclamație. Reclamația e înregistrată la 9 fără un sfert în seara aia.

— Și prietena asta? Ai vorbit cu ea?

— Nu, victima refuză să-i dea numele. Prietena a asistat la interogatoriu, bineînțeles, și a spus că o cheamă Lisbeth Johansson, și chiar și-a dat numărul de telefon și seria actului de identitate, dar mă tem că niciunul nu s-a dovedit a fi real. Ea e prietena care se presupune că a fost căsătorită cu un polițist care o agresa și viola. Bineînțeles, am întrebat-o pe victimă de ce ea sau mai degrabă amândouă fac asta. După spusele ei, din cauză că niciuna dintre ele nu are încredere în poliție.

— Dar o descriere? Nu ne-a dat nimic care să ne fie de folos?

Refuză să spună cum le cheamă și unde locuiesc, dar se așteaptă să le protejăm, fir-ar a naibii, se gândi Bäckström. *Lesbiene*, se gândi el.

— Da, una destul de bună. Din nefericire, se potrivește destul de bine cu prea mulți bărbați care lucrează în domeniul ăsta. Făptașul era îmbrăcat cu pantaloni închiși la culoare și geacă sub talie albastră, cu glugă, dintr-un material ca nailonul. Niciun logo sau colant pe geacă, e destul de sigură de asta. Mănuși negre, dar nu e sigură ce avea în picioare. Dacă ar fi să ghicească, ar zice o pereche de adidași obișnuiți. Tenișii albi, cum a spus ea. Are cam 1,90 înălțime. Bine făcut, în formă, părea solid. Față uscățivă, trăsături proeminente, păr scurt și negru, întunecat, ochi înfundați în cap, nas mare și ușor coroiat, bărbie puternică, barbă nerasă de trei zile, vorbea suedeză perfect, fără accent, nu mirosea a tutun, transpirație sau aftershave. Undeva între 30 și 40 de ani.

Annika Carlsson își urmărea notițele cu pixul în timp ce vorbea.

— Ei, cam asta e tot. Mă gândeam să găsesc niște imagini la care să se uite – dacă e dispusă să vină din nou la interogatoriu. Imediat după ce terminăm ședința asta, îți trimit pe e-mail reclamația ei și transcrierea interogatoriului.

— Excelent, spuse Bäckström, ridicând mâna ca să preîntâmpine întrebările sau orice alt tip de absurdități nenecesare. Dacă tu te ocupi de ea, eu o să am grijă de ce ne-au trimis colegii de la Poliția Municipală. Ceea ce ne aduce la a doua chestiune. Ai spus că ai două cazuri. Despre ce e al doilea?

Mai bine să scăpăm și de asta, se gândi el.

— Sigur, spuse Annika Carlsson, țuguindu-și din cine știe ce motiv buzele. Dar cred că cel mai bine ar fi să ni-l explice Jenny, aici de față. Ea s-a ocupat de el.

Jenny, se gândi Bäckström. Jenny Rogersson, cea mai nouă și tânără colegă a lui și una pe care el o recrutase de unul singur. Jenny cu păr lung și blond, zâmbet alb amețitor și bust generos. Jenny, care zilele astea era singura adiere proaspătă din această casă de nebuni în care el era obligat să-și petreacă timpul. Jenny, o încântare pentru ochi, balsam pentru sufletul lui, care dădea aripi fanteziilor și îi oferea posibilitatea de a evada în altă lume, una mai bună, chiar și într-o zi de luni precum aceasta.

6.

— Mulțumesc, Annika, spuse Jenny Rogersson, aplecându-se deasupra teancului de hârtii din fața ei.

— Ascult, spuse Bäckström laconic.

Aici eu decid cine vorbește, se gândi el.

— Mulțumesc, șefule, spuse Rogersson. Ei bine, probabil ar trebui să încep cu o reclamație pe care am primit-o lunea trecută, în după-amiaza zilei de luni, 20 mai. A fost înregistrată la recepția secției de poliție de aici, dar e puțin neclar cine a depus-o, pentru că erau foarte mulți oameni care voiau pașapoarte și o grămadă de alte lucruri. Reclamantul e anonim. Reclamația constă într-o scrisoare adresată poliției de aici, din Solna, iar în partea de sus scrie „Către Departamentul de Infracțiuni al Autorității de Poliție din Solna". Dedesubt e un titlu: „Reclamație referitoare la o agresiune produsă în parcarea din fața Palatului Drottningholm, duminică, 19 mai, puțin după ora 11 seara". Încheiat citatul. Deci se presupune că evenimentul respectiv ar fi avut loc în seara dinaintea primirii reclamației. Și cam asta e tot ce se poate spune despre acest lucru.

Detectivul inspector interimar Jenny Rogersson dădu din cap, pentru a sublinia ceea ce tocmai spusese.

— Și ce se spune în reclamație? întrebă Bäckström.

— E o poveste lungă, aproape două pagini, în care reclamantul descrie ce s-a întâmplat. E scrisă la calculator și e tipărită clar. Bine formulată, fără greșeli de ortografie, poate puțin deficitară ca structură, și se încheie cu afirmația reclamantei că vrea să rămână anonimă, dar jură pe onoarea ei că tot ce a scris ea e adevărat.

— Ea? De unde știi asta? întrebă Bäckström. Că e femeie, vreau să spun?

Dumnezeule mare, uită-te ce țâțe are tipa asta! se gândi el, încrucișându-și piciorul stâng peste cel drept, în eventualitatea în care supersalamul lui decidea să miște. Și mai era și bluza mică și neagră, întinsă bine peste tot.

— Asta a fost impresia mea. Citind printre rânduri, cred că e destul de clar, dacă pot să spun așa. Printre altele, amintește în treacăt de soțul ei mort. O femeie mai în vârstă, bine educată, o văduvă care se întâmplă să locuiască în apropierea palatului. Sunt destul de sigură de asta, dar, dacă vrei, șefule, pot să dau mai multe exemple.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, răspunse Bäckström.

Dumnezeule! se gândi el în timp ce supersalamul lui începea în mod evident să înțeleagă ce se petrece și decisese să transforme pantalonii lui, care îi veneau perfect, într-un cort de circ.

— Potrivit spuselor ei, reclamanta își scoate câinele pentru obișnuita plimbare de seară. O ia spre sud-est, prin acea parte a parcului lipită de gardul care înconjoară terenul palatului, iar când se apropie de parcare aude două voci bărbătești agitate. În partea de nord a parcării, aproape de terenurile de tenis, sunt doi bărbați care se ceartă. Unul dintre ei e extrem de supărat și strigă și înjură la celălalt.

— Ascult, spuse Bäckström, care acum își luase precauția suplimentară de a-și apropia scaunul de masă, astfel încât supersalamul lui să fie complet invizibil.

— Ei bine, lângă ei e parcată și o mașină, dar ea nu cunoaște marca. Doar că e neagră și pare scumpă – Mercedes, BMW, ceva de genul ăsta. Însă altfel parcarea e complet pustie și nu e nimeni altcineva în jur. Ea se oprește când îi aude și, dacă am înțeles eu corect, se adăpostește în spatele gardului din jurul terenurilor de tenis, la aproximativ 30 de metri de cei doi bărbați. Ca să nu poată fi văzută, practic.

— Bun, bun, spuse Bäckström.

Simțea o nevoie crescândă de a avea și altceva la care să se gândească în afara adânciturii amețitoare dintre sânii lui Jenny Rogersson. Mai ales că ea se întorsese cu fața la el și distanța dintre ei era neglijabilă.

— Dacă greșesc cumva, spune-mi, continuă el. Doi bărbați se ceartă și unul dintre ei e foarte agresiv și strigă și înjură la celălalt. Apoi apare martora noastră cu câinele și se ascunde în spatele gardului, ca să nu poată fi văzută.

— De fapt ea e singură – martora, vreau să spun, răspunse Rogersson. Câinele ei e mort. Se pare că a murit toamna trecută. Era un pudel obișnuit, apropo. Pe nume Sickan. Așa spune în scrisoarea ei.

— Stai așa puțin, spuse Bäckström. Stai așa. Vrei să spui că tipa asta bătrână se plimbă la miezul nopții prin parcul de lângă Palatul Drottningholm, târând un câine mort după ea?

— Știu la ce te gândești, spuse Rogersson, lăsând încet să-i înflorească un nou zâmbet. Dacă am înțeles eu corect, martora noastră a ieșit cu câinele pentru exact aceeași plimbare de seară timp de ani de zile și se pare că Sickan avea 15 ani când a murit. Întotdeauna aceeași rută. De la casa ei spre sud, apoi sud-est, în jurul parcării din fata Teatrului Palatului Drottningholm, și înapoi. A devenit un fel de rutină pentru ea, pe care pare să o fi respectat chiar și după moartea lui Sickan. Însă acum de una singură, bineînțeles.

— Tot nu înțeleg. Sickan e un el? Un câine mascul, vreau să spun?

— Știu, nu e drăguț? zâmbi larg Jenny Rogersson, arătându-și dinții albi și buzele pline și roșii. Se pare că asta era porecla lui și…

— Bun, înțeleg, spuse Bäckström. Dar n-am putea să…

— Scuze pentru întrerupere, dar ar fi așa de greu să auzim totuși ce s-a întâmplat? spuse Annika Carlsson.

Avea o voce glacială și niște ochi tăioși care, din cine știe ce motiv, îl sfredeleau pe complet nevinovatul Bäckström.

— Da, scuze, s-au amestecat puțin lucrurile, spuse Jenny Rogersson, fără să se supere pe nedrept. Varianta scurtă e că avem un făptaș bărbat care este extrem de supărat, strigă și înjură la celălalt bărbat – victima noastră, cu alte cuvinte – în timp ce flutură un obiect în mână, ceva despre care martora noastră a crezut la început că e o bucată zdravănă de țeavă. Apoi se apropie și îl lovește pe celălalt bărbat în față, doborându-l la pământ, după care, în timp ce bărbatul se târăște în patru labe prin parcare, începe să-l lovească cu piciorul și cu acea bucată de țeavă. Apoi se pare că încearcă să o bage printre picioarele victimei, în același timp în care îi dă un ultim șut în fund. Apoi pur și simplu se îndepărtează, se urcă în mașina lui și pleacă, cu roțile derapând. Simultan, victima lui se ridică de jos și fuge de la locul faptei.

— Martora a văzut numărul mașinii?

Annika Carlsson încă avea un ton abrupt.

— Nu. Nu a avut timp. Dar e destul de sigură că ultima cifră era nouă și crede că penultima ar putea fi tot nouă. Doi de nouă la coadă și era o mașină mare și neagră care părea scumpă. E sigură de asta.

— Dar bucata de țeavă? Arma. Dacă am înțeles eu corect, a fost lăsată în parcare?

— Da, bineînțeles, spuse Rogersson dând mulțumită din cap. Cel mai frumos e că de fapt nu era deloc o bucată de țeavă.

— Nu era o bucată de țeavă?

Annika Carlsson nu părea nici pe departe la fel de mulțumită.

— Nu, era un catalog de artă pe care făptașul îl făcuse sul, de asta a crezut ea că e o bucată de țeavă. E de la o casă de licitații celebră din Anglia. Celebră în lume, de fapt. Casa de licitații, vreau să spun. Am căutat-o pe Google: se numește Sotheby's; e din Londra. Vinde tablouri, mobilă, covoare și antichități scumpe, iar acest catalog conține imagini cu o grămadă de lucruri care s-au vândut la Londra la începutul lui

mai. Cu doar două săptămâni înainte, făptașul nostru decide să-l folosească pentru a-și agresa victima. De fapt îl am aici.

Jenny Rogersson ridică un dosar transparent de plastic în care era un catalog verde cu logoul Sotheby's pe copertă.

— Martora noastră anonimă ni l-a trimis. L-a găsit în parcare și și-a dat seama că trebuie să fie ceea ce văzuse ea. Catalogul și scrisoarea ei erau băgate într-un plic din acelea căptușite pe care le găsești la poștă. Pe el sunt urme de sânge – pe catalog, adică. Pete și câteva dâre. Probabil sângele victimei, după cum indică martora în declarație.

— De unde știi că e sânge?

În mod evident, Annika Carlsson refuza să dea înapoi. *Nu neapărat două surori care se iubesc*, se gândi Bäckström.

— L-am rugat pe Hernandez de la Criminalistică să verifice. Urmele au ieșit pozitive pentru sânge. A trimis o mostră și la Laboratorul Național, să verifice ADN-ul.

— Crezi că e posibil ca victima noastră să fie în baza de date? întrebă Bäckström.

Ce rost o fi având? Toată chestia asta e un caz foarte clar, se gândi el. *Un curist l-a agresat pe alt curist. O bătaie tipică între poponari – probabil că nu se înțeleseseră în privința prețului unui vibrator de colecție care aparținea unui al treilea curist. Cărei persoane normale i-ar trece vreodată prin cap să folosească un catalog de licitații ca armă de atac*?

— Păi, nu e, spuse Rogersson. Ăsta e lucrul absolut incredibil la reclamația asta. Pentru că martora noastră spune că a recunoscut victima. E unul dintre vecinii ei. Îl cunoaște de ani de zile, așa că e destul de sigură. Ea spune că stau la câteva blocuri unul de celălalt. L-am verificat. Nu are cazier. Pare să fie o persoană foarte cumsecade. Poate un prieten al regelui. Nu se știe niciodată.

— Continuă, spuse Bäckström.

Prietenul lui, supersalamul, părea să se fi liniștit. *Probabil din cauza câinelui mort*, se gândi el. Dacă nu cumva a acelor acrobați anali care îl făcuseră să-și piardă concentrarea.

— Îl cheamă Hans Ulrik von Comer, baron, unul dintre acei indivizi aristocratici, 63 de ani. Căsătorit, cu doi copii adulți – două fete, ambele căsătorite. Locuiește într-o casă închiriată. Casa e la doar câteva sute de metri de palat, care, evident, e deținut de Administrația Curții. E un fel de expert în artă, are un doctorat în istoria artei, se pare că ajută curtea să se ocupe de arta și antichitățile ei. Are și o firmă care face comerț cu artă, oferă evaluări, îi ajută pe oameni să vândă și să cumpere artă, genul ăsta de lucruri.

— A depus plângere? întrebă Bäckström, chiar dacă știa deja răspunsul.

Căsătorit cu două fiice, de ce să o supere inutil pe draga lui soție? Minunat!

— Nu, asta e ciudat, spuse Rogersson. Nu găsesc nicio plângere din partea lui. Așa că l-am sunat și i-am spus că am primit o reclamație anonimă care sugera că el a fost agresat și l-am întrebat dacă are ceva de spus despre asta. A negat vehement. A spus că nici nu era în acea zonă când s-a întâmplat asta. De fapt părea foarte supărat.

— Ia uite ce surpriză! spuse Bäckström, privindu-și demonstrativ ceasul. Bine, bine. Dacă mă întrebați pe mine, mi se pare un caz tipic în care nu e nevoie de niciun alt demers. Clasează-l la „Nu s-a comis nicio infracțiune”, ca să nu stricăm inutil statisticile. Eu o să aprob imediat. Ei, haideți să punem capăt aici ședinței. Dacă vreunul din voi mai are ceva care îl preocupă, sunt la mine în birou până la ora prânzului. După asta, mă tem că o să fiu la o întâlnire cu Infracțiunile Regionale, așa că va trebui să vă descurcați fără mine.

7.

Primul lucru pe care îl făcu după ce ajunse la adăpostul ușilor închise fu să apese pe butonul „să nu fiu deranjat”. Apoi inspiră adânc de trei ori, după care descuie sertarul de sus al biroului său, scoase sticla pe care o avea de la serviciu și își turnă un pahar sănătos, completat cu două bomboane pentru gât, după ce votca bună rusească i se instalase bine în stomac. Abia apoi începu să facă inventarul acelei dimineți.

Ceva care începuse cu o bătrânică ce uitase să-și hrănească iepurele generase o duzină de reclamații de încălcări grave ale legii, în care făptașul era o doamnă în vârstă ajunsă în mod evident la a doua ei copilărie, și nu rămânea altceva de făcut decât să le șteargă, ca să nu strice rata de soluționare a departamentului.

Din nefericire, se părea că bătrânica avea un caracter foarte neplăcut, unul cu care el nu voia deloc să aibă de-a face, așa cum avuseseră colegii lui cretini de la unitatea de iepuri și hamsteri a Poliției Municipale. Cum mama naibii putea ea să cunoască un bărbat ca acela? Nu are niciun sens, și ea nici nu avea copii. *Ce mai știm*? se gândi el, oftând adânc și turnându-și încă un deget pentru siguranță, chiar dacă de obicei evita astfel de destrăbălări modeste înainte de amiază.

Doi curiști mai distinși se încaieră ca fetele lângă palatul Maiestății Sale Regale. Unde atacatorul necunoscut a folosit în mod evident un catalog de artă și unde victima, un fel de poponar al curții, a negat că ar ști ceva despre incident. *Ce dracu’ are o bâtă de baseball sau un topor de modă veche*? se gândi el, în timp ce cineva bătea la ușă, în ciuda luminii roșii.

Există o singură persoană în clădirea asta care ignoră lumina roșie, se gândi el. Își eliberă biroul și încuie sertarul, cu doar câteva secunde înainte ca Annika Carlsson să intre cu pași hotărâți în camera lui.

— Simte-te ca acasă, Annika, spuse Bäckström, fără să ridice privirea din hârtiile pe care se prefăcea că le citește.

— Mersi, spuse ea.

Annika Carlsson puse pe biroul lui un dosar de plastic mult prea mare cu notițe despre acel caz. Deja se așezase.

— Materialul compilat referitor la eforturile unității de protecție a animalelor, explică ea. Ai promis că le dai semnătura.

— Mai ales de dragul tău, spuse Bäckström.

— În acest caz, dă-mi voie să-ți ofer un sfat, spuse ea lăsându-se pe spătarul scaunului.

Annika Carlsson vorbise cu colegii ei în uniformă din Solna care o convinseseră în sfârșit pe doamna Linderoth să deschidă ușa celor doi polițiști bărbați de la unitatea de protecție a animalelor, ca și celor doi oficiali femei de la consiliul local, și îi lăsase să intre în apartament. De asemenea, ei îi povestiseră despre vecina de alături a doamnei Linderoth, care fusese extrem de supărată din cauza erorii judiciare la care credea ea că fusese supusă doamna Linderoth.

— Potrivit spuselor colegului Axelsson – el e cel a cărui mamă e o veche prietenă a doamnei Linderoth – nici polițiștii de la unitatea de protecție a animalelor, nici cele două femei de la consiliu nu purtau uniformă sau altceva care să indice cine sunt. Potrivit vecinei doamnei Linderoth, la început au sunat la soneria acesteia, apoi au început să bată în ușă, după care unul dintre ei a început să strige prin cutia poștală, spunându-i să deschidă. După o vreme ea a deschis ușa puțin, cu lanțul de siguranță pus, a scos vechiul pistol și asta le-a dat aripi colegilor noștri, care au fugit să se adăpostească.

— Dar ea, această femeie Linderoth, are vizor la ușă?

Probabil e din cauza votcii, se gândi Bäckström. Annika Carlsson păru dintr-odată încântată.

— Bine, Bäckström, spuse ea. Acum te recunosc iar. Nu, nu are, pentru că l-a astupat. Se pare că există unul, dar nu se vede prin el, așa că ea nu a văzut nicio legitimație și nu i-a spus nimeni dinainte că o să primească o vizită.

— Și vecina cât de sigură e?

— Ea stă la același etaj. Ușa ei e chiar vizavi de ușa doamnei Linderoth și are un vizor funcțional, în caz că te întrebai, așa că imediat ce situația a început să devină zgomotoasă, ea s-a postat la ușă, cu ochiul lipit de vizor. A reușit, cumva, să-i înregistreze și cu mobilul. Imaginea nu prea ne ajută, dar calitatea sunetului e bună. Mi-a pus înregistrarea la telefon și colegii noștri făceau un scandal îngrozitor. În orice caz, nici ea nu avea habar ce se întâmplă. Ea zice că se gândea să sune la poliție. Se gândea că erau niște infractori care se iau de pensionari și care încercau să intre în apartamentul vecinei. Două femei și doi bărbați, tocmai citise un articol din ziarul local care spunea că de obicei în bandele de tipul ăsta sunt și femei, și bărbați.

— Ai vorbit cu ea? Cu vecina, vreau să spun?

— Da, ce naiba îți imaginezi? I-am pus întrebări la telefon, ca să văd dacă merită s-o aducem aici.

Acum e iar ea însăși, se gândi Bäckström. *Deschisă, pozitivă, fără să-și înfrâneze agresivitatea.*

— Interesant, spuse Bäckström. *Rămâi calm*, se gândi el.

— Da, nu-i așa? Deci poți să respingi toată prostia asta.

Carlsson arătă spre teancul de notițe de caz, apoi se ridică brusc.

— Referitor la o chestiune complet diferită… ultimul nostru recrut, mica Rogersson, se întâmplă cumva să fie fiica celui mai bun prieten al tău?

— Ce vrei să spui?

Rămâi calm, se gândi iar Bäckström.

— E un copil, Bäckström. Are încă palmele umede de emoție. În ciuda acelor țâțe imense la care tu și ceilalți tipi din departament salivați încontinuu.

Annika Carlsson desenă niște cercuri mari în aer, în dreptul pieptului ei, ca să arate ce voia să spună.

— Dar ăsta nu e sfârșitul lumii, spuse Bäckström dând din umeri.

Apoi își luă o expresie inocentă și continuă:

— Există locuri mult mai rele în care poți să fii uscat.

Asta e bună de tot, se gândi el.

— Ce dracu' vrei să spui cu asta? Ce locuri mult mai rele?

— Păi, gura, de exemplu. Când îți dai seama că spui numai prostii și ți se usucă gura complet. Asta nu poate fi plăcut. Tu ce credeai că vreau să spun?

Acum lesbiana asta are la ce să reflecteze, se gândi el în timp ce își apropia mâna discret de butonul de alarmă de sub birou. Pentru orice eventualitate.

— La naiba, ai grijă ce faci, Bäckström! spuse Annika Carlsson, privindu-l cu ochii îngustați de tot, în timp ce arăta cu mâna spre el.

— Mersi, spuse Bäckström. Mă bucur că te-am văzut. Îți doresc o zi frumoasă, Annika! E întotdeauna o plăcere.

Sunt nebune după tine, se gândi el imediat ce ea ieși cu pași hotărâți, trântind ușa în urma ei. Până și una ca draga lui colegă Carlsson, chiar dacă ea juca și în circuitele open și dublu mixt.

După exact un minut se auzi un nou ciocănit la ușă, de data asta mai discret. Și tocmai înainte ca el să aibă timp să scoată cheia și să descuie iar sertarul.

— Intră! țipă Bäckström.

Își dădea seama că – judecând după sunet – era imposibil să fie Annika Carlsson, care decisese să-i facă o nouă vizită spontană.

Și mai rău, se gândi el când văzu cine era. Detectiv inspector Rosita Andersson-Trygg, trecută bine de 50 de ani, dintre care toți lăsaseră urme, uraganul departamentului, așa că bravo lui că avea deja telefonul în mână.

— Va trebui să mă scuzi, Rosita, spuse Bäckström fluturând mâna a scuze și acoperind microfonul. Va trebui să vorbim

mâine. Tocmai am primit un telefon important.

— Mâine? Se poate măcar la prima oră? E destul de important.

Andersson-Trygg îi aruncă o privire suspicioasă și imploratoare în același timp.

— Cum să nu, cum să nu.

Bäckström flutură iar din mână, de data asta puțin mai ferm, în timp ce ducea demonstrativ telefonul la ureche.

Trebuie să pun încuietoare la ușa aia afurisită, se gândi el imediat după ce ea plecă. În absența altei variante mai bune, aprinse din nou lumina roșie și, ca să fie sigur, luă scaunul pentru vizitatori și îl propti în ușă, apoi se așeză iar și descuie sertarul biroului.

Acum e timpul pentru un pahar sănătos, decise el. Și ploua. O ploaie de vară persistentă care se prelingea pe ferestrele biroului care era închisoarea lui. *Ce fel de viață e asta*? se gândi el, oftând adânc.

8.

În seara zilei de luni, 27 mai, Bäckström le ținu pensionarilor din Solna o prelegere despre cum puteau să se protejeze cel mai bine împotriva infracțiunilor violente. Asta îi surprinse pe colegii lui de la secția de poliție, după ce afla în cele din urmă, dat fiind că de obicei Bäckström evita orice lucruri de acest fel și era cunoscut în secție pentru antipatia față de pensionari și copiii mici, din motive la fel de evidente. Erau plângăcioși, nestatornici și în general de neînțeles, dar în același timp cereau mult prea multă atenție din partea oamenilor muncitori și pe deplin normali. Și miroseau urât. Atât pensionarii, cât și copiii mici erau pur și simplu un cost nenecesar. Fiecare persoană rațională știa asta, nu în ultimul rând Bäckström însuși. Dar în acel caz făcuse o excepție.

Cu o lună în urmă, fusese sunat de una dintre multele lui cunoștințe din afara lumii poliției. Acest contact extern era un dezvoltator imobiliar și magnat local, iar Bäckström avusese anterior ocazia de a-l ajuta cu numeroase și diverse probleme, spre satisfacția lor reciprocă și, desigur, cu cea mai mare discreție.

— Mă gândeam să te invit la cină, Bäckström, începu cunoștința lui când îl sună. Am o mică propunere care cred că te-ar putea interesa.

— Mi se pare o idee excelentă, spuse Bäckström.

Bäckström avea grijă să păstreze controlul lichidităților personale și, după doar câteva zile, se întâlniseră în camera din spate a unui restaurant de top din centrul orașului, ca să mănânce, să bea și să discute chestiuni de afaceri.

Dezvoltatorul imobiliar avea nevoie de ajutor pentru ultimul lui proiect, adresat tocmai pensionarilor. Un cartier de locuințe cu o sută de apartamente de lux, amplasate pe malurile Canalului Karlberg și alte lucruri de felul ăsta, ca și un mediu perfect sigur, care să-i împiedice pe locatari să devină victime ale infracționalității. Viitorii locatari nu erau orice pensionari bătrâni. Ei puteau fi cel mai bine descriși drept oameni în vârstă care își împărțeau timpul între navigat și golf, degustări de vinuri, concerte, croaziere în străinătate și prânzuri îndelungi în zona rurală a Toscanei, înconjurați de toți copiii și nepoții lor.

Bäckström era încă nesigur, pentru că descrierea nu se potrivea deloc cu ideea lui despre grupul ridicol de mare de cetățeni mult prea bătrâni și acum complet de prisos care nu erau altceva decât o povară pentru oamenii obișnuiți și

cumsecade. Oameni în vârstă prosperi? În mintea lui, aceștia erau o mare hoardă de escroci bătrâni invalizi și deficienți mental, cu proteze dentare strâmbe, cadre pentru mers și aparate auditive, totul înconjurat de un miros ușor, dar inconfundabil de urină. Se văitau mereu că vor mai mulți bani și încă o operație la șold, memoria lor pe termen scurt semăna cu un gard părăginit și de obicei reușeau să-și uite portofelul acasă. Doar unui infractor orb și retardat i-ar fi trecut vreodată prin minte să se ia de ei.

— Nici nu-ți dai seama cât de tare te înșeli în cazul ăsta, Bäckström, îi spuse cunoștința lui în timp ce mai turna o votcă rusească tare în paharul acestuia.

— Te ascult, spuse Bäckström dând din cap și înghițind jumătate de pahar.

Gazda lui îi repetă că aceștia nu erau niște pensionari obișnuiți. Cei despre care vorbea el erau cei aproximativ 100 000 de cetățeni de peste 60 de ani care controlau mai bine de jumătate dintre activele țării și care își dedicau o parte considerabilă a timpului făcându-și griji în privința probabilității de a deveni victime ale infracționalității. Se temeau de agresiuni, tâlhării, spargeri sau doar de scrijelirea vopselei Mercedesului lor, iar după realizările lui în combaterea infracționalității bine difuzate și după aparițiile în media, Bäckström era primul pe lista lor în ce privește oamenii care puteau să le ofere sfaturi de valoare în astfel de chestiuni.

— Și aici intri tu în scenă, Bäckström, declară cunoștința lui, subliniindu-și remarca prin ridicarea paharului în care avea whisky de malț de 18 ani. Nici nu știi cât de popular ești. Nu e vorba de altceva decât să-i sperii puțin, apoi să-i liniștești subliniind marea importanță a unei locuințe sigure. Partea asta, locuința sigură, e responsabilitatea mea. Eu o să fac în așa fel încât tu să primești un scenariu complet pe care să îl urmezi – e cât se poate de simplu. Pot să te asigur, Bäckström, că dacă cineva încearcă să intre în clădirea aia face asta doar pentru că are tendințe suicidare.

— Înțeleg ce spui, spuse Bäckström. Înțeleg ce spui.

Repetă acea propoziție pentru siguranță.

Dar exista o problemă, și nu tocmai una minoră. Potrivit regulilor după care se conducea el, nu putea să accepte bani pentru acest tip de activitate și, pentru că își petrecea mare parte a vieții active lucrând ca ofițer de poliție, era foarte selectiv în privința modului în care își petrecea puținele ore de viață privată care îi mai rămâneau. Singurul lucru pe care îl ofereau de obicei angajatorii lui cuiva care își asuma sarcini de această natură erau niște zile libere. Și când ar fi putut să și le ia, dat fiind programul lui deja supra-încărcat?

— Asta e absolut ridicol, Bäckström, spuse cunoștința lui făcându-i cu ochiul. Eu n-am nicio intenție să te supun la așa ceva. De ce să nu facem cum am făcut întotdeauna în trecut? În ce privește detaliile tehnice, tu nu trebuie să-ți faci nicio grijă. E vorba de o scurtă introducere, doar 15-20 de minute sau așa ceva, pentru care mă gândeam să cer departamentului nostru de PR să-ți scrie un text, și apoi încă 15 minute pentru întrebări. Ce zici de asta?

— Sună bine, spuse Bäckström, imaginându-și deja plicul cafeniu din fața lui.

— Atunci hai să cădem de acord, spuse dezvoltatorul imobiliar. Și după ce terminăm cu asta îți ofer o cină mai bună.

Apoi dăduseră mâna și băuseră în cinstea învoielii, iar după o lună ziua aceea sosi.

9.

Întâlnirea avu loc la sediul companiei imobiliare, chiar lângă Arena Națională din Solna. În clipa în care intră în holul mare, îmbrăcat în marmură, pe Bäckström îl izbi mirosul dulce și discret al banilor. Membrii publicului, cam o sută în total, se potriveau și ei destul de bine cu descrierea făcută de cunoștința lui. Femeile purtau pulovere de cașmir, coliere de perle și șaluri franțuzești de mătase viu colorate, în timp ce bărbații purtau sacouri albastre, pantaloni colorați și pantofi cu mici ciucuri de piele. O grămadă de sărutări din vârful buzelor, flecărit și consoane nazale; foarte mulți dintre ei se grăbiseră cu șampania. Angajații îmbrăcați în alb care pregăteau bufetul imens din fundal lăsau să se vadă că nimeni nu avea să rămână fără cozi de homar, caviar de coregon sau pate de rață, după ce Bäckström avea să-și fi rostit discursul. După ce el avea să-i facă să vadă adevărul și calea și, mai presus de orice, să-și dea seama de importanța unei locuințe sigure și să se înscrie pe listele deja pregătite pentru a-și exprima interesul față de noile apartamente.

Nu sunt niște pensionari obișnuiți, se gândi Bäckström, și de fapt erau doi care stricau imaginea. Două celebrități locale, nu în ultimul rând în cadrul secției de poliție la care lucra el. Doi vechi prieteni care apăruseră la periferia unei anchete pentru crimă la care lucrase cu câțiva ani în urmă, Mario Grimaldi zis „Nașul” și tovarășul lui de arme Roly Stålhammar zis „Stolly”.

Același Mario Grimaldi zis „Nașul”, despre care la secția de poliție se zvonea că deține jumătate de district, în ciuda faptului că era un evazionist celebru care petrecuse câteva decenii în vârful listei Infracțiunilor Economice. Însă toate eforturile lor erau în zadar, deoarece, în îndelungata lui viață, Nașul Grimaldi nu primise nici măcar o amendă pentru parcare, iar polițiștii își pierduseră interesul pentru el, dat fiind că avea mai multe certificate medicale care declarau că suferă de Alzheimer și că e inapt să fie interogat. Ținând cont de activele lui inexistente, era greu de înțeles ce căuta aici.

Chiar dacă sănătatea și finanțele lui erau într-o stare proastă, asta nu părea să-i fi afectat aspectul. Nașul era la fel de bronzat și distins ca orice alt șef mafiot, în costumul lui negru cu cămașă albă de in fără cea mai mică urmă de ciucure pe pantofii negri strălucitori.

— Te cunosc, spuse Nașul punând un arătător bine îngrijit pe pieptul vorbitorului din acea seară. Stai, nu-mi spune.

Nașul zâmbi, lăsând să se vadă niște dinți la fel de albi precum chiuveta din baia lui Bäckström, în timp ce făcea cu degetul spre el.

— Știu! Beck, inspectorul-șef Beck. Ăsta ești, inspectorul-șef Beck. Știam eu. Mă uit des la emisiunea la care apari la televizor.

Ar fi bine să fii foarte atent, flașnetar nenorocit și alunecos ce ești, se gândi Bäckström, aruncându-i privirea lui cruntă de Clint Eastwood.

— Mă bucur să te văd, Beck, continuă Nașul. Să îndrăznesc oare să sper că noi doi vom fi vecini? Se pare că există o garsonieră la parter, la un preț accesibil, dacă vrei să…

— Bäckström o să țină o prelegere, îl întrerupse Roly Stålhammar.

Acesta fusese cândva detectiv la unitatea de infracțiuni din centrul Stockholmului. Multiplu campion național de box la categoria supergrea, renumit pentru forța lui fizică, după cum puteau confirma cele câteva mii de escroci pe care îi aruncase în celulă cu o singură mână, în cei patruzeci de ani în care lucrase ca polițist. Roly Stålhammar zis „Stolly" era un om care avea o bună reputație în ambele tabere.

Se pensionase deja de mai mulți ani. Născut și crescut în Solna, era prieten din copilărie cu Mario Grimaldi, care venise în Suedia cu părinții, odată cu primul val de muncitori imigranți din anii '50, și începând de atunci, iubitul lui credincios. Era, de asemenea, un vizitator regulat al curselor de cai din Solvalla, dar, ținând cont de faptul că se spunea despre el că e sărac lipit, singurul lucru care putea explica prezența lui acolo era posibilitatea ca prietenul său cel mai bun să fi făcut în sfârșit pasul decisiv și să-l fi angajat ca asistent – în ciuda blugilor, cămășii cu pătrățele și gecii de piele ponosite care îl deosebeau de restul publicului.

— Arăți plin de viață, Roly, spuse Bäckström cu un zâmbet amabil. Te-ai lăsat de băut sau ce?

— Mai plin de viață ca oricând, aprobă legenda, uitându-se la Bäckström cu niște ochi care dintr-odată erau ca niște ambrazuri. Mersi de întrebare, dacă o să ai chef să faci trei reprize cu cineva, sună-mă. Promit să terminăm rapid.

Nu e întreg la cap – de fapt e destul de periculos, se gândi Bäckström și se mulțumi să dea din cap, dat fiind că nu avea nicio intenție să îi permită lui Roly și pumnilor lui ca niște ciocane să intervină între el și plicul cafeniu care îl aștepta după colț.

Apoi sosi momentul. Șeful departamentului de media și PR al companiei îl prezentă pe vorbitorul din seara aceea, iar

publicul îl primi cu aplauze care, deși prelungite și încurajatoare, nu amenințau să devină exuberante.

Bäckström își îndeplini misiunea cu acuratețe. Îi sperie pe toți doar puțin, spunându-le câteva povești de groază alese din generoasa lui experiență personală de pe frontul muncii de poliție. După aceea îi liniști, exploatând același filon bogat pentru a le oferi opinia lui despre cum putea fi combătută cel mai eficient infracționalitatea. În încheiere, sublinie nevoia generală ca membrii proeminenți ai societății – cei care aveau resursele necesare, dintre care mulți erau în public – să se protejeze astfel încât să nu devină victime ale infracționalității. În această privință, el se simțea obligat să pună un accent deosebit pe o locuință sigură.

— Când vine vorba de infractori, nu trebuie să faceți niciodată compromisuri, conchise el, aruncând publicului privirea sută la sută Clint. Dacă le dați un deget, ei o să vă ia tot brațul, e cât se poate de simplu.

În entuziasmul față de acest mesaj, probabil că ultima rundă de aplauze fusese puțin prea exuberantă.

Apoi urmară întrebări din public, de care Bäckström se ocupă cu aplomb, iar la ieșire fu salutat prin strângeri de mână, bătăi pe spate și cuvinte de mulțumire. Până și vechile lui cunoștințe, Nașul Grimaldi și Roly Stolly, își exprimaseră aprecierea. Întâmplarea făcea ca Mario să aibă și o însoțitoare, care s-ar fi bucurat de aprobarea supersalamului dacă ar fi apărut cu 30 de ani mai devreme. O blondă impunătoare, puțin mai înaltă decât Mario, care părea să fie mult mai tânără decât prietenul ei, dar în toate celelalte privințe era exact ca surorile ei aflate în relații cu bărbații de peste 60 de ani care, în mod evident, erau proprietarii Suediei.

— Dă-mi voie să ți-o prezint pe draga mea, Martin, spuse Mario, arătându-și ambele șiruri de dinți sclipitori. Ești unul dintre marii favoriți ai lui Pyttan. Se uită de fiecare dată când apari la televizor.

— Te-ai gândit vreodată să intri în politică, domnule inspector-șef? spuse Pyttan, întinzând o mână subțire și bronzată, împovărată de pietre prețioase de mărimea unor nuci.

— Nu, spuse Bäckström. Am și așa mai mult decât de ajuns.

E foarte simplu, de fapt, se gândi el în timp ce se uita la pungașul care se agita lângă ea. *Aici Pyttan e cea care poartă pantaloni. Va trebui neapărat să îi informez pe colegii mei de la unitatea de fraude*.

— Mare păcat, declară Pyttan. Eu sunt convinsă că ai fi un ministru al justiției excelent, domnule inspector-șef. Dumnezeu știe că în perioada asta tulbure Mama Svea are

nevoie de tot ajutorul pe care li-l putem da. Promite-mi că o să te gândești la asta.

Pyttan îl bătu ușor pe braț.

— Promit, spuse Bäckström.

Încă una. Nu se mai termină.

— Cu siguranță ești bun pentru politică, Bäckström, îi spuse și Roly Stålhammar făcându-i cu ochiul și frecându-se la nas cu arătătorul drept. Nu trebuie decât să te asculte cineva câteva minute ca să-și dea seama că ai un talent natural. Doar spune-mi, și mă târăsc până la secția de vot. Ai cel puțin un vot. Și mai e și Pyttan. Asta înseamnă două voturi, dacă am calculat eu bine.

Probabil că omul e psihopat, și cui îi poate face plăcere să stea la discuții cu unul ca ăsta? se gândi Bäckström. Așa că se grăbi să dea din cap către Mario și Roly și depuse un sărut ușor pe mâna deja întinsă și extrem de rece a lui Pyttan. În timp ce pleca, refuză încă o invitație din partea maestrului de ceremonii la bufetul care urma să se deschidă. La secția de poliție din Solna îl aștepta o misiune importantă, care necesita atenția lui urgentă, iar când ieși în stradă limuzina mare și neagră îl aștepta deja.

— Bun venit, domnule inspector-șef, spuse șoferul deschizându-i portiera.

•

— Succes, Bäckström! declară gazda lui imediat ce el și cu Bäckström se așezară la aceeași masă la care stătuseră cu o lună în urmă. Tocmai am vorbit cu unul dintre colegii mei și era în culmea bucuriei. Dar bineînțeles, cine s-ar fi îndoit de asta?

Gazda propuse un toast.

— Mulțumesc, spuse Bäckström.

Ridică paharul și luă plicul cafeniu gros care fusese plasat discret sub farfuria lui, transferându-l în siguranța buzunarului interior al sacoului.

— Dar mă întrebam ceva, spuse el, în timp ce în cap îi apăreau Mario și Roly.

— Sunt numai urechi, răspunse gazda lui.

— Am dat de o veche cunoștință, Mario Grimaldi. Se pare că e unul dintre speculatorii interesați de locuințele tale sigure.

— Nașul, spuse gazda zâmbind ușor și dând din cap. Înțeleg exact ce vrei să spui. Dacă te uiți pe calculatorul tău de la serviciu, sunt sigur că o să-ți spună că zilele astea nu are un sfanț și suferă de o boală mintală.

— Cam așa ceva, spuse Bäckström. Deci care e treaba de fapt?

— Exact opusul, răspunse gazda lui Bäckström, turnându-și în pahar. În plus, de-a lungul anilor mi-a făcut câteva servicii. Genul de servicii pe care nu le poți refuza prea ușor.

— Cu Mario era un fost coleg de-al meu, Roly Stålhammar. Sunt împreună mereu. Ce știi despre el?

— N-am auzit niciodată de el, spuse gazda. Fost polițist, ai spus? Păi sigur că Mario cunoaște pe absolut toată lumea și probabil că asta include mai mulți colegi de-ai tăi.

— Nu contează, spuse Bäckström dând din umeri.

Vedem noi, se gândi el. *Mă întreb care ar putea fi ceilalți colegi*?

•

Câteva ore mai târziu, înainte să se ducă la culcare, Bäckström deschise plicul și îi numără conținutul. *Cum naiba își poate permite cineva să devină ministru al justiției*? se gândi el, scuturând din cap și băgând plicul sub pernă. Apoi îl fură somnul și dormi adânc, fără vise, până când îl trezi ploaia care răpăia pe pervazul ferestrei dormitorului.

10.

Felicia Pettersson avea 28 de ani. Era agent de poliție de cinci ani și ar fi fost în patrulare dacă în urmă cu câteva luni nu și-ar fi rupt un ligament în timpul unui meci de hochei pe iarbă de sală. Se dovedise a fi o vătămare complicată, una care nu se împăca sub nicio formă cu misiunea de pe teren a unui agent de patrulare. Așa că ajunsese la biroul recepției secției de poliție și era acolo cam de o lună atunci când Bäckström a observat-o. Era vineri după-amiaza și el era deja într-o dispoziție excelentă, pentru că se afla în drum spre Kungsholmen pentru o întâlnire la prânz importantă.

— Ce naiba faci aici? spuse Bäckström surprins.

Peste o săptămână, Felicia fusese transferată la unitatea lui pentru infracțiuni grave.

Bäckström avea un fel de slăbiciune pentru Felicia, ceea ce n-ar fi trebuit să se întâmple, dată fiind originea ei și vorbele răutăcioase care stăteau în spatele reputației lui din cadrul poliției. Felicia se născuse în Brazilia. Era la o casă de copii din São Paolo și avea doar un an atunci când fusese adoptată de un cuplu suedez care erau amândoi polițiști și locuiau lângă Stockholm, pe insulele de pe Lacul Mälaren.

Cu câțiva ani în urmă, când ea își făcea pregătirea preliminară pentru departamentul de infracțiuni din Solna, îl ajutase pe Bäckström să ancheteze un dublu asasinat și îi câștigase aprecierea deoarece se remarcase față de colegii ei cretini, grație capacității de a înțelege ce voia el de fapt să spună și făcând întotdeauna ceea ce îi spunea el să facă. Asta în ciuda convingerii lui Bäckström că un agent de poliție adevărat trebuia să fie și un bărbat adevărat, în timp ce o femeie adevărată se potrivea mai bine unor sarcini mult mai blânde, chiar dacă zilele astea Bäckström era suficient de înțelept ca să țină pentru el în ce ar fi putut să constea mai exact acestea.

După ședința de luni, superiorul imediat al Feliciei, Annika Carlsson, decise ca ea și Felicia să-i mai pună câteva întrebări Fridei Fridensdal, ca să vadă dacă aceasta îl putea identifica pe bărbatul care pătrunsese cu forța în apartamentul ei și o amenințase.

Drept rezultat, Felicia își petrecu restul zilei alegând făptași potențiali care corespundeau descrierii inițiale a femeii. Era o sarcină demoralizatoare și, la momentul la care termină, Felicia descărcase pe calculatorul ei peste o sută de fotografii, toate ale unor bărbați din regiunea Stockholm despre care, pe

baza documentelor poliției, se putea considera cu ușurință că făcuseră exact ceea ce făcuse victimei bărbatul căutat de ei.

Între timp, Annika Carlsson vorbise cu Frida Fridensdal, care era extrem de reticentă. Fusese nevoie de foarte multă persuasiune pentru a o convinge să accepte încă o rundă de întrebări.

În cele din urmă fusese de acord: la ora 9 a doua zi dimineață, atâta timp cât întâlnirea avea loc la biroul ei și nu dura mai mult de jumătate de oră.

11.

— Ce zici de ea? întrebă Felicia după ce se suiră în mașină, marți dimineața.

— Nu e fericită, spuse Annika Carlsson. Nu e fericită deloc, așa că trebuie să sperăm că iese bine. Să facem ce putem, înțelegi.

Annika dădu din cap spre colega ei mai tânără, zâmbindu-i și atingând-o ușor cu cotul.

— Ce zici, să-i arăt fotografiile mele în timp ce tu îi urmărești reacțiile? sugeră Felicia.

— Exact la asta mă gândeam, spuse Annika.

Dacă ai noroc, vezi în ochii lor, înainte să înceapă să scuture din cap, se gândi ea.

După un sfert de oră ajunseră la locul de muncă al Fridei Fridensdal, iar Annika, care mai fusese acolo o dată, observă că pe lângă recepționeră mai era și un bodyguard Securitas, care dădu din cap și le zâmbi, în timp ce ele intrau.

— Suntem de la poliție, spuse Annika Carlsson arătându-și legitimația. Am venit să ne întâlnim cu Frida.

— Vă așteaptă, spuse recepționera dând din cap și zâmbind. Coridorul din stânga, a treia ușă. Serviți-vă cu cafea și apă, dacă doriți.

— Mulțumim, spuse Annika.

Niciuna dintre ele nu voia cafea sau apă. În niciun caz victima care, atunci când Annika îi sugeră asta, scutură doar din cap.

— Nu, vreau doar să termin odată, ca să fiu lăsată în pace, spuse ea.

— Bine, spuse Annika, bătând-o ușor pe braț. O rezolvăm noi.

Apoi se așezară la masa de conferințe, Felicia în fața laptopului ei și victima lângă ea, atât de aproape, încât Felicia o auzea cum respira și simțea căldura emanată de trupul ei. Annika Carlsson stătea pe cealaltă latură a mesei, astfel încât să poată vedea și expresia din ochii Fridei, și fotografia la care se uita ea.

Cum te-aș putea descrie? se gândi Felicia în timp ce ridica ecranul și deschidea laptopul. *Vârstă mijlocie, slabă, înfățișare obișnuită, hainele la fel. Dar nu acum*, se gândi ea. *Nu acum, când singurul lucru vizibil e o femeie în pragul unei prăbușiri complete*.

— Bun, spuse Felicia. Să începem. Încearcă să te uiți cât de atent poți. Nu există nicio presiune, nu trebuie decât să scuturi

din cap și eu merg mai departe. Dacă recunoști pe cineva sau vrei să te uiți mai atent la cineva, spune-mi.

— Bine, spuse Frida, apăsându-și gura cu încheieturile degetelor mâinii stângi.

•

Primele fotografii fură întâmpinate cu scuturări rapide ale capului, dar, cu cât Felicia îi arăta mai multe fotografii, cu atât victimei îi era mai greu să se uite la ele.

Cum naiba o să suporte 120? se gândi Annika Carlsson, dar, exact în clipa aia, văzu în ochii Fridei Fridensdal ceea ce aceasta spusese deja cu voce tare.

— El e! exclamă ea, acoperindu-și fața cu mâinile. O, Doamne, luați-l de aici! Luați-l de aici, auziți!

Se ridică în picioare și se întoarse cu spatele la calculator, apoi izbucni într-un plâns atât de vehement, că umerii și spatele i se zguduiau.

Numărul 25, se gândi Annika Carlsson și, pentru că așa era ea, nu avu nevoie de laptopul Feliciei ca să-l identifice pe bărbatul din fotografie. Angel García Gomez. Dacă asta ar fi fost o loterie, probabil că el ar fi fost cel mai prost bilet pe care îl puteai trage.

Și Felicia îl recunoscuse. Nu din cauză că l-ar fi văzut vreodată în viața reală, ci din cauza muncii ei din ziua anterioară, combinată cu memoria ei excelentă. Angel García Gomez. Emigrase în Suedia din Chile, împreună cu mama lui, ca refugiați politici ai anilor ’70, și în cercurile prin care se mișca era cunoscut drept El Loco, Nebunul.

Mă întreb de ce i s-o fi zicând așa? se gândise ea atunci când îl adăugase pe laptop, deoarece în baza ei de date nu exista nicio explicație evidentă. În plus, arăta bine și chiar zâmbea ușor în fotografiile pe care i le făcuseră ei. În comparație cu ceilalți, nu avea cine știe ce cazier, într-un sens pur formal. Aproape toate suspiciunile împotriva lui fuseseră abandonate.

•

Avură nevoie de jumătate de oră, numeroase batiste de hârtie, ceva empatie feminină și multe vorbe de consolare ca să o liniștească măcar întrucâtva pe victima lor. Imediat după ce reușiră asta, își dădură seama că ancheta lor tocmai ajunsese la capăt.

Frida Fridensdal inspiră de câteva ori adânc. Apoi o privi pe Annika Carlsson drept în ochi și dădu din cap, ca să sublinieze ceea ce avea să spună.

— Vreau să-mi retrag plângerea, spuse ea. Nu mai vreau să am nimic de-a face cu asta. Vreau să fiu lăsată în pace.

— Nu trebuie să te sperii, spuse Annika Carlsson.

Se lăsă pe vine în fața Fridei Fridensdal și îi luă mâinile, strângându-le între mâinile ei. Ca și cum femeia ar fi fost un copil mic.

— Nu-mi pasă. Vreau să fiu lăsată în pace. Nu mai fac asta, nici măcar o secundă. Am vorbit cu un avocat. El spune că nu mă puteți obliga să cooperez.

Apoi începu să plângă iar. De data asta suspina deznădăjduită, scuturând din cap așa cum o face cineva care a luat deja o decizie.

12.

Cam în același moment în care colegele lui Carlsson și Pettersson încercau să-i insufle victimei lor un nou curaj, Bäckström ajunse la birou după opt ore de somn revigorant și un mic dejun hrănitor. Până și taximetristul care îl adusese la serviciu se comportase frumos. Nu spusese niciun cuvânt întreaga călătorie. Cel puțin nu înainte să oprească în fața secției de poliție din Solna, când Bäckström începuse să caute prin buzunare bani ca să-i plătească.

— Sunteți inspectorul-șef Bäckström, nu-i așa? Sunteți cel care i-ați împușcat pe nemernicii ăia iranieni. Am dreptate, nu-i așa?

— Dar dumneata cine ești? îl întrebă Bäckström.

Judecând după accent și înfățișare, era un arab destul de tipic, se gândi el. *Dacă-i trecea prin cap cumva vreo dubioșenie, putea să facă imediat cunoștință cu micul Siggy*.

— Eu sunt din Irak, așa că fac eu cinste cu călătoria asta, domnule inspector-șef, răspunse șoferul cu un zâmbet larg, apoi îl salută pe Bäckström cu pumnul strâns și plecă.

•

Cel puțin marțea era mai bine decât lunea, se gândi Bäckström în timp ce se instala în spatele biroului, cu lumina roșie aprinsă și ținând o cană cu cafea proaspăt făcută. Avea ceva de care să se ocupe și era timpul să se apuce de asta, dacă nu voia să-și pericliteze prânzul pe care îl aștepta deja cu nerăbdare.

Așa că îl sună pe șeful unității pentru protecția animalelor. Detectivul-șef Love Lindström. Judecând după numele și titulatura lui, era încă una dintre acele femei bătrâne care, în ciuda sexului, subminau poliția și misiunea ei sacră.

— Bäckström, spuse Bäckström.

Era o prezentare mai mult decât suficientă atunci când erai cel mai celebru și mai respectat ofițer de poliție al țării.

— Mă bucur să te aud, Bäckström! răspunse Lindström, părând sincer încântat. Înțeleg de ce mă suni. Cum pot să te ajut? A fost ceva groaznic ce au pățit colegii mei de aici, de la protecția animalelor.

— Păi, spuse Bäckström, întrebarea e mai degrabă ce aș putea să fac eu pentru tine.

— Ce vrei să spui?

— O să-ți ofer varianta scurtă, spuse Bäckström.

Acum nu mai pari așa de încântat, se gândi el.

Mai întâi, Bäckström îl descrise pe făptaș. O bătrână care locuia singură, o bătrânică deja cu un picior în mormânt, apoi continuă prin descrierea acțiunilor celor doi colegi ai lui Lindström și celor două prietene ale lor de la consiliu.

— Patru oameni tineri, care nu aveau nici jumătate din vârsta ei și care strigă și izbesc în ușă. Niciunul nu e în uniformă, toți sunt în haine civile, niciunul nu încearcă măcar să-i arate legitimația. Poate că nu e așa de ciudat că ea crede că sunt o bandă care atacă bătrâni și care încearcă să pătrundă cu forța în apartamentul ei. Pentru că ea asta a crezut că se întâmplă.

— Dar stai așa puțin. Bineînțeles că și-au arătat legitimațiile. Agenții mei se identifică drept polițiști. Se înțelege de la sine.

— Așa spui dumneata, zise Bäckström. Cum poți fi sigur de asta?

— Poți aștepta o clipă? răspunse Lindström, părând îngrijorat.

— Sigur, răspunse Bäckström.

Chestia asta e din ce în ce mai interesantă, se gândi el.

•

— Scuze că a durat atât, spuse Lindström peste cinci minute. Tocmai am vorbit cu cei doi agenți care au fost acolo și amândoi spun că s-au legitimat. Așa că, dacă doamna Linderoth susține altceva, mă tem că minte.

— Așa spui dumneata, răspunse Bäckström. Spune-mi, cum au făcut asta? Cum s-au legitimat, vreau să spun.

— Borgström, Thomas Borgström, spune că și-a ridicat legitimația de poliție în dreptul vizorului din ușă, în timp ce a explicat tare și clar că sunt de la poliție și de ce au venit. Celălalt agent, care lucrează și el aici, cu noi – Bodström, Claes Bodström –, confirmă că exact așa s-a întâmplat.

— Prin vizorul din ușă? Borgström și-a arătat legitimația prin vizorul din ușa doamnei Linderoth? Și agentul Bodström confirmă că așa s-a întâmplat?

— Da. Știi, zilele astea se montează vizor automat în toate clădirile noi. Și blocul în care stă ea are doar câțiva ani.

— În cazul ăsta, mă tem că avem o problemă, spuse Bäckström.

— O problemă? Ce vrei să spui?

— Doamna Linderoth nu are vizor la ușă. Cel puțin nu unul funcțional. Atunci când asociația locatarilor a vrut să-i monteze unul, ea a spus nu, iar când ei nu i-au respectat dorința și au refuzat să-l scoată, ea l-a blocat. Nu voia ca cineva să poată să vadă în apartamentul ei. Cum am spus,

doamna Linderoth începe să fie puțin stranie, așa cum se întâmplă adesea cu bătrânii.

— Serios. Ai fost acolo? La locul faptei, vreau să spun?

— Da, mă tem că asta e situația din teren, declară Bäckström fără să intre în detalii. Există și o martoră. O martoră care locuiește la același etaj și care a văzut toată această așa-zisă intervenție și, din cine știe ce motiv, relatarea ei se potrivește perfect cu a doamnei Linderoth.

— „E declarația lor împotriva declarației agenților mei". Asta vrei să spui, de fapt. Că e declarația lor împotriva declarației agenților mei.

— Îmi pare rău, spuse Bäckström, dar de data asta nu e așa de simplu. Nu vreau să anticipez o eventuală anchetă preliminară asupra agenților dumitale pentru abuz în serviciu, dar mă tem că nu pot conchide decât că lucrurile sunt mai rele de atât. Mult mai rele, de fapt, dacă înțelegi ce vreau să spun? Ți-am spus cumva că te sun de pe mobil? Mobilele nu sunt așa de rele zilele astea. Al meu are cameră video și microfon cu care poți să înregistrezi, dacă înțelegi ce vreau să spun?

Acum ai la ce să meditezi, poponar neghiob ce ești, se gândi Bäckström.

— Da, înțeleg ce spui, dar…

— Am două sugestii, îl întrerupse Bäckström.

Înainte să faci pe tine, se gândi el.

— Bine, te ascult, sunt atent.

— Evident, cel mai simplu lucru ar fi ca eu să-i chem pe agenții tăi aici, împreună cu celelalte două, și să-i intervievez.

— Ah, dar asta nu e neapărat necesar, nu-i așa?

— Sper că nu. Pentru că eu mă gândeam să renunț la investigație. La întreaga investigație, dacă te întrebai cumva. Agenții dumitale, cele două de la consiliu, martora noastră și chiar doamna Linderoth.

•

E genul care se prăbușește instantaneu, se gândi Bäckström în timp ce punea capăt convorbirii. Exact când băgă mâna în buzunar ca să scoată cheia și să deschidă sertarul special ca să-și toarne câteva picături binemeritate, se auzi un ciocănit la ușă. Și nu unul slab – suna mai degrabă ca un izbit cu pumnul în ușă. Mai bine că nu avusese timp să bage cheia în încuietoare, pentru că probabil că ea i-ar fi spart ușa cu piciorul.

— Te rog ia loc, Annika, spuse Bäckström făcând semn spre scaunul vizitatorilor.

— Căcat! spuse Annika Carlsson ridicând brațele. Căcat, căcat, căcat!

— Povestește-mi, spuse Bäckström.

Însă deja își dăduse seama ce se întâmplase cu reclamanta lor, Frida Fridensdal, și cu plângerea ei care ar fi adus cu ușurință o condamnare pentru amenințare ilegală, dacă ea ar fi avut energia să o ducă până la tribunal.

13.

— Victima noastră a ieșit din schemă, oftă Annika Carlsson, dând din umeri a resemnare. Dar înainte să dea înapoi, cel puțin l-a identificat. Atunci s-a prăbușit.

— Și cine e? întrebă Bäckström.

— Angel García Gomez.

Ah, se gândi el, *dementul ăla*. Ținând cont de conexiunea cu bătrâna doamnă Linderoth – Elizabeth, cum pesemne că îi spunea el – totul părea extrem de improbabil.

— Cât de sigură e de asta?

— Fără nicio îndoială. Ar fi trebuit să vezi cum a reacționat când i-a văzut fotografia. Ai fi crezut-o pe loc.

Angel García Gomez, se gândi Bäckström. Nu tocmai genul de individ pe care să-l inviți la un ceai.

— Și acum nu mai vrea să joace?

— Refuză total și, ca să fie sigur, avocatul ei a sunat chiar acum și a solicitat ca ancheta preliminară să fie abandonată imediat.

— Păi, spuse Bäckström, asta nu depinde de el, bineînțeles.

— Ce facem?

— Aflăm care e legătura dintre bătrânica noastră și cineva pe nume García Gomez.

— Păi eu n-am găsit nimic, oftă Annika Carlsson. E incredibil.

— Da, de asta e atât de atractivă această profesie, răspunse Bäckström filosofic.

— Cel mai simplu ar fi s-o întrebăm pe ea – pe doamna Linderoth.

— Nu, spuse Bäckström scuturând din cap. Mai întâi trebuie să ne dăm seama noi. Apoi putem să vorbim cu ea. Ai discutat cu colegul nostru, Axelsson? Nu mama lui o cunoaște pe babă?

— Da, chiar acum am vorbit. Habar n-are. E la fel de uluit ca și noi.

— Ciudat, spuse Bäckström.

Asta e ceva absolut incredibil, se gândi el.

— Bun. Cum merge cu plângerile alea, apropo? întrebă Annika Carlsson, dând din cap spre dosarul de plastic de pe biroul lui Bäckström.

— Îngropate definitiv, spuse el. Doar o simplă neînțelegere. Se mai întâmplă și așa ceva. La ce te așteptai?

— Nu e rău deloc, Bäckström, spuse Annika Carlsson zâmbind și ridicându-se în picioare.

•

Sunt nebune după tine, se gândi Bäckström în timp ce ea dispărea pe ușă. Probabil era timpul pentru prânz. Sau ar fi fost dacă nu erau toți idioții ăștia care băteau întruna la ușa lui.

— Intră, strigă el.

14.

În ciuda unui prânz fortifiant, în ciuda faptului că evitase amenințarea deshidratării și se asigurase că glicemia lui era în regulă, Bäckström continua să se simtă atât de întors pe dos, că nu reuși nici măcar să semneze condica și să se ducă acasă pentru câteva ore de somn revigorante.

Ce fel de viață ducem noi? reflectă el în timp ce se întorcea la biroul lui și la toți colegii care cereau sfaturi și ajutor și se îngrămădeau întruna la ușa lui. Până și golanii păreau să-și fi pierdut elanul și încetaseră să mai contribuie la programele de reducere a infracționalității, prin epurări regulate în rândurile lor. Trecuseră aproape șase luni de la ultima lui anchetă adevărată a unei crime, și ce primise în schimb? O bătrânică nebună care uitase să-și hrănească iepurele și un acrobat anal care încerca să omoare alt curist cu un catalog de licitații. Și mai și ploua, a treia zi la rând, și în mod evident uitase să-și închidă telefonul, pentru că acesta începuse să sune.

— Bäckström, spuse el.

Scumpa noastră Suedie se duce de râpă, se gândi el.

Era Felicia Pettersson.

— Salut, șefule, sper că nu te deranjez. Ai cinci minute?

— Sigur, răspunse el. Dacă vii și cu un dublu latte.

De aceeași culoare cu tine, adăugă în gând.

— Da, șefule. Vin imediat.

De unde găsește energia să aibă așa un ton? se gândi el. Chiar dacă era din Brazilia și probabil că era ceva ce avea în sânge.

•••

De fapt, Felicia nu voia ceva anume. Cel puțin, nu ceva legat de muncă. În mare, voia doar să-i mulțumească.

— Am vorbit cu Annika, șefule, spuse Felicia. Am auzit că ai îngropat plângerile alea prostești împotriva doamnei Linderoth.

— Ah, n-a fost mare lucru, spuse Bäckström.

De fapt e destul de drăguță, se gândi el. Dar mult prea bronzată pentru gustul lui.

— Treaba aia neplăcută cu doamna Linderoth mi-a amintit de bunicul meu bătrân. Și el ținea mult la animale, chiar dacă nu avea mereu toate țiglele pe casă. Ai cumva cinci minute, șefule?

— Sigur, spuse el.

Mă întreb ce-a făcut bătrânul nemernic. Poate a reușit să-și arunce cățelușul la veceu și să tragă apa. Sau s-a șters la fund

cu el. Existau mai multe posibilități promițătoare și Bäckström simți imediat cum se însuflețește.

•

În ultimii câțiva ani, bunicul în vârstă al Feliciei stătuse într-un azil pentru bătrâni de pe insulele de pe Lacul Mälaren. De obicei ea îl vizita de câteva ori pe săptămână, dar, din nefericire, în ultimul an el începuse să fie din ce în ce mai deprimat.

— Da, cu siguranță nu-i e ușor, oftă Bäckström.

Surpriză, surpriză, se gândi el.

— Dar în ultimele câteva luni parcă era alt om. Fericit și voios. Exact ca înainte. Chiar și-a amintit cum mă cheamă când m-am dus să-l văd.

— Ce frumos! spuse Bäckström. Cum așa?

Ce dracu' ar trebui să spun? se gândi el.

— De când au adus un câine de asistență la azilul lui, e cu totul alt om.

— Un câine de asistență?

Ce dracu' tot spune Felicia? În acea clipă, în mintea lui Bäckström apăru un St Bernard mare care dădea din coadă, cu un butoiaș imens de coniac legat la gât.

•

Cu câteva luni în urmă, personalul de la azil cumpărase un câine de asistență pentru bătrânii care locuiau acolo. Un câine de mărime potrivită, cu blană moale, care alerga prin saloane în timp ce rezidenții îl mângâiau și îl scărpinau la gât.

— E absolut genial, spuse Felicia Pettersson. Când am fost acolo duminica asta, câinele a sărit pe patul bunicului în timp ce el era băgat în pat și a stat acolo întins, în timp ce bunicul meu îl mângâia. Ar fi trebuit să vezi expresia de pe fața bunicului, șefule. Era ca un copil mic. A fost minunat!

Dumnezeule mare! se gândi Bäckström. *Oare vrea să mă ucidă*? Când avea să sosească în sfârșit ziua aceea, Bäckström avea de gând să ia taurul de coarne și să aibă o ultimă conversație cu micul lui Siggy. Nu să ceară ajutor de la o javră care să lase păr pe pijamalele lui de mătase și să bălească pe fața lui, în timp ce el își dă ultima suflare, fără nicio posibilitate de a se apăra.

— Sună minunat, spuse el.

Ce dracu' ar trebui să spun?

— Și asta m-a făcut să mă gândesc la bătrâna doamnă Linderoth, spuse Felicia. Când am verificat-o, am văzut că e o pacientă în ambulatoriu a unei clinici specializate în pacienți care suferă de demență și manifestă semne incipiente de Alzheimer. E aici, în Solna – pare să fie o clinică privată, dar nu au niciun animal. Am sunat să verific. M-am gândit că aș

putea să-i sun și să le sugerez să cumpere unul. Un câine, poate, sau o pisică, sau poate că și câțiva iepuri ar da rezultate. Ținând cont de doamna Linderoth și de ceilalți bătrâni care se duc acolo, vreau să spun. Și ea nu ar avea responsabilitatea de a avea grijă de ei de una singură.

Ce dracu' se întâmplă? se gândi Bäckström. *Credeam că lucrez la o secție de poliție. Dacă nu cumva am ajuns la un cabinet veterinar. Tuciuria asta mică și drăguță e, evident, complet nebună*.

— Știi ce, Felicia? spuse el zâmbind binevoitor și aruncând o privire spre ceas, doar ca să se asigure. Mi se pare o idee minunată. Cum am mai spus.

— Mulțumesc, șefule, spuse Felicia. Mulțumesc, știam că o să înțelegi ce vreau să spun, șefule.

•

Imediat ce Felicia închise ușa în urma ei, Bäckström sări de la birou, își îmbrăcă în grabă haina și o luă la fugă. Exact la momentul potrivit, dat fiind că Rosita Andersson-Trygg se îndrepta deja spre biroul lui.

— Bäckström, trebuie să vorbesc cu tine! Mi-ai promis.

— Mâine, spuse el. Nu se poate decât mâine, repetă el.

Bäckström scutură din cap și flutură din mână, ca să o țină la distanță.

•

Ieși în stradă și reuși să prindă un taxi liber care era pe punctul de a pleca.

— Unde vreți să mergeți? întrebă șoferul pornind aparatul de taxat.

— Lasă-mă o clipă, deocamdată du-mă de aici, spuse Bäckström scuturând din cap disperat.

Ce se întâmplă cu scumpa Suedie? se gândi el. *Încotro ne îndreptăm*?

15.

Miercuri, 29 mai, inspectorul-șef Evert Bäckström reuși să evite aproape toată ziua munca. Asta grație unei planificări atente din seara anterioară, când își folosise judicios mobilul pentru a anunța că „o să lucreze de acasă” până la ora 11, iar apoi va „participa la o ședință a Consiliului Național al Poliției”, începând cu ora 1 după-amiaza. Ceea ce însemna, în mare, că tot ce trebuia să facă era să apară la birou, apoi să se întoarcă imediat și să se bucure pe îndelete de un somn plăcut și îndelungat de dimineață, după care să ia un prânz în voie și apoi să lase mâncarea să se așeze. Asta, adică, dacă n-ar fi fost Rosita Andersson-Trygg, care bineînțeles că stătuse acolo și îl așteptase toată dimineața și, în clipa în care el deschisese ușa, intrase mai mult sau mai puțin cu forța în biroul lui.

Așa că acum ea stătea acolo, pe scaunul vizitatorilor. Cu ochi apoși, slabă, plictisitoare și cenușie.

— Te ascult, Rosita, spuse Bäckström dând din cap încurajator. Înțeleg că trebuie neapărat să-mi împărtășești ceva foarte important.

•

Detectivul inspector Rosita Andersson-Trygg venise să-și exprime nemulțumirea față de modul în care Bäckström conducea activitatea departamentului și, în sprijinul ei, adusese o foaie cu notițele care o ajutau să spună tot ce avea de spus.

În primul rând, nu-i plăcea deloc atitudinea condescendentă față de colegii lor de la unitatea de protecția animalelor și față de munca importantă a acestora, pe care considera că Bäckström o afișase în ședința de luni. De asemenea, dorea să-și afirme în mod clar opinia. Poliția dedica mult prea multă atenție ființelor umane și așa-numitelor lor probleme, iar acest fapt, la rândul lui, făcea rău tuturor animalelor inocente, care erau supuse întotdeauna, atât individual, cât și colectiv, unor suferințe greu de înțeles.

— Te ascult, te ascult, spuse Bäckström. Continuă, continuă.

Dădu iar din cap a încurajare. Zâmbi amabil și flutură mâna dreaptă îmbietor. *Era momentul pentru strategia Bäckström de bulversare*, se gândi el. Avea să fie ușor.

•

La început Rositei Andersson-Trygg îi veni greu să-și ascundă surpriza, dar inspiră adânc și continuă. În al doilea rând…

Acțiunile colegilor lor de la unitatea de protecția animalelor, ca rezultat al deciziilor consiliului, erau, după opinia ei

categorică, bine întemeiate. Doamna Linderoth era, în mod evident, incapabilă să aibă grijă de animale. Spre deosebire de șeful ei, ea făcuse efortul de a se cufunda în materialul pe care consiliul își bazase decizia și citise cu atenție cele șase plângeri pe care martora lor, Frida Fridensdal, le depusese la poliție și la consiliu în ultimele șase luni. Inclusiv îngrozitoarea ocazie în care iepurele ar fi putut să fie atacat și ucis de un dachshund care locuia în aceeași clădire, dacă proprietarul câinelui nu ar fi avut bunul-simț de a interveni și de a salva situația.

•

— Da, înțeleg ce spui, răspunse Bäckström, scuturând din cap întristat. Groaznic. Pur și simplu groaznic.

— Da, bine, dar nu prea înțeleg de ce…

— Cred că ar trebui să știi că îți împărtășesc pe deplin opinia, o întrerupse Bäckström, acum dând din cap energic. Tu spui că dachshund-ul lui Fridensdal a fost cel care aproape a omorât iepurașul.

— Nu, nu vreau să spun asta nicidecum. Fridensdal nu are un dachshund. De asta a părăsit mișcarea *Drepturile Animalelor*. Din cauza interesului lor aproape nesănătos față de pisici, câini, cai și toate celelalte făpturi îmblănite cu patru picioare care există doar ca să satisfacă nevoile specifice ale proprietarilor lor. De asta ea și alți câțiva membri au fondat *Aveți grijă de cei mai mici prieteni ai noștri*.

— Mă bucur să aud asta, spuse Bäckström cu un oftat profund de ușurare. Mă bucur să aud. Îmi intrase în cap că era dachshund-ul lui Fridensdal.

— Nu înțeleg…

— Eu împărtășesc atitudinea ei, după cum sunt convins că-ți dai seama, spuse Bäckström. În copilărie am avut și câini, și pisici, dar imediat cum am plecat de acasă și mi-am luat eu animale de companie, am descoperit că îndrăgesc niște animale complet diferite.

— Cum ar fi?

Rosita Andersson-Trygg îi aruncă o privire încruntată și suspicioasă.

— Tot felul, spuse el vag. Am avut o grămadă de-a lungul anilor. Am avut un peștișor de aur pe nume Egon, de exemplu. Un derbedeu mic și extraordinar. Și înota al naibii de bine. Acum am un papagal pe nume Isak. Noi doi ne petrecem weekenduri întregi discutând. Da, am avut o grămadă de mici prieteni de-a lungul anilor. Acum am o insectă băț.

— O insectă băț?

— Da, sunt niște făpturi foarte stranii. Îi spun Sticky. Cum ți se pare?

— Sticky?

— Da, spuse Bäckström. Sticky. Știi ce? Sunt convins că Sticky înțelege ce spun eu, atunci când vorbesc cu el. Pare că e mai atent atunci când îi spun Sticky. De obicei dimineața, când iau micul dejun, îl pun pe masă. Locuiește într-o casetă de-aia de sticlă, știi. Așa că suntem trei care împărțim apartamentul: Isak, Sticky și cu mine.

La început, Rosita Andersson-Trygg rămase tăcută timp de aproape un minut. Apoi începu să își agite mâinile pe lângă față. Își drese vocea de mai multe ori, ca și cum și-ar fi tras răsuflarea înainte de a continua.

— Înțeleg, Bäckström. Nu că aș crede că mă minți în față, numai că nu văd cum se potrivește asta cu ce-ai spus la ședința de alaltăieri.

— Cum adică? întrebă el nevinovat.

— Păi, dacă îmi amintesc eu bine, ai făcut-o pe martora noastră, Frida Fridensdal, țicnită. La ședința de luni.

— Da, dar asta a fost doar o neînțelegere, spuse Bäckström părând ofensat. Rămăsesem cu o impresie complet greșită despre organizația ei. *Aveți grijă de cei mai mici prieteni ai noștri*. Am crezut că abandonase protecția animalelor ca să apere o grămadă de mucoși mici și mizerabili. Că de asta părăsise grupul *Drepturile Animalelor*. Nu din cauza obsesiei lor nesănătoase față de câini și pisici.

— Ce vrei să spui? Ce mucoși?

— Ah, nemernicii ăia mici care vopsesc metrourile cu graffiti și smulg picioarele greierilor. Înțelegi ce vreau să spun?

În mod evident, Rositei Andersson-Trygg îi venea greu să înțeleagă. Capul ei semăna cu o căsuță pentru păsări, ca și cum, dacă el ar fi îndesat și mai multe înăuntru, ar fi avut șansa de a asista la un miracol. Pentru prima oară în istoria umanității, ar fi putut să vadă cum ochii cuiva îi sar din cap de atâta surpriză.

— Știi ceva? spuse el ridicând mâna cu un gest aproape încurajator, dar de fapt pentru a o opri înainte ca ea să apuce să-și adune gândurile. O știi pe Cajsa, nu-i așa? Șeful poliției, Cajsa cu șobolanul?

— Da, facem parte din aceeași rețea, Femei Ofițeri de Poliție pentru Animale.

— Bineînțeles. Eu am admirat-o întotdeauna foarte mult pe Cajsa. Am mers chiar până la a spune că, atunci când ea a înființat noua unitate de protecție a animalelor, asta a fost cea mai importantă reformă din istoria poliției suedeze.

— Serios? Ei, aici suntem cu totul de acord.

— Sigur. Și scumpa noastră șefă a poliției are un interes pe care eu îl împărtășesc categoric. Și sunt convins că și tu la fel. Evident, cunoști iubirea ei profundă față de șobolani?

Rosita Andersson-Trygg se mulțumi să dea din cap.

— Ca și mine, continuă el, lăsându-se pe spătarul scaunului și ridicând mâinile spre plafon, ca și cum ar fi vrut să îmbrățișeze întreaga lume. Am iubit șobolanii toată viața. Șobolanii și șoarecii. Șobolani mari, șobolani mici, șobolani japonezi golași – ăia care nu au blană, sunt sigur că știi. Ca să nu mai vorbim de șoareci, șoareci-de-câmp, chițcani, șoricei dansatori și șoarecii obișnuiți de casă, bineînțeles.

Bäckström lăsă mâinile jos și îi zâmbi larg vizitatoarei lui. *Chiar și șobolanii bărbieriți*, se gândi el. *Nu e nicio problemă când vine vorba să ieși la cină în grădinile feminine ale unor doamne sau să cauți tot felul de alte delicatese de care tu și amica ta Cajsa habar n-aveți*, se gândi el.

— Ei, ajunge cu asta, spuse el, subliniind fiecare silabă, în timp ce își încrucișa mâinile în poală și dădea din cap cu o expresie pioasă. Acum, dacă tot ești aici, mă gândeam la ceva de mai mult timp. Cum știi, fără îndoială, există unele planuri de a numi un ofițer special pentru protecția animalelor aici, la Districtul de Vest. Un ofițer de legătură, care să asigure cooperarea cu colegii noștri de la Poliția Municipală. Și știi ce, Rosita? Cred că tu ai fi perfectă pentru acest rol.

— Mă bucur să aud asta, Bäckström. Mă gândeam să aplic pentru postul ăsta.

— Atunci o să vorbesc cu șeful poliției. Primul lucru. Promit!

— Mersi, Bäckström. Mulțumesc. Îți datorez scuze. E clar că am înțeles complet greșit…

— Ah, nu contează, spuse el. Anna Holt poate fi puțin dificilă, dar eu știu sigur că pe mine mă ascultă. Nu cu mult timp în urmă, mi-a spus că se gândește să-și ia o pisică. Prietenul ei lucrează la Infracțiuni Naționale, așa că bănuiesc că stă mult timp singură. Probabil simte nevoia de companie.

— Și ce sfat i-ai dat?

— Să nu-și ia, evident. Dar ce credeai? Ținând cont de ce le fac pisicile șobolanilor și șoarecilor?

— Mersi, Bäckström, mulțumesc foarte mult.

Rosita Andersson-Trygg dădu din cap și se uită la el cu ochi scânteietori.

•

Imediat cum cea mai mare nebună din departamentul lui plecă, Bäckström își sună superiorul, pe Anna Holt, și îi solicită o întrevedere cât mai curând posibil.

— În legătură cu ce? întrebă Anna Holt.

— E ceva ce nu pot să-ți spun la telefon, răspunse el. Dar ceva ce e de o importanță crucială, dacă e ca departamentul meu să funcționeze cum trebuie.

— Bine atunci. Ne vedem peste cinci minute. Ai zece minute la dispoziție.

•

— E vorba despre postul de ofițer pentru protecția animalelor de aici, de la Districtul de Vest, spuse Bäckström imediat ce intră în camera șefei poliției, Anna Holt.

Nu voia să piardă și mai mult timp, ținând cont că se apropia prânzul.

— O, Doamne, spuse Anna Holt, părând că vorbește sincer. Sunt cam la fel de entuziastă ca și tine în privința asta, dar decizia a fost luată deja la nivel regional de comandanții noștri, așa că, indiferent ce părere aș avea eu…

— Ce zici de colega noastră Andersson-Trygg? o întrerupse Bäckström.

— Deci te-ai putea lipsi de serviciile ei? spuse Holt, zâmbind ușor.

— Da, spuse Bäckström.

— Atunci așa o să facem, spuse Anna Holt. Și eu mă gândeam la același lucru. Nu e rău deloc, Bäckström.

16.

Joi, 30 mai, în sfârșit ploaia se opri. Se vedea chiar și un soare mic și palid de vară timpurie, ițindu-se timid de după vălurile de nori de pe cer. Se presupunea că acolo se află și un oraș mare, potrivit celor învățate de Bäckström la școala de duminică în copilărie. Dar, bineînțeles, pe moment nu puteai să-l vezi. Era mult prea sus. Așa îi spusese profesorul de la școala de duminică.

Ziua începu cu stângul – abia se așeză la birou când sună telefonul –, însă imediat ce auzi cine era, situația se amelioră. Se amelioră mult, putea fi chiar un semn că acea săptămână nenorocită se apropie de final. Era ultimul lui recrut, sergentul Jenny Rogersson, care voia puțin ajutor de la șeful ei în ancheta privind presupusul atac din parcarea Palatului Drottningholm.

— Cred că mi-ar prinde bine niște sfaturi, spuse ea. Așa că dacă ai cinci minute, șefule, ți-aș fi recunoscătoare.

— Sigur, Jenny, spuse Bäckström. Știi că pentru tine ușa mea e deschisă întotdeauna.

Nu doar ușa, se gândi el în timp ce punea capăt convorbirii, asigurându-se apoi că nu uitase să-și închidă șlițul.

•

Cam cu o lună în urmă, Bäckström primise un telefon de la vechiul lui tovarăș și coleg, detectivul inspector Jan Rogersson de la unitatea de omucideri a Infracțiunilor Naționale, care suna pentru fiica lui. Rogersson auzise un zvon că ar putea fi un post vacant în unitatea pentru infracțiuni grave a lui Bäckström.

— Unde lucrează acum? întrebă Bäckström, ca tactică de diversiune.

Nu avea nicio intenție să angajeze vreuna dintre multele progenituri ale lui Rogersson. Probabil că avea cel puțin cinci-șase, distribuite printre tot atâtea mame sărace cu duhul și, potrivit bursei zvonurilor, cel puțin jumătate dintre ele intraseră în poliție. Nu puteau fi foarte inteligente și cu siguranță erau urâte ca moartea. Probabil că erau leite tatăl lor în ce privește înfățișarea, se gândi el.

— E la prevenirea criminalității în Södermalm, spuse Rogersson, cu cretinii ăia cu uniforme călcate cu grijă, și s-a săturat de toți pensionarii și mucoșii ăia mici cu care trebuie să se prefacă de dimineața până seara că e drăguță.

— Mă tem că s-ar putea să fie o problemă, spuse Bäckström. Știi cum e dacă vrei să angajezi pe cineva. Nu mai

e ca pe vremuri, când puteai…

— Dă-o-n mă-sa, Bäckström! îl întrerupse Rogersson. Vorbești cu mine, Rog, cel mai bun prieten al tău – singurul tău prieten, dacă e să fim sinceri, singurul tău prieten de când eram la Academie împreună.

— Da, da, spuse Bäckström, înțeleg.

Cum adică, cel mai bun prieten? Un tip adevărat ca el avea singur grijă de sine, așa că la ce-i trebuiau prieteni? Cu atât mai puțin în lumea în care trăia el, unde toți încercau să te facă.

— Bine.

— Bun, promit că o să vorbesc cu ea.

Nemernicul ăsta nu renunță niciodată? se gândi Bäckström.

— Rezolvă și gata, spuse Rogersson.

Iar după asta închisese.

Peste o săptămână se întâlnise cu ea prima dată. Ea venise să-l vadă și când intrase în biroul lui înseninase camera cu zâmbetul ei, în timp ce întindea mâna ca să se prezinte.

— Jenny Rogersson, spuse Jenny Rogersson. Mă bucur să îl cunosc în sfârșit pe cel mai bun prieten al tatii.

— Te rog, ia loc, spuse el arătând spre scaunul vizitatorilor.

Nu se poate să fii rudă cu nemernicul ăla hidos, se gândi ei. *Probabil sunt la camera ascunsă, cineva face mișto de mine.*

•

Acum ea stătea acolo iar, cu fusta ridicată până la jumătatea coapselor, aplecată ușor în față, cu părul ei lung și blond, buzele roșii, dinții albi și decolteul adânc dintre sânii care se legănau. O întreagă cutie a deliciilor aflată la îndemână, nu era nevoie decât ca el să se aplece și să o ia.

— Ce pot să fac pentru tine, Jenny? întrebă Bäckström.

Se aplecă în față și îi aruncă zâmbetul lui de Clint. Doar jumătate de Clint pentru început, astfel ca ea să nu se apuce să facă șpagatul chiar acolo, chibzui el.

•

Jenny venise să-i ceară sfatul în legătură cu cazul de atac de lângă Palatul Drottningholm. Din nefericire, ancheta părea să se fi împotmolit. Un pont anonim, o victimă care refuza categoric să recunoască faptul că s-ar fi întâmplat ceva și, cu o zi în urmă, când vorbise cu Laboratorul Național de Criminalistică, i se spusese că avea să mai dureze cel puțin o lună până să primească rezultatele analizei ADN.

— La ce mi-o fi folosind și asta, spuse ea cu un oftat de resemnare. Ținând cont că nu am nici măcar o victimă dispusă să discute cu mine.

— Clasează-l, spuse Bäckström.

Și fă cu viața ta ceva care să merite, se gândi el.

— Exact la asta mă gândeam și eu, îl aprobă Jenny. Apoi m-am întrebat dacă n-ar trebui să trimitem tot cazul la Serviciul Siguranței, ca să știe de asta.

— Serviciul Siguranței, spuse Bäckström, străduindu-se să-și ascundă surpriza. De ce?

— Păi, ținând cont de reglementările speciale care ni se aplică nouă aici, în Districtul de Vest. Că Serviciul Siguranței vrea cópii pentru tot ce se întâmplă în district și ar putea avea vreo legătură cu curtea, regele și familia lui. Precauțiile de securitate obișnuite, presupun. Și Drottningholm, și Haga sunt în districtul nostru, desigur, și, dacă am înțeles eu bine reglementările, Serviciul Siguranței vrea să fie informat despre orice caz care are o legătură geografică sau orice altă conexiune cu șeful statului și familia lui. Chiar dacă e doar o bicicletă furată lângă Drottningholm, ei vor să știe despre asta.

— Da, bănuiesc că nu au altceva mai bun de făcut, spuse Bäckström.

Apoi oftă adânc. *Poponari afurisiți, care se furișează peste tot*. Deși regele părea să fie un bărbat adevărat. Asupra lui nu plana nicio suspiciune. Complet normal, judecând după tot ce citise în ziare în ultimul an.

— Bun, spuse Jenny zâmbind iar. Mă bucur că suntem de acord, șefule. Că gândim la fel, vreau să spun.

Dacă ai ști, se gândi Bäckström.

— Mai pot să te ajut cu ceva? întrebă el, dând din cap greoi, într-un mod foarte masculin.

— Mai mult cu o întrebare din curiozitate, de fapt. Dacă promiți că rămâne între noi?

— Te ascult, spuse Bäckström.

Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de birou și lipindu-și degetele ca o piramidă.

— Mă gândeam la colega noastră Annika Carlsson, spuse Jenny aplecându-se în față și coborând vocea. Are cumva… tendințe de felul acela, dacă pot să spun așa?

Jenny se folosi de mâna stângă ca să arate ce vrea să spună.

— A încercat să se dea la tine? o întrebă Bäckström.

Lesbiană de atac la joasă înălțime, se gândi el.

— Așa cred, spuse Jenny zâmbind din nou. Nu că m-ar deranja, dar eu sunt hetero. Foarte hetero.

— Mă bucur să aud, spuse Bäckström zâmbind și el.

Un Clint sută la sută de data asta, dat fiind că era absolut evident că în curând avea să vină momentul să-și scoată supersalamul.

17.

Se făcu vineri și deja auzea cum sună clopoțeii libertății, la început încet, dar pe măsură ce ziua trecea, tot mai puternic. Ca de obicei, își petrecuse ziua la o conferință. Era crucial să nu te închistezi ca șef, să te asiguri că te dezvolți încontinuu, dacă voiai să fii un ofițer de poliție priceput și care face față perfect exigențelor meseriei, un funcționar public demn de acest nume, iar el nu rata nicio ocazie de a explica acest fapt mai mult decât colegilor lui.

Până și în interiorul organizației căreia îi aparținea el devenise foarte clar că acest lucru stătea în centrul combaterii infracționalității. Conferințele și alte forme de pregătire internă erau, fără umbră de îndoială, zona de activitate a poliției cu cea mai rapidă creștere. Setea de cunoaștere din poliție părea aproape de nestins și Bäckström însuși ținea să ofere un exemplu luminos celor din jurul lui.

Un factor care contribuia la asta era faptul că el era extrem de selectiv atunci când venea vorba să aleagă la care dintre aceste cursuri și conferințe să participe. Era ceva departe de a fi o sarcină simplă, dat fiind că oferta disponibilă era practic infinită și acoperea tot felul de subiecte și zone de competență. În ce-l privește, el prefera cursurile de vineri care aveau loc în afara mediului obișnuit al poliției, ceea ce, desigur, putea să aibă un efect bagatelizant atât asupra discuțiilor, cât și a ideilor. Era de preferat ca aceste cursuri să aibă loc și în apropierea apartamentului său din Kungsholmen.

Nu trebuiau să înceapă prea devreme sau să se termine la o oră prea târzie, deoarece asta ar fi avut un efect negativ atât asupra pregătirii lui dinaintea acestei ocazii de a învăța ceva, cât și asupra nevoii de a evalua apoi procesul la care luase parte. Era, de asemenea, deosebit de important ca toată chestia să se încheie cu șansa oferită participanților de a socializa și de a-și exprima ideile stârnite în timpul zilei. Pe de altă parte, lucrul în grupuri mici, mai ales atunci când trebuia să rezolvi mai multe sarcini scrise și să oferi prezentări legate de ele, era o monstruozitate care putea să stânjenească grav creativitatea participanților, în mai multe moduri diferite.

În lumina acestor importante considerente, conferința din ziua aceea părea deosebit de promițătoare. Un hotel pentru conferințe mare din centrul orașului, la o distanță ușor de parcurs pe jos de casa lui – și era și o vreme superbă de început de vară – unde toată afacerea începu prin cafea și socializare la ora 9 dimineața și se încheie cu o discuție

generală care trebuia să ia sfârșit la ora 3 după-amiaza, astfel ca participanții care veniseră de departe să nu-și facă griji că nu vor ajunge acasă, la cei dragi, decât după miezul nopții.

Până și subiectul zilei era interesant – Adevăr, Minciuni și Limbajul corporal – dat fiind că se adresa detectivilor de la unitățile de soluționare a infracțiunilor și mai ales celor care lucrau ca intervievatori principali în cazurile de infracțiuni violente grave.

Se potrivește mănușă, se gândi Bäckström mulțumit când intră în holul sălii mari de conferințe la 9 și un sfert, la timp ca să se pregătească pentru adâncirea cunoașterii cu o ceașcă de cafea tare și câteva pateuri.

•

Prelegerea de deschidere fu oferită de un profesor de psihologie judiciară, care aranjase toată conferința și care, de asemenea, se întâmpla să fi scris și o teză cu același titlu.

Profesorul își începu prezentarea intrând direct în miezul argumentației sale, anume că, atunci când era vorba să deosebești între adevăr și minciuni, limbajul corporal era mult mai util decât mesajele pur verbale pe care persoana chestionată le transmitea. Cu ajutorul calculatorului său, al PowerPoint-ului, prin diverse grafice, imagini, scurte videouri și un torent neîncetat de cuvinte, conferențiarul arătă apoi timp de aproape o oră ce voia să spună.

Cei care evitau complet contactul vizual și preferau să privească fix în poală erau, astfel, la fel de suspecți ca și cei care îl priveau pe intervievator drept în ochi și își începeau fiecare răspuns dând din cap și zâmbind, indiferent că stăteau complet nemișcați sau voiau să tocească șezutul și spătarul scaunului.

Dar nicio pereche de ochi căprui care clipesc des și două picioare mici care bat în podea ca niște bețe de tobă nu sunt prea rele, se gândi Bäckström instalându-se mai confortabil pe scaunul său.

După această declarație de intenție introductivă, profesorul se lansă cu adevărat, de la subiecții testelor care aveau expresii faciale obișnuite și spasme la unii care păreau complet catatonici, analiza lui concentrându-se în majoritatea timpului asupra semnelor fizice și a gesturilor implicate de ele. Oamenii care își dregeau vocea și mormăiau în timp ce se trăgeau de lobul urechii, se frecau la nas, își masau fruntea sau se scărpinau în cap.

Când venea vorba de tipul de limbaj corporal care te trăda, dezvăluindu-ți faptele rele, nici măcar cineva complet paralizat nu ar fi supraviețuit examinării științifice a profesorului. Un ușor tremur al pleoapelor era un temei suficient pentru o

suspiciune serioasă, iar o pupilă mărită – o catastrofă completă pentru credibilitatea ta.

Existau și unele conexiuni interesante între enunțurile verbale ale subiecților testați și limbajul lor corporal. Cei care începeau practic tot ce spuneau prin expresii precum „ca să fiu sincer", „zău", „cu mâna pe inimă" și „fie vorba între noi", în același timp trăgându-se de lobul urechii și frecându-se la nas cu arătătorul, se numărau printre cei mai neechivoci mincinoși. În lumea profesorului, acest „comportament combinat" era ca o confesiune deplină.

Dacă am putea să credem ce spui tu, se gândi Bäckström. Conferențiarul lor lăsa el însuși o impresie deosebit de suspectă. Era un personaj slab, ros de molii, cu blugi boțiți și un sacou de mărime nepotrivită, care își petrecea o grămadă de timp mutându-și ochelarii groși între nas și frunte, atunci când nu se trăgea de lobii urechilor sau nu își freca nasul cu arătătorul.

Micul poponar face o grămadă de scandal tot dregându-și vocea și mormăind, se gândi Bäckström. *Dacă ai fi în custodia mea, te-aș freca bine pe față cu săpun și te-aș arunca într-o celulă*.

•

După o pauză de cinci minute pentru dezmorțit picioarele, veni momentul sesiunii de întrebări și răspunsuri de la final. Participanții se întoarseră și după 20 de minute se așternu o tăcere deplină.

— Nu mai e nicio întrebare? repetă pentru a treia oară profesorul, în timp ce își privea lung publicul. Citind lista participanților, am observat că am plăcerea de a-i avea astăzi aici pe unii dintre cei mai experimentați intervievatori din țară. Printre alții, am văzut că și inspectorul-șef Evert Bäckström este aici.

Profesorul dădu din cap amabil către Bäckström, care stătea chiar în spatele sălii.

Mă întreb care ar fi ceilalți? se gândi Bäckström, mulțumindu-se să dea din cap și el. *Cum dracu' rămâne cu prânzul*? Nu era singurul care se întreba asta, judecând după expresiile de pe fețele celorlalți participanți.

— Ar fi interesant dacă ne-ați putea împărtăși experiența dumneavoastră – de pe teren, vreau să spun – în ceea ce privește limbajul corporal ca modalitate de diferențiere între adevăr și minciuni.

— Ei bine, nu e întotdeauna ușor, spuse Bäckström, dând adânc din cap. Deci pe acest aspect suntem complet de acord. Însă cu aș îndrăzni să spun că de-a lungul anilor am învățat

câteva lucruri. Lucruri care arată că suspecții mint, vreau să spun.

Bäckström dădu iar din cap. De data asta încă și mai amplu, pentru a sublinia importanța a ceea ce spusese.

— Aveți niște ponturi? Ne-ați putea oferi niște ponturi, domnule inspector-șef?

— Păi, eu folosesc o formă de limbaj corporal complet infailibilă. O dovadă absolută că ei pur și simplu mint, vreau să spun.

— Asta este extrem de interesant, spuse profesorul, uitându-se la Bäckström aproape lacom. Bănuiesc că nu puteți să ne…

— Cum să nu, îl întrerupse Bäckström, ridicând mâna pentru a-și sublinia spusele. Cu o condiție, însă: ca asta să rămână între acești pereți.

Profesorul aprobă din cap nerăbdător și, după tăcerea din sală, nu era singurul.

— Nasurile, spuse Bäckström, arătând spre nasul lui, ca să evite orice neînțelegere. Nasurile lor cresc atunci când mint.

— Nasurile? Ca la Pinocchio? Nasul lui Pinocchio creștea atunci când el spunea minciuni.

— Exact, spuse Bäckström energic. E absolut clar. Singurul semn sigur pe care îl avem, dacă mă întrebi pe mine. Sunt convins că și dumneavoastră v-ați gândit la asta?

— Mă tem că…

— Nasurile lor se lungesc atunci când spun minciuni, îl întrerupse Bäckström iar. Am văzut-o de multe ori, cu ochii mei. Îmi amintesc mai ales un interviu, un om care o omorâse în bătaie pe iubita lui soție și o îngropase într-un sac cu îngrășământ, ca un ultim rămas-bun. Bănuiesc că voia să economisească cheltuielile cu înmormântarea. În orice caz, mi-a spus atâtea minciuni afurisite că îmi amintesc că m-am gândit că are noroc că nu e răcit, altfel ar fi avut nevoie de un cearșaf ca să-și sufle nasul.

— Râdeți de mine, Bäckström, spuse profesorul, părând ofensat. Râdeți de mine, nu-i așa?

— Nu-mi dau seama cum puteți să credeți una ca asta, răspunse Bäckström scuturând din cap. Dacă nu mă credeți, uitați-vă la nasul meu. N-a crescut nici cu un milimetru de când am răspuns la întrebarea dumneavoastră.

•

Asta o să-i ofere acestui poponar mic și prost ceva la care să se gândească, își zise Bäckström în timp ce ieșea în stradă și pornea spre prânz. Pinocchio, așa îl chema pe micul găozar din povestea aia veche, cel căruia îi creștea nasul de fiecare dată când spunea o minciună. Peter Pan trebuie să fi fost celălalt. Ăla cu aripi pe spate.

18.

Apoi își petrecu după-amiaza în modul lui obișnuit. Mai întâi un prânz fortifiant, apoi o ședință cu maseuza lui poloneză, Miss Vineri, pe care o întâlnise prima oară din întâmplare, cu câteva luni în urmă. Clădirea în care își desfășura ea activitatea se întâmpla să se afle în același cvartal în care locuia el, iar când Bäckström o observase pe bomba roșcată care descuie ușa și intră înăuntru de două ori în aceeași săptămână, își dăduse seama rapid ce se întâmpla.

Bäckström era un general prudent și, evident, întreprinsese verificările necesare. După ce o grămadă de politicieni cretini, cu complicitatea celorlalte femei bătrâne – și cele în pantaloni, și cele în fustă –, incriminaseră singura iubire adevărată pe care o puteai găsi într-o lume și într-o epocă nenorocită, o iubire în care cei implicați plăteau ce trebuiau să plătească de la început și cu bani lichizi, Bäckström vorbise cu un vechi prieten care lucrase la unitatea pentru prostituție a Poliției Municipale. În poliție era cunoscut drept Pelle Ticălosul și cu siguranță era omul care trebuia abordat dacă Bäckström voia să se asigure că maseuza pe care urma să o abordeze nu e pe lista lor de prostituate. Și că locuința ei nu se afla pe lista de adrese suspecte, supravegheate regulat.

Pelle Ticălosul îi dăduse aprobare. Nu găsise nimic în arhivă, iar dacă apărea ceva care să sugereze contrariul, promitea că îl contactează imediat. Bäckström îi mulțumise pentru ajutor și îi trimisese obișnuita sticlă de whisky de malț.

Abia atunci sunase ca să programeze o ședință personală. Umeri și încheieturi dureroase, de genul celor care îl pot chinui pe un om de afaceri proeminent ca el, o agendă plină, așa că vineri după-amiază cât mai aproape de ora închiderii, dacă era posibil? La celălalt capăt al firului, o maseuză cu voce voioasă: sigur că era absolut în regulă ca domnul director Bäckström să fie ultimul client al acelei zile.

•

Numele real al lui Miss Vineri era Ludmila. Avea o siluetă în formă de clepsidră și era o roșcată autentică, ceea ce Bäckström reuși să descopere după doar trei vizite. Chiar dacă, în ce o privește pe ea, fusese cu certitudine dragoste la prima vedere, deși ea se străduise să ascundă asta.

La prima lui vizită, tratamentul începuse cu el întins pe burtă, acoperit doar cu un prosop, în timp ce Mica Ludmila începea să lucreze la mușchii și articulațiile lui înțepenite. Ludmila frământa, împingea și trăgea, și toată rigiditatea din

mușchii și articulațiile lui Bäckström i se scursese direct în supersalam, iar în cele din urmă fusese nevoit să stea ca un echer, până când se rostogolise, dând la o parte pânza care iarăși i se ridicase ca un cort în jurul taliei.

— Dumnezeule! spuse Ludmila cu ochii mari, când văzu ce rezultat avusese în față un masaj absolut obișnuit făcut la spate.

— Într-adevăr, spuse Bäckström, aruncându-i jumătate de privire Clint. Aici ți-ai dat întreaga măsură a talentului.

Dragoste la prima vedere, se gândi el în timp ce își trăgea pantalonii la sfârșitul ședinței. Chiar dacă începuse ca o simplă muncă manuală, deși în acest caz ea necesitase două mâini, misiunea fusese îndeplinită într-un mod foarte satisfăcător.

•

Săptămâna următoare, mica lui Miss Vineri începuse cu o îmbrățișare și un sărut pe obraz în clipa în care el intrase și încheiase cu o felație de prima mână pe care Bäckström i-o întoarse cu dobândă vinerea următoare. Mai întâi, el îi oferise un picnic ușor în grădina ei feminină, confirmând faptul că era o roșcată autentică și, de asemenea, o femeie autentică, înainte de a-i permite să încheie printr-o scurtă călărire pe supersalam.

Pasiune tinerească, se gândi el în timp ce își dădea jos pantalonii pentru a treia oară în trei săptămâni în aceeași incintă. Avea o mică Miss Vineri a lui care, de-a lungul următoarelor câteva luni, devenise modalitatea în care el punea punct încă unei săptămâni de muncă grea în slujba justiției.

19.

Poate că fusese o săptămână plină de muncă grea, dar acum era în sfârșit sâmbătă și venise momentul ca un simplu războinic precum Bäckström să bage la loc în teacă sabia dreptății și să se bucure de o odihnă binemeritată. Era, de asemenea, momentul să investigheze problema originii micuței Jenny, ca să prevină orice surpriză neplăcută de natură incestuoasă. Dacă era ca el să-i permită să se urce pe supersalam, voia să se asigure la timp că presupusul ei tată, detectivul inspector Jan Rogersson, nu avea să fie prin preajmă, nici măcar prin intermediul fiicei lui.

Însuși gândul acesta era suficient ca în minte să-i apară imagini oribile. Chiar dacă era doar ora 11 dimineața, Bäckström fusese obligat să le suprime luând o dușcă de urgență, înainte de a-și aduna puterile ca să-l sune pe Rogersson și să-i sugereze să se întâlnească și să mănânce ceva.

— Eu dau primul rând, tu pe al doilea, adăugă Bäckström generos, doar ca să se asigure că acel zgârie-brânză notoriu nu intra la idei.

Lui Rogersson i se păruse că e o idee excelentă și chiar sugerase să meargă la restaurantul de lângă el, din Södermalm. Era ținut de doi sârbi, Marko și Janko. Serveau carne friptă excelentă, prețurile erau destul de rezonabile și, pentru că știau unde lucrează Rogersson, el și invitații lui puteau să mizeze întotdeauna că unele dintre băuturi nu ajungeau pe nota de plată.

— Sunt niște tipi ca lumea, spuse Rogersson. Dacă comanzi o cinzeacă, poți fi sigur că primești una mare. Totul e pe față, la bar sunt niște gagici mișto, nu trebuie să-ți faci griji din cauza poponarilor ălora cu pretenții artistice. Dacă apare cineva care e clar că a intrat din greșeală, de obicei Janko îl dă afară imediat.

Stăteau acolo de jumătate de oră. Erau deja la a doua bere cu un shot generos, gratis, pentru că managerul era absolut copleșit de faptul că umilul lui stabiliment era onorat de legendarul Evert Bäckström.

— Noroc, Bäckström, spuse Rogersson. Și cum se descurcă fiică-mea?

— Bine, spuse Bäckström.

Apoi adăugă, prudent:

— Cred că pe termen lung lucrurile ar putea ieși foarte bine.

Dar nu așa cum îți imaginezi tu, se gândi el.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, spuse Rogersson mândru. Aşchia nu sare departe de trunchi.

După ce repetă asta, ridică paharul şi luă două guri mari.

— Poate, dar nu semănaţi prea mult.

Nemernicul ăsta hidos ar trebui să-şi cumpere o oglindă.

— Are acelaşi cap ca mine, spuse Rogersson bătându-se în tâmpla dreaptă cu arătătorul, ca să arate ce vrea să spună. Fata aia e ca tine şi ca mine, Bäckström. Mica Jenny a lui tăticu' are cap de poliţist adevărat pe umeri. Ştii că atunci când a intrat la Academia de Poliţie şi-a schimbat numele şi l-a luat pe al meu?

— Mi se pare că mi-ai spus, da, spuse Bäckström dând din cap.

— Frumuseţea a luat-o de la maică-sa, dacă asta te întrebai. Seamănă ca două picături de apă. Gun – aşa o cheamă pe maică-sa –, fată bună, e coafeză în Jönköping. De acolo e ea. Are 45 de ani, dar dacă te uiţi la ea, n-ai crede. Arată mai mult de 30, cel mult. Nu e prea inteligentă, dar e categoric una dintre cele mai bune tipe cu care mi-am tras-o. Se întâmplă des cu gagicile care sunt puţin nătânge. Cum ajung în pat, compensează asta, dacă pot să spun aşa. Încă e bună, dacă te întrebi cumva. S-a întâmplat să trec prin Jönköping acum câteva luni şi am avut un bis.

Rogersson dădu din cap mulţumit, aparent mai degrabă către sine.

— Serios? spuse Bäckström.

Sună din ce în ce mai bine, se gândi el. *Cine ştie, poate o să iasă un sandviş dublu*?

— Cum ai cunoscut-o? Pe mama lui Jenny, vreau să spun?

— Treceam pur şi simplu pe acolo, spuse Rogersson rânjind. Era în anii '80, cam în perioada în care făptaşul nostru încă neidentificat a dat jos pancarta cu numele lui Palme. Eu am fost transferat de la unitatea de droguri din Stockholm la Infracţiuni Naţionale, pentru că ei aveau un deficit al dracu' de mare de oameni, după cum ştii. Apoi a apărut o crimă în Jönköping. Managerul unei benzinării a fost înjunghiat şi ucis. O tâlhărie scăpată de sub control, şi poliţaii din văgăuna aia au început să se intereseze de unul dintre foştii iubiţi ai lui Gun. Ea era puţin mai dezlănţuită pe vremea aia. Deloc surprinzător, de fapt, ţinând cont cum arăta.

— Şi el a fost? Prietenul ei?

Puţin dezlănţuită, asta sună bine, se gândi Bäckström. Existau şanse bune ca vreun asistat social de lux, cu dinţi albi strălucitori, să o fi adus pe Gun cu burta la gură şi să-l lase pe Rogersson să suporte consecinţele.

— Nu, spuse Rogersson scuturând din cap. S-a dovedit a fi alt talent local. Oricum, unul care n-o știa pe mica Gun. Ne-a luat doar o săptămână să rezolvăm totul. Așa că treaba cu Gun trebuie să se fi mișcat destul de repede, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Rogersson oftă și continuă:

— Ea abia împlinise 18 ani. Ce vremuri, Bäckström! Nici nu s-a pus problema ca noi doi să fim împreună, cum se face. Eu aveam viața mea în Stockholm. Și slujba mea, și o logodnică. Și primul copil, pe atunci trebuie să fi avut câțiva ani, și așteptam încă unul.

Ca să vezi, se gândi Bäckström, dar se mulțumi doar să dea din cap.

— Dar am păstrat legătura în toți acești ani. Jenny și cu mine, mai ales, dar și cu Gun. N-au dus niciodată lipsă de nimic. Lucrurile au ieșit bine pentru Gun, foarte bine. Acum are câteva saloane cosmetice ale ei. Câștigă mai mult decât oricare dintre noi.

Zău? Vorbește pentru tine.

— Ei, în cinstea lui Jenny, spuse Rogersson ridicând paharul. Noroc! Și a maică-sii.

— Noroc! răspunse Bäckström.

Părea foarte promițător, se gândi el. *Mama și fiica. S-ar putea dovedi a fi un dublu memorabil.*

După asta abandonară subiectul și savurară o masă foarte bună, după care se mutară la bar și lăsară seara să degenereze în modul plăcut tradițional, așa cum le stătea bine unor polițiști cu capul pe umeri. De fapt, lucrurile merseseră așa de bine că detaliile exacte erau învăluite în mister, dar, cel puțin, atunci când se trezi, Bäckström descoperi că era în patul lui Hästens de acasă.

Rămase acolo mare parte a zilei, apoi se adună suficient cât să facă o plimbare până la barul lui din zonă și să ia o cină timpurie de duminică.

Ziua se transformase într-o veritabilă duminică leneșă, iar când ajunse acasă, Bäckström se așeză la calculatorul lui secret, a cărui adresă IP nu putea fi pusă în legătură cu el, și lucră puțin la fan clubul lui online, cu ajutorul profilurilor „Scufița Roșie” și „Blonda Curioasă”, care împărtășeau faptul că fiecare părea să fi avut experiența supersalamului și a unui picnic la parter. *Asta avea să le ofere celorlalte un subiect de meditație*, se gândi el în timp ce închidea calculatorul, după ce o lăsase pe Scufița Roșie să dezvăluie confidențial adevărata dimensiune a activelor idolului lor.

Era încă devreme atunci când se duse la culcare cu câteva măsuri de whisky de malț care să-l pregătească pentru ziua de

luni. Moțăi și apoi dormi ca un om virtuos, toate cele cinci ore până la apelul cu care începu acea nouă zi. Luni, 3 iunie, care avea să se dovedească a fi cea mai frumoasă zi din viața lui și dovada că epoca miracolelor încă nu luase sfârșit.

III

Ancheta asasinării avocatului Thomas Eriksson. Faza preliminară

20.

Atunci când Bäckström intră în holul ultimei lui victime, Annika Carlsson era acolo, așteptându-l.

— La etaj, spuse ea. Se pare că acolo s-a întâmplat totul. A fost găsit pe palier. E mare, ceva de genul 50-60 de metri pătrați, și se pare că el îl folosea ca pe o combinație de birou și sufragerie. Afară e o terasă foarte mare.

— Cadavrul e încă acolo? o întrerupse Bäckström.

— Bineînțeles, am presupus că o să vrei să-l vezi *in situ*. Însă legistul nostru a venit și a dispărut, a plecat acum un sfert de oră. Niemi și Hernandez sunt încă acolo, dar au terminat cu scările, așa că poți să urci.

— Și ce-a spus? Dragul nostru doctor?

Bäckström voia să știe clar.

— Crimă, spuse Carlsson. Lovit în cap cu un obiect bont, dar nu trebuie să fii doctor ca să-ți dai seama de asta. Are partea din spate a capului înfundată, craniul e complet aplatizat. Sincer, arată al naibii de groaznic.

Bäckström se mulțumi să dea din cap. Apoi se așeză pe un scaun și își luă cu oarecare dificultate galoșii de protecție, după care se ridică și își puse mănușile de plastic.

— Abia aștept, spuse el.

— Încă ceva, spuse Annika Carlsson, coborând vocea.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Acum ce mai vrea? se gândi el.

— Eriksson are acolo un calculator, spuse ea, făcând semn cu capul spre tavan. Pe biroul lui. Când am urcat acolo cu puțin timp în urmă, Niemi mi-a spus că era aprins și că mecanismul de blocare nu era activat.

— Și?

— Eu am sugerat să profităm de șansă și să copiem hard drive-ul, dar…

— Și care e problema?

— Pe el e un colant pe care scrie că aparține biroului de avocatură Eriksson și Partenerii, așa că Niemi a vrut să ceară mai întâi aprobarea procuraturii.

— Ce laș nenorocit! pufni Bäckström.

— Așa că am făcut-o eu, spuse Annika Carlsson, întinzându-i un stick de memorie mic și roșu.

— Și Niemi ce-a avut de spus despre asta?

— Nimic, spuse Annika Carlsson zâmbind. El și cu Hernandez s-au dus să bea o cafea.

— Foarte înțelept, spuse Bäckström băgând stick-ul în buzunar.

Cea mai frumoasă zi din viața mea, se gândi el. *Genul de zi în care totul merge ceas și nimic nu-ți poate sta în cale.*

•

Bäckström se opri în capul scărilor și privi în jur spre palierul care acum era locul faptei. În mijlocul încăperii era un birou mare, de modă veche, în stil englezesc, din lemn de esență tare lustruit, un tip pe care Bäckström nu-l recunoștea, acoperit cu piele verde. Scaunul biroului era în același stil. Un scaun de lemn cu brațele, șezutul și spătarul tapițate cu piele de aceeași culoare ca a tăbliei biroului.

Pe podea, între scări și birou, zăcea victima asasinată a lui Bäckström. Era întins pe spate, paralel cu biroul, cu brațele pe lângă corp. Purta papuci negri de casă, pantaloni gri largi și o cămașă albă de in. Se îmbrăcase confortabil și informal pentru ultima întâlnire a vieții lui, cea cu doamna cu coasa, și se potrivea în toate privințele cu descrierea Annikăi Carlsson. Avea fața plină de sânge. Sângele i se prelinsese, prin păr, pe bărbie și pe gât. O cantitate destul de mare se îmbibase în partea din față a cămășii albe, în timp ce craniul înfundat stătea lipit de podea.

•••

— Ei bine, spuse Bäckström, dând din cap spre Niemi, care stătea de cealaltă parte a biroului, părând foarte preocupat să ia amprentele de pe telefonul mobil negru. Ce crezi, Peter? E un accident nefericit sau doar o sinucidere obișnuită?

— Păi, spuse Peter Niemi cu un zâmbet ușor, nu cred că trebuie să ai vreo îndoială în privința asta. Potrivit legistului, care a fost aici să arunce o privire, e un exemplu de manual de cum să omori pe cineva cu clasicul obiect bont. În cazul nostru, e vorba de capul și gâtul victimei. Partea din spate a capului a fost înfundată prin cel puțin trei sau patru lovituri, iar gâtul e rupt.

— Arma crimei?

— În casă nu am găsit nimic, chiar dacă sunt o grămadă de vătraie și sfeșnice. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că a fost o bucată de țeavă metalică sau o bâtă de baseball, una din acelea mai compacte. Ceva rotunjit, tare, alungit, suficient de gros ca să fie ținut confortabil, ceva care provoacă stricăciuni serioase când îl pui la lucru. Probabil că putem elimina topoare, ciocane, orice altceva care are o margine ascuțită.

— Când l-ați găsit era întins așa? Adică pe spate?

Bäckström făcu semn cu capul spre trupul mort.

— Nu. Era întins pe burtă, cu brațul drept sub piept. Brațul stâng îi înconjura capul. Dar altfel capul lui era în aceeași

poziție ca acum și trupul în același unghi ca acum, paralel cu biroul. Unul dintre colegii noștri în uniformă care a ajuns primul aici a făcut o fotografie cu telefonul lui mobil, în timp ce partenerul lui verifica dacă victima e moartă. Se pare că înainte să intre în poliție a lucrat ca paramedic. Când eu și cu Hernandez am ajuns aici, o oră mai târziu, era încă întins așa cum fusese când l-au găsit. Noi l-am întors, când a venit legistul. Atunci am găsit mobilul.

Niemi ridică telefonul negru.

— Era sub trupul lui, dar nu în mână. Bănuiesc că i-a scăpat atunci când a fost făcut KO.

— Ciudat, spuse Bäckström.

Ciudat, se gândi el.

— La ce te gândești?

— Nu e niciun strop de sânge, spuse Bäckström, gesticulând spre parchetul lustruit din jurul cadavrului și făcând semn cu capul spre tavanul alb de deasupra capului său. Ținând cont de loviturile în spatele capului, ar trebui să fie sânge peste tot. O explozie de sânge. Podeaua de aici ar trebui să fie împroșcată cu sânge, tavanul la fel, dacă mă întrebi pe mine, dar eu nu văd decât balta de sub capul lui.

— Nu ești singurul pe care îl deranjează asta, spuse Niemi. Eu și Hernandez am observat amândoi când am ajuns.

Niemi arătă spre colegul lui îmbrăcat în alb din cealaltă parte a încăperii, care era ocupat cu mutarea unei canapele mari lipite de perete.

— E posibil oare să fi fost atacat altundeva, și acolo să îi fi fost strivit capul, iar apoi cadavrul să fie mutat aici?

— Asta a fost prima noastră teorie, spuse Niemi dând din cap. Problema e că nu găsim niciun alt loc din casă în care să se fi putut întâmpla asta. Și nici vreun semn că trupul a fost mutat. Nicio urmă de târâre, niciun strop de sânge pe drum – dacă a fost cărat, vreau să spun. Bineînțeles, o altă posibilitate e ca cineva să-i fi pus o pungă peste cap înainte să-l lovească, astfel ca sângele să rămână în punga pe care făptașul a luat-o cu el la plecare.

— Pare puțin exagerat, spuse Bäckström.

— Păi cred că adevărul va ieși la lumină, adăugă Niemi dând din umeri.

— Ciudat, spuse Bäckström.

Ciudat, se gândi el.

— Mă tem că nu e singurul lucru straniu la cazul ăsta, spuse Niemi zâmbind crispat.

— Bun, te ascult, spuse Bäckström dând încurajator din cap.

— Există un glonț în tavan, chiar în dreptul biroului.

Niemi arătă spre tavanul alb.

— Zău așa? spuse Bäckström, aplecându-se în față ca să vadă mai bine.

— Judecând după unghi, a fost tras drept spre tavan. A intrat câțiva centimetri în ipsos. Eu l-am văzut – se vede când bag lanterna în gaură –, dar încă nu l-am scos.

— Bingo! Tocmai am găsit glonțul numărul doi, anunță Hernandez. E aici, în canapea.

Hernandez arătă spre o gaură din spătarul canapelei, înconjurată de scame albe acolo unde umplutura ieșise în afară.

— La naiba, asta începe să semene a război între bande, spuse Bäckström însuflețit.

Pare din ce în ce mai interesant, se gândi el.

— Da, dar tot am păstrat ce e mai bun la sfârșit, spuse Niemi cu o expresie nevinovată.

— Ce anume?

Mai interesant de-atât? *Era oare posibil*? se gândi Bäckström.

— Am mai găsit un cadavru, afară pe terasă, spuse Niemi.

Niemi arătă spre ușile duble mate care dădeau spre marea platformă de lemn, cu valurile Lacului Mälaren în fundal, scânteind în soare.

— Încă un cadavru, spuse Bäckström. Faci mișto de mine?

— Nu, spuse Peter Niemi scuturând din cap. Pare destul de mort.

— Asasinat? spuse Bäckström privindu-l pe Niemi prudent.

— Categoric, dădu Niemi din cap.

— Fără niciun dubiu, confirmă Hernandez. Dar ăstuia i-a fost tăiat gâtul.

•

Fără nicio îndoială, de departe cea mai frumoasă zi din viața mea, se gândi Evert Bäckström în timp ce ieșea din casa victimei un sfert de oră mai târziu, îndreptându-se spre taxiul care îl aștepta deja ceva mai încolo pe stradă.

21.

Cam în același moment în care inspectorul-șef Evert Bäckström părăsea locul faptei de pe Ålstensgatan din Bromma, îndreptându-se spre secția de poliție din Solna ca să pregătească prima întâlnire cu echipa lui de investigație, procurorul-șef interimar Lisa Lamm primi la birou un telefon de la superiorul ei suprem, directorul Procuraturii Publice din Stockholm, care o informă că o punea la conducerea anchetei preliminare a unei crime care, după toate probabilitățile, avusese loc cu aproximativ o zi în urmă.

— Victima nu e un oarecare, dacă pot să spun așa, îi zise directorul, dregându-și ușor vocea. E vorba de un avocat, Thomas Eriksson, care, după câte se pare, a fost ucis în casa lui din Bromma undeva între duminică seara și azi-dimineață devreme. Așa că victima noastră nu e tocmai un necunoscut pentru media, după cum știi fără îndoială.

Directorul își drese vocea din nou.

— Thomas Eriksson, cel pe care ziarele de seară îl numesc avocatul preferat al mafiei musulmane?

Lisei Lamm îi venea greu să-și ascundă surpriza.

— Exact, el e, spuse directorul. După cum sunt sigur că-ți dai seama, treaba asta poate fi foarte complicată și destul de neplăcută, în funcție de rezultatul final. Așa că, dacă ai o îndoială cât de mică, vreau să-mi spui acum. În cazul ăsta ar trebui să numesc pe altcineva.

Directorul își drese vocea a treia oară.

— Nu, spuse Lisa Lamm. Abia aștept să încep.

— Excelent! spuse directorul. Dacă e vreo problemă, vreau să iei legătura direct cu mine. De asemenea, vreau să mă ții la curent cu evoluția anchetei.

— Bineînțeles, spuse Lisa Lamm.

Thomas Eriksson, avocatul. *Să fiu a naibii*! se gândi ea în timp ce închidea.

•

Districtul de Vest, reflectă Lisa Lamm. *Cel puțin acolo există o persoană pe care o cunosc și care îmi place*. Apoi îl sună pe vechiul ei prieten, comisarul Toivonen, care era șeful unității de infracțiuni din Districtul de Vest.

— Ce coincidență, spuse Toivonen. Tocmai mă gândeam la tine. Am alcătuit o echipă de investigație și pot să-ți dau vestea bună că, potrivit recomandărilor Consiliului Național al Poliției pentru anchetarea infracțiunilor grave, veți putea lucra la capacitate maximă. Prima lor întâlnire trebuie să aibă loc

peste trei ore. La amiază, aici în Solna. Ți-am făcut o legitimație. E la recepție.

— Mulțumesc. Iar eu să conduc ancheta, dacă pot să-mi exprim o preferință.

— În privința asta, mă tem că va trebui să te dezamăgesc, spuse Toivonen. De data asta aducem artileria cu adevărat grea.

— Adică cine?

— Evert Bäckström al nostru. E momentul să ajungi să cunoști omul, mitul, legenda, chiar dacă eu am în continuare anumite îndoieli în ce privește prima parte a caracterizării.

— Cum e?

— Probabil că ar fi bine să te aștepți la destul de multe abureli, spuse Toivonen, părând încântat de sine însuși. Dacă devine prea groaznic, spune-mi mie și îl pun eu la punct. Am mai făcut asta, așa că nu e nicio problemă.

•

Evert Bäckström. Poate că ar fi bine să iau taurul de coarne imediat, se gândi Lisa Lamm. Apoi o sună pe Anna Holt, șeful poliției din Districtul de Vest, superiorul suprem al lui Bäckström.

— Parcă presimțeam că o să mă suni, mi-am dat seama deja despre ce vrei să vorbim, spuse Anna Holt de îndată ce Lisa Lamm își rosti numele. Pot să-ți propun să avem o scurtă întâlnire aici, cu un sfert de oră înainte să te întâlnești cu Bäckström și ceilalți?

— La 12 fără un sfert la dumneata în birou, e foarte bine pentru mine, spuse Lisa Lamm.

— Excelent! spuse Holt. Ei bine, mulțumesc pentru telefon.

Apoi închise imediat. *Ăștia nu pierd vremea*, se gândi Lisa Lamm scuturând din cap.

22.

— Te rog, ia loc, Lisa, spuse Holt, arătând spre unul dintre cele trei scaune pentru vizitatori înșirate de cealaltă parte a biroului ei mare.

— Mulțumesc, spuse Lisa Lamm așezându-se.

— Spune-mi dacă greșesc cumva, continuă Holt în timp ce deschidea unul dintre dosarele de pe biroul ei, dar am rămas cu impresia că vrei să vorbești cu mine despre faptul că colegul meu Evert Bäckström conduce ancheta ta. Dacă te întrebi cum s-a ajuns la asta, a fost decizia mea. Bäckström lucrează pentru mine deja de patru ani ca șef la unității pentru infracțiuni grave, iar aici ăsta e departamentul responsabil pentru crime. N-am văzut niciun motiv să mă opun.

— Cum s-a descurcat până acum? spuse Lisa Lamm zâmbind amabil.

— În perioada de când lucrează pentru mine a fost șeful anchetei preliminare în 12 cazuri de crimă și a soluționat 11 dintre ele. Cel mai recent doar cu o săptămână în urmă, așa că nu ai deloc de ce să-ți faci griji.

— Nu, înțeleg că ar fi foarte eficient. Însă ce mă îngrijorează e că o cunoștea pe victima crimei, fapt care s-ar putea considera că îi afectează imparțialitatea. Thomas Eriksson l-a apărat pe Afsan Ibrahim, atunci când acesta și cu fratele lui mai mare, Farshad, și acel zdrahon al cărui nume l-am uitat au fost acuzați că au încercat să-l omoare pe Bäckström în apartamentul lui…

— Hassan Talib, o întrerupse Holt. Vorbești despre Hassan Talib, vărul fraților Ibrahim și mardeiașul familiei, ca să folosim limbajul ziarelor de seară.

— Chiar el, spuse Lamm. Dacă nu mă înșel, asta s-a întâmplat la începutul verii… acum patru ani?

— În seara zilei de 29 mai, confirmă Holt. Procesul a avut loc în luna septembrie a aceluiași an, și singurul care a fost pus sub acuzare a fost Afsan Ibrahim. Cum fără îndoială știi deja, fratele lui mai mare, Farshad, a murit în timp ce voia să evadeze din Spitalul Karolinska, unde era tratat pentru o rană de glonț cu care se alesese în timpul tentativei de asasinare a lui Bäckström. I-a alunecat priza și a căzut de la etajul șase, în timp ce încerca să coboare de la fereastră cu o scară de frânghie introdusă în spital pe furiș. Asta a fost la o săptămână după atacul asupra lui Bäckström. În aceeași zi în care Farshad a încercat să evadeze, Hassan Talib a murit pe masa de operație, în urma rănilor suferite în timpul atacului asupra lui

Bäckström. Singurul supraviețuitor a fost Afsan, care îi dusese pe cei doi cu mașina la apartamentul lui Bäckström din Kungsholmen. El nu a intrat cu ei în apartament, dar a fost arestat în timp ce stătea în mașină, așteptându-i în fața ușii de la intrare a clădirii lui Bäckström. Asta s-a întâmplat cam în același moment în care au început împușcăturile din apartament. După cum de asemenea probabil că știi, noi îi supravegheam deja, așa că polițiștii care au intervenit au ajuns în apartamentul lui Bäckström câteva minute mai târziu. Talib zăcea, inconștient, pe podeaua sufrageriei lui Bäckström. Când Talib a încercat să-l împuște pe Bäckström, el l-a împins și Talib a reușit să-și spargă capul în cădere de măsuța de cafea. Bäckström l-a împușcat pe Farshad în tibie, în timp ce acesta încerca să-l înjunghie cu un cuțit. În dosarul ăsta sunt toate detaliile. Inclusiv cele două anchete întreprinse de Investigațiile Interne, în care, după cum, din nou, cu siguranță știi, orice suspiciune asupra lui Bäckström a fost eliminată. Tot ce a făcut a fost ca la carte.

— Da, am auzit toate lucrurile astea, spuse Lisa Lamm, împingând dosarul pe care Holt îl pusese în fața ei. Ce mă îngrijorează e ce s-a întâmplat în legătură cu procesul. Afsan susține că se duseseră la Bäckström ca să-i dea bani. Nu ca să-l ucidă. Bäckström era mituit – era pe lista de polițiști corupți a fraților Ibrahim.

— O explicație pe care curtea a respins-o ca necredibilă, spuse Holt. Și nu s-au găsit niciun fel de bani, chiar dacă polițiștii noștri au intrat înăuntru aproape atunci când s-a întâmplat totul.

— Da, știu, spuse Lisa Lamm. Curtea a respins povestea lui Afsan, dar în același timp el a fost achitat pentru acuzația de tentativă de crimă. Se pare că nu a putut fi exclusă posibilitatea că Afsan credea sincer că pentru asta se aflau acolo. A fost găsit vinovat doar pentru acuzații minore și a primit în total 18 luni de închisoare. În principal pentru că s-a descoperit că se afla în posesia a 10 grame de heroină atunci când a fost arestat în stradă. În toate celelalte privințe, capetele de acuzare au fost respinse. Dacă ar fi fost găsit vinovat, putea fi condamnat pe viață.

— Ei, spuse Holt. Ce a spus curtea atunci când nu a fost găsit vinovat de tentativă de asasinat a fost că nu s-a putut dovedi dincolo de orice îndoială că el era conștient că intenția lor era într-adevăr de a-l ucide pe Bäckström. Dar, sigur, Thomas Eriksson a făcut treabă bună. În acel mod care a devenit un fel de marcă înregistrată a lui, atunci când apăra oameni precum Afsan și prietenii lui. Să chestioneze și să

arunce cât mai multe îndoieli posibile asupra victimei. Am fost la tribunal și l-am auzit cum făcea asta, dacă te întrebai cumva.

— Înțeleg că a fost un proces destul de zgomotos. Eu, una, nu am fost acolo, dar…

— Eu am fost, cum spuneam, o întrerupse Holt. Și Bäckström a fost supus unei imense cantități de porcării care nu erau necesare. Chiar a fost. Și l-au obligat să treacă prin altă anchetă internă, în care a fost din nou disculpat în toate privințele. Eu am fost acolo și l-am văzut la doar o oră sau așa ceva după ce s-a întâmplat totul. Criminaliștii îi cercetau apartamentul și mie mi-e foarte greu să cred că ar fi putut să ascundă câteva sute de mii de coroane, bani lichizi, așa cum susțineau Eriksson și clientul lui.

— Ei, probabil că nu îl îndrăgea foarte mult pe Thomas Eriksson, spuse Lisa Lamm zâmbind.

— Nu, și nu e singurul din poliție. Dacă ăsta e criteriul, atunci probabil că n-am reușit să alcătuim niciun fel de echipă de investigație. Practic, fiecare polițist cu care vorbești crede că Thomas Eriksson a fost un escroc și mai mare decât oamenii pe care-i apăra.

— Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine, zise Lisa Lamm. Problema subiectivismului în câteva cuvinte.

— Sigur, ăsta e doar un aspect. Celălalt aspect e că Bäckström va rezolva cazul. Dat fiind că el e deja convins că tocmai activitățile infracționale ale victimei sunt cele care au dus la asasinarea ei și că în curând va putea să dovedească asta. Ultimul lucru pentru care trebuie să-ți faci griji e că el ar încerca să transforme cazul ăsta într-unul nesoluționat. În lumea lui Bäckström, asta e o crimă între bande.

— Ceea ce nu înseamnă deloc că nu e o problemă.

— Nu, spuse Holt. Dar e o blândă adiere oceanică în comparație cu dezastrul care s-ar întâmpla dacă tu ai încerca să-l înlocuiești pe Bäckström cu un alt anchetator principal. Gândește-te puțin, Lisa. Bäckström e o legendă, iar dacă îl înlături din cazul ăsta o să-ți pui toată poliția în cap. Ca să nu mai vorbim de public.

Apoi Holt încheie cu un zâmbet ușor:

— El e Clint Eastwood-ul poporului suedez.

— Bun, asta nu sună prea bine, spuse Lisa Lamm dând din cap. Știi ceva?

Lisa Lamm îi zâmbi lui Holt.

— Ce?

— Aproape că sunt nerăbdătoare să lucrez cu el. Cu persoana, bărbatul, legenda.

— Succes! spuse Holt cu un zâmbet crispat.

23.

Era prima întâlnire a echipei de investigație și la ora 12 fix inspectorul-șef Evert Bäckström intrase în camera de ședință mare, se așezase în capătul mesei și le urase bun venit tuturor, apoi dăduse cuvântul Annikăi Carlsson, care era, pentru moment, detectivul lui principal.

— Sunt ai tăi, Annika, spuse Bäckström.

Se lăsă pe spate și se instală confortabil, încrucișându-și mâinile pe burtă, în timp ce privea grupul din jur. Ca de obicei, majoritatea erau niște nerozi leneși și deficienți mental, dar, în ciuda acestui lucru, asta avea să fie cea mai frumoasă zi din viața lui, se gândi el. Singura lumină în întunericul din jurul lui era probabil micuța lui Jenny, care își schimbase bluza neagră cu una roșie.

— Mulțumesc, spuse Annika Carlsson dând din cap. Avem de-a face cu o crimă, asta e ceea ce știm deocamdată. Victima noastră este avocatul Thomas Eriksson, 48 de ani, celibatar, fără copii și nu neapărat necunoscut celor din jurul acestei mese. A fost ucis în casa lui de pe Ålstensgatan nr. 127 din Bromma, probabil ieri-seară. Cauza morții pare să fie o lovitură în partea din spate a capului cu un obiect bont, potrivit raportului preliminar al legistului. Motivul este necunoscut, dar până acum nu avem nimic care să sugereze că a fost un furt sau o intrare prin efracție care a degenerat. Identitatea făptașului sau a făptașilor rămâne a fi descoperită. Și de asta ne aflăm aici, dacă vă întrebați cumva vreunul dintre voi.

Annika Carlsson ridică privirea din documente și dădu din cap către grup.

— În ce privește detaliile mai exacte, mă gândeam că poate să vi le expună Peter, spuse Annika Carlsson în timp ce Anna Holt deschidea ușa și intra însoțită de procurorul însărcinat cu ancheta preliminară, Lisa Lamm.

— N-aș vrea să vă întrerup, spuse Holt. Voiam doar să o prezint pe șefa anchetei preliminare, Lisa, sau mai degrabă procuror-șef Lisa Lamm, ca să fim mai formali. Eu trebuie să fug. Dar contez pe voi să soluționați povestea asta.

•

Arată bine, se gândi Annika Carlsson. *Minionă, păr scurt și blond, îmbrăcată elegant și corect cu fustă, bluză și sacou în nuanțe asortate de alb și albastru. Cel mult 40 de ani, judecând după înfățișare, ochi strălucitori și, potrivit zvonurilor, necăsătorită și fără copii. Poate că există o ocazie aici*, se gândi ea.

— Bun venit, Lisa! spuse Annika Carlsson, dând din cap și zâmbind. Stai jos și simte-te ca acasă.

Annika Carlsson arătă spre un scaun gol din celălalt capăt al mesei.

— Mulțumesc, spuse Lisa Lamm așezându-se. Scuze că am întârziat. N-aș vrea să vă întrerup.

Zâmbi și dădu din cap către grup, apoi continuă:

— Vă rog, continuați…

— Bun, spuse Bäckström laconic. Ești foarte bine-venită.

Zece minute făcute praf din cauză că ea nu poate să ajungă la timp, se gândi Bäckström, și era evident că inspectorul Carlsson, lesbiana de atac a unității, era deja în misiune. Mica Lamm trebuia să se păzească, dacă voia să evite să cadă în ghearele ei.

— Peter Niemi e șeful criminalisticii aici, în Solna, spuse Bäckström făcând un gest ferm către omul în chestiune. Dă-ne datele obișnuite despre când, unde și cum.

— Sigur, spuse Niemi. Dar o să existe câteva rezerve, dat fiind că eu și colegul meu Hernandez ne ocupăm de cazul acesta de doar opt ore, însă deocamdată arată așa. Momentul estimat al crimei este aproximativ 10 fără un sfert, ieri-seară. Locul crimei este, cel mai probabil, palierul de la etajul casei victimei de pe Ålstensgatan. Cauza morții, potrivit raportului preliminar al legistului, este o rană la cap și gât provocată de un obiect bont, din cauza căreia probabil că victima și-a pierdut cunoștința imediat și a murit în aproximativ un minut.

— Dar de ce credem asta? spuse Bäckström, afundându-se și mai mult în scaunul lui.

•

Din diverse motive, potrivit lui Peter Niemi. Patru motive principale, ca să fim mai exacți, și începu să le explice în ordine cronologică.

Victima părea să fie un om foarte preocupat de securitatea personală. Casa era prevăzută cu senzori de mișcare, camere și o alarmă de urgență, și toate ușile și ferestrele erau conectate la alarmă.

— Asta e intrarea principală în casă, spuse Niemi, bătând cu degetul în calculatorul lui ca să deschidă o fotografie a ușii de la intrare a victimei pe ecranul mare aflat în celălalt capăt al încăperii. Nu se vede nicio urmă de spargere, iar alarmele de perimetru au fost active întreaga duminică, până la 9 fără două minute în seara aceea, când cineva, cel mai probabil Eriksson însuși, dacă vă întrebați cumva, a oprit alarma de la ușa de la intrare și a lăsat un vizitator sau mai mulți să intre. 9 fără două minute, repetă Niemi. Ăsta e momentul în care cineva ajunge în fața casei, deci ăsta e primul nostru moment cert.

La 10 fără douăzeci de minute, dispeceratul de urgență primește un apel de pe telefonul mobil al victimei. Apelul a fost întrerupt după un minut fără ca acela care a sunat să încerce în vreun fel să ia legătura cu ei.

— Dispeceratul nu face nimic în privința apelului, din simplul motiv că aproximativ jumătate dintre toate apelurile pe care le primesc sunt declanșate din greșeală și alte 20% sunt ceea ce ei numesc apeluri mute, în care nu există niciun contact cu cel care sună. Ei reacționează doar dacă există motive pentru a bănui că apelantul se află într-o situație de urgență, dar, din cine știe ce motiv, nu poate să vorbească. Așa că în acest caz ei nu fac nimic. Dar există motive să bănuim că Eriksson sună să cheme ajutor, dar e omorât în bătaie înainte să apuce să spună ceva. 10 fără douăzeci, la 42 de minute după ce a primit unul, doi sau mai mulți vizitatori.

La ora 6 dimineața, aproximativ opt ore mai târziu, legistul ajunge la locul faptei ca să întreprindă examinarea preliminară a cadavrului. Fața și gâtul victimei prezentau deja *rigor mortis* și, ținând cont de temperatura din casă, legistul a conchis că moartea a avut loc cu cel puțin șase ore mai devreme, undeva între duminică seara și miezul nopții.

— În timp ce legistul era la locul faptei, bineînțeles că nu știam de apelul de urgență al lui Eriksson de la 10 fără douăzeci, așa că l-am sunat acum vreo oră ca să-i spun, explică Niemi. Nu a avut nicio problemă să accepte acest moment probabil. Pentru uciderea lui Eriksson, vreau să spun.

— 10 fără douăzeci, duminică seara, rezumă Bäckström.

Niemi nu e prost deloc, chiar dacă probabil e cel puțin pe jumătate finlandez, judecând după nume, se gândi el.

— Altceva? întrebă el.

— Da. Ieri-seară par să fi existat foarte multe apeluri, către dispeceratul de urgență, adică. Între 10 fără un sfert și 11 și cinci minute, trei dintre vecinii lui Eriksson au sunat să se plângă că, pe terasa casei, câinele lui aleargă peste tot și latră ca un nebun. Deci Eriksson avea un câine. Un rottweiler, un animal feroce, dacă aveați vreo îndoială.

— Și ei ce-au făcut? întrebă Bäckström, deși deja ghicise răspunsul.

— Nimic, spuse Niemi. Nu am avut o mașină disponibilă, e foarte simplu. Apoi se pare că lucrurile s-au liniștit până puțin după ora 2 noaptea, când câinele a făcut un scandal îngrozitor. Urla și lătra, iar când vecinul numărul patru sună și refuză să cedeze și, de asemenea, se întâmplă să îi spună polițistului de la dispeceratul de urgență care e identitatea persoanei care locuia în casa cu câinele zgomotos, în sfârșit lucrurile încep să se miște. Polițistul trimite o mașină care ajunge acolo după 12

minute. Colegii noștri sună la ușă, încearcă clanța și ușa e descuiată, așa că intră și îl găsesc curând după aceea pe Eriksson mort pe palierul de la etaj, după cum puteți vedea aici.

Niemi apăsă ca să deschidă o fotografie cu victima lor plină de sânge, zăcând pe burtă în fața biroului.

— Apoi lucrurile încep să urmeze făgașul obișnuit. Hernandez și cu mine am ajuns la locul faptei cam după o oră, la 3 și jumătate dimineața, și cam asta e tot. Răspund cu plăcere la orice întrebare, dacă aveți.

Niemi apăsă ca să închidă fotografia cu victima.

— Am eu o întrebare, spuse detectivul sergent Rosita Andersson-Trygg, fluturând mâna. Mi se pare foarte, foarte straniu ceea ce ai spus. Un mister total, dacă mă întrebi pe mine.

Dar cui i-ar trece prin cap să te întrebe pe tine? se gândi Bäckström.

— Continuă, spuse el onctuos. Ce vrei să spui, Rosita?

— Comportamentul câinelui, răspunse Andersson-Trygg. De ce nu latră câinele?

— Spune-mi dacă greșesc cumva, spuse Bäckström. Dar, dacă am înțeles eu bine, a lătrat ca un nebun jumătate din noapte.

Baba e complet nebună, e clar. E timpul să discut serios cu Holt despre promisiunea aceea de a mă scăpa de ea, se gândi el.

— Atunci dă-mi voie să-ți spun că greșești, spuse țâfnos Andersson-Trygg. De fapt, câinele a fost complet tăcut toate cele trei ore între 11 seara și 2 noaptea, ceea ce cu siguranță nu e un comportament normal pentru un rottweiler al cărui stăpân a fost ucis.

— Știi ce? spuse Bäckström zâmbind amabil. Aș vrea ca tu să cercetezi foarte atent treaba asta cu câinele, și apoi revenim la ea. E plăcut să știi că ai un expert la dispoziție.

Apoi Bäckström continuă:

— Niemi, locul faptei. Ce știm despre el?

După toate probabilitățile, victima fusese ucisă acolo unde fusese găsită. Aproape de biroul de pe palier.

Existau mai multe lucruri care nu erau clare, dar în privința lor trebuiau să mai aștepte până când legistul își încheia examinarea.

— Deci când putem aștepta raportul lui complet? întrebă Annika Carlsson.

— A promis să facă autopsia în seara asta, așa că să sperăm că avem rezultatele preliminare cândva mâine, spuse Niemi. Raportul final va mai dura probabil aproximativ o săptămână.

— Va trebui să ne mulțumim cu atât, spuse Bäckström generos. Ca să punem punct, Peter, ce știm despre cauza morții?

Existau încă mai multe semne de întrebare, ceea ce însemna că era mai bine ca un răspuns concludent să fie lăsat în seama raportului legistului.

— Dar, dacă mă întrebi pe mine, o lovitură în cap cu un obiect bont, spuse Niemi. Majoritatea probelor indică asta.

— Bun, spuse Bäckström. Deci, ca să rezumăm ce știm, avem de-a face cu o crimă care a avut loc cam la 10 fără un sfert seara trecută, pe palierul de la etaj al casei victimei, iar victima a fost ucisă prin lovire în cap cu un obiect bont. Annika, poți să faci în așa fel încât colegii noștri care întreabă din ușă în ușă să primească această informație imediat? Preferabil fără ca ei s-o bage pe gât tuturor celor cu care vorbesc.

— Bineînțeles, spuse Annika Carlsson. O să…

— Nu uita să le spui să întrebe și despre câine, de ce a fost tăcut timp de trei ore, o întrerupse Andersson-Trygg. Adică, dacă a fost tăcut, poate că scâncea și schelălăia.

— Sigur, spuse Annika Carlsson oftând. Înțeleg ce spui, Rosita.

— Splendid, spuse Bäckström blând. Ei bine, propun o pauză de cinci minute în care să ne dezmorțim picioarele înainte ca tu, Peter, să ne povestești despre al doilea cadavru pe care l-ați găsit pe terasă.

Asta o să-i dea fascistei cu drepturile animalelor un subiect de meditație, se gândi Bäckström. *Și, evident, nu doar ei, judecând după expresiile celorlalți din grup*.

24.

Trebuie să fie un nou record pentru o pauză de cinci minute, se gândi Bäckström în timp ce se așeza pe scaunul lui la sfârșitul timpului alocat, ultimul care intrase înapoi în încăpere.

— Bine atunci, spuse el zâmbind larg. E timpul pentru victima numărul doi, Peter.

— Da, spuse Peter Niemi. Mă tem că nu e o priveliște plăcută.

Apoi apăsă ca să deschidă o fotografie cu un rottweiler moft care zăcea pe terasa din dreptul palierului de la etaj, la zece metri distanță de locul în care, după toate probabilitățile, stăpânul lui fusese ucis.

— Se pare că gâtul câinelui a fost tăiat, declară Niemi, arătându-le rana căscată de la gâtul acestuia și balta semicirculară de sânge care se revărsase pe scândurile de lemn deschis la culoare ale terasei.

— Când? întrebă Bäckström.

— Dacă apelul la dispeceratul de urgență era corect, atunci trebuie să se fi întâmplat cam pe la ora 2 noaptea…

— La patru ore după ce stăpânul lui și-a dat ultima suflare, spuse Bäckström. Ciudat.

— Da, aprobă Niemi. Cazul acesta nu pare a fi foarte simplu. Am trimis câinele la un laborator de medicină veterinară, dacă vă întrebați cumva. De asemenea, am găsit fragmente textile în gura lui. Fibre și o bucățică mai mare de stofă despre care aș estima că provin dintr-o pereche de blugi.

— Deci probabil că l-a mușcat pe făptaș de picior, spuse Bäckström, sprijinindu-se cu coatele de masă și împreunându-și degetele. Mai ai alte lucruri interesante să ne spui?

Alte ciudățenii, potrivit lui Niemi. Un avocat căruia i-a fost zdrobit capul cu un obiect bont, un câine căruia i-a fost tăiat gâtul patru ore mai târziu și, de asemenea – ca și cum asta nu ar fi fost deja mai mult decât suficient –, cel puțin două focuri de armă fuseseră trase pe palier.

Niemi deschise alte fotografii, care înfățișau găurile de glonț din tavanul de deasupra biroului și din spatele canapelei. Încheie cu o imagine de prim-plan a celor două gloanțe aplatizate, așezate pe o foaie albă de hârtie de pe biroul victimei, pentru a fi scoase în evidență cât mai bine.

— Astea sunt gloanțele, spuse Niemi. Cred că provin din aceeași armă. Oricum, sunt de același calibru, 22 de milimetri, și de același tip. Gloanțe de plumb fără cămașă. Nu am găsit

tuburi, ceea ce sugerează un revolver. Probabil că s-a tras asupra victimei, dat fiind că am găsit urme de pulbere pe mâna lui dreaptă și pe partea inferioară a mânecii cămășii. De asemenea, victima avea un permis pentru un revolver calibrul 22. Pentru vânătoare și lichidarea animalelor prinse în capcană. Avea permise pentru un număr total de șase arme de vânătoare diferite. Două puști de tir și trei puști de vânătoare, ca și mai sus-menționatul revolver. Jos, la subsol, are un dulap pentru arme, dar e încuiat și încă nu l-am deschis.

— Dar nu ați găsit un revolver? întrebă Bäckström.

— Încă nu, spuse Niemi, scuturând din cap. Abia am început să căutăm și probabil că o să ne ia tot restul săptămânii. Casa este imensă. Parterul are vreo 250 de metri pătrați, etajul 1 150, plus 100 de metri pătrați de terasă. Jos, la subsol, e un garaj mare, o sală de gimnastică, saună, sală de biliard, cramă, spălătorie și magazie. Deocamdată abia am început cercetarea criminalistică.

Niciun obiect bont și niciun revolver. Dar, potrivit lui Niemi, găsiseră destul de multe alte lucruri. În sertarul de sus al biroului era un plic cafeniu gros care se dovedise a conține 962 000 de coroane în bancnote de o mie, împărțite în zece teancuri, fiecare legat cu un elastic. Pe birou era o batistă de modă veche, îndelung folosită, care conținea urme de sânge și mucozități. Exista, de asemenea, o carafă de cristal pe jumătate plină cu whisky și un pahar aproape gol, cu puțin whisky rămas pe fund. Niemi nu apucase încă să se gândească la implicațiile mai largi ale acestui fapt. Deoarece mai multe alte lucruri îi solicitaseră în schimb atenția.

— Mai există un pahar, spuse Niemi, arătându-le o nouă fotografie. Era pe măsuța de cafea din fața canapelei din colț, cea cu un glonț în spătar. Dacă tragi o linie dreaptă între paharul și carafa de pe birou și glonțul din spătarul canapelei… atunci paharul de pe măsuță e exact pe acea linie… la doar aproximativ un metru distanță, în fața găurii de glonț din canapea, adică. Iar dacă presupunem că persoana care bea din pahar stă așa cum stau oamenii de obicei atunci când se dedică acestui tip de activitate… atunci ar fi trebuit să existe un risc considerabil ca el sau ea să fie lovit în partea de sus a trupului sau în cap… ceea ce nu pare să se fi întâmplat, judecând după probe.

— Persoana care stătea pe canapea nu mai era acolo, sugeră Annika Carlsson. El sau ea se mutase deja.

— Nu, eu sunt destul de sigur că el… sau ea… stătea încă pe canapea, dar nu a fost lovit. Cred că motivul este proba pe care am găsit-o pe această pernă a canapelei.

Niemi le arătă o fotografie cu perna.

— Priviți porțiunea întunecată, mai mult sau mai puțin acolo unde ar trebui să fie șezutul cuiva care stă pe canapea, spuse Niemi, arătând spre fotografie.

— Persoana care stătea acolo a făcut pe ea atunci când i-a șuierat glonțul pe la ureche, conchise Bäckström.

Ce se întâmplă cu infractorii din ziua de azi? se gândi el. *Fac pe ei imediat ce un avocat mic și poponar începe să tragă în direcția lor*. Dacă ar fi fost el, ar fi scos micul Siggy și ar fi răspuns gloanțelor cu vârf și îndesat.

— Urme atât de excremente, cât și de urină, aprobă Niemi dând din cap. Nu e prima oară când se întâmplă asta, din experiența mea.

Niemi zâmbi amabil și închise fotografia.

— Întrebări? adăugă el.

— Putem să facem asta când o să știm ceva mai multe, îl întrerupse Bäckström, pentru a preveni o grămadă de pălăvrăgeală inutilă.

— Annika, dacă am înțeles eu bine, avem chestiuni mai presante de care să ne ocupăm? continuă el, privind din cine știe ce motiv spre procurorul și șeful anchetei lor preliminare, Lisa Lamm.

— Autorizația de percheziționate a casei lui Eriksson nu reprezintă niciun fel de problemă, spuse Lisa Lamm, scuturând din cap. Și nici a calculatorului, ținând cont că era în casă și era pornit. Mai rămâne biroul de avocatură, și asta ar putea fi destul de complicat, după cum sunt sigură că vă dați seama. Deocamdată, am decis ca biroul lui Eriksson să fie sigilat. Peste două ore o să mă întâlnesc cu partenerii lui ca să discutăm modul în care vom gestiona orice acțiune viitoare.

Fir-ar a naibii! se gândi Bäckström.

— Are cineva vreo altă întrebare? spuse el cu un ușor oftat.

Apoi lucrurile o luaseră în direcția în care o luau de obicei – întrebări, speculații, toate prostiile obișnuite – până când el se săturase, ridicase mâna și pusese capăt primei ședințe a ultimei lui echipe de investigație.

— Am discutat destul, spuse el. Apucați-vă de lucru. Faceți în așa fel încât să-l prindem pe nemernicul care a făcut asta. Odată ce e băgat în celulă, putem să vorbim tot felul de tâmpenii.

25.

Trebuie să mănânc ceva, se gândi Bäckström. *Un prânz adevărat, o băutură generoasă și cel puțin o bere mare și foarte rece. Apoi am nevoie și să fiu lăsat în pace ca să gândesc*. Cum era deja trecut de 2 după-amiaza și nivelul glicemiei lui era cam la aceeași înălțime cu pantofii lui italienești făcuți manual, decise că era momentul.

Omul lui de încredere, Annika Carlsson, stătea la biroul din camera ei, demonstrându-și renumita capacitate de a executa mai multe sarcini deodată mâncând salată dintr-o cutie de plastic în timp ce bătea la calculator și dădea din cap spre Bäckström.

— Lasă-mă să ghicesc, inspectorul-șef se gândește să se ducă să ia prânzul, spuse ea zâmbind.

— Mă gândeam să mă duc la o plimbare, răspunse Bäckström. Ca să pot avea puțin calm și liniște să gândesc.

— Te gândești să te duci la plimbare? Bun, încep să mă îngrijorez. Nu ești pe cale să te îmbolnăvești, nu-i așa?

— Nu, spuse Bäckström, scuturând din cap. Dar am nevoie să gândesc puțin de unul singur.

•

Prima zi de vară adevărată, se gândi Bäckström în timp ce ieșea în stradă. Înainte să părăsească secția de poliție se întoarse în camera lui, ca să-și ia ochelarii de soare. Ochelarii lui de soare de supraveghere, cu care ieșea întotdeauna afară când venea vara și razele soarelui erau suficient de puternice ca femeile să-și dezvăluie îndeajuns corpul, astfel încât pentru Bäckström să merite deranjul. Ochelarii de soare de supraveghere cu rame de oțel, a căror sticlă neagră reflectorizantă îl împiedica să fie confundat cu toți poponarii rătăcitori care apăreau în această perioadă a anului, în căutare de materie primă pentru fanteziile lor bolnave.

Nu ca Evert Bäckström, cu costumul lui galben de in și ochelarii întunecați, care, aflat deasupra oricărei suspiciuni de astfel de motivație josnică, parcurse calm strada dinspre secția de poliție, traversă centrul comercial din Solna și trecu pe lângă stadionul de fotbal Råsunda, ajungând jumătate de oră mai târziu la ușa unuia dintre barurile lui preferate din Filmstaden.

Pe drum existaseră destul de multe lucruri de privit și nu dedicase nici măcar un gând ultimului său caz. *Toate la momentul potrivit*, se gândi el. Poate că era el un mare mahăr, binecunoscut din aparițiile la emisiunile polițiste de la

televizor și având propriul fan club online, ca și răspunsul la visurile secrete ale tuturor femeilor, dar toate acestea, destinul lui în viață, erau totuși doar o parte a caracterului său. El era, de asemenea, un observator aflat deasupra acelei zvârcoliri umane prin noroi căreia făpturile mai simple din jurul lui păreau să-i dedice cea mai mare parte a vieții. *Toate la timpul lor. Tu ești și un fel de filosof, Bäckström*, se gândi el în timp ce se așeza la masa lui obișnuită, iar proprietarul barului îi acorda ca de obicei o servire atentă, aducându-i imediat o bere satisfăcător de mare și foarte rece.

— Bun venit, Bäckström! îi spuse el. Te-ar interesa cumva o bucată frumoasă de friptură la grătar cu sos bearnez și cartofi prăjiți, domnule inspector-șef? Fără salată.

— Sună minunat! spuse Bäckström. Plus, ca de obicei, un păhărel cu apă și o carafă mare și frumoasă cu apă adevărată alături.

— Bineînțeles, cum să nu, răspunse gazda lui, dând din cap complice.

•

Apoi mâncă în calm și liniște, simțind cum se trezește din nou la viață. Acum începea să-și vină iar în fire. Spre sfârșitul ședinței, în timp ce colegii lui îi dădeau înainte cu toate acele idei și sugestii care se învârteau în mințile lor înguste, el se simțise complet lipsit de vlagă și având mare nevoie de puțină intimitate și reflecție. Același tip de senzație pe care o avea de obicei atunci când supersalamul lui își făcuse treaba și el nu voia altceva decât să fie lăsat singur, fără cine știe ce domnișoară complet necunoscută lângă el care să îl mângâie neîndemânatic, în marele lui pat Hästens.

Mă trezesc din nou la viață, se gândi Bäckström, ridicând păhărelul și golind ultimele picături.

•

În timp ce își bea cafeaua, proprietarul barului veni și se așeză. Era un suporter fanatic al AIK, așa cum fusese și Bäckström în clipa în care intrase în barul lui, și era evident că zvonurile ajunseseră deja la el. Faptul că inspectorul legendar al Solnei ancheta asasinarea unuia dintre cei mai mari dușmani ai clubului.

— Știi că nemernicul era în consiliul de administrație al Djurgården? Ăsta da motiv.

— Știu, spuse Bäckström. Ăsta pare un temei pentru renunțarea la toate acuzațiile împotriva oricui a făcut-o, dacă mă întrebi pe mine.

•

Apoi luă un taxi înapoi spre serviciu, oprind ca să-și cumpere mai multe bomboane pentru gât, ca să prevină orice

bârfă nefericită, și abia avu timp să se instaleze pe scaunul lui și să-și pună picioarele pe birou când auzi un ciocănit la ușă. Mica lui Jenny, cu tot cu o bluză roșie strâmtă și un zâmbet foarte larg, care îi cerea o întâlnire confidențială între ei doi.

— Adică doar dacă ai cinci minute, șefule.

— Cum să nu. Bineînțeles. Ia loc.

Bäckström arătă spre scaunul vizitatorilor.

Trăiesc din nou, își zise el, și pentru un scurt moment chiar se gândi să-și pună iar ochelarii de soare.

26.

— Ce pot să fac pentru tine, Jenny? întrebă Bäckström, trecându-și piciorul drept peste stângul, în caz că supersalamul decidea să intre în acțiune.

— Am o idee pe care aș vrea s-o verific cu tine, șefule, spuse Jenny.

Jenny zâmbi iar, se aplecă în față și îi întinse o foaie de hârtie.

— Înțeleg, răspunse Bäckström.

Luă foaia și citi. Trei rânduri scrise de mână, un scris îngrijit și rotunjit de școlăriță – exact ceea ce sperase el, când venea vorba de acest detaliu – și, în mod evident, supersalamul se trezise deja.

— Citește, șefule.

Jenny arătă spre foaia de hârtie și dădu nerăbdătoare din cap.

— Duminică, 19 mai. Curtean atacat cu un catalog de licitații. Marți, 21 mai. Iepure luat în grijă după ce a fost neglijat. Duminică, 2 iunie. Avocat asasinat.

Bäckström citi cu voce tare și cu surpriză crescândă. *Ce dracu' e asta*? se gândi el.

— Te gândești la același lucru ca și mine, șefule? întrebă Jenny, aplecându-se în față și mai mult.

Destul de însuflețită, se pare, ținând cont de cum îi palpita pieptul.

— Nu sunt sigur, răspunse Bäckström, scuturând din cap. Spune-mi, te ascult.

— Era doar o idee care mi-a venit în timpul ședinței. Dintr-odată, vreau să spun, și cât de des se întâmplă cazuri ca ăstea? Și m-am trezit că mă gândesc la cele trei reguli de aur care se aplică anchetei unei crime… în primul rând, trebuie să valorifici la maximum ce ai… în al doilea rând, nu complici lucrurile mai mult decât e necesar… și în al treilea rând… și asta e ce mi-a venit în cap la ședință… trebuie să urăști coincidențele.

— Înțeleg, spuse Bäckström. Trebuie să mă ierți, însă…

— Ce vreau să spun e cât de normal e să ai trei cazuri ca ăstea în mai puțin de o săptămână? Adică, ideea că ar putea fi o simplă coincidență e o imposibilitate statistică, ținând cont de cât de neobișnuit trebuie să fie așa ceva. M-am uitat puțin pe internet. Știi de când n-a mai fost omorât un avocat în Suedia, șefule?

— Nu, spuse Bäckström. Mă tem că nu, dar presupun că nu e ceva ce se întâmplă în fiecare zi…

— Au trecut peste 50 de ani de la ultimul caz. Asta s-a întâmplat în Norrland, apropo, în timpul unor negocieri de la tribunal. Una din părți l-a împușcat pe avocatul celeilalte părți. Probabil că avocații sunt printre cele mai rare victime ale crimei în țara asta… și mai e treaba aia cu iepurele luat în grijă… eu n-am mai auzit până acum de un asemenea caz… și apoi, de asemenea, acel atac cu un catalog de licitații.

— Te ascult, spuse Bäckström.

Despre ce mama dracului bate câmpii? se gândi el.

— Tu ți-ai petrecut toată viața anchetând crime, șefule, spuse Jenny. De câte ori ai avut un caz în care un curtean a fost atacat cu un catalog de licitații? Și asta lângă palatul în care locuiește regele?

— Niciodată, spuse Bäckström energic, scuturând din cap. Dacă mă întrebi pe mine, probabil că e prima oară când asta se întâmplă în istoria criminalisticii suedeze.

— Exact, spuse Jenny. Exact la asta m-am gândit și eu.

— Înțeleg ce spui, Jenny, dar tot nu pricep…

— Nu poate fi o coincidență, îl întrerupse Jenny, privindu-l cu seriozitate.

— Nu poate fi o coincidență?

— Nu, spuse Jenny dând din cap. Nu poate fi o coincidență. Trebuie să fie o anumită legătură între aceste trei evenimente. E singura posibilitate pe care o văd eu. Unul duce la al doilea, care duce la al treilea. Dacă putem identifica acea legătură, găsim și soluția întregii povești. Cine l-a omorât pe Eriksson și toate celelalte, de fapt, atât iepurele, cât și catalogul de licitații.

— Înțeleg, spuse Bäckström. Înțeleg.

Gândurile lui trecură deja mai departe. Poți să spui orice despre Rogersson, se gândi el*, dar cel puțin el este un ofițer de poliție perfect capabil căruia nici nu i-ar trece prin cap să gândească cu țâțele, așa că este exclus ca el să fie tatăl acestui mic detectiv privat. Cel puțin nu cu înfățișarea lui și cu creierul ei – ceea ce e numai bine,* se gândi Bäckström*, ținând cont de țâțele inexistente ale lui Rogersson.*

— Știam că o să înțelegi exact la ce mă gândesc, șefule. De asta m-am gândit că cel mai bine e să vin direct la tine și să nu le spun nimic celorlalți.

— Foarte înțelept, spuse Bäckström. Foarte înțelept. Stai să văd dacă am înțeles corect.

— E în regulă dacă iau notițe? întrebă Jenny, aplecându-se în față și luând înapoi foaia de hârtie pe care i-o dăduse lui.

— Bineînțeles, spuse Bäckström. Dacă am înțeles eu corect, tu spui că, pentru început, avem un făptaș necunoscut care bate

un curist aristocratic cu un catalog de licitații, ceea ce două zile mai târziu duce la luarea în grijă a unui iepure de la o femeie în vârstă cu probleme de demență – dacă pot să spun așa –, ceea ce, în sfârșit, duce la faptul că unul sau mai mulți atacatori necunoscuți îl omoară pe avocatul Eriksson, la mai puțin de două săptămâni.

— Da, cam așa. Știu că sună puțin bizar, dar eu sunt sută la sută convinsă că trebuie să existe o legătură. În cazul acesta, chiar e vorba de a urî coincidențele.

— Interesant, spuse Bäckström. Merită investigat mai atent.

Mica Jenny trebuie să fie cea mai incredibilă tembelă, se gândi el. În comparație cu creierul lui Jenny, Miss Vineri era practic o câștigătoare a Premiului Nobel, și era clar de nota zece când venea vorba de jocul de-a animalul cu două spinări.

— Știam eu că o să înțelegi cum gândesc, șefule…

— Bineînțeles, bineînțeles, spuse Bäckström indiferent. Știi ce, Jenny?

— Ce, șefule?

— Îmi raportezi numai mie. Nu spui niciun cuvânt despre asta nimănui altcuiva.

— Mulțumesc, șefule, spuse Jenny. Promit să nu te dezamăgesc, șefule.

— Splendid! spuse Bäckström, zâmbind cald.

Așa nu o să trebuiască să văd cum Annika Carlsson te târăște la recepție ca să sortați corespondența, se gândi el.

27.

Întrebatul din ușă în ușă prin cartier începuse la ora 7 a acelei dimineți. Continuase toată ziua, dar cele mai utile rezultate apărură dimineața și seara, așa cum se întâmpla întotdeauna când se mergea din ușă în ușă în cartiere bune. Diminețile și serile erau cele mai profitabile. Atunci când cei care locuiau acolo nu erau la serviciu și copiii lor nu erau la școală, nu că trebuia să fii polițist ca să-ți dai seama de asta.

Zona în care locuise avocatul Thomas Eriksson oferea și un avantaj important pentru orice polițist serios care bătea la uși. Majoritatea vecinilor victimei se întâmpla să fie și stăpâni de câini, ceea ce însemna că petreceau mult mai mult timp afară decât acei cetățeni care nu aveau câini și erau mult mai predispuși să se afle în locuri și la momente care prezentau adesea interes când venea vorba de anchetarea infracțiunilor. Nu în ultimul rând, a tipului de infracțiune care îl lovise pe vecinul lor, Thomas Eriksson.

Un cartier cu atât de mulți stăpâni de câini este o mină de aur când vine vorba de întrebat din ușă în ușă, se gândi detectivul inspector Jan Stigson, fiul în vârstă de 32 de ani al unui fermier din Dalarna, care încă mai gândea așa, chiar dacă trecuseră deja peste 10 ani de când se mutase la Stockholm ca să intre în poliție.

Lucra pentru Bäckström de patru ani, timp în care fusese responsabil pentru mai multe operațiuni similare. El și patru polițiști mai tineri, împrumutați de la detașamentul de patrulare al districtului, mergeau din casă în casă, de la o ușă la alta, iar când bătuse la a doua ușă dăduse prima lovitură, chiar dacă era doar 8 și jumătate dimineața. Avusese noroc și cu vremea. *E prima zi adevărată de vară, de fapt vremea ideală pentru această misiune*, se gândi el.

O femeie plăcută de vârstă mijlocie venise la ușă, cu un labrador negru care dădea din coadă în spatele ei. Locuia de 20 de ani în casa aceea împreună cu soțul ei. Copiii lor plecaseră deja de mult. Soțul ei se dusese în Spania să joace golf și în ultimele câteva zile ea fusese responsabilă pentru scoaterea câinelui afară pentru „pipiul de seară”. De obicei soțul ei se ocupa de asta, în timp ce ea avea grijă de plimbarea de dimineață.

— Eu și cu soțul meu avem ritmuri diferite, îi explică ea. Eu mă descurc mai bine dimineața și de obicei mă culc pe la ora 10, iar soțul meu invers. El poate să rămână treaz jumătate de noapte, dar dimineața n-ai ce discuta cu el. Dar, Dumnezeule,

intrați înăuntru, ca să putem vorbi cum trebuie. Nalle și cu mine am fost deja la plimbarea de dimineață și eu tocmai făceam niște cafea. Beți cafea, nu-i așa, domnule detectiv inspector?

— Mulțumesc, mi-ar face plăcere, spuse Stigson.

Frumos, se gândi el. Iar femeia părea și atentă, dat fiind că, evident, observase gradul lui atunci când îi arătase legitimația.

•

Până la urmă rămăsese în bucătăria ei jumătate de oră, în timp ce ea îi povestea ce văzuse în seara anterioară când îl plimba pe Nalle. Urma de fiecare dată aceeași rută. Întâi o lua pe stradă, pe lângă primele câteva străduțe laterale, apoi făcea la dreapta și se întorcea acasă. În termeni mai simpli, ocolise cvartalul, după cum îi arătă lui Stigson pe harta pe care acesta o avea la el.

— Nu pot fi mai mult de câțiva kilometri, dar când te bucuri de compania acestui mic prieten, poate să dureze aproape o oră. Sunt o grămadă de mirosuri și atâția oameni de salutat, alți stăpâni de câini și patrupedele lor.

Martora îi zâmbi lui Stigson.

— Ați putea cumva să-mi dați câteva nume, preferabil și momentele respective, dacă vă amintiți? Sunt sigur că vă dați seama că încercăm să îi depistăm pe toți cei care au trecut prin acea zonă ieri-seară. Și, bineînțeles, orice spuneți va fi confidențial.

•••

Nu fusese nicio problemă. Femeia se întâlnise cu aceiași vecini și stăpâni de câini cu care se întâlnea aproape de fiecare dată. Îi dăduse cinci-șase nume, totul fusese ca de obicei. Nimic ciudat, cu siguranță nu dăduse peste vreun om misterios. De fapt, se întâlnise cu o singură persoană pe care nu o cunoștea deja după nume sau măcar după înfățișare. Când trecuse pe lângă casa lui Eriksson, la o sută de metri mai încolo pe stradă, văzuse un bărbat care stătea vizavi și încărca niște cutii mari în portbagajul unei mașini, și cam în același moment în care ea băgase cheia în ușa de la intrare, auzise mașina pornind și plecând.

— Trebuie să fi fost aceeași mașină, spuse ea. Sunt sigură de asta.

— Vă amintiți cât era ceasul?

Acum e-acum, se gândi Stigson.

— Știu că am plecat de acasă la 9 fără zece minute, aproximativ. Mă uitam la televizor și emisiunea la care m-am uitat – unul dintre acele reality show-uri, cred că așa se numesc – s-a terminat la 9 fără un sfert. Apoi am urmat traseul obișnuit, așa că trebuie să fi fost 9 și jumătate, aproximativ.

Îmi amintesc că am dat drumul la știrile de seară de la TV4, care tocmai începuseră. Ele încep la ora 10, dar înainte de asta l-am șters pe Nalle pe labe, i-am umplut bolul cu apă și am făcut curat în bucătărie.

— Pe bărbatul pe care l-ați văzut încărcând cutiile în mașină l-ați putea descrie cumva?

Acum ne apropiem, se gândi Stigson.

— Nu, spuse ea scuturând din cap, dintr-odată foarte serioasă. Evident, am auzit ce s-a întâmplat la știrile de la ora 8 de azi-dimineață, așa că știu de ce sunteți aici. Când am trecut pe lângă el, era aplecat spre portbagaj, așa că nu i-am văzut fața deloc. Dar din câte am reușit să văd, părea perfect normal. Arăta ca majoritatea oamenilor care locuiesc aici. De vârstă mijlocie, îmbrăcat frumos – sacou, cred, poate doar o geacă elegantă, neagră sau albastră, și pantaloni închiși la culoare. Poate totuși ceva ar fi…

— Ce anume? spuse Stigson, zâmbind încurajator.

— Am avut impresia că e solid, bine făcut. Părea, cumva, în formă foarte bună. Adică am văzut cum a ridicat cutia când a băgat-o în mașină. Nu că aș ști ce era în ea și cât cântărea, vreau să spun, dar era o cutie din aceea mare pentru mutat și nu a părut să fie niciun fel de problemă… să o ridice cu ușurință.

— Ați putea spune cu aproximație ce înălțime avea?

— Cu siguranță era mai înalt decât media. Dacă ar fi să ghicesc, aș zice mai aproape de 1,90 decât de 1,80. Era un bărbat solid. Soțul meu e destul de înalt, are 1,86, chiar dacă el insistă că are 1,89, cât avea când ne-am cunoscut prima oară, dar uită mereu că asta a fost acum aproape patruzeci de ani.

— Ați spus de vârstă mijlocie, zise Stigson, hotărât să meargă mai departe. 45, 50, 60…?

— Cu siguranță nu 60, spuse martora lui, scuturând ferm din cap. 50 sau, mai degrabă, cel mult 50. Modul în care se mișca avea ceva anume. Se mișca ușor și avea un aer impasibil, iar vârsta îți fură asta, indiferent cât de des te duci la sală. Cum am spus, era în formă bună.

— V-a mai impresionat și altceva?

— Mașina. Era un Mercedes argintiu, un model din acela sport, mare și joasă, nu un break. Cu siguranță nu genul de mașină cu care ar circula un hoț.

— Un Mercedes argintiu. Sunteți sigură de asta?

— Da, foarte sigură. Soțul meu și cu mine avem fiecare un Mercedes. Eu am una mică, a lui e puțin mai mare, ca să aibă loc pentru crosele lui de golf și așa mai departe, dar asta era considerabil mai mare decât a soțului meu și probabil mai scumpă decât ale noastre două împreună.

— Nu ați observat nimic altceva legat de mașină? Numărul de înmatriculare? Sau dacă avea vreun abțibild sau însemn pe ea?

— Nu. Nu mi-a trecut prin cap să mă uit la numărul de înmatriculare. Nu am văzut niciun fel de abțibild sau însemn. Nu era genul acela de mașină, așa că probabil aș fi observat așa ceva. Dar îmi dau seama de ce mă întrebați. E groaznic ce s-a întâmplat. E ultimul lucru la care te-ai aștepta într-o zonă ca asta. Nici măcar nu am avut prea multe spargeri aici. Singurul lucru care ni s-a întâmplat, mie și soțului meu, a fost că ni s-a furat barca – avem o dană la debarcaderul de lângă casa lui Eriksson –, dar asta trebuie să fi fost acum zece ani.

— Sper că ați recuperat-o?

— O, da, a existat o explicație foarte simplă. S-a dovedit că fiul nostru cel mic și prietenii lui au luat-o fără să ceară voie și au pus-o pe uscat, iar el nu a îndrăznit să le spună mamei și tatii. Dar bineînțeles că până la urmă s-a aflat totul.

— Dar de atunci n-a mai făcut prostii? spuse Stigson zâmbind.

— Acum e căsătorit, are doi copii și lucrează ca avocat pentru Banca SE, așa că să sperăm că da, răspunse mama băiatului, zâmbind și ea.

•

Zece minute mai târziu, Stigson îi mulțumi pentru timpul acordat și încheie oferindu-i cartea lui de vizită. Dacă îi mai venea în minte ceva, nu trebuia decât să sune. Nu conta ce era, ceva esențial sau mărunt, important sau neimportant, nu trebuia decât să sune, indiferent cât era ceasul.

Aproape, foarte aproape, dar tot rateu rămâne, indiferent cât de aproape a fost, se gândi el în timp ce ieșea în stradă și pornea spre următoarea casă de pe lista lui.

28.

Luni după-amiază – cam în același timp în care Jenny Rogersson își explica teoriile unui Evert Bäckström din ce în ce mai sceptic – Lisa Lamm și Annika Carlsson se întâlneau cu colegii lui Thomas Eriksson de la sediul biroului de avocatură Eriksson și Partenerii, de pe strada Karlavägen din Stockholm.

Înainte de a porni, Lisa Lamm se uitase pe site-ul firmei, ca să știe la ce să se aștepte. Era probabil ca întâlnirea să nu fie simplă, în cel mai rău caz putând să degenereze într-un turnir juridic, și de aceea era important să știe cât mai multe posibil despre adversarii ei.

Biroul de avocatură Eriksson și Partenerii fusese înființat cu cincisprezece ani în urmă de Thomas Eriksson. Era specializat în procese penale și familiale și, până în urmă cu mai puțin de 24 de ore, acolo lucraseră șaisprezece oameni: cinci parteneri egali, toți avocați, cinci parteneri asociați, un contabil care avea grijă de finanțe, chestiuni de personal și alte chestiuni administrative, două asistente juridice și trei secretare. În termeni de personal și servicii, era departe de a fi un gigant în domeniu, dar în același timp era considerabil mai mare decât se așteptase Lisa Lamm. În cele câteva ocazii în care se întâlnise cu Thomas Eriksson la tribunal, acesta i se păruse a fi un adevărat lup singuratic. Cu siguranță nu cineva care înființează un birou de avocatură de această mărime și rămâne cel mai de durată partener al lui.

Spune-mi cu cine te asociezi ca să-ți spun cine ești, se gândi Lisa Lamm și, ținând cont de reputația lui Eriksson, patru avocați și cinci parteneri asociați spuneau tot ce era nevoie. Scutură din cap, neliniștită, și închise calculatorul.

•••

Și Annika Carlsson părea conștientă de dificultățile potențiale care îi așteptau și, înainte chiar de a ieși din garajul secției de poliție, pusese deja întrebarea:

— Să încerci să obții un mandat de percheziție pentru o firmă de avocatură nu e tocmai simplu, nu-i așa? spuse ea, și sună mai mult ca afirmație decât ca întrebare.

— Nu, cu siguranță nu, aprobă Lisa Lamm, cu mai multă însuflețire în voce decât intenționase.

— Spune-mi varianta scurtă, preferabil și cea mai simplă, spuse Annika Carlsson zâmbind.

— Bine. În primul rând, tipul de activitate în care sunt implicați avocații face să fie ceva sensibil. Interesele clienților lor nu trebuie afectate, iar reglementările referitoare la

confidențialitate sunt considerabil mai ample decât de obicei. Dacă ei vor să îngreuneze lucrurile pentru noi, atunci…

Lisa Lamm ridică din umeri.

— Și în al doilea rând?

— Păi, în al doilea rând, Thomas Eriksson e victimă și nu e suspectat de nicio infracțiune, și în plus… în al treilea rând… a fost asasinat acasă, nu la serviciu. Când pui toate astea laolaltă, devine un obstacol destul de mare.

Lisa Lamm oftă.

— Și nici n-ai amintit cel mai important factor, spuse Annika Carlsson.

— Care anume? întrebă Lisa Lamm, chiar dacă știa deja răspunsul.

— Eriksson era un gangster, spuse Annika Carlsson fără menajamente, dând din umerii ei largi. Mă gândeam la colegii lui. Ce fel de oameni ar vrea să lucreze cu un gangster? Alți gangsteri.

— Da, și eu m-am gândit la asta. Și mă îngrijorează.

— Pe mine nu, spuse Annika Carlsson, scuturând din cap. Dacă încep să-și bată joc de noi, presupun că pot să-i strâng cu ușa oricând.

— Mersi, și chiar vorbesc serios, dar eu cred că aș prefera o altă abordare pentru început, răspunse Lisa Lamm.

— Cu plăcere, spuse Annika Carlsson. Să-mi spui dacă te răzgândești.

Sunt sigură că noi două o să ne înțelegem foarte bine, se gândi ea.

29.

Nadja Högberg avea 52 de ani. Până în urmă cu douăzeci de ani se numise Nadjesta Ivanova. Se născuse într-un sătuc agricol aflat la mică distanță de marele oraș Leningrad, acum cunoscut drept Sankt Petersburg. Nadjesta era o fată talentată, iar președintele organizației locale a partidului, care era unul dintre verii tatălui ei, făcuse în așa fel ca ea să intre la școala la care trebuia cât mai curând posibil, astfel încât să poată sluji cel mai bine în viitor măreața republică socialistă.

Nadjesta nu îl dezamăgise. La vârsta de 26 de ani își luase doctoratul în matematică de la Universitatea din Leningrad. Avea cele mai bune note și a fost angajată aproape imediat ca analist de risc la autoritatea regională în energie nucleară. Cu doar trei ani înaintea „eliberării de jugul comunist", cum avea în curând să descrie evenimentele de la sfârșitul anilor '80 vechiul ei mentor, fostul președinte al partidului.

Acesta fusese și persoana care o sfătuise să facă pasul următor. Dacă ea nu voia să accepte oferta lui și să înceapă să lucreze în afacerea privată din agricultură pe care el o conducea acum și prefera să continue să facă ceea ce făcuse până atunci, pasul logic pentru o femeie cu abilitățile ei era să-și caute de lucru în afara noii Rusii, până când vechiul ei angajator își dădea seama de inevitabil și se adapta la condițiile care trebuiau să se aplice oricărei economii funcționale, indiferent de tipul domeniului în care activai. Cu alte cuvinte, înțelegea că un specialist de înaltă calificare ca ea, un fizician nuclear și doctor în matematică, trebuia plătit mult mai mult decât un doctor, profesor sau polițist obișnuit.

În curând a devenit evident că acesta nu era singurul lucru pe care angajatorul ei nu-l înțelesese. Prima oară când Nadjesta aplicase pentru permisiunea de a-și părăsi țara fusese în vara lui 1991, la doi ani după „eliberare". La acel moment lucra la o centrală nucleară din Lituania, nu departe de Marea Baltică. Nu a mai primit niciun răspuns la solicitarea ei. După o săptămână a fost chemată la șeful ei și i s-a spus că e transferată la altă centrală nucleară, o mie de kilometri mai la nord, imediat după Murmansk. Mai mulți bărbați taciturni o ajutaseră să-și împacheteze lucrurile. Au dus-o cu mașina la noul ei loc de muncă, nelăsând-o singură nicio clipă în timpul călătoriei de 48 de ore.

După doi ani nu s-a mai obosit să ceară permisiunea. Cu ajutorul unor „noi contacte autohtone", a traversat granița în Finlanda, unde au întâmpinat-o „noile contacte străine", iar în

dimineața următoare, în toamna lui 1993, Nadjesta s-a trezit într-o casă de undeva din Suedia.

Nadja nu mai fusese atât de bine îngrijită în viața ei și își petrecuse mare parte a primelor șase săptămâni discutând cu gazdele ei. Fusese o conversație în care ei puneau întrebări și ea răspundea și în care exista o anumită cantitate de timp dedicată dialogului spontan. După un an învățase să vorbească suedeza fluent, primise cetățenie suedeză, avea casa ei în Stockholm și o slujbă și un angajator care îi explicase zâmbind că putea fi pusă sub acuzare dacă spunea cuiva pentru cine lucrează.

După doi ani se despărțiseră în termeni buni. În ciuda perioadei relativ scurte în care fusese angajată, Nadja primise un pachet compensatoriu generos și o nouă slujbă. Își petrecuse ultimii cincisprezece ani lucrând pentru diverse departamente ale Poliției din Stockholm. În ultimii patru ani lucrase pentru Evert Bäckström ca analist civil în departamentul pentru infracțiuni grave din Districtul de Vest. Era, de asemenea, colegul în care Bäckström avea cea mai multă încredere, singura persoană din lume în care avea încredere necondiționată, chiar dacă ar fi preferat să-și muște limba decât s-o recunoască.

Dl Högberg, pe de altă parte, devenise istorie. Nadja îl cunoscuse online, dar divorțase de el după doar un an, dat fiind că acesta se dovedise aproape imediat a fi mult prea rus pentru gustul Nadjei. Era mulțumită că păstrase numele lui de familie, iar viitorul însemna de acum ea și noua ei patrie. Însă în termenii ei, și Nadja îl îndrăgise pe Bäckström din cauza multelor lui slăbiciuni. Poate că și slăbiciunea ei, deși ar fi preferat să-și muște limba decât s-o recunoască, chiar și față de sine însăși.

Acum în viața ei apăruse încă o anchetă de crimă, în cadrul căreia și rolul ei fusese stabilit de mult. Nadja era omul responsabil pentru munca detectivistică de fundal, iar pe primele locuri în agenda ei era sarcina de a cartografia viața victimei, de a găsi cât mai curând posibil, de preferință imediat, ce făcuse aceasta în ultimele 24 de ore ale vieții ei, înainte să-și întâlnească marele dușman.

Mai întâi, Nadja alocase diferite aspecte ale acestei activități celor patru colegi ai ei. Apoi se ocupase ea însăși de calculatorul victimei și de informația conținută în el. Doar pentru siguranță, verificase de asemenea ca tot ce era pe hard drive să se potrivească cu stick-ul de memorie pe care i-l dăduse Bäckström. Apoi băgase stick-ul în dulapul lui Bäckström, la care doar ei doi aveau cheie. *Pentru orice eventualitate*, se gândi ea, pentru că existaseră cazuri

anterioare în care procurorul se răzgândise atunci când lucrurile începuseră să se împută.

Prima descoperire pe care o făcu fu că, în ciuda colantului de pe el, calculatorul nu aparținea biroului de avocatură Eriksson și Partenerii, ci unei companii cunoscute sub needificatorul nume de Ålsten Management Ltd, care s-a dovedit a fi o companie de investiții de capital deținută de Thomas Eriksson. Capitalul ei ajungea la aproximativ șapte milioane de coroane și cifra de afaceri anuală, în principal din tranzacționarea de acțiuni, la aproximativ zece milioane. Singurul ei activ serios era casa de pe Ålstensgatan 127, care era deținută de companie și închiriată lui Thomas Eriksson ca locuință personală și birou, pentru o sumă egală cu cifra acceptată de administrația financiară ultima oară când încercaseră s-o crească.

O valoare de piață de 25 de milioane, cu o ipotecă de 15 milioane și capital de șapte milioane la compania care deținea casă, o chirie lunară de 30 000. *Nimic remarcabil până aici*, se gândi Nadja, trecând mai departe la explorarea conținutului hard drive-ului.

O mică proporție din el părea să constea din diverse dosare care cuprindeau informații amestecate care trebuiau cercetate, iar Nadja, după cum îi era felul, era hotărâtă să-și dea seama exact la ce se referă ele. Dar aproape tot restul aveau un conținut mult mai explicit, măcar prin însăși natura lui.

Bărbații, se gândi Nadja, oftând și scuturând din cap. Singura consolare era, probabil, că ceea ce găsise avea să fie măcar pe placul șefului ei, Evert Bäckström. Apoi închisese calculatorul victimei și îl pornise pe al ei, pentru a se apuca de următorul punct de pe lunga ei listă cu lucruri pe care ea și colegii ei trebuiau să le afle despre viața pe care o dusese Thomas Eriksson.

30.

Vineri, 31 mai, cu două zile înaintea asasinării avocatului Thomas Eriksson, Jenny Rogersson făcuse ceea ce îi spusese șeful ei Evert Bäckström și încheiase ancheta presupusului atac din urmă cu douăsprezece zile asupra lui Hans Ulrik von Comer, curteanul din parcarea de lângă Palatul Drottningholm.

Apoi băgase întregul dosar într-un plic pentru curier – inclusiv declarația de încheiere a lui Bäckström, ancheta ei asupra chestiunii, originalul scrisorii anonime și catalogul de licitații pătat de sânge – pentru a fi trimis la sediul principal al poliției din Kungsholmen și la departamentul de protecție a persoanelor de la Serviciul Siguranței. Totul cu mențiunea „pentru informare”, potrivit reglementărilor care guvernau în prezent Poliția Districtului de Vest, iar în dimineața zilei de luni, 3 iunie, plicul cel gros zăcea pe biroul inspectorului-șef Dan Andersson, în teancul cu noua corespondență.

Dan Andersson avea 45 de ani și era căsătorit cu o femeie cu trei ani mai tânără, angajat civil al departamentul infracțiuni regionale Stockholm. Aveau împreună trei copii, toți băieți de vârstă școlară, și întreaga familie Andersson trăia într-o vilă de pe insulele Lacului Mälaren, la vreo douăzeci de kilometri în afara Stockholmului. Imensa majoritate a vecinilor lor lucrau fie în poliție, fie în educație, serviciile de urgență sau serviciile de sănătate, astfel că, deocamdată în această descriere, în termeni seci sociologici, Dan Andersson era un polițist tipic de vârstă mijlocie, care lucra în așa-numitul management intermediar din Stockholm.

În capacitatea lui profesională, de care șefilor lui le păsa și pe care o apreciau, iar colegii o observau cu sentimente mai degrabă amestecate, era cunoscut ca fiind loial, conștiincios, taciturn și deopotrivă harnic și capabil. Dar mai ales taciturn.

Dan Andersson era ofițer de poliție de aproape douăzeci și cinci de ani, numai în Stockholm, și în ultimii opt ani fusese șeful acelei unități din cadrul departamentului de protecție a persoanelor din Serviciul Siguranței care se ocupa de amenințări potențiale. Departamentul însărcinat cu protecția familiei regale, a guvernului și a tuturor celorlalți indivizi la fel de sus-puși, care aveau de unde să cadă și care, în funcție de diverse circumstanțe, puteau necesita cel puțin temporar serviciile departamentului de protecție a persoanelor. Cei din departament erau numiți de obicei la sediul poliției „bodyguarzii”, chiar dacă majoritatea oamenilor care lucrau acolo nu trebuiau să tragă cu pistolul din instinct sau, în cel

mai rău caz, să stopeze cu propriul trup orice glonț îndreptat spre obiectivul lor.

Luni, 3 iunie, Dan Andersson intră în biroul lui după prânz și o dimineață plină de întâlniri. Când observă un plic gros trimis de Poliția Districtului de Vest spre informare, primul lui gând fu să o lase pe secretara lui să se ocupe de el, fără să-și bată capul cât de urgent e cazul.

Însă, din cauza felului său de-a fi, făcu exact opusul. Cu un zâmbet crispat, remarcă enunțul de încheiere al colegului său Bäckström, citi scrisoarea anonimă, oftă o dată, răsfoi catalogul de licitații fără măcar să-i treacă prin cap să-și pună mănuși de plastic și încheie prin lecturarea anchetei detectivului sergent Jenny Rogersson asupra acestei chestiuni. Oftă de alte câteva ori în timp ce citea.

Jenny Rogersson, se gândi Dan Andersson. *Probabil să fie una dintre progeniturile la fel de stupide ale acelui coșmar, Jan Rogersson, care insistau să intre în poliție la fel ca tăticul, iar asta pare să lucreze pentru Evert Bäckström. Fiica aceluiași Jan Rogersson de la Infracțiuni Naționale despre care, indiferent pe cine întrebi în poliție, ți se spune că e singurul prieten al lui Evert Bäckström din cadrul unei organizații care constă actualmente din 20 000 de polițiști. Asta da coincidență*, se gândi Dan Andersson, apoi oftă o ultimă oară, după care începu să își umple servieta cu diversele hârtii de care avea nevoie la următoarea lui ședință.

Săptămânile dinaintea Zilei Naționale a Suediei erau întotdeauna aglomerate pentru inspectorul-șef Dan Andersson și cei mai apropiați colegi ai lui. Pe 6 iunie, aproape toate obiectivele lor de ranguri foarte înalte se dedicau unor apariții publice diverse și ziua însăși era esențială pentru valorile conceptuale și practice care le guvernau lor activitatea. Era o ocazie excelentă de a consolida percepțiile despre Suedia și despre cei care trăiau în ea. O zi de mare valoare simbolică, indiferent care puteau fi acele percepții.

•

— Doar spune-mi dacă am cu ce să te ajut, spuse secretara lui, în timp ce el ieșea din birou.

— Colegii noștri din Solna au trimis un plic cu mai multe observații referitoare la un aristocrat, un anumit von Comer, care se presupune că a fost bătut lângă Palatul Drottningholm în urmă cu două săptămâni. Pare să aibă o vagă legătură cu curtea regală, așa că bănuiesc că ar trebui să îl supunem verificărilor obișnuite. Plicul e pe teancul de pe biroul meu.

Dan Andersson dădu din cap și zâmbi.

— Mă ocup imediat, spuse secretara.

— Nu sunt sigur că e vreo mare grabă, răspunse Dan Andersson. Probabil sunt doar prostii.

•

Peste doar o săptămână, avea să se întrebe dacă ar fi trebuit să spună cu totul altceva și ce consecințe ar fi avut asta asupra a ceea ce se întâmplase deja.

31.

Lisa Lamm inaugură întâlnirea de la biroul de avocatură Eriksson și Partenerii exact așa cum îi spusese Annikăi Carlsson că avea s-o facă.

Începu făcând prezentările într-un mod prietenos și exprimând compasiune față de pierderea pe care o suferiseră. Apoi trecu la persuasiune, explicând problemele practice pe care, din nefericire, le crea un eveniment de acest tip. Probleme pe care ea spera să le poată rezolva împreună, în cel mai scurt timp posibil și fără nicio perturbare inutilă pentru restul activității companiei.

Cinci minute mai târziu, totul o luă exact în direcția de care se temea ea. În primul rând, existase o discuție tot mai însuflețită despre diversele dificultăți judiciare, care se transformase într-un meci de agresare verbală pe față. La nivel practic, exista patru chestiuni specifice și, măcar o dată, toți cei de la Eriksson și Partenerii fură în dezacord total cu procurorul la absolut toate punctele.

Patru chestiuni. Calculatorul și telefonul mobil care fuseseră găsite în casa lui Eriksson erau amândouă proprietatea companiei și, prin urmare, nu puteau fi supuse procedurii pe care, în mod evident, procurorul intenționa să o implementeze. Același lucru era valabil pentru percheziționarea biroului lui Eriksson, pe care procurorul o autorizase. Pentru a nu mai aminti restul incintei companiei, dacă procurorului avea cumva să-i dea prin cap să extindă ancheta ei și pe cea a poliției.

— Nu poate fi așa de greu de înțeles, declară adversarul ei în costum imaculat. Nu există în acest caz niciun fel de temeiuri fie pentru confiscare, fie pentru mandat de percheziție. Asta e evident din Codul Penal. Capitolele 27 și 28 – mai ales capitolul 28, paragraful 1, dat fiind că în situația curentă nu există vreo urmă a justificărilor specifice. E vorba de un birou de avocatură, la urma urmei, nu de vreun cuib de droguri obișnuit. Dacă nu erați sigură, cumva, doamnă procuror.

Adăugă asta cu un zâmbet sardonic, în timp ce își potrivea ușor, cu mâna stângă, cărarea îngrijită.

•

Bărbatul care se repezi înăuntru imediat ce Lisa Lamm se oprise din vorbit era un avocat, Peter Danielsson, cu zece ani mai tânăr decât Thomas Eriksson, primul lui partener, anterior adjunctul lui de la birou, iar în ziua de azi – judecând după

limbajul corporal, alegerea cuvintelor și felul în care îi aproba din cap pe colegii lui – cel care îi luase deja locul.

Lisa Lamm îl cunoștea deja. Se întâlniseră la tribunal, în mai multe ocazii de-a lungul ultimilor doi ani. De asemenea, ea știa foarte bine că el se străduia din greu să dobândească aceeași reputație ca și șeful lui de altă dată și în această privință părea să aibă succes, ținând cont de tipul de persoane pe care le reprezenta de obicei.

— Ei bine, ca să le luăm pe rând, cu siguranță eu nu împărtășesc interpretarea asta, spuse Lisa Lamm.

— Exact cum ne temeam, eu și colegii mei, spuse Danielsson.

— Dacă îmi dai voie să termin, îl întrerupse Lisa Lamm, răsfoind printre hârtiile ei.

Dintr-odată, semăna perfect cu fetița inteligentă în care încercase să o transforme tatăl ei, judecător la Curtea Supremă.

— În ce privește calculatorul găsit la locul faptei, e foarte simplu, declară Lisa Lamm. E proprietatea privată a lui Eriksson. În ciuda colantului pus pe el. El îl folosea chiar înainte să fie asasinat și, în ceea ce privește conținutul, eu nu cred că are nimic de-a face cu activitățile de aici, din acest sediu. Am impresia că acest conținut e de natură foarte personală, dacă vă întrebați cumva.

— Nu puteți fi mai exactă?

— Nu, spuse Lisa Lamm, scuturând din cap. Nu aș putea, și nici nu vreau s-o fac. În ce privește mobilul, e valabil același lucru. Chiar dacă contractul e înregistrat pe companie. Orice conversație pe care a avut-o pe mobil are o relevanță considerabilă pentru ancheta noastră.

— Dar refuzați să ne spuneți pe ce vă bazați această concluzie?

— Puteți face apel împotriva deciziilor mele oricând, spuse Lisa Lamm, dând din umeri.

— Această procedură e deja declanșată, spuse avocatul dând să se ridice.

— Încă n-am terminat, spuse Lisa Lamm. Decizia mea rămâne valabilă, în ce privește calculatorul și telefonul mobil ale lui Eriksson. Sunt pregătită să amân percheziționarea biroului său până se pronunță curtea, dar, evident, el va fi sigilat deocamdată și presupun că veți depune orice obiecții ați putea avea față de această decizie cât mai curând posibil.

— Nu vă faceți griji pentru asta, spuse avocatul înverșunat, ridicându-se în picioare.

— În privința posibilei prelungiri a mandatului de percheziție, ca să acopere și restul sediului, o să vă contactez dacă va deveni necesar. Mai ai ceva de adăugat, Annika?

Lisa Lamm se uită spre Annika Carlsson, care nu spusese niciun cuvânt până atunci.

— Da, spuse Annika Carlsson, privind în jurul mesei. Evident, va trebui să-i chestionăm pe toți cei care lucrează aici.

Dădu din cap scurt și concludent, nelăsând niciun dubiu asupra intențiilor ei. Își dăduse seama deja unde trebuia să apese mai tare. Nouă dintre cei cincisprezece oameni care lucrau în prezent la biroul de avocatură erau în încăpere. Altul era absent, bolnav, și ceilalți cinci erau fie la tribunal, fie lucrau în sediu.

O femeie dintre cei din încăpere părea mult mai tulburată decât ceilalți. Întâmplător, era și cea mai tânără și mai frumoasă dintre ei. *Tu ești cea cu care și-o trăgea*, se gândi Annika Carlsson.

32.

După conversația cu Jenny, la început Bäckström se gândi că ar putea să facă o plimbare printre colegii lui, să vadă cum merg lucrurile, dar, din cauză că prânzul și faptul că trebuise să se trezească în miezul nopții începeau să-și facă simțite efectele, voia să se ducă acasă, la patul lui Håstens, iar pe drumul încolo era timpul să mai facă o vizită la locul faptei și să vadă dacă reușise să realizeze ceva.

Scoase servieta moștenită de la vechiul lui șef de la Departamentul Infracțiuni din Stockholm, inspectorul-șef Fylking, care fusese un fel de legendă în poliție. Temut, iubit și renumit printre colegi drept inspectorul-șef Bețivanul. Era o servietă mare din piele maro și, potrivit unei povești de poliție clasice, Bețivanul însuși o folosise ca să elibereze doisprezece litri de votcă după o razie la un bar ilegal din Gamla stan. Încăpătoare și foarte folositoare dacă se întâmpla să dai peste ceva util. Apoi băgă în ea laptopul și diverse hârtii referitoare la noua anchetă, în caz că vreunul dintre colegii lui curioși se întreba de ce o târa după el.

Pe drumul spre ieșirea din sediu se opri în cadrul ușii încăperii în care majoritatea colegilor lui stăteau, discutând la telefon, citindu-și dosarele sau făcându-și de lucru la calculator, bătu din palme ca să le atragă atenția și le puse tuturor o întrebare. Se întâmplase ceva care să necesite atenția lui imediată? După scuturările din cap și murmure, răspunsul era nu.

— Bine, spuse Bäckström. Păi faceți cumva ca asta să se schimbe. Eu mă duc iar spre locul faptei, ca să mai arunc o privire, în calm și liniște.

— Atunci pot să te duc eu cu mașina, șefule, spuse Felicia Petersson.

Ea se ducea să-l înlocuiască pe Stigson și să conducă tura de seară care mergea din ușă în ușă.

33.

O duminică seara de început de iunie, o vreme normală, nu cine știe ce de făcut și, chiar înainte de miezul nopții, Ara Dosti se gândea să renunțe la tura lui de noapte și să se ducă acasă, în Kista, să doarmă puțin. Asta, înainte să-i apară brusc un client care voia să meargă în Nyköping, la o sută de kilometri distanță de Stockholm, iar când se întoarse era deja 1 și jumătate.

Un ultim ocol al barurilor din centrul orașului, hotărî Ara, iar în timp ce trecea pe lângă Stureplan, un client îl opri în stradă și îi ceru să-l ducă acasă pe Alviksvägen, în Bromma. Un client bun, beat în acel stil suedez, ca atât de mulți tipi de aici, dar care nu începu să pălăvrăgească și nici măcar nu puse întrebările obișnuite despre cum îi plăcea noua lui patrie și de unde venea.

Ce ar fi trebuit să răspundă la asta? Se născuse într-o tabără de refugiați din Småland, își petrecuse întreaga viață în Suedia și nu pusese niciodată piciorul în patria de origine a părinților lui, Iran. Dar de data asta nu fusese vorba de așa ceva. Tipul era doar un client cumsecade care îi dăduse un bacșiș generos la 2 fără zece noaptea, pe Alviksvägen, în Bromma, potrivit rolei din aparatul de taxat.

Ara Dosti întorsese mașina în fața clădirii unde îl lăsase pe client, iar când ajunsese la intersecția cu Ålstensgatan, gata să cotească la stânga și să o ia pe drumul cel mai scurt spre patul care îl aștepta în apartamentul lui din Kista, treaba fusese gata să se împută rău, pentru că recunoscuse casa mare de lângă apă și dintr-odată se trezise că se gândește la cu totul altceva.

Cu șase luni în urmă dusese acolo un client. Un alt tip suedez, care voia să se întoarcă acasă de la crâșmă și care fusese atât de beat încât adormise pe bancheta din spate. Imediat ce Ara oprise, tipul se trezise, coborâse împleticit pe drum, pescuise un teanc de bancnote din buzunarul pantalonilor și îi dăduse o bancnotă de o mie de coroane. Atunci când Ara încercase să-i explice că nu avea suficient rest, tipul pur și simplu scuturase din cap și spusese că e în regulă.

Ara protestase, spunând că e mult prea mult, deoarece cursa costase doar câteva sute, dar clientului nu părea să-i pese. Nu făcea decât să dea din mână nepăsător și, în timp ce se chinuia să deschidă poarta din fața aleii care ducea la casa lui, se întorsese și zâmbise larg.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești mie, spusese el. Ar trebui să le mulțumești foștilor tăi compatrioți din Iran.

Abia când el spusese asta, Ara îl recunoscuse dintr-o ocazie anterioară, când îl dusese la Tribunalul Municipal Stockholm. Avocatul celebru pe care îl văzuse la televizor și despre care citise în ziare.

La el se gândea Ara în timp ce intra pe Ålstensgatan și atunci lucrurile riscaseră să se împută rău. Bărbatul care îi dăduse un bacșiș de o mie de coroane și care, fără să întrebe măcar, părea să presupună că Ara e din Iran.

Din întunericul dintre două mașini un alt bărbat ieșise pe drum, iar Ara trebuise să calce tare frâna ca să nu-l lovească. Un bărbat complet diferit, care îi aruncase o privire rapidă cu ochii lui tăioși, după care se dusese la o mașină parcată pe contrasens, pe cealaltă parte a străzii. Șchiopăta rău cu piciorul drept și, chiar dacă era întuneric, Ara îl văzuse suficient ca să abandoneze orice gând de a opri și de a-i spune ceva sau de a-i arăta degetul în oglinda retrovizoare.

Atunci când Ara își termină tura, la ora 2 după-amiaza a zilei de luni, 3 iunie, citise deja mesajul de la centrul de control al Taxi Stockholm. Că poliția din Solna voia să îi contacteze, legat de o crimă produsă pe Ålstensgatan nr. 127, pe orice șoferi care duseseră clienți în zona Alviksvägen-Ålstensgatan duminică sau luni devreme sau observaseră orice ar fi putut prezenta interes pentru ancheta lor.

Crimă, se gândi Ara. *Sper că nu e tipul cu bancnota de o mie de coroane, avocatul*. Apoi își scoase mobilul și sună la poliție.

34.

În ciuda speranțelor lui Ara, evident, clientul cu bancnota de o mie de coroane fusese cel omorât. Își dădu seama de asta când auzi știrea la radio, în timp ce mergea cu mașina spre secția de poliție din Solna, unde se părea că vor să-l chestioneze.

Mă întreb cât de mare e recompensa? se gândi el. Dacă omori pe cineva care își permite să dea un bacșiș de o mie de coroane, așa cum făcuse avocatul acela, recompensa pentru cel care ajuta poliția să-l găsească pe ucigaș trebuia să fie mare. Foarte mare.

•

Detectivul sergent Lars Alm avea 64 de ani și 9 luni și abia aștepta o vară liniștită. Peste trei luni trebuia să se pensioneze. Avea de gând să se folosească de concediu și de toate orele suplimentare pe care le strânsese ca să-și petreacă luna rămasă eliberându-și biroul în calm și liniște.

În schimb se întâmplase exact opusul și, dacă după rău urma și mai rău, exista un risc serios ca el să ajungă să-și petreacă jumătate de vară ajutând la anchetarea asasinării unui avocat pentru care nici el, nici vreunul dintre colegii lui nu avea prea mult timp. Să-și ia concediu medical nu era o variantă, pentru că asta i-ar fi lăsat acum o gaură serioasă în buget.

Și mai e și acel dobitoc mic și gras, Bäckström, se gândi Alm din cine știe ce motiv, în timp ce răsfoia hârtiile pe care i le dăduse tânărul polițist care primise apelul. Se părea că unul dintre numeroșii taximetriști străini sunase la linia lor pentru ponturi și oferise informații despre care Annika Carlsson crezuse că pot fi suficient de importante ca să-l cheme pe informator la secție imediat și să-l chestioneze personal. *Și tembelul mai e și punctual*, se gândi Alm. Oftă și ridică receptorul telefonului care suna.

— Alm, spuse el.

— Ai un vizitator jos, la recepție, răspunse vocea de la celălalt capăt al firului. Poți să cobori să-l iei?

De parc-aș avea de ales, fir-ar a naibii! se gândi Alm oftând iar.

•

Fără cafea, fără apă și fără pierdut vremea, pentru că altfel poți să rămâi aici jumătate de noapte, se gândi Alm cinci minute mai târziu, după ce el și martorul se așezară de cele două părți ale biroului său.

— Îmi poți arăta permisul de conducere și rola aparatului de taxat pe care colega mea te-a rugat s-o aduci? spuse Alm, deschizând calculatorul.

Fir-ar a naibii, ce vară! se gândi el.

— Poftim, spuse Ara. Am și o carte de vizită, dacă aveți nevoie să mă sunați.

Genul de tip nefericit, se gândi el.

— De unde ești, Ara? întrebă Alm în timp ce se uita la permisul de conducere.

— Din Gnosjö, spuse Ara Dosti. Din Småland. Dar în ultimii 15 ani am locuit în Stockholm. Mi-am scris adresa pe spatele cărții de vizită.

Ara făcu semn cu capul spre cartonașul pe care tocmai i-l dăduse lui Alm.

— Nu la asta mă gândeam, spuse Alm. Voiam să spun de unde provii ca origine.

— Din Suedia, spuse Ara Dosti cu prefăcută surpriză. Småland e în Suedia. Credeam că știți asta. M-am născut și am crescut în Småland. M-am dus la școală acolo și, când am împlinit 18 ani, tata, mama și cei doi frați mai mari ai mei, fratele mai mic și cele două surori mai mari și cu mine ne-am mutat în Stockholm. Opt oameni în total, un adevărat exod.

Ara Dosti zâmbi amabil spre Alm.

— Bun, înțeleg, spuse Alm, oftând încă o dată. Păi, dacă ai putea să-mi spui cu cuvintele dumitale ce ai văzut la ora 2 în dimineața aceasta, după ce ți-ai lăsat clientul pe Alviksvägen, în Bromma.

Încă unul dintre nenumărații ăia nemernici care vin aici doar ca să-și bată joc de poliție, se gândi el.

•••

Ara reușise să-i spună întreaga poveste în mai puțin de cinci minute. Cum îl lăsase pe client în fața casei sale la 2 și zece minute. Cum întorsese și o luase înapoi spre intersecția cu Ålstensgatan – cam un minut mai târziu – și aproape lovise un bărbat care ieșise în stradă, chiar în fața casei în care fusese asasinat avocatul. Reușise, în acel interval, și să ofere o descriere rezonabilă a bărbatului și a mașinii în care se suise el.

— Era de vârsta mea, spuse Ara. Poate cu câțiva ani mai mare – 35, ceva de genul ăsta. Dar mult mai înalt ca mine. 1,90, poate. Blugi, geacă închisă la culoare, fără căciulă. Părea să șchiopăteze cu piciorul drept. Cu siguranță își ținea coapsa dreaptă cu mâna dreaptă atunci când era să-l iau pe capotă. Părea aprig, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Foarte aprig.

— Aprig?

— Nu era genul pentru care să oprești mașina și să te cerți cu el, explică Ara.

— Bănuiesc că nu era cineva pe care l-ai recunoscut? întrebă Alm. Cineva pe care l-ai mai văzut?

— Nuuu… De ce să-l mai fi văzut?

— Ești taximetrist. Era emigrant sau suedez? Trebuie să fi observat și altceva?

— Nu, spuse Ara. Arăta așa cum arată toată lumea zilele astea. Însă aș avea o sugestie. Dacă aduceți niște poze de-ălea pe care polițaii le arată oamenilor ca mine la televizor, aș putea să arunc o privire să văd dacă recunosc pe cineva. Ce credeți?

— Mașina în care s-a urcat… poți s-o descrii?

Aici eu sunt ăla care pune întrebări, se gândi Alm.

— Merțan, argintiu, sport… jos, lat, scump, model recent…

— Ești sigur?

— Da. Sută la sută. Cum ați spus, sunt taximetrist.

— N-ai reușit să vezi numărul de înmatriculare? în oglinda retrovizoare, vreau să spun.

— Nu.

— Dar trebuie să fi văzut ceva. Adică pari să fi observat o grămadă de alte lucruri.

— Bărbatul din mașină a aprins farurile imediat ce eu am trecut pe lângă el.

— Deci vrei să spui că erau doi? În mașină era deja cineva?

— Bun, spuse Ara Dosti. O iau iar de la capăt. Bărbatul pe care era să-l calc cu mașina se îndreaptă spre trotuar în timp ce eu merg mai departe. Cel din mașina care e parcată pe partea greșită a străzii aprinde farurile imediat ce eu trec pe lângă el. Habar n-am cum arăta. M-am dus direct acasă, am plecat de acolo cât de repede am putut. Dumneata ce-ai fi făcut?

— Înțeleg, spuse Alm. Nu mai vrei să adaugi nimic altceva?

— Nu. Ce altceva?

— Atunci declar acest interviu încheiat, spuse Alm, aruncând o privire spre ceas. Înainte de a pleca, trebuie să-ți impun o restricție de confidențialitate. Asta înseamnă că nu ai voie să spui nimănui ceea ce mi-ai spus mie. Dacă încalci restricția, comiți o infracțiune. Vrei să mă întrebi ceva?

— Fotografiile. Cum rămâne cu fotografiile?

— Putem să revenim altcândva la asta, spuse Alm. Durează ceva ca să le sortăm, după cum sunt sigur că-ți dai seama. Eu sau unul dintre colegii mei o să te contacteze dacă se va dovedi că e necesar. Altceva?

— Există o recompensă?

— Nu, spuse Alm, scuturând din cap surprins. De ce să fie? E o recompensă simplul fapt că ne ajuți să soluționăm o infracțiune gravă. În plus, e o datorie socială să ieși în față și să

depui mărturie. Asta ni se aplică tuturor. Chiar și celor ca mine și colegiilor mei, dacă te întrebai cumva.

— Treaba asta mi-a luat deja câteva ore. Eu sunt un om care lucrează. Am venit aici când ar fi trebui să lucrez. Plus apelurile telefonice și benzina ca să vin aici să vorbesc cu voi. Dumneata ești plătit să stai aici. Eu nu.

— Și, bineînțeles, noi suntem foarte recunoscători, spuse Alm.

Dădu din cap, zâmbi și se ridică în picioare. *Asta o să-ți închidă gura*, se gândi el.

— În acest caz, mai am o întrebare, spuse Ara.

— Da?

— Cum ajungi să fii polițist? Cum faci asta? Adică trebuie să fie foarte dificil.

Alm se mulțumi să dea din cap. *Ai grijă ce faci, băiete*, se gândi el.

•

Alm coborî la recepție împreună cu Ara Dosti, dacă nu din alt motiv, cel puțin să se asigure că părăsește clădirea.

— O să te contactăm în legătură cu fotografiile, îi spuse Alm la despărțire.

Ara nu spuse nimic. Ridică doar din umeri și dispăru pe stradă.

Am uitat ceva, se gândi detectivul sergent Alm în timp ce lua liftul înapoi, spre camera lui. *A, mă rog, mi-aduc eu aminte*.

•

Alm își petrecu restul zilei de lucru rezumând calm interviul cu Ara Dosti. Apoi îl rugă pe un coleg mai tânăr care lucra la sediu să scoată niște fotografii ale unor infractori cunoscuți la care să se uite Dosti, pe baza descrierii oferite de el.

— Vezi dacă poți compara descrierea cu infractori cunoscuți care au sau pot avea acces la un Mercedes argintiu, îi sugeră Alm.

— Altceva? întrebă colegul mai tânăr.

Te-ai întrebat vreodată de ce toată lumea de aici îți spune Răcanul? se gândi el.

— Asigură-te că semnează un acord de confidențialitate, spuse Alm, dându-și seama ce uitase cu un sfert de oră mai devreme.

•

Imediat ce se sui în mașină, Ara îl sună pe un prieten taximetrist. Era un kurd pe nume Kemal care avea, în mare, cam aceleași origini ca și el. Un tip mișto, un alb, pentru a folosi genul de limbaj pe care îl foloseau suedezii obișnuiți. Cu câteva luni în urmă, Kemal asistase la jefuirea unei camionete

blindate. Făcuse niște fotografii cu camera de la telefon. Sunase imediat la cel mai mare ziar de seară și primise douăzeci de mii de coroane pentru deranj. Spunea oricui voia să asculte că polițaii erau ultimii oameni la care ar trebui să te duci dacă te trezești vreodată în situația asta.

Cât de prost poți fi? gândi Ara despre sine însuși.

35.

Ca să economisească timp, interviurile cu colegii de muncă ai lui Eriksson fuseseră organizate la sediul firmei. Așa sugerase Danielsson, avocatul, și Lisa Lamm nu avusese nicio obiecție. Annika Carlsson chemase patru intervievatori de la secția de poliție din Solna, în timp ce Danielsson aranjase o mică sală de ședințe și trei birouri goale în care să aibă loc interviurile.

Imediat după sosirea colegilor ei, Annika Carlsson îi luase deoparte și le explicase tactica. Toți cei de la firmă trebuiau chestionați, preferabil separat, pentru a strânge informații. Inițial despre cum ajunseseră să lucreze la biroul de avocatură și despre relația lor cu Eriksson – personală și profesională – și ce făceau în ziua asasinării lui Eriksson. Ultimul contact cu victima, bineînțeles, și care fusese natura acestuia. Doar apoi venea momentul pentru a-i cerceta pe clienții nemulțumiți, pe adversari și pe oricine altcineva care, din motive profesionale sau de alt tip, ar fi fost plauzibil să aibă un motiv de a o ataca pe victimă. Voia, de asemenea, ca ei să fie chestionați într-o ordine anume.

— Începeți cu partenerii și partenerii asociați și lăsați-i pe ceilalți la sfârșit, spuse Annika Carlsson. Vreau să-l chestionați pe Danielsson primul. Se pare că el e noul cocoș de pe acest morman de gunoi. Nu trebuie să fiți exagerat de prietenoși și v-aș sugera să-l chestioneze doi dintre voi. De ceilalți vă puteți ocupa individual și ar fi bine dacă ați putea să-i terminați pe toți înainte să plecați. O să ne ocupăm de cei care nu sunt aici și de orice întrebări suplimentare cât mai curând posibil. Aveți întrebări?

Murmure și scuturări din cap, nicio întrebare. Trei ore mai târziu totul se terminase și Annika Carlsson primise un raport preliminar la telefon din partea inspectorului-șef Johan Ek.

— O să primești transcrierile cel târziu mâine-dimineață, spuse Ek, dar pot să-ți ofer un scurt rezumat, dacă te interesează…

— Ascult, spuse Annika Carlsson.

— Eriksson pare să fi fost un tip extraordinar, spuse Ek. Nimeni nu a avut de spus o vorbă rea despre el. Toți cei de le firma lui sunt extrem de tulburați și una dintre așa-numitele asistente juridice – astea sunt secretarele alea cu un pic de pregătire juridică, nu-i așa, dacă am înțeles eu bine? – pare chiar puțin prea tristă, după părerea mea.

— Isabella Norén, spuse Annika Carlsson. Dacă ar fi să ghicesc, se dădea la fostul ei șef. Sau cel puțin avea de gând să facă asta.

— Cam așa mă gândeam și eu. Da, probabil că asta se întâmpla. Ce facem cu ea? Pentru că eu n-am întrebat.

— O s-o lăsăm să fiarbă în suc propriu câteva zile până la un interviu mai minuțios, sugeră Annika Carlsson. Aș putea chiar să vin și eu, ca o colegă a ta.

— Exact, spuse Ek.

— Altceva?

Nimic neașteptat, potrivit lui Ek. Toți aveau alibiuri pentru întregul weekend. Ultimul care vorbise cu Eriksson fusese Danielsson, care îl sunase pe la ora 12 ca să discute diverse chestiuni care aveau să se întâmple săptămâna următoare, dar singurul lucru pe care acestea le aveau în comun era că nu aveau nimic de-a face cu moartea lui Eriksson. Ceea ce, evident, era foarte convenabil pentru Danielsson, pentru că toți erau acoperiți de confidențialitatea legală.

— Cine ar fi crezut? spuse Annika Carlsson.

— Da, și, potrivit lui Danielsson, asasinarea lui Eriksson e un atac asupra întregului nostru sistem judiciar, ceea ce poate fi o explicație a faptului că atât clienții lui Eriksson, cât și adversarii lor erau atât de mulțumiți de el. Cu o excepție însă, pe care a trebuit s-o smulgem cu cleștele de la reticentul nostru avocat.

— Cine anume?

— Fredrik Åkare, născut Åkerström. Fost șef al Hells Angels din Solna. Acum, șef onorific al aceluiași grup de entuziaști de vârstă mijlocie ai motocicletei. Aflat în fericita poziție de a putea sta pe șa cu părul fluturând, deoarece deține un certificat de la doctor care spune că are mătreață și, prin urmare, nu trebuie să poarte cască.

Ek era un polițist care vedea la adversarii lui și detaliile personale, și pe cele poetice.

— Înțeleg ce spui, zise Annika Carlsson. Deci Fredrik Åkare și-a exprimat nemulțumirea. Nici nu știam că a fost clientul lui Eriksson. Nu credeam că acceptă motocicliști.

— Mai degrabă adversar, spuse Ek. Eriksson reprezenta familia Ibrahim, iar Åkare și cu câțiva prieteni de-ai lui au fost acuzați de uciderea celui mai mic dintre frații Ibrahim, Nasir. Sunt sigur că știi că la început au fost trei frați. Farshad, care era alcoolic și a murit încercând să evadeze pe fereastra camerei din Spitalul Karolinska, unde era tratat după ce colegul nostru Bäckström l-a împușcat în picior. Apoi e fratele mijlociu, care e bine-mersi și pare să fi preluat rolul lui Farshad. Și mai e cel mic, Nasir, care a fost ucis la puțin timp

după un jaf de bancă ratat. Asta s-a întâmplat acum câțiva ani deja. Pot să-ți trimit pe e-mail ancheta preliminară și verdictul, dacă vrei.

— Le am deja, spuse Annika Carlsson. Îmi amintesc cazul. Åkare și prietenii lui au fost găsiți vinovați, nu-i așa? La toate capetele de acuzare, dacă îmi amintesc bine?

— Da, exact. Chiar dacă Eriksson s-a străduit mai mult decât procurorul ca ei să ajungă la închisoare. Oricum ar fi, Åkare nu pare să-l fi îndrăgit prea mult pe Eriksson. La un moment dat, după proces, i-a trimis lui Eriksson o carte poștală la birou, în care spunea că, acum că se făcuse dreptate, nu mai rămânea decât ca Eriksson să se ducă la clubul lor din Solna și să-și ceară scuze de la el și de la colegii lui, după care putea să-și vadă de viața lui.

— Și s-a dus?

— Nu, spuse Ek. Danielsson spune că l-a sunat pe Åkare și i-a spus să termine cu scandalul. Obstrucționarea justiției, amenințări ilegale, lucruri de-astea.

— Îhâm, spuse Annika Carlsson.

Trebuie să găsesc dosarul și să citesc verdictul, se gândi ea.

•••

Însă asta nu se mai întâmplă, pentru că, peste doar cinci minute, avea chestiuni mult mai presante la care să se gândească; deși era de mult timpul să se ducă acasă și să doarmă puțin.

36.

Când Bäckström sună la ușa casei de pe Ålstensgatan, cel care îi deschise fu Hernandez.

— Intră, șefule, spuse el. Tocmai a sunat Nadja și a zis că vine să vadă dacă la locul faptei era ceva care să te fi impresionat.

— Unde e Niemi? întrebă Bäckström.

— S-a dus acasă să doarmă puțin, spuse Hernandez zâmbind. Probabil îl ajunge vârsta.

— Mă gândeam să mă uit puțin la etaj, spuse Bäckström arătând din cap spre scările care duceau la palierul de deasupra.

— Bine, spuse Hernandez. Noi am terminat aici. Acum verificăm subsolul. Eu și cu câțiva criminaliști de la Infracțiuni Regionale pe care a trebuit să-i chemăm. E o clădire imensă, așa că probabil o să stăm aici toată săptămâna, dacă e s-o facem ca lumea. Cheamă-mă, dacă pot să te ajut cu ceva.

Ce-o mai putea însemna și asta, se gândi Bäckström, dar se mulțumi să dea simplu din cap.

•

Pata mare de sânge din fața biroului era încă acolo. Era clar delimitată, aproape circulară, cu un diametru de aproximativ treizeci de centimetri, în acea zonă a podelei în care zăcuse capul victimei, iar când îngenunche ca să se uite mai atent, Bäckström distingea până și urma lăsată de nasul și fruntea lui Eriksson pe sângele coagulat.

Dar nu sunt stropi, nici cea mai mică picătură, se gândi el, *chiar dacă Eriksson trebuie să fi căzut pe podea cu fața înainte, până ca făptașul să se apuce să-i zdrobească partea din spate a craniului. Asta nu are niciun sens. Nimic din toate astea nu are sens*, se gândi el în timp ce se ridica iar în picioare.

Etajul de sus al casei lui Eriksson părea să fi fost spațiul lui privat. Exista un palier mare care funcționa ca o combinație de birou și sufragerie. Masa în centru, două canapele în colțuri diferite ale încăperii, rafturi încastrate și diverse alte bunuri care ar fi meritat o soartă mai bună decât să sfârșească în inventarul postum al unui avocat al gangsterilor. Ce bine ar fi fost dacă Niemi și Hernandez nu ar fi făcut atât de multe fotografii înainte ca Bäckström să ajungă la locul faptei.

În stânga palierului era dormitorul avocatului, un garderob încăpător și o baie mai mare decât sufrageria din confortabilul apartament al lui Bäckström din Kungsholmen. La dreapta era

o combinație de cameră pentru televizor și muzică, ceva care părea a fi cameră de oaspeți, încă o baie și o toaletă separată. Pereți albi îngrijiți, curați, perfecți, podele lustruite de lemn, marmură și mozaic, iar cât trebuie să fi costat totul, Bäckström nici măcar nu îndrăznea să se gândească.

Lumea asta e nerecunoscătoare, se gândi el oftând adânc, reflectând la propria lui soartă. Singura consolare în acest caz era ferma lui convingere că avocatul își încălzea fundul lui de infractor pe grătarul Domnului Nostru, cu mult mai jos decât fosta lui locuință pământească.

Pe palier exista și un bufet mobil pentru băuturi, cu cel puțin o sută de sticle pe el. Whisky, gin, votcă, coniac, și toate celelalte chestii – lichioruri, vin alcoolizat, sifon –, chestii pe care mai bine le evitai, dacă nu erai femeie, poponar sau, ca în cazul lui Eriksson, avocat. *În general chestii obișnuite*, se gândi Bäckström, singurul lucru care putea să atragă atenția unui cunoscător ca el era o cutie de lemn închis la culoare, cu ornamente strălucitoare de metal și un vultur cu două capete, în relief, pe capac. Exact atât de mare cât să conțină un litru de whisky de malț de cea mai bună calitate. Bäckström cântări cutia în mână, după care deschise capacul, dar în locul carafei de sticlă șlefuită la care sperase găsi doar o mică figurină emailată a unui băiat cu căciulă roșie, haină galbenă și pantaloni verzi, un pic mai mare decât o sticlă de modă veche de votcă la un sfert de litru, semănând puțin cu un spiriduș de Crăciun.

Doar ca să fie sigur, o scoase din cutie și o scutură atent, sperând să audă clipocitul familiar. Din bogata lui experiență, știa că așa-numiții oameni eleganți aveau tendința de a-și ține băutura în cele mai stranii obiecte, cum ar fi cărți cu legături vechi de piele, binocluri sau chiar bastoane de mers. Chiar el luase un baston de felul ăsta, când percheziționase o casă în urmă cu aproape treizeci de ani, la începuturile lui de la unitatea de infracțiuni violente din Stockholm, iar acum acesta era în suportul pentru umbrele din holul apartamentului lui din Kungsholmen. O amintire prețuită din frumoasele vremuri în care era un tânăr agent de poliție.

De data asta nu exista nicio comoară. Spiridușul emailat nu scotea niciun sunet gâlgâit, chiar dacă Bäckström îl tot întorcea cu fundul în sus. Însă pe fundul cutiei găsi un bilet mic, scris de mână. „Cutie muzicală emailată sub forma unui băiat. Probabil de producție germană, începutul secolului XX. Valoare, aproximativ 3 000 de coroane”.

Ce caută o cutie muzicală veche printre toate băuturile? se gândi Bäckström, scuturând din cap surprins și punând cutia neagră la loc. Poate că lui Eriksson îi plăcea să asculte muzică

în timp ce trăgea la măsea? *Ce dobitoc ciudat*, se gândi el, dat fiind că lui îi plăcea să bea singur și preferabil în tăcere deplină.

Apoi chemă un taxi și, în timp ce aștepta în holul de la parter, decise să se descotorosească de servietă, ca să evite orice zvonuri răutăcioase și bârfe grobiene. Nu înțelegea deloc de ce se gândise de fapt s-o aducă într-un loc în care niște maniaci ai controlului precum Niemi și Hernandez fotografiaseră obsesiv totul și, astfel, eliminaseră orice șansă a vreunei întreprinderi personale. Cea mai simplă soluție ar fi să-l roage pe acel obsedat de tango născut în Chile s-o ducă la secție și s-o lase la el în birou.

Ce meserie nenorocită, se gândi Bäckström, oprindu-se în fața măsuței din hol de lângă ușa de la intrare, pe care era o vază chinezească. Ar fi arătat perfect pe măsuța lui din hol și probabil că ar fi încăput în servietă. Probabil că era loc pentru întregul buchet de lalele ofilite pe care menajera pesemne ilegală a lui Eriksson le pusese în ea cu o săptămână în urmă. *Ce dracu' s-a întâmplat cu poliția asta*? se gândi el, aruncând o privire spre servieta pe care o ținea sub brațul stâng și ridicând de probă vaza chinezească. Își dădu seama imediat că ceva nu e în ordine. Puse vaza la loc, scoase florile și iată, pe fundul ei, ceva strălucitor și argintiu, ca o plătică moartă.

Nemernicii ăia chiori, se gândi inspectorul-șef Evert Bäckström, mai ales că tocmai fusese privat de o vază chinezească pe care altfel ar fi putut s-o ducă acasă cu ușurință mai târziu, după ce se linișteau lucrurile.

37.

La doar o oră după ce vorbise cu prietenul lui, Ara se întâlni cu reporterul care îi dăduse acestuia 20 000 de coroane pentru câteva fotografii neclare cu un jaf absolut banal al unei camionete blindate. Se întâlniseră în oraș, se găsiseră pe o străduță liniștită din Södermalm, cu ajutorul mobilelor, și negociaseră în mașina reporterului detaliile importante.

— Prietenul dumitale spune că știi niște chestii interesante despre moartea avocatului Eriksson, începu noul prieten al lui Ara.

— Depinde de preț, spuse Ara dând din umeri, înțelepțit de experiențele anterioare ale acelei zile.

— Asta nu e o problemă, spuse reporterul zâmbind. Spune-mi.

— Bine, spuse Ara. Sunt destul de sigur că l-am văzut pe făptaș. Nu când s-a întâmplat, ci după, în timp ce părăsea locul faptei. Și am văzut mașina cu care el și prietenul lui au fugit.

— L-ai recunoscut? Pe tipul pe care l-ai văzut, adică?

— Cum am spus, nu vreau să intru în detalii. Depinde de preț. Pot să-ți spun următoarele. Pentru început, pot dovedi că eram acolo. O să primești o copie a rolei din aparatul meu de taxat, cu orele și adresele la care am fost, tot tacâmul. În al doilea rând, pot să-l identific pe făptaș, dacă văd o fotografie cât de cât bună cu el. Așa că nu, nu l-am recunoscut imediat. În al treilea rând, pot să-ți spun cum era mașina cu care au plecat el și amicul lui. Nu era un Volvo obișnuit, dacă asta credeai cumva.

— Stai așa puțin, spuse reporterul. Polițaii te-au chestionat deja. Sigur ți-au arătat deja o grămadă de fotografii.

— Nu, spuse Ara dând iar din umeri.

— Scuză-mă, dar asta sună foarte ciudat. Sigur te-au pus să te uiți printr-o mulțime de fotografii?

— Nu, spuse Ara. Cel cu care am vorbit era un polițai bătrân și terminat care a spus că o să ia el legătura cu mine. Nu trebuie decât să-mi arăți o fotografie bună.

Ara dădu iar din umeri.

— Bine, bine, spuse reporterul. Deci tu zici că poți să-mi spui cum era mașina cu care au plecat și că, dacă îi vezi fotografia, poți să-l identifici pe făptaș?

— Da, dădu Ara din cap. Pentru prețul corect, așa cum am spus.

— Dar cum poți fi sigur că cel pe care l-ai văzut era făptașul?

— Dacă l-ai fi văzut, n-ai mai pune întrebarea asta, spuse Ara. Dacă vrei detalii, o să te coste, cum am…

— Cinci miare, îl întrerupse reporterul.

— Poftim? spuse Ara.

— Cinci miare. Primești cinci mii dacă îmi spui ce s-a întâmplat și dacă ești de acord să te uiți la niște fotografii și să-mi spui cum era mașina. Nu trebuie să-ți faci griji. O să te descriem ca sursă anonimă.

— Cinci mii? Las-o baltă!

Ara scutură din cap.

Nu merseră mai departe de-atât. La despărțire, reporterul îi promise că ia legătura cu el imediat cum vorbește cu șeful lui, presupunând că Ara nu discuta cu nimeni altcineva între timp. Dădură mâna și se înțeleseră să vorbească iar în curând. *N-a fost o zi bună, în ciuda faptului că a început atât de promițător*, se gândi Ara în timp ce se suia la volanul mașinii lui și apăsa pe calculator, ca să indice că e disponibil.

Nu fusese o zi bună – și, dacă așa ceva era posibil, deveni și mai rea. În timpul primei comenzi de după întâlnirea cu jurnalistul îi sunase mobilul și, chiar dacă numărul era ascuns și avea client în mașină, Ara răspunsese. Era o polițistă tânără care, în mod evident, preluase responsabilitatea de la Alm. Părea prietenoasă și voia să-i arate niște fotografii, așa că cel mai bine era dacă Ara putea să se întoarcă la secția de poliție din Solna cât mai curând posibil, preferabil imediat.

Ara îi explicase că nu avea timp. Trebuia să muncească, dacă nu voia să moară de foame. Dacă voiau să-l plătească pentru timpul pe care îl pierdea, evident, era dispus să meargă. Altfel, era mai bine să ia legătura cu el a doua zi, când era liber toată dimineața. Cel mai simplu era dacă puteau să vină la el cu fotografiile, ca să nu trebuiască el să se târască până la secția de poliție. Apoi pusese capăt convorbirii închizându-și mobilul.

•

Nu aveau de gând să renunțe. Când porni iar mobilul, după câteva ore, Ara avea în căsuța vocală două mesaje noi. Primul era de la aceeași polițistă cu care vorbise deja. La fel de prietenoasă ca înainte. Al doilea era de la un coleg de-al ei, care, pe un ton considerabil mai abrupt, îi cerea să vină de îndată la un interogatoriu suplimentar, ca să-i arate fotografiile. Ara oftase adânc și decisese că era timpul să mănânce ceva și să se gândească la toată situația în calm și liniște. Așa că se dusese la cafeneaua lui obișnuită. Își comandase un kebab, o cola zero și o ceașcă de ceai de mentă și se așezase să mănânce, reflectând.

Arată bine tipa, se gândi Ara când era pe punctul de a mușca prima oară din kebab. Nu o recunoscu. Apăruse dintr-odată în ușa de la intrare. Cu picioarele depărtate, umeri lați și brațele legănându-se, așa cum făceau de obicei doar tipii. Păr scurt și negru, pantofi fără șiret, blugi și geacă de piele, examinându-i pe cei din cafenea.

Arată bine tipa, se gândi Ara iar. Singura problemă era că femeia avea aceeași privire ca și persoana pe care aproape o călcase cu mașina cu o seară în urmă. Și că ochii ei se opriseră asupra lui.

•

Douăzeci de minute mai târziu, Ara stătea într-o încăpere a secției de poliție din Solna. Taxiul lui era parcat în fața cafenelei din oraș și, înainte să-l bage în spatele mașinii de poliție care îl adusese la secție, doi polițiști îl percheziționaseră și îi goliseră buzunarele. Apoi femeia care apăruse în cadrul ușii îl luă de braț și dădu din cap spre el.

— Bun, Ara, spuse Annika Carlsson. Procurorul a decis că trebuie să fii ridicat pentru interogare imediat, dat fiind că, în mod evident, îți bați joc de mine și de colegii mei. Așa că de-acum funcționează următoarele reguli. Fără tâmpenii, fără jocuri, ne ajuți frumos și, dacă mă ajuți, promit că te ajut și eu.

— Nicio problemă, spuse Ara dând din cap.

Ce altceva pot să fac? se gândi el.

38.

Întrebatul din ușă în ușă depășise orice așteptări, chiar și pentru o zonă ca asta. Atunci când Felicia Pettersson îl înlocui pe colegul ei Jan Stigson, făcură o scurtă predare-primire în mașina de comandă a poliției din fața casei victimei.

— Cum a mers? întrebă Felicia Pettersson.

— De minune, declară Stigson. Am primit reacții incredibile.

În primul rând, reușiseră să dea practic de toți cei care locuiau în zonă. Începuseră să lucreze de pe la 7 dimineața. Bătuseră la aproape o sută de uși din jurul casei victimei și, la momentul la care Felicia preluă misiunea, zece ore mai târziu, pe lista pe care Stigson i-o dădu lui Pettersson erau mai puțin de cinci-șase vecini.

În al doilea rând, reușiseră să vorbească cu toți cei patru vecini care sunaseră la numărul de urgență în timpul serii și nopții din cauza câinelui care lătra: primii trei, care sunaseră între 10 și un sfert și 11 fără cinci minute și care fuseseră îndreptați către unitatea de tulburarea liniștii deoarece poliția avea de făcut alte lucruri mai importante, și al patrulea, care sunase puțin înainte de ora 2 noaptea, apelul care avusese în cele din urmă drept rezultat sosirea unei mașini de poliție la locul faptei, zece minute mai târziu.

— Aici am avut puțin ghinion, spuse Stigson cu un zâmbet crispat. Nadja a sunat și mi-a spus despre taximetristul care era să dea cu mașina peste unul dintre făptași, cu doar câteva minute înainte de sosirea primului echipaj. Și mai era și sărmanul câine căruia i-au tăiat gâtul.

— Nu poți să ai noroc tot timpul, spuse Felicia. Altceva?

— Da, semnul de întrebare referitor la câine, spuse Stigson. Între 10 și 11 latră aproape fără încetare. Apoi tace aproape trei ore, după care începe iar, moment la care face un scandal îngrozitor timp de cinci minute, până când cineva îi taie gâtul. Asta e versiunea pe care am pus-o cap la cap din ce ne-au spus cei cu care am vorbit. Puțin ciudat, dacă mă întrebi pe mine.

— Altceva?

Poate încă două lucruri, potrivit lui Knutson. Vorbiseră cu un alt martor, care își plimba și el câinele și care făcuse niște observații interesante, chiar dacă ele complicau imaginea care era pe punctul de a se contura. La 9 și jumătate, martorul lor și câinele lui trecuseră pe lângă casa avocatului și văzuseră un bărbat care stătea pe treptele casei lui Eriksson și ușa larg deschisă.

— Un bărbat în vârstă, cu păr alb, stătea pe treptele din fața casei, iar martorul nostru spune că s-a gândit să-l întrebe dacă îl poate ajuta cu ceva. Dar, ținând cont că nu părea să fie nimic în neregulă cu el, nu s-a deranjat. Martorul spune că s-a gândit că bărbatul care stătea acolo putea să fi ieșit să ia puțin aer proaspăt.

— Un bărbat în vârstă, cu păr alb?

— Da, spuse Stigson dând din cap. Martorul se grăbea puțin, trebuia să ajungă acasă să facă pipi – ne-a spus asta neoficial și confidențial –, așa că nu s-a oprit să se uite mai atent. Un bărbat în vârstă, cu părul alb, zvelt, bine îmbrăcat, cu un costum ușor de vară. Cel puțin asta spune el că a văzut. Dar nu l-a văzut pe tipul mai tânăr și în formă pe care martora noastră spune că l-a văzut în timp ce încărca cutii în Mercedesul argintiu.

— Un bărbat în vârstă, cu părul alb. Dar câți ani avea? 60? 70? 80? 100?

— Undeva între 70 și 80, dacă e să-l credem pe martor, spuse Stigson, făcând o grimasă. Așa a apreciat el, când l-am presat puțin. Cam 75 de ani, deci categoric un bărbat mai în vârstă. Martorul însuși are în jur de 60 de ani, ceea ce sugerează că ar trebui să poată estima destul de bine vârsta celui pe care l-a văzut.

75 de ani, stă pe trepte cu ușa larg deschisă, se gândi Felicia Petterssen. *Nu pare genul de persoană care să fi zdrobit craniul lui Eriksson. Poate cineva care trecuse prin ceva urât*, se gândi ea.

— Mașina, spuse Felicia. Acel Mercedes argintiu. Acum avem doi martori care au vorbit despre ea. Femeia aceea și taximetristul. Martorul acesta…

— Nu a observat nicio mașină și nu a văzut niciun fel de cutii albe de transport, o întrerupse Stigson, scuturând din cap. Probabil că faptul că nu a acordat nicio atenție vreunui Merțan de acea culoare nu e foarte straniu, ținând cont de oamenii care locuiesc aici, cu Merțanurile, BMW-urile, Lexus-urile și… ce mai vrei tu… nu e chiar așa de straniu.

— Înțeleg ce spui, răspunse Felicia. O mașină printre multe altele, aici nu ar fi ieșit în evidență. Să lăsăm deocamdată mașina. Există alte câteva lucruri despre care mă întrebam.

Felicia se uită pe notițele ei, ca să verifice.

— Cred că pot să ghicesc, răspunse Stigson zâmbind. Zi! Te ascult.

— Apelul de urgență de pe mobilul lui Eriksson vine la 10 fără douăzeci, și asta e sigur, pentru că a fost înregistrat de sistemul de urgență…

— În timp ce martorul meu vorbește despre un interval între 9 și jumătate și puțin înainte de 10.

Stigson se gândise la același lucru în dimineața aceea, când vorbise cu primul lui martor.

— Mă pot gândi la mai multe explicații pentru asta, spuse el.

— Și eu, fu de acord Felicia, dar cea mai probabilă trebuie totuși să fie că Eriksson a încercat să sune la numărul de urgență când a început totul și atunci a fost ucis, apoi făptașii pleacă de acolo…

— Luând numeroase articole pe care le-au îngrămădit în niște cutii albe, ceea ce înseamnă că martora noastră s-a înșelat în privința timpului cu aproximativ un sfert de oră. Nu era 9 și jumătate, ci 10 fără un sfert atunci când ea a făcut aceste observații. Nu ar fi deloc prima oară când cineva se înșală cu cincisprezece minute. Dar ar mai fi o explicație.

— Care?

— Unul dintre ei iese din casă și ia lucrurile cu el, în timp ce ceilalți rămân și îl omoară pe Eriksson. Sau toți mai întâi cară lucrurile, apoi se întorc în casă și îl lichidează pe avocat.

— Dar cum rămâne cu bătrânul care stă pe trepte? Cum se potrivește aici?

— Nu știu, spuse Stigson zâmbind larg. Pare discordant, așa că sper ca Bäckström să ne soluționeze partea asta.

— Mai e ceva ce ar trebui să știu? continuă Felicia.

— Eriksson nu pare să fi fost idealul de vecin al cuiva. Nu-mi amintesc că oamenii să-mi fi spus vreodată atât de multe lucruri negative despre cineva care tocmai a fost omorât. Cel puțin nu în modul în care au făcut-o vecinii lui. Petreceri zgomotoase în mijlocul săptămânii, vizitatori ciudați care apăreau la orice oră din zi și din noapte, parcat pe prima bandă și portiere trântite. Iar Eriksson însuși pare să fi fost puțin deficitar la capitolul farmec. Și mai e și câinele ăla al lui, care pare să fi terorizat cartierul.

— Dar probabil că nu era un motiv suficient ca să-i zdrobească cineva capul.

— Nu, probabil că nu, spuse Stigson. Dar, dacă într-adevăr unul dintre vecini l-a omorât, presupun că nu ne-ar fi spus asta.

30.

Annika Carlsson decisese să-i arate ea însăși lui Ara Dosti fotografiile, chiar dacă nu era treaba ei și în ciuda faptului că lucrase deja o tură de paisprezece ore. Înainte de a începe, se duse la baie, se spălă pe față cu apă rece, făcu câteva mișcări, ca să scape de senzația că stătuse mult prea mult la birou, și inspiră adânc de mai multe ori. Apoi se duse și își luă laptopul în care erau cele aproape două sute de fotografii încărcate de Nadja pentru ea.

Fără prostii, fără mișțouri, pentru că te duc cu mâna mea într-o celulă, se gândi ea în timp ce deschidea ușa camerei de interogare în care o aștepta Ara.

— Mă bucur că te-ai oferit, Ara, spuse Annika. Promit să fac tot posibilul să nu dureze mai mult decât e necesar și o să fac în așa fel încât să fii despăgubit pentru timpul cât nu poți lucra. Și dacă poți să mi-l identifici pe tip, îți promit că aranjez să primești o mică recompensă, ca mulțumire pentru că ne-ai ajutat.

— Bine, nicio problemă, spuse Ara dând din cap.

Arată bine tipa, se gândi el. *Dacă n-ar fi ochii ăia negri care văd prin tine.*

Apoi se uitaseră la fotografii împreună. Fotografii ale unui număr total de 185 de bărbați diferiți din arhiva poliției. Doar pentru siguranță, trei dintre ele erau ale aceluiași bărbat, Fredrik Åkare, care bineînțeles că îl amenințase pe Eriksson. Fotografiile fuseseră făcute la mai mulți ani distanță și în contexte diferite. Aproximativ o treime a celorlalte fotografii erau cu prieteni ai lui Åkare de la Hells Angels, parteneri de afaceri ai lui sau doar colegi infractori.

Atenția echipei de investigație fusese atrasă și de Afsan Ibrahim și cercul lui, cunoscut în zonă drept Frăția Ibrahimilor. Poate că Eriksson reprezentase familia Ibrahim și fusese timp de mai mulți ani confidentul ei, dar lucrurile se puteau schimba rapid. Orice polițist demn de acest nume știa asta.

Asta însemna aproximativ o sută de escroci care semănau întrucâtva cu descrierile oferite poliției de Ara Dosti și de martora lui Jan Stigson și care, judecând după comportamentul lor anterior, erau capabili să-l ucidă pe Eriksson.

Procesul durase aproape trei ore și Ara Dosti recunoscuse aproximativ douăzeci de oameni dintre cei care-i fuseseră arătați. Primul dintre ei era unul din asociații familiei Ibrahim, de aceeași vârstă cu Ara.

— Bun, spuse Ara, arătând spre fotografia pe care Annika tocmai o deschisese pe calculator. Ăsta e Omar. Am fost la școală împreună, în Gnosjö. E un tip extraordinar. A venit aici din Maroc. Șeful consiliului elevilor. Cel mai bun din clasă. Cum de-a ajuns în arhiva voastră?

— Habar n-am, spuse Annika, scuturând din cap.

Aici eu pun întrebări, se gândi ea.

— Ciudat, spuse Ara, părând sincer surprins. Tot ce știu e că a intrat la Institutul de Tehnologie de aici din Stockholm. Nouă ne-a zis că o să se facă chimist.

— Dar nu e el cel pe care era să-l calci cu taxiul?

Chimist? *Poate înainte să se înhăiteze cu cine nu trebuie*, se gândi Annika Carlsson.

— Nu, spuse Ara. Dar și dacă era el, probabil că nu aș fi spus nimic. Omar era un tip ca lumea. Eram prieteni buni la școală.

— Te cred, spuse Annika zâmbind.

Totuși, fotografiile celor pe care i-i arăta lui Ara nu ajunseseră în calculatorul ei din întâmplare, cu siguranță nu în cazul acesta. *Prieteni buni. Excelent*, se gândi ea.

În mai multe cazuri, Ara știa numele celorlalți oameni pe care îi recunoscu. Nu mai erau colegi de școală, doar oameni pe care îi dusese cu taxiul și câțiva pe care se întâmpla să-i știe pentru că aveau aceeași ocupație cu el. Existau și alții pe care îi văzuse prin oraș, în baruri de pe lângă Stureplan, iar cel pe care îl recunoscu cel mai clar fu Fredrik Åkare, pe care îl identifică în toate cele trei fotografii diferite.

— Ăsta e Fredrik Åkare. E președintele Hells Angels. Nu e un tip drăguț. Dacă te certi cu el, vreau să spun. Dar de mine nu s-a luat niciodată. Lasă întotdeauna un bacșiș bun.

— Când te-ai întâlnit cu el?

— L-am dus cu taxiul de mai multe ori. De obicei când se duce la crâșmă. Gașca asta merge des în Reisen, în Gamla stan. Acolo se spune că își țin întâlnirile cu Hells Angels din alte țări. Apoi se duc să mănânce în bistroul ăla din Södermalm, unde se servesc fripturile alea imense. O dată l-am dus la clubul lor din Solna. Cel de lângă Aeroportul Bromma.

— Dar nu a ajuns niciodată lângă bara ta din față?

— Dacă ar fi ajuns, nu mai eram acum aici, spuse Ara cu însuflețire. Omul ăsta trebuie să fie mortal când se înfurie. Are doi metri înălțime și 150 de kile. Probabil trecut de 50 de ani, dar nu e deloc genul de om cu care vrei să te pui rău.

O oră mai târziu terminară, iar Ara semnă acordul de confidențialitate pe care, în mod evident, colegul mai bătrân și considerabil mai obosit al Annikăi îl uitase. Apoi Ara semnă

pentru primirea a cinci sute de coroane pe care ea le luă din fondul pentru ponturi, iar la despărțire Annika îi dădu un sfat.

— Să știi un lucru, Ara, îi spuse Annika Carlsson. Nu vreau să te sperii degeaba, dar cei care l-au omorât pe Eriksson nu sunt niște oameni prea drăguți. E important să nu spui nimănui altcuiva ce mi-ai spus mie acum. Nici unei rude, nici prietenilor de la muncă, și categoric nu jurnaliștilor. Ai înțeles?

— Nicio problemă, acceptă Ara. L-am căutat pe Eriksson pe Google. Pare să fi fost un adevărat avocat al mafiei, dacă e să crezi ce se discută pe internet.

— Ia cartea mea de vizită, spuse Annika Carlsson întinzându-i una. Dacă se întâmplă ceva, sună-mă pe mobil, nu contează cât e ceasul, și eu o să te ajut. Dacă e o urgență, sună la dispecerat. Ți-am scris numărul meu personal pe cartea de vizită. De acord?

— Absolut, spuse Ara. Nicio problemă. Ai cuvântul meu!

— Vorbim mâine, spuse Annika Carlsson. Mă tem că va trebui să te mai uiți la niște fotografii.

— Cu aceeași despăgubire? spuse Ara zâmbind.

Acum începea să pară umană. Chiar dacă îi dăduse doar cinci sute, și nu o mie.

— Promit să fac tot posibilul. Ce o să faci acum? Lucrezi? Sau te duci acasă să dormi?

— Acasă, la somn, spuse Ara. A fost o zi grea.

— Bun, spuse Annika. Sună-mă imediat după ce te trezești mâine dimineață.

— În regulă, spuse Ara.

40.

Imediat ce se sui în mașină ca să meargă acasă, în Kista, Ara își porni telefonul. Avea în căsuța vocală trei apeluri cu conținut similar de la jurnalistul cu care tocmai se întâlnise cu câteva ore mai devreme. În mod evident, acesta discutase cu șeful lui și voia să-i facă lui Ara o nouă ofertă pentru descrierea bărbatului și a mașinii pe care o văzuse, cu condiția să se uite la niște fotografii selectate de ziar. Zece mii de coroane pentru deranj și putea să rămână anonim. Dacă voia să meargă și mai departe și era de acord să fie intervievat și să-i lase să-i publice numele și fotografia, ziarul oferea mai mult – cel puțin dublu –, iar dacă putea să-l identifice efectiv pe bărbatul pe care fusese cât pe ce să-l calce cu taxiul, cei de la ziar puteau să dubleze și suma asta.

Ce dracu' fac acum? *Cincizeci de miare bani în mână*, se gândi Ara. Două luni în Thailanda sau Dubai, în timp ce polițaii își fac treaba, până se liniștesc lucrurile suficient ca să se poată întoarce el în țară.

•

După ce ajunse în micul lui apartament din Kista, Ara decise să-și facă o ceașcă de ceai și să se mai gândească până a doua zi. Polițista cu care se întâlnise avea ceva anume care îi lăsase o impresie puternică. Părea genul care știe despre ce vorbește și face ce spune. *Cincizeci de mii în comparație cu cinci sute*, se gândi Ara cu un zâmbet crispat. Apoi umplu ceainicul și, exact în timp ce turna apă fierbinte în ceașcă, cineva sună la ușă.

Căcat, ce se întâmplă? se gândi el. Apoi băgă mâna în buzunar, scoase cartea de vizită a Annikăi Carlsson și tastă numărul pe telefonul mobil, după care se apropie cu pași silențioși de ușa de la intrare și se uită prin vizor la vizitator.

Evident, noua lui cunoștință de la cel mai mare ziar de seară nu era genul care renunță ușor, indiferent ce răspuns i-ai fi dat. În cele din urmă Ara îl lăsă să intre, înainte ca vecinii să înceapă să se întrebe de ce îl vizita cineva la miezul nopții, ca să-i explice reporterului că nu mai voia să aibă nimic de-a face cu el sau cu ziarul lui. Cel puțin nu pentru cinci sau zece mii.

Lucrurile nu merseră prea bine, chiar dacă Ara începu prin a vorbi despre acordul de confidențialitate pe care îl semnase.

— Mereu încearcă porcăria asta, spuse vizitatorul lui, dând din umeri disprețuitor. În cel mai rău caz primești o amendă, și eu îți promit că o plătește ziarul. Și o să-ți luăm un avocat dacă încep să-ți facă probleme.

— Înțeleg, spuse Ara. Îmi pare rău, dar nu mă interesează.

— Bine, spuse reporterul. Uite cum facem. Tu rămâi anonim și poți fi sută la sută sigur de asta, pentru că nici nu mi-ar trece prin cap să-mi deconspir o sursă. Vorbești despre tipul pe care l-ai văzut și despre mașina lui. Poți să primești zece mii bani în mână. Chiar acum. Am văzut că e un bancomat după colț.

— Nu mă interesează, spuse Ara.

— Iar dacă poți să-l identifici după fotografiile pe care le am la mine, îți promit că primești cincizeci de mii pentru deranj și poți să rămâi anonim. Durează cel mult cinci minute, îți promit! Apoi jur că nu te mai deranjez niciodată!

— Bine, spuse Ara.

Cincizeci de mii, se gândi el.

Reporterul de la cel mai mare ziar de seară adusese cu el vreo douăzeci de fotografii a șase bărbați diferiți, toate părând să fi fost făcute în legătură cu diverse articole publicate de ziar. Șase oameni, în comparație cu cei aproape două sute pe care i-i arătase poliția. Reporterul le răsfiră pe masa din bucătăria lui Ara, ca să se poată uita la toate în același timp, iar Ara nu avu nevoie decât de o privire rapidă ca să-l recunoască pe bărbatul pe care fusese cât pe ce să-l calce cu mai puțin de 24 de ore înainte.

Se uita drept spre aparatul de fotografiat atunci când fusese făcută poza. Aceeași privire pe care i-o aruncase lui Ara pe strada din fața casei în care fusese ucis avocatul. Acum se uita la el iar, pentru a doua oară într-o zi, și în ochii lui era ceva care-l făcu pe Ara să înțeleagă lucrul față de care îl avertizase Annika Carlsson.

— Nu, spuse Ara. Îmi pare rău, dar nu-l recunosc pe niciunul. Cel puțin niciunul dintre ăștia.

— Bine, spuse reporterul bătându-l pe umăr. Rămânem în legătură. Dă-mi un telefon dacă te răzgândești.

Apoi plecă în sfârșit, lăsându-l pe Ara în pace.

41.

De la locul faptei Bäckström se duse direct la barul lui din cartier ca să ia o cină binemeritată și, imediat ce intră pe ușă, fu întâmpinat de chelnerița lui finlandeză preferată, care tocmai se întorsese din vacanța ei în Thailanda. Bäckström se așeză la bar, ca să studieze meniul în liniște, în timp ce își ostoia gâtul cu o bere rece. Nu erau prea mulți clienți, niciunul pe care să-l recunoască, ceea ce îi convenea de minune, dat fiind că simțea nevoia să se relaxeze – în plus, spera și să schimbe câteva vorbe cu chelnerița finlandeză. Era o blondă pieptoasă pe care o știa de mai mulți ani, care îi făcea și curat în apartament, în schimbul unui la revedere sănătos și plăcut pe patul lui Hästens. *Probabil de asta s-a menținut așa de bine, chiar dacă are aproape 40 de ani*, se gândi Bäckström.

— Cum a fost în Thailanda? o întrebă el, luând o gură mare de bere.

Fusese excelent, potrivit chelneriței. În a treia zi scumpul ei soț adormise la soare, se arsese și ajunsese la spitalul din Bangkok. Trebuise să stea acolo o săptămână, lăsând-o pe ea să se relaxeze.

Apoi ea și cu soțul ei se întorseseră acasă, iar costul ședерii lui la spital fusese acoperit de asigurător, așa că nu era nicio grijă în privința asta.

— Noroc că n-a murit, spuse Bäckström cu însuflețire.

— Nu-ți face griji, spuse chelnerița finlandeză. Un bărbat adevărat ca tine oricum n-ar trebui să întrețină o văduvă. Ce vrei să mănânci?

După ce se mai gândi, Bäckström decise să ia o masă de seară ușoară, dat fiind că trebuia să se trezească devreme, și asta comandă. Cârnați de Småland, sfeclă roșie și cartofi cu sos de pătrunjel. Câteva beri și două tării mari ca să ajute la digestie. Apoi încheie cina cu o ceașcă de cafea și un coniac mic, plăti nota și se duse acasă.

— Sună-mă dacă ai nevoie de curățenie. Probabil că s-a strâns cât am fost eu în vacanță.

Finlandeza îi zâmbi și arătă din cap drept spre șlițul lui, după care se apropie și îl îmbrățișă de noapte bună.

Sunt nebune după tine, tot mai multe dintre ele, încontinuu, se gândi Bäckström în timp ce ieșea în stradă.

•

În sfârşit acasă, se gândi Bäckström, iar peste cinci minute era îmbrăcat cu pijamaua lui japoneză de mătase și stătea pe canapeaua mare de piele neagră, în fața televizorului, cu o

votcă tonică menită să-i potolească setea și cu picioarele ridicate pe măsuța chinezească veche, privind satisfăcut în jurul camerei.

Duci o viață destul de bună, reflectă el fericit. Singurul lucru care îl deranja cu adevărat era cușca de păsări mare și aurită de pe masa de lângă fereastră. *Era timpul să pună porcăria aia pe internet*, se gândi el, dat fiind că fostul ocupant al cuștii își petrecuse ultimele trei săptămâni la spitalul pentru animale, unde, cu puțin noroc, avea să și moară. Nimeni nu avea să-l jelească și să-i ducă dorul, Bäckström în niciun caz. Asta spre deosebire de Egon, îndrăgitul lui peștișor de aur, care murise cu aproape zece ani înainte, pentru că fusese, în chip atât de rușinos, neglijat de către colegul său Jan Rogersson, în timp ce Bäckström era plecat să ancheteze o crimă în sudul Suediei.

Dar în realitate Bäckström nu avusese niciodată o insectă-băț. Fusese o minciună deliberată aruncată colegei lui, detectivul sergent Rosita Andersson-Trygg, în intenția de a o deruta și mai tare și de a pune capăt rapid acelei discuții complet lipsite de sens.

Un peștișor de aur pe nume Egon și un papagal pe care el îl botezase Isak, asta era tot. Toate acele pisici și toți câinii din copilărie erau complet inventate. Nătânga lui mamă avea o grămadă de ghivece cu plante cărora le dedica în fiecare zi o atenție tandră, le uda, le ștergea de praf și vorbea cu ele mereu, însă el nu se apropia mai mult decât o făcuse deja până atunci de orice era viu cu adevărat. Mama lui nebună, care socializa cu plantele ei. Tatăl lui, polițistul veteran foarte alcoolic, reușise să-și ușureze situația, dat fiind că avea o aversiune profundă față de oameni, plante și animale și nu avea niciodată vreo problemă să aleagă între un litru de votcă și primul lui născut, Evert.

Copilăria lui, în rezumat. O copilărie fericită, pentru că trecuse de mult, iar „*singurătatea înseamnă putere*” *se aplică doar atunci când ești suficient de mare ca să te aperi*, reflectă el filosofic, dând din cap gânditor către sine. Dar încă îi era dor de Egon, chiar dacă trecuseră zece ani de când acesta scăpase de povara vieții. *Egon*, se gândi el, și ridică paharul într-un toast tăcut pentru prietenul lui absent.

Bäckström îl primise pe Egon și acvariul lui cadou de la o femeie pe care o agățase pe internet. Răspunsese unui anunț de întâlnire, iar ceea ce îl determinase să răspundă fusese în parte descrierea pe care și-o făcea aceasta, dar mai ales modul în care încheiase: „uniforma e un plus”.

La început totul mersese foarte bine. Autocaracterizarea ei drept „femeie emancipată, cu vederi largi” nu fusese complet

nefondată. Nu la început, dar după câteva săptămâni femeia se dovedi a fi remarcabil de asemănătoare cu toate celelalte femei smiorcăite care trecuseră prin viața lui. Așa că Bäckström o trimisese la plimbare, dar nu și pe Egon, care rămăsese acolo, iar după o vreme Bäckström începu să se simtă legat de el.

Când ajungea în sfârșit acasă, după o zi lungă și dificilă la muncă. Când stătea seara pe canapea, sorbind o băutură binemeritată și simțind cum îl cuprinde o senzație de bunăstare în timp ce se uita cum Egon înota dintr-o parte în alta și de sus în jos, în mica lui lume, nepărând să-l deranjeze câtuși de puțin cruzimea și nenorocirea care pândeau după colț față de unde locuiau el și Bäckström.

Egon a fost o adevărată comoară și singurul meu prieten în viață, se gândi Bäckström, umplându-și iar paharul aproape gol. Isak, pe de altă parte, fusese un huligan banal cu aripi și cioc îndoit. Rezultatul unei achiziții impulsive extrem de nefericite pe care o făcuse cu câteva luni în urmă, când se întâmplase să treacă pe lângă un magazin de animale de companie, în drum spre muncă. În vitrină era un papagal, cu o combinație încântătoare de pene albastre și galbene care îl atrăsese pe viitorul proprietar din motive ideologice evidente, iar când Bäckström se oprise să se uite mai atent la el, papagalul își înclinase capul într-o parte și îi spusese ceva ce el, din nefericire, nu putuse să audă.

Probabil e unul din ăia pe care poți să-i înveți să vorbească, se gândise Bäckström. Apoi intrase în magazin, îi explicase vânzătorului cerințele lui exacte, primise drept răspuns asigurările obișnuite și peste cincisprezece minute totul se rezolvase. Bäckström era acum proprietarul unui papagal și primise cușca pe deasupra, dar nenorocirea în care avea să se trezească în curând încă nu începuse. *Însă cu puțin noroc micul nemernic are să dea pentru ultima oară din aripi*, se gândi el fericit, dând drumul la televizor ca să se uite la ultimele știri de pe TV4.

După zece minute închise, scutură din cap obosit și fu obligat să-și toarne un ultim pahar sănătos, ca să nu-și piardă complet credința în umanitate. Singurul lucru despre care îi dădeau înainte era uciderea brutală a renumitului avocat Thomas Eriksson. Părea că aproape întreaga omenire îl jelește și îi duce dorul. Intervievaseră chiar și o femeie uluitor de slabă și proastă, care, judecând după legenda de pe ecran, era președinta Baroului. Aceasta pierduse atât un prieten apropiat, cât și un coleg foarte înzestrat. Uciderea lui Eriksson era, de asemenea, un atac asupra întregului sistem judiciar, iar amenințările și violența împotriva avocaților erau o problemă

serioasă, cu evoluție rapidă, care solicita o acțiune imediată din partea guvernului.

Ce naiba se întâmplă cu scumpa noastră Suedie? se gândi Bäckström. *Într-o zi atât de fericită, orice om care gândește cum trebuie ar fi cazul să sărbătorească*. Apoi se ridică în picioare cu anumită dificultate, se duse în baie, se spălă pe dinți și luă pijamalele de mătase călcate cu grijă, după care se duse la culcare.

Exact când era pe punctul de a adormi, dintr-odată văzuse adevărul și lumina și soluționase misterul petei stranii de sânge și modul în care trebuia să se fi întâmplat lucrurile atunci când făptașul încă necunoscut îl omorâse în bătaie pe avocatul Thomas Eriksson. *Un sfârșit logic pentru un ticălos ca Eriksson*, se gândi Bäckström. Chiar dacă nu se potrivea cu recentul necrolog laudativ. *Însă este un final adecvat pentru cea mai frumoasă zi din viața lui*, se gândi Bäckström. Și asta în ciuda faptului că habar n-avea că ea avea să devină încă și mai frumoasă.

42.

Ara Dosti nu trebui să o sune pe Annika Carlsson imediat ce se trezi marți dimineață. Îl trezi ea pe el.

— Trezește-te, Ara, spuse Annika Carlsson. Am niște fotografii noi pe care aș vrea să ți le arăt.

Peste o oră, Ara era la secția de poliție din Solna. Annika Carlsson îi dăduse încă o bancnotă de cinci sute de coroane din fondul pentru ponturi și îi spusese că e băiat deștept. Apoi îl predase altui polițist.

— El e colegul meu, Johan Ek, spuse Annika. A mai găsit niște fotografii pe care am vrea să ți le arătăm.

Tipul arată ciudat, se gândi Ara. Nu mai văzuse un polițist care să arate sau să se comporte așa. Scund și gras, cu ochelari cu rame groase de plastic, ochi amabili și un zâmbet prietenos permanent. Gesturi blânde și încurajatoare, limbaj corporal care încerca să accentueze și să sublinieze ce spunea.

— Mă bucur să te cunosc, Ara! spuse Ek, întinzând o mână mică și durdulie.

Strângerea lui de mână era doar cât trebuie de puternică, un simplu semn de încredere și bune intenții.

— Ia loc, ia loc te rog, continuă el.

Făcu un gest larg cu brațul stâng, în timp ce cu mâna dreaptă trăgea un scaun în fața ecranului calculatorului.

Trebuie să fie un angajat din ăla civil, se gândi Ara. Nu semăna deloc cu niciunul dintre ceilalți polițiști pe care îi cunoscuse el, iar atunci când, după un sfert de oră, lui Ara i se arătă, pentru a doua oară în decurs de opt ore, o fotografie a bărbatului pe care fusese cât pe ce să-l calce cu mașina, nu-i fu deloc greu să mai scuture o dată din cap și să treacă la fotografia următoare.

Nu pentru o bancnotă de cinci sute de coroane. Nu dacă trebuie să depun mărturie împotriva lui și el e genul care arată așa cum arată, se gândi Ara.

•

După două ore totul se termină și, chiar dacă Ara se uitase la încă aproximativ o sută de fotografii și scuturase din cap la toate, bărbatul care i le arătase părea în continuare fericit.

— Îmi pare rău, spuse Ara. Dar n-am recunoscut pe nimeni. La niciunul dintre ei n-a picat fisa, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Înțeleg, Ara, înțeleg, cum să nu, spuse Ek dând din cap. Dar, din câte am priceput eu, ai spus că l-ai recunoaște dacă l-

ai vedea iar… Bineînțeles, se prea poate ca noi să nu avem nicio fotografie a lui.

Ek se aplecă în față și îl bătu prietenos pe braț pe Ara.

— Se mai întâmplă și lucruri de felul ăsta, știi. Se întâmplă destul de des. Dacă ai ști cât de des se întâmplă!

Dacă n-ar fi atât de drăguț, se gândi Ara, dar se mulțumi să dea din cap. Probabil din cauza asta și a conștiinței vinovate care decurse de aici spuse următoarele lui cuvinte.

— N-am putea să facem un portret-robot din ăla? întrebă el. Cum fac mereu la *Lumea crimei*?

— Interesant că spui asta, Ara, zise Ek. Tocmai asta urma să-ți sugerez. O să găsim un locșor liniștit, doar noi doi, și o să facem împreună un portret-robot al lui.

— Da, spuse Ara. Sunt gata pentru asta. Singura problemă e că trebuie să mă apuc de lucru peste jumătate de oră. Dar mâine-dimineață ar fi în regulă. Sunt liber atunci.

— Splendid, absolut splendid! spuse Johan Ek radios, de parcă tocmai câștigase la loterie. Atunci hai să vorbim la telefon mâine la prima oră.

43.

Marți la ora 12, echipa de investigație se întâlni pentru a doua oară. Bäckström le ură tuturor bun venit, apoi, când amuțiră, după primele clipe, foșnetul de hârtii și zgomotul de scaune îi dădu cuvântul lui Peter Niemi.

Niemi începu prin a le spune că, din nefericire, raportul scris al legistului avea să mai dureze încă aproximativ o zi. Ținând cont de datele autopsiei, ieșiseră la lumină mai multe inadvertențe care necesitau o nouă examinare și reflecție. Însă nimic suficient de spectaculos ca să-l facă să modifice constatarea preliminară că Eriksson murise ca rezultat al unei lovituri puternice în partea din spate a capului și gâtului, cu un obiect bont.

— Singurul lucru pe care îl pot adăuga în această privință este că am primit rezultatele analizei mostrei de sânge, spuse Niemi. Victima noastră pare să fi băut destul de bine. Asta nu înseamnă că era foarte beat când a murit, dar era destul de lubrifiat social, dat fiind că avea o alcoolemie în sânge de 0,1 la sută.

— Serios? spuse Bäckström, scuturând din cap preocupat. Dar cum e cu câinele?

Și ăsta era beat? se gândi el.

În ce privea câinele victimei, totul era terminat. De asemenea, nu exista nicio îndoială că era câinele lui Eriksson. Microcipul care fusese găsit sub pielea lui conținea și numele câinelui.

— Se pare că se numea Justiție, din cine știe ce motiv, spuse Niemi cu un zâmbet crispat. Un rottweiler mascul de șase ani. Am primit azi-dimineață raportul de la laboratorul veterinar. O tăietură transversală pe gât, pe lângă marginea de sus a zgărzii pe care o purta. Tăietura i-a secționat carotida, câinele a murit din cauza sângerării în mai puțin de un minut și, deoarece probele sugerează că făptașul stătea călare pe el și îl ținea de zgardă, înseamnă că e dreptaci. A trecut cuțitul peste gâtul câinelui de la stânga la dreapta, dar înainte să facă asta se pare că a lovit câinele în spate. De mai multe ori, foarte tare. Există numeroase fracturi ale vertebrelor inferioare, iar pelvisul e și el fracturat. Potrivit veterinarului care a făcut autopsia, asta trebuie să-i fi paralizat picioarele din spate. Ceea ce ar putea explica faptul că făptașul a putut sta deasupra câinelui când i-a tăiat gâtul. Nu era un câine mic, la urma urmei. Cântărea cam cincizeci de kilograme.

— E îngrozitor că cineva poate să facă așa ceva unui animal nevinovat, îl întrerupse Rosita Andersson-Trygg furioasă. Ce fel de monstru ar putea să facă una ca asta? Și de ce nu se spune nimic despre asta în acuzațiile noastre preliminare? E un caz clar de cruzime împotriva animalelor cu circumstanțe agravante.

— Da, e extrem de neplăcut, o aprobă Bäckström. Ai vreo idee despre cuțit, Peter?

Încerca s-o reducă la tăcere cât mai rapid posibil. Trebuia neapărat să discute cu Holt ca să scape de ea. *Baba e complet dusă*, se gândi el.

— E delicat, spuse Niemi, scuturând din cap. Judecând după rană, e ascuțit, extrem de ascuțit. De asemenea, am senzația că e cu dublu tăiș, cam trei centimetri lățime și undeva la zece centimetri lungime.

— De ce crezi asta? întrebă Annika Carlsson surprinsă. Cum îți poți da seama de asta după rană? Parcă ai spus că e o tăietură dreaptă dintr-o parte în alta?

— Probe suplimentare, spuse Niemi zâmbind ușor. Nu de la rană, dacă tot ai întrebat. Făptașul a șters cuțitul pe blana câinelui. Pe partea cu mâna dreaptă, începând de la încheietura piciorului din față până sus la umăr și înapoi, așa că probabil câinele era mort deja și zăcea pe partea stângă. Așa cum l-am găsit. Judecând după urma de sânge de pe blană, lama cuțitului are aproximativ zece centimetri lungime și trei centimetri lățime. Și are dublu tăiș, dacă vă întrebați cumva, din cauză că a tăiat firele de păr pe ambele părți când a fost trasă peste blana câinelui.

— Chiar așa? spuse Bäckström. Chiar așa?

Tipul ăsta nu poate fi un finlandez normal, se gândi Bäckström. *Probabil a fost adoptat. De ce dracu' li s-o permite nemernicilor de finlandezi să adopte copii suedezi*.

— Putea fi un cuțit pliabil sau un stilet, spuse Annika Carlsson. Sunt foarte populare în rândul infractorilor și de multe ori au tăiș dublu.

— Păi nu sunt așa de sigur de asta, spuse Niemi, scuturând iar din cap și frecându-și gânditor bărbia. Cred că lama e puțin prea lată ca să fie așa ceva. O lamă scurtă și lată cu tăiș dublu. Nu pare un stilet sau cuțit pliabil obișnuit. Și nu pare că el s-ar fi tăiat cu ea în timp ce o folosea, ceea ce în lumea mea înseamnă de obicei că are o anumită gardă sau cel puțin un mâner solid, care nu alunecă.

— Și cu ce a fost lovit câinele? întrebă Bäckström. Aveți vreo idee?

Cuțit pliabil sau stilet? se gândi el. *Unde am auzit asta*? *Dă-o dracu', mi-aduc eu aminte*, se gândi el.

— Lung, rotund și tare. Probabil aceeași armă care a zdrobit craniul victimei noastre.

Cine ar fi crezut? reflectă Bäckström, dând din cap.

— Altceva? întrebă el.

Destul de multe probe fuseseră protejate la locul faptei și trimise deja la Laboratorul Național de Criminalistică pentru obișnuita analiză. Urme de pantofi, urme ale mâinilor, amprente, fire de păr, rămășițe de țesături și alte lucruri care erau găsite întotdeauna atunci când cineva era omorât în interior. De regulă un semn pozitiv, dar, privind retrospectiv, ele se dovedeau rareori a avea de-a face cu crima.

Dar existau și trei probe care păreau mai promițătoare. O batistă de modă veche pe care erau urme și de sânge, și de mucozități, o pernă albastră de canapea care – judecând după miros – era foarte posibil să conțină urme de urină și excremente și – cea mai bună dintre toate – niște sânge găsit pe ușa terasei.

— Era chiar pe marginea tocului, pe partea exterioară a ușii, explică Niemi. O urmă de sânge, nu mare, dar suficient pentru noi, așa că ar trebui să obținem o amprentă de ADN din ea. Era la vreo zece centimetri sub mânerul ușii și – cum se întâmplă că am citit interviul cu taximetristul – am senzația că ar putea aparține cuiva care a fost mușcat de piciorul drept. Aș spune că pantalonul i-a fost sfâșiat și a fost mușcat de coapsă, judecând după înălțimea urmei. Cam la un metru de sol.

— S-ar părea că vorbești despre unul dintre făptașii noștri, spuse Annika Carlsson, mai mult ca afirmație decât ca întrebare.

— Dacă avem ADN-ul lui în arhivă, ne-am scos, spuse Stigson, incapabil să-și ascundă încântarea.

Avusese de gând să își ia concediu în acel weekend, până când Toivonen îl contramandase.

— Să nu ne entuziasmăm prea tare, spuse Niemi. O să aflăm curând. Hernandez a trimis mostra în Linköping azi-dimineață și am cerut să se ocupe de ea urgent. Cu puțin noroc, o să primim rezultatele în cel mult câteva zile.

— Asta e tot? se întrebă Bäckström, lăsându-se pe spătarul scaunului cu o expresie nevinovată.

— Păi s-ar putea să mai fie ceva, spuse Niemi zâmbind și dând din cap. Și aici aș vrea să exprim recunoștința noastră, a mea și a lui Hernandez, față de dragul nostru șef, care, ieri-seară, când a vizitat din nou locul faptei, a găsit revolverul pe care noi nu reușiserăm să-l depistăm. Era într-o vază pentru flori de pe o măsuță din holul de la parter, iar tot ce putem noi să spunem în apărarea noastră e că l-am fi găsit când ajungeam

acolo cu căutările. Și că cine l-a pus acolo a pus florile înapoi în vază după aceea, și de-asta nu l-am găsit imediat.

— Ah, nu face nimic, spuse Bäckström zâmbind larg.

Remarcă în jurul mesei mai multe capete înclinându-se apreciativ și priviri surprinse.

— După numărul de înregistrare, pare să fi fost revolverul lui Eriksson, cel pentru care avea permis. Sunt șase cartușe în încărcător. Două au fost trase, iar calibrul se potrivește cu gloanțele găsite în tavanul și canapeaua de pe palierul de la etaj. Mi-am îngăduit să le compar înainte să le trimitem la Laboratorul Național de Criminalistică. Glonțul din spătarul canapelei e în stare foarte bună și, după umila mea opinie, nu există nicio îndoială că a fost tras cu revolverul lui Eriksson.

— Excelent! spuse Bäckström. Haideți să luăm o pauză de cinci minute, apoi e timpul să trecem la lucrurile cu adevărat importante.

44.

Chiar dacă aveau ocazia de a-și dezmorți picioarele, majoritatea membrilor echipei de investigație preferară să rămână în încăpere și doar câțiva dintre cei mai notorii fumători avură nevoie de mai mult decât cele cinci minute alocate. Bäckström mai văzuse asta și știa care era motivul. Acum luaseră urma făptașului și lucrurile deveneau mai palpitante. Fiecare detectiv de omucideri demn de acest nume era învățat să deteste coincidențele, iar în acest caz doi martori observaseră un Mercedes argintiu independent unul de celălalt și în momente diferite, în conexiune directă cu locul faptei.

— Bun, spuse Bäckström. Spuneți-mi dacă greșesc cumva, dar primul nostru martor, vecina, a văzut vehiculul în chestiune la 9 și jumătate seara, ceea ce se potrivește destul de bine cu momentul morții lui Eriksson. De asemenea, declarația ei e susținută parțial de celălalt vecin, care l-a văzut pe bărbatul cu păr alb care stătea pe treptele din fața casei, cu ușa larg deschisă, cam în același timp. Chiar dacă el nu a observat un Merțan, cutii de transport albe sau un complice mai tânăr și mai în formă, eu interpretez asta ca însemnând că făptașii noștri părăsesc casa. Am înțeles bine?

Bäckström dădu din cap întrebător spre Stigson, care aprobă.

— Da, și nu trebuie să uităm că individul solid descris de martoră și de taximetrist poate fi foarte bine aceeași persoană, spuse Stigson. Eu aș fi dispus să-l accept chiar și pe bătrânul cu păr alb, chiar dacă avem doar un martor care l-a văzut. Adică… cine s-ar apuca să inventeze un bătrân cu păr alb care părăsește scena unei crime?

— Se găsește întotdeauna cineva, spuse Bäckström dând din umeri. De obicei totul se lămurește. Dacă putem reveni la taximetristul care ne-a contactat… Ce știm despre el? Am mai aflat ceva?

— Annika l-a intervievat ieri, iar eu l-am intervievat iar în dimineața asta, spuse detectivul inspector Johan Ek, răsfoindu-și notițele.

— Și ce credem despre el?

— Cronologia pare să fie bună, dat fiind că a scos rola taxiului ca să o dovedească. 2 noaptea și unsprezece minute, probabil mai mult decât puteam spera. Atunci era cât pe ce să calce persoana care a traversat strada exact în fața casei lui Eriksson. Apropo, sunt de acord cu Stigson. E foarte posibil să

fie același bărbat pe care martora noastră îl vede la 9 și jumătate seara.

— Fotografii? L-am pus să se uite la fotografii?

Din cine știe ce motiv, Bäckström privi încruntat spre colegul lui Alm, care, din motive necunoscute, preferase să se așeze cât mai departe posibil de anchetatorul principal.

— Aproape trei sute până acum, confirmă Ek. Încă n-a identificat pe nimeni.

— Și nu ascunde nimic? întrebă Bäckström.

— Nu cred, spuse Johan Ek, scuturând din cap. Pare un tip cumsecade, fără cazier. Mi se pare că chiar vrea să ajute.

— În acest caz, o să-l lăsăm s-o facă, spuse Bäckström. Mai arată-i fotografii. Mai devreme sau mai târziu o să vadă ceva. Ei bine, aș vrea să…

— Mă gândeam la ceva, îl întrerupse Rosita Andersson-Trygg, fluturându-și carnetul ca să-și întărească vorbele.

O, Doamne! se gândi Bäckström.

— Ascult, spuse el.

Rosita Andersson-Trygg se gândise la sărmanul rottweiler care fusese ucis în cel mai bestial mod și, dacă era să fie complet sinceră, din nefericire, părea să fie singurul membru al echipei de investigație care se gândea la el. Probabil că acesta era și motivul pentru care niciunul dintre martorii lor nu îl recunoscuse pe bărbatul pe care îl căutau, chiar dacă acum se uitaseră la trei sute de fotografii. Bărbatul pe care îl căutau era un torționar de animale deosebit de sadic și categoric nu la prima abatere. Dar, bineînțeles, adevărul foarte trist era că, indiferent la ce cruzimi erau supuse animalele, sancțiunile erau neglijabile și, în consecință, exista un risc serios ca în arhiva poliției să nu existe nici măcar o fotografie a bărbatului pe care îl căutau.

— Înțeleg ce spui, răspunse Bäckström. Dar ce putem face?

— Cred că e timpul să îi contactăm pe colegii de la protecția animalelor. La urma urmei, ei și-au creat o bază de date proprie cu cei care agresează animale și cred că acolo l-am putea găsi.

— Excelent, splendid! sublinie Bäckström, ținând cont cine era cea cu care vorbea. Te poți apuca de asta, Rosita? Zi-le să scoată toate fotografiile pe care le au cu genul de oameni care ar putea fi capabili să taie gâtul unui câine. Ar fi minunat dacă ai putea să-i încropești și un profil psihologic. Discută cu unitatea de analiză psihologică a făptașilor de la Infracțiuni Naționale. Sunt sigur că te vor putea ajuta. Cu siguranță, pare un personaj deosebit de neplăcut.

— Am început deja…

— Splendid, absolut splendid! Asta ar putea fi misiunea ta specială. Lasă deoparte orice altceva și ia legătura cu mine imediat, în clipa în care găsești ceva.

În sfârșit am scăpat de babă, se gândi el.

— În afară de asta, vreau ca Merțanul să fie prioritate, continuă Bäckström. Și vreau identitățile celor pe care martorii noștri i-au văzut. Nadja, tu ocupă-te de mașină; și Ek, tu asigură-te că avem identități cu care să o cuplăm. Apoi mai vreau o tură de întrebat din ușă în ușă în care să arătăm vecinilor lui Eriksson fotografii cu mașina. N-avem nimic de pierdut, dat fiind că informația pare să se fi scurs deja pe internet. Ar fi bine s-o facem ca lumea. S-ar putea să identificăm mașina.

•

Dar se părea că nici asta nu era foarte simplu, potrivit Nadjei, care începuse deja să se gândească la această chestiune, cu ajutorul bazei de date la care avea acces. Pe o rază de o sută de kilometri în jurul locului faptei – suficient de departe ca ei să se poată duce acolo cu mașina dacă uitaseră ceva la prima vizită și să se întoarcă patru ore mai târziu – existau trei milioane de oameni și aproape două milioane de mașini, între care aproape treizeci de mii erau Mercedes.

Din acest motiv, Nadja aplicase anumite criterii, toate putând fi folosite pentru căutarea în registrul național al vehiculelor, pentru a reduce numărul celor posibile.

— Argintie, coupé scump, de cel mult cinci ani, rezumă Nadja. Asta reduce totul la aproximativ patru sute de vehicule pe raza noastră. Puțin peste jumătate dintre ele sunt mașini închiriate, în leasing sau deținute de afaceri. Și puțin sub jumătate au proprietari privați. Șase dintre ele sunt înregistrate pe numele unor oameni care locuiesc la mai puțin de un kilometru de casa victimei noastre.

— Bine, spuse Bäckström. Ia-o pe toate scurtăturile sigure. Și dacă ai nevoie de oameni mai mulți, spune.

— Mă ocup de asta, spuse Nadja. Am vorbit cu Annika.

— Bine, spuse Bäckström. O să ne oprim aici și ne apucăm de lucru, apoi ne întâlnim iar mâine, aceeași oră, același loc. Mai e ceva la care aș vrea să vă gândiți. Aștept un răspuns bun mâine.

Bäckström făcu o pauză dramatică, în timp ce se prefăcea că-și citește notițele.

— Eriksson a fost omorât la 10 fără un sfert seara. Poate cineva să explice unui polițist simplu, vă rog, de ce făptașii se întorc patru ore mai târziu ca să taie gâtul câinelui și apoi să zdrobească craniul cuiva care era mort de câteva ore. Ce îi

enervează în asemenea hal încât sunt dispuși să-și asume acest risc?

Asta o să le dea ceva la care să reflecteze, se gândi Bäckström. Singurii care nu păreau uimiți erau Peter Niemi și colegul lui Chico Hernandez. Niciunul dintre ei nu spuse nimic, doar aprobară dând din cap.

45.

Nadja predă colegilor ei sarcina de a căuta Mercedesul argintiu. Odată cu sosirea întăririlor, erau cinci în total și fiecare primise grămezi de instrucțiuni. *Doar rutină*, se gândi ea, iar dacă apăreau probleme, puteau oricând s-o întrebe. Ea avea alte lucruri de care să se ocupe. Întrebări la care nu găseai răspuns cu ajutorul unui simplu manual și bătând puțin la tastatură, întrebări referitoare la ce făcuse victima lor în ultimele 24 de ore ale vieții ei. Întrebări care necesitau considerații de o natură mai speculativă, unde nivelul de probabilitate trebuia evaluat cu atenție.

Judecând după registrul alarmei din casa lui Eriksson, părea că acesta se trezise înainte de 10 și jumătate dimineața. Atunci dezactivase alarma și deschisese ușa din față, doar ca să o reactiveze un minut mai târziu. *Probabil că a dat drumul câinelui în grădină și a luat ziarul de dimineață din cutia de scrisori*, se gândi Nadja, notându-și concluziile pe cronologia pe care o desenase pe calculator.

După asta, probabil a citit ziarul și a luat micul dejun, se gândi ea, dat fiind că abia la 11 fără douăzeci alarma fusese dezactivată și ușa de la intrare deschisă, iar apoi alarma fusese reactivată iar după un minut. Atunci lasă câinele să intre. Câinele aleargă prin grădină în timp ce el ia micul dejun și citește ziarul.

Judecând după resturile din chiuvetă, Eriksson își începuse ziua cu ouă cu șuncă, pâine, cafea și un lichior Fernet-Branca, în timp ce citea *Svenska Dagbladet* și încerca fără succes să rezolve sudoku-ul dificil din ziua aceea. *Nu pare să fi fost vreun mare matematician*, se gândi Nadja, scuturând trist din cap și deschizând registrul apelurilor din telefonul lui Eriksson pe calculatorul ei. Telefonul lui fix fusese tăcut toată ziua, dar Eriksson primise trei apeluri pe mobil și inițiase două apeluri.

Primul apel era scurt, de doar câteva minute, și venea de pe un mobil neînregistrat cu cartelă pre-pay. Venise la 12 și treisprezece minute și se terminase la și un sfert. *Identitatea apelantului rămâne de stabilit, dar pare să fie un apel tipic de confirmare a ceva despre care el sau ea și Eriksson discutaseră deja*, se gândi Nadja, adăugând încă o notă pe cronologie.

Următorul apel era mai simplu. Venise de pe un mobil aparținând colegului său, avocatul Peter Danielsson. Fusese primit la 1 și jumătate după-amiaza și, în mod evident,

avuseseră multe de discutat, deoarece conversația durase peste jumătate de oră, terminându-se la 2 și șapte minute.

Nadja deschise pe calculator transcrierea primului interviu cu Danielsson și găsi partea în care el spunea că îl sunase pe Eriksson pe la amiază. Apoi oftă și mai scrise o notă pe lista ei de contradicții și lucruri care nu erau foarte clare, lucruri pe care trebuia să le verifice ca să fie sigură, chiar dacă știa că, în nouă cazuri din zece, ele erau rezultatul erorii umane și nu aveau nicio legătură cu nimic. *Memoria e un tovarăș nestatornic*, se gândi ea, întorcându-se la lista apelurilor.

Ultimul apel primit venise de la sediul Eriksson și Partenerii la 3 și zece minute după-amiaza. Durase 9 minute și probele păreau să sugereze că nu era Danielsson care suna iar, deoarece apelul de pe mobilul lui care se terminase cu doar jumătate de oră mai devreme fusese transmis de un stâlp de telefonie din apropierea casei de vacanță a lui Danielsson din Rådmansö, lângă Norrtälje, în timp ce sediul firmei era în Östermalm, în Stockholm.

Deci Eriksson vorbea cu altcineva de la muncă, se gândi Nadja, și ea avea deja ideile ei despre cine putea fi acea persoană. La trei minute după încheierea apelului, Thomas Eriksson inițiase primul lui apel de pe mobil. Sunase pe alt mobil, care aparținea unei femei tinere care lucra ca secretară cu pregătire juridică la biroul de avocatură și, după locația telefonului ei atunci când fusese primit apelul, probabil că ea îl sunase mai întâi de la birou. Iar el o sunase pe mobil după trei minute. *Poate din simplul motiv că erau împreună*, se gândi Nadja. Ei îi era foarte familiar modelul pe care îl urmau de obicei astfel de apeluri.

Isabella Norén, 24 de ani, angajată la biroul de avocatură în ultimii trei ani, se gândi Nadja în timp ce scria numărul cărții de identitate a lui Norén pe calculator și găsea imediat interviul întreprins de colegul ei Johan Ek luni spre sfârșitul după-amiezii, cu mai puțin de 24 de ore înainte. Potrivit lui Norén, ultimul ei contact cu Eriksson avusese loc în jurul orei prânzului, în vinerea dinaintea crimei. Acesta intrase în biroul ei și o rugase să scoată documentația referitoare la un caz care avea termen la Curtea de Apel săptămâna viitoare. O sarcină de rutină, nimic remarcabil și, potrivit lui Norén, acea scurtă conversație luase sfârșit prin urările lor reciproce de weekend plăcut.

Însă nu s-a întâmplat așa, se gândi Nadja, adăugând încă o notă pe lista ei de detalii care necesitau investigare suplimentară.

Și mai rămânea ultimul apel. Către numărul de urgență, la 10 fără douăzeci în seara aceea, când cel care sunase nu

spusese nimic până când apelul fusese întrerupt. *Atunci a murit el*, se gândi Nadja. *Se trezește puțin înainte de 9 și jumătate dimineața și e omorât douăsprezece ore mai târziu*. Următoarea ei sarcină era să elucideze ce făcuse Eriksson între 11 fără douăzeci dimineața, când a lăsat câinele să intre, și 12 și treisprezece minute, când a primit primul apel.

Mai întâi, dă de mâncare la câine, se gândi Nadja. *Apoi probabil face baie*. Avea impresia că Eriksson era genul care preferă baia dușului, mai ales într-o duminică dimineața, când putea să facă ce voia. Cam jumătate de oră stă în baie, nu mai mult, dat fiind că pornise calculatorul și se logase la 11 și un sfert. Părea să fi stat în fața acestuia tot restul zilei, până aproape de ora 9 a acelei seri, când îi lăsase să intre pe oaspeți.

Cu scurte pauze în care lăsase iar câinele să iasă – registrul alarmei indica faptul că ușa de la intrare fusese deschisă și închisă la 6 și un sfert și 7 fără un sfert – și încă o masă, pe care probabil că o luase în fața calculatorului. Fărâmițe pe tastatură, o farfurioară cu câteva măsline, o coajă de brânză, câteva felii nemâncate de salam și o sticlă goală de bere. Aproximativ nouă ore în fața calculatorului. Tot timpul acesta pe internet, iar site-urile pe care le vizitase erau destul de extreme, chiar și pentru o femeie călită ca ea.

46.

Marți, detectivul inspector Jan Stigson și colegii lui făcuseră încă o tură de întrebat din ușă în ușă, arătându-le celor care locuiau în zonă fotografii cu Mercedesul argintiu. Nu dusese la nimic util. Dar în seara aceea găsiră încă un martor care putea să ofere informații suplimentare despre cutiile albe despre care vecina lui Stigson pomenise.

Era un alt vecin care, joi sau vineri seara, cu două sau trei zile înainte de crimă, îl văzuse pe Eriksson cum descarcă niște cutii albe de pe bancheta din spate a Audi-ului său negru și le duce în casă. Nu era sigur în privința zilei – sau joi, sau vineri, dar era sigur că nu putea fi nicio altă zi a săptămânii de dinainte de omorârea lui Eriksson. Fusese plecat cu treburi în prima jumătate a săptămânii și se întorsese în Stockholm miercuri seara târziu. Fusese suficient de amabil ca să îi arate jurnalul unuia dintre colegii lui Stigson.

Același lucru era valabil pentru sfârșitul săptămânii. Sâmbătă dimineața, devreme, se dusese la casa lui de vacanță din Värmdö ca să joace golf și să se vadă cu prietenii și se întorsese abia luni dimineața, când se dusese direct la biroul lui din centrul Stockholmului.

Astfel că rămânea seara de joi sau vineri, dat fiind că el pleca la muncă la 7 dimineața, „ca să evite cele mai rele ambuteiaje, mult înainte ca cineva ca Eriksson să se întoarcă acasă după bufoneriile lui din noaptea precedentă”, și se întorcea după 6 seara, cel mai devreme, ca să ia cina cu soția.

Colegul lui Stigson îi mulțumise pentru ajutor și primise din partea martorului câteva cuvinte la despărțire.

— Se spune că nu trebuie să-i vorbești de rău pe morți…

— Da, așa se spune, zise colegul lui Stigson.

Apoi făcuse un semn încurajator din cap, simțind că urmează o confidență.

— Poate că eu sunt puțin mai de modă veche, începu martorul, și probabil că de asta cred cu tărie că toți oamenii trebuie judecați după comportamentul lor din timpul vieții. Dacă e să dăm crezare ziarelor, Eriksson era cam gangster. Mă rog, în afară de ultima zi, după ce a fost omorât. Nici nu-ți vine să crezi că scriu despre același om.

— Da?

— În privința asta, dacă era sau nu un om rău în sens larg, probabil că n-ar trebui să spun nimic. La urma urmei, nu poți să crezi tot ce citești în ziare. Dar ceea ce știu e că era astfel la

un nivel mai personal, dacă pot să spun așa, dat fiind că îl am ca vecin de mai mulți ani.

— Dar cum era el?

— Era un nemernic extraordinar de neplăcut, declară vecinul lui Eriksson, dând din cap energic.

— Ați putea să-mi dați niște exemple? Orice exemple concrete…?

— Nu, spuse vecinul, scuturând ferm din cap. În această privință mă tem că trebuie să vă dezamăgesc. O să las bârfa în seama altora. Va trebui pur și simplu să mă credeți pe cuvânt.

47.

După ședința de marți, Peter Niemi se duse să se întâlnească cu Bäckström. Făcu semn din cap spre scaunul din fața biroului lui Bäckström și întrebă dacă putea să se așeze.

— Sigur, spuse Bäckström, făcând și el semn din cap.

— Sunt complet de acord cu tine, Bäckström, spuse Niemi. Nicio urmă de stropi de sânge și, ținând cont de rănile la cap, ar trebui să avem un tipar de împroșcare de câțiva metri. Singura explicație e că era mort de mai multe ore atunci când făptașii se dezlănțuie asupra lui a doua oară. Sângele coagulat nu împroașcă, desigur. Ceea ce am de gând să le explic stimaților noștri colegi cât mai curând posibil, printr-un mic e-mail educațional.

— De asta l-ai chemat azi-dimineață pe bătrânul și prietenosul doctor? spuse Bäckström, cu un zâmbet ușor.

Până și un finlandez ca Niemi merită o a doua șansă, se gândi el.

— În parte, spuse Niemi, și în această privință suntem complet de acord, doctorul și cu mine, dacă te întrebai cumva.

— În parte?

— Balta de sânge în care zăcea Eriksson, cea în care stătea cu fața, ceea ce indica o sângerare destul de masivă pe nas și gură. Asta mă îngrijora pe mine, pentru că sugera o lovitură serioasă din față, când el era încă în viață. Soluția simplă e că asta e ceea ce l-a ucis.

— Înțeleg ce spui, răspunse Bäckström. Și eu mă gândesc ca tine. Dar care e problema? Adică problema de medicină criminalistică?

— Răni ample provocate înainte și după moarte. Fracturile și fisurile sunt, în mod evident, amestecate unele cu altele, așa că versiunea scurtă e că are nevoie de mai mult timp ca să-și dea seama ce răni au apărut la ce moment.

— Savanți afurisiți, spuse Bäckström. Ce poate fi așa de greu să-ți dai seama că tipul e mort din cauză că cineva i-a zdrobit capul? Cui îi pasă de detalii?

— Fiecare cu ale lui, potrivit talentului și capacității, spuse Niemi. Dacă mă întrebi pe mine, poate că e și din cauză că el nu vede niciun motiv să schimbe declarația preliminară. Că Eriksson a murit ca rezultat al unei lovituri mortale la cap și gât.

— Mă bucur să aud, mormăi Bäckström. Uneori trebuie să fii recunoscător că nu e și mai rău.

48.

Marți după-amiază, tribunalul din Stockholm acceptase cererea procurorului de percheziționare a incintei biroului de avocatură Eriksson și Partenerii de pe Karlavägen, în Stockholm. După o anumită reflecție, firma decisese să nu facă apel împotriva deciziei: „Ca să putem scăpa în sfârșit de voi", după cum exprimase Danielsson opinia lui și a colegilor lui asupra acestei chestiuni, atunci când vorbise cu Lisa Lamm la telefon. La ora 4 a acelei după-amiezi, doi detectivi și un criminalist veniră ca să cerceteze biroul victimei, în prezența unui reprezentant al biroului de avocatură. Totul conform cererii procurorului și cu aprobarea tribunalului.

În calculatorul lui Eriksson, în fișetele lui, în sertare și pe rafturi, poliția găsi sute de mii de documente, din care 99% împărtășeau faptul că ar fi putut să fie obținute prin alte mijloace, fără mare dificultate și fără nevoia de a percheziționa biroul victimei: cópii ale unor dosare ale poliției cu anchete preliminare, verdicte ale tribunalelor, alte sentințe și protocoale legale, aproape toate acoperite de legislația informațiilor publice. Impresia pe care o lăsa biroul victimei despre el ca persoană era simplă și lipsită de ambiguitate. Un avocat de cazuri penale care muncea din greu și care trebuia să-și petreacă tot timpul la birou, chiar făcându-și treaba.

Dincolo de asta nu mai era practic nimic. Jurnalul lui, care oferea orele vizitelor lui la poliție, în legătură cu participarea la interogatorii cu clienții pe care îi reprezenta, vizitele la închisoare și orele înfățișărilor la tribunal. Păreau, în mare, să constituie o arhivă pe care se puteau baza facturile lui. Erau incluse și câteva prânzuri și cine, dar nu multe, și nu exista niciun indiciu despre locul acestora sau cu cine cinase Eriksson.

Percheziția era întreprinsă sub conducerea detectivului inspector Bladh, cunoscut printre colegii lui ca expert când venea vorba de a căuta printre documente, iar el se ridicase din nou la înălțimea reputației lui. La ora 8 a acelei seri, Bladh o sună pe Nadja Högberg și îi dădu raportul preliminar despre ce găsiseră el și colegii lui.

— Dosare legate aproape exclusiv de muncă, rezumă Bladh.

— Ah, înțeleg, răspunse Nadja.

Dar la ce altceva s-ar fi putut aștepta?

— Calculatorul lui, spuse Nadja. Ați verificat dacă nu cumva a intrat cineva pe el după ce Eriksson a plecat vineri de la muncă?

— Da, spuse Bladh. Nu e niciun motiv de îngrijorare. Nimic nu a fost înlăturat, adăugat sau modificat. Probabil pentru că ei au aflat ce se întâmplă doar când am apărut noi la sediu și am sigilat camera. Am găsit doar trei lucruri de o natură ceva mai privată. Numărul unu, jurnalul lui. Numărul doi, câteva dosare în care pare să fi adunat toate scrisorile sau e-mailurile prin care oamenii îl amenințau sau își exprimau în general dezaprobarea. Am impresia că era foarte atent să monitorizeze genul ăsta de lucruri.

— Ați găsit vreo amenințare cu moartea? întrebă Nadja.

Asta ținând cont de cum arată casa lui, se gândi ea. Toate acele alarme, camere și senzori de mișcare, care, atunci când se pusese problema, nu avuseseră nici cea mai mică importanță, deoarece el le închisese pentru că avea încredere în persoana care urma să-l ucidă.

— Unsprezece, dacă am numărat eu corect, în care expeditorul promite să-l lichideze într-un mod sau altul. Dar nici măcar ele nu sunt prea palpitante. Par să fie în general din partea genului de oameni care pun timbrul cu susul în jos și termină fiecare propoziție cu unul sau mai multe semne de exclamație.

— Numărul trei, atunci, spuse Nadja. Despre ce e vorba?

— Pare să fi avut mai multe cazuri private, pe lângă cele penale, spuse Bladh. Diverse documente pe care le ținea într-un dosar separat. Nu multe, dar ajung la vreo sută de pagini. Pe alocuri sunt greu de interpretat, așa că mă gândeam să le reții.

— Bine. Sună-mă dacă găsești ceva ce ți se pare suficient de important ca să mă trezești. Altceva?

— Să lăsăm biroul lui sigilat, spuse Bladh. Colegul ăla al lui, Danielsson, s-a ținut după mine ca un dihor tot timpul, așa că, și doar din motivul ăsta, aș prefera să-l țin sigilat încă o zi și procurorul nostru pare să fie de aceeași părere.

— De ce nu? spuse Nadja, cu o însuflețire care putea proveni doar din faptul că crescuse în fosta Uniune Sovietică. Salută-l din partea mea și explică-i că asta ar putea să dureze o vreme dacă nu se poartă cum trebuie și nu face cum spunem noi.

49.

Rosita Andersson-Trygg își începu după-amiaza luând legătura cu colegii ei de la unitatea de protecția animalelor de la Poliția Municipală, ca să-i roage să o ajute să obțină fotografii cu delincvenții notorii care reușiseră să scape nepedepsiți pentru cruzime groaznică împotriva animalelor și nu se aflau în registrele normale ale poliției. O sarcină care se dovedi a fi destul de complicată.

Avu nevoie de cinci apeluri telefonice ca să poată da de angajata civilă care se ocupa de sediul unității și singura care chiar era acolo. Ceilalți agenți lucrau din greu pe teren. Marțea aceea efectuau o razie îndelung planificată la un crescător de găini abuziv de lângă Nynäshamn și probabil că nu aveau să termine decât seara, cel mai devreme. Din păcate, nici miercuri nu era mai bine, pentru că voiau să viziteze un crescător de porci din Rimbo, care făcuse obiectul a numeroase reclamații care susțineau că periclita viața și bunăstarea animalelor care aveau să fie trimise la tăiat înaintea Crăciunului. Joi era Ziua Națională a Suediei și deci sărbătoare, iar vineri întreaga unitate decisese să-și ia zi liberă ca să reducă muntele de ore suplimentare care se acumulase de-a lungul primăverii.

— V-aș sugera să mai sunați luni, conchise femeia.

— Bun, dar problema e că eu lucrez la ancheta unei crime, replică Rosita Andersson-Trygg.

Poate trebuia să spun la început ce a pățit sărmanul câine al lui Eriksson, se gândi ea.

— Asasinarea acelui avocat? Cel al cărui câine complet nevinovat a fost ucis, deși criminalii nu aveau nicio treabă cu el, ci cu stăpânul lui?

Evident, funcționara era mai informată decât ar fi trebuit.

— Da, exact, spuse Rosita Andersson-Trygg cu însuflețire. E ceva groaznic și m-am gândit imediat că, dacă mă poate ajuta cineva, voi sunteți aceia. Nu i-ai putea sugera șefului dumitale…

— Mă tem că nu, o întrerupse funcționara. Înțeleg ce simți, dar aici, la unitatea de protecția animalelor, noi anchetăm mii de crime în fiecare an, așa că pur și simplu trebuie să ne ocupăm de ele în ordine. Dar nu ezita să ne contactezi luni.

•

Și acum ce fac? se gândi Rosita Andersson-Trygg în timp ce închidea. La început se simți puțin derutată, dar apoi decise să dea curs sugestiei lui Evert Bäckström de a crea un profil al ucigașului de câini necunoscut. Așa că luă iar telefonul și sună

la unitatea de analiză psihologică de la Poliția Criminală Națională.

Ceea ce se dovedi a fi mult mai simplu. Primul ei apel fu conectat la un robot telefonic care o informă că toți cei șase membri ai unității de analiză psihologică de la Infracțiuni Naționale erau plecați la un curs toată săptămâna și aveau să revină la birou abia luni, 10 iunie.

E timpul să mă duc acasă, decise Rosita Andersson-Trygg. În plus, trebuia să mai cumpere niște semințe pentru păsări și un filtru nou pentru acvariu.

50.

Marți după-amiază, la ora 4, Annika Carlsson decise să se ducă acasă și să se culce. Șase ore de somn în 36 de ore, celelalte treizeci fiind dedicate anchetării asasinării lui Thomas Eriksson. Era cu siguranță timpul să-și reîncarce bateriile și rezervele înaintea zilei următoare. Ce bine ar fi fost dacă Nadja nu ar fi apărut ca să-i arate transcrierea interviului cu Isabella Norén și rezultatele apelurilor ei telefonice.

— Evident, putea să-l uite pur și simplu în confuzia generală care probabil că s-a produs la sediu când au aflat ce i s-a întâmplat lui Eriksson, spuse Nadja dând din umeri. Dar se pare că a fost ultima persoană cu care a vorbit el de pe mobil. Nu știm cine a sunat la numărul de urgență, pentru că nu spune absolut nimic.

— Sunt de acord cu tine, spuse Annika, dând din cap.

— Am senzația că e posibil ca cei doi să fi avut o relație, spuse Nadja Högberg.

— Și eu la fel, spuse Annika Carlsson. Ar fi bine s-o chemăm aici și să discutăm cu ea imediat.

•

Isabella Norén nu părea să împărtășească acea opinie. Părea calmă și stăpână pe sine și, cu siguranță, suferința și durerea din ziua precedentă nu se simțeau în ceea ce avea de spus la telefon.

În primul rând, avea foarte mult de lucru – mai mult decât de obicei, drept rezultat a ceea ce se întâmplase – și nu credea că poate să plece timp de mai multe ore. Apoi trebuia, de asemenea, să mănânce și să doarmă, astfel că, una peste alta, ar fi preferat să se întâlnească a doua zi. Annika Carlsson adoptă o atitudine conciliantă, exprimându-și compasiunea, dar subliniind simultan că, pe moment, timpul era cel mai important factor al anchetei. Astfel încât să poată soluționa cât mai rapid posibil asasinarea șefului ei.

— Dar am discutat deja cu voi, obiectă Isabella Norén. Cu unul dintre colegii voștri. Cred că se numea Ek. Johan Ek.

— Știu, spuse Annika. Dar de atunci am primit noi informații pe care trebuie să le verificăm cu dumneata.

— Dar nu mă considerați suspectă, nu-i așa? Sper că nu asta vreți să spuneți?

— Nu, categoric nu, o liniști Annika. Nu vreau decât să-ți mai pun niște întrebări, deoarece cred că asta ne-ar putea ajuta. Pe amândouă. Ce zici de ora 8? Peste patru ore, aici, la secția

de poliție din Solna? Ai putea ajunge? Știu că e târziu, dar pot aranja să te ia o mașină dacă vrei.

— Bine, spuse Isabella Norén. Dar prefer să vin cu mașina mea.

— Bine. Când ajungi, spune la recepție și vin eu să te iau.

Imediat ce puse capăt convorbirii, Annika își închise calculatorul, ieși imediat din birou, se duse acasă, începu să-și scoată hainele din clipa în care intră în hol și peste cinci minute dormea dusă. La 8 fără cinci minute intră în secția de poliție din Solna și se duse la recepție. Trei ore de somn, apoi un duș, haine curate, un alt om, iar Isabella Norén era deja acolo, așteptând-o. O Isabella diferită de cea pe care o văzuse în ziua precedentă. Nici urmă de lacrimile de ieri. Acum nu erau decât un zâmbet de întâmpinare și niște ochi atenți.

Deja și-a dat seama despre ce vreau să vorbesc cu ea, se gândi Annika Carlsson.

— Desigur, am citit discuția pe care colegul meu a avut-o cu dumneata, însă, doar ca să fie totul clar, aș vrea să reluăm aceleași subiecte, spuse Annika.

— Vrei să spui cum am ajuns să lucrez la firma asta? întrebă Isabella Norén.

— Da, un scurt rezumat, spuse Annika zâmbind și dând din cap.

— Bine, spuse Isabella, zâmbind și ea. La liceu am făcut specializarea economie și am absolvit la 18 ani. Am petrecut un an lucrând ca bonă în Anglia, pentru niște prieteni buni ai părinților mei, iar după ce m-am întors am făcut un an de pregătire pentru secretariat, apoi, în completare, studii pentru asistenți juridici. Și am făcut niște cursuri de economie la universitate. Am început să lucrez pentru Thomas acum trei ani. A fost destul de simplu. Am răspuns la un anunț care spunea că se caută un asistent calificat pentru secretariat. Asta a fost tot.

— Și ce planuri ai? întrebă Annika cu un zâmbet.

Acum devenise ceva mai puțin atentă, se gândi ea.

— Am aplicat la facultatea de drept, pentru toamna asta. Dacă nu intru, o să continui să lucrez pentru firmă. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, vreau să spun.

Annika nu spuse nimic, ci dădu doar din cap. Apoi întinse mâna și opri micul reportofon.

— Mă gândesc să închid ăsta, spuse ea zâmbind. Pentru că ceea ce o să te întreb ar fi bine să rămână între acești pereți.

— Cred că știu despre ce e vorba, spuse Isabella Norén. Vrei să știi de cât timp eram împreună cu șeful meu?

— Da, și pentru că nu cred deloc că ai vreo legătură cu asta, tot ceea ce spui va rămâne în această cameră.

Annika dădu din cap. *Dacă Bäckström și ceilalți te-ar auzi acum, probabil ar face infarct*, se gândi ea.

— Bine atunci, spuse Isabella, dând și ea din cap.

Apoi îi explică.

Isabella Norén îl plăcuse pe Thomas Eriksson de când îl întâlnise prima oară. Era o persoană dinamică, amuzantă, plină de viață, cu o personalitate puternică și un interes sincer față de oamenii și cazurile în care se implica. Era, de asemenea, un avocat strălucit, foarte talentat, și știa întotdeauna despre ce vorbește.

— Thomas nu semăna deloc cu acel avocat al gangsterilor despre care scriau mereu ziarele. Nu era greu să te îndrăgostești de el, chiar dacă avea de două ori vârsta mea.

— Prima oară, spuse Annika, dând din cap prietenește.

— Prima oară când am fost împreună, vrei să spui?

— Da.

•••

Prima oară fusese după un an. La muncă păstrau lucrurile la un nivel reținut, rămânând complet discreți, în ciuda tensiunii emoționale pe care amândoi – fără îndoială – o simțeau când erau singuri și care existase încă de la început. Potrivit Isabellei, prima oară depindea și de interpretarea pe care i-o dădeai.

— Eu lucram la documentația unui caz de la Curtea de Apel. Era acolo de doar câteva luni. În termenii cantității de probe, era un caz complex, iar la prima înfățișare clientul a fost condamnat la închisoare pe viață. Apoi a schimbat avocații și l-a luat pe Thomas, care a făcut apel și l-a eliberat. Eu eram în camera mea și citeam o grămadă de hârtii, când Thomas s-a năpustit înăuntru, fluturând verdictul pe care tocmai îl primise. Era ca un copil mic care își dă seama că a primit o consolă de jocuri foarte mișto de Crăciun. La început m-a îmbrățișat cu putere și m-a sărutat drept pe buze. Apoi m-a îndepărtat ușor, m-a mângâiat pe cap și mi-a spus că sunt o fată deșteaptă. Când era așa, era destul de irezistibil. Un bărbat matur și un băiețel, în același timp.

Nu prea seamănă cu Bäckström, se gândi Annika Carlsson. *Nici pe departe.*

— Știu exact ce vrei să spui, răspunse Annika. Dar prima voastră oară, cu adevărat? Când a fost asta?

— Prima oară cu adevărat, repetă Isabella, atingându-și colțul ochiului cu arătătorul. Asta a fost un an mai târziu. M-am dus cu Thomas la un caz din Malmö. Ca să-l ajut să care toate dosarele și pentru că lui îi plăcea să aibă companie. Dar mai ales deoarece cred că amândoi începeam să simțim că se întâmplă ceva. Plutea în aer, presupun.

Procesul mersese bine. În seara aceea luaseră cina la un restaurant elegant. Băuseră ceva, poate puțin cam mult, dar nu prea mult pentru ceea ce aveau în cap amândoi, apoi s-au întors la hotel și s-au dus la bar pentru un ultim pahar înainte de culcare.

— Eu am fost cea care a luat inițiativa, spuse Isabella dând scurt din cap ca să confirme. M-am uitat pur și simplu la el, puțin întrebător, știi. El s-a ridicat imediat și am urcat la etaj. În camera mea, dacă vrei să știi.

— Cum a fost? spuse Annika Carlsson.

Ce legătură o mai fi având și asta cu orice, se gândi ea în clipa în care pusese întrebarea.

— Cea mai frumoasă primă noapte pe care am avut-o eu, spuse Isabella. Chiar dacă eu aveam 22 de ani și Thomas 46.

— Și apoi? Ce s-a întâmplat după asta?

Nu fusese o pasiune mare, pe viață. Ea nu gândise deloc astfel și înțelesese asta încă de la început. N-avea nimic în comun cu o relație normală. Era o aventură secretă și ea era convinsă că niciunul dintre colegii ei nu știa despre ea și nu avea nici cea mai mică suspiciune. Niciunul dintre ei nu simțise nevoia să schimbe asta. Era doar o perioadă din viața lor care avea să dureze atât cât dura. În ultimii doi ani avuseseră aproximativ douăzeci de întâlniri pentru același motiv ca și prima dată, dar, cum se întâmplă adesea, se întâlniseră tot mai rar. Ultima oară când fuseseră împreună se petrecuse cu vreo două luni înainte ca el să fie ucis.

— Era minunat și puțin trist, spuse Isabella. Nu ne certam niciodată, iar spre sfârșit era mai plăcut decât… mă rog, decât orice altceva. Întotdeauna ne distram împreună. Chiar și când mergeam pe furiș la crâșmă și ne gândeam o oră la un loc în care să nu ne vadă nimeni. Pentru că, bineînțeles, erau o grămadă de oameni care îl recunoșteau pe el.

Minunat și puțin trist, se gândi Annika Carlsson. Era timpul să se adune puțin.

— Ai vorbit cu el duminică după-amiază, spuse Annika. Duminică după-amiază l-ai sunat de la muncă și ai vorbit cu el. Asta a fost la 3 fără douăzeci și trei de minute și conversația a durat 9 minute. Poți să-mi spui despre ce a fost vorba?

— Da, a fost vorba despre muncă. Îl ajutam să pregătească un caz care trebuia să ajungă la tribunal joi. Nu că acum s-ar mai întâmpla asta, bineînțeles. Erau câteva lucruri pentru care aveam nevoie de ajutorul lui. Mai ales detalii tehnice legale. Nimic altceva. Imediat cum am închis, m-a sunat înapoi, pe mobil, și mi-a spus că se plictisește. Sperase că sun ca să sugerez o întâlnire. Prima noastră întâlnire de vară.

— Și ce ai răspuns?

— Că am deja o întâlnire. Ceea ce era adevărat, pentru că aranjasem să iau cina cu cineva de la fosta mea școală. O fată, dar nu i-am spus asta.

— Cum a primit vestea?

— Nu era genul gelos, spuse Isabella. Thomas nu era câtuși de puțin gelos și sunt sigură că nu eram singura persoană cu care se vedea. A spus că o să mă ierte, pentru că și el avea o întâlnire în seara aceea.

— Nu părea îngrijorat sau ceva? În legătură cu întâlnirea, adică?

— Nicidecum, spuse Isabella scuturând ferm din cap. Părea ca de obicei. Poate că vorbea ca și cum ar fi băut câteva pahare de vin la prânz. Dacă ar fi să spun ceva despre el, e că într-adevăr bea mult. La muncă nu era băut niciodată – nu ceva de felul ăsta –, dar când se relaxa îi plăcea o sticlă de vin. Sau câteva sticle, dacă era bine dispus.

— Întâlnirea la care mergea. Nu a spus cu cine era?

— Nu, spuse Isabella scuturând energic din cap. Și nici eu n-am întrebat.

— Și nu părea îngrijorat?

— Nu.

Încă o scuturare din cap, la fel de fermă.

— Părea la fel ca de obicei.

Minunat și puțin trist și părea la fel ca de obicei, se gândi Annika Carlsson. Apoi dădu drumul iar la reportofon și începu să pună întrebări care decurgeau firesc din context. Știa Isabella despre vreo amenințare la adresa lui? Care era opinia lui despre lucrurile de felul acesta?

— Avea mai mulți clienți care erau puțin înspăimântători, spuse Isabella. Dar, dacă mă întrebi pe mine, el îi controla perfect. Am discutat despre asta din când în când și el mi-a dat niște sfaturi. Lucruri pe care e bine să le știi când ești avocat. Totul se reducea la a face treabă bună, clientul era singurul care conta, trebuia să îl respecți, dar să păstrezi distanța. Să nu promiți niciodată ceva dacă nu e posibil din punct de vedere legal. Multe lucruri de felul ăsta.

— Și a funcționat?

— Da, cred că toți cei pe care i-a reprezentat îl respectau.

— Dar ceilalți? Toți adversarii lui, toate rudele victimelor din cazuri în care el i-a apărat pe suspecți?

— Primea destul de multe chestii negative, spuse Isabella. E-mailuri, telefoane și scrisori. Unele dintre ele erau destul de amuzante. Mi le-a citit de mai multe ori cu voce tare, în timp ce luam o pauză de cafea la muncă. Dar să-i fie frică? Nu, era mai degrabă amuzat. Thomas era respectat și era neînfricat. Nu

se temea nicicum să-și apere poziția. Asta crezi? Că cineva de genul ăsta l-a omorât?

— Tu ce crezi? replică Annika.

— Da, spuse Isabella. Cine altcineva ar fi putut să facă asta?

•

Peste jumătate de oră terminară. Annika Carlsson o conduse pe Isabella până la ieșire. Îi dădu cartea ei de vizită și îi spuse să sune dacă îi mai venea ceva în minte, dacă se întâmpla ceva sau dacă doar voia să discute cu cineva în general.

— Mulțumesc, spuse Isabella. Pari o femeie de treabă.

— Dură cu durii și invers, îi spuse Annika zâmbind larg și bătând-o pe braț. Ai grijă de tine, Isabella. Sună-mă dacă apare ceva. Dacă îți amintești ceva ce ai uitat să spui sau dacă te preocupă ceva.

Minunat și puțin trist, câtuși de puțin gelos și cine altcineva ar fi putut să facă asta? se gândi ea, în timp ce se întorcea în camera ei.

51.

Asasinarea avocatului Thomas Eriksson fusese prima știre a mass-mediei în ultimele 24 de ore. Luni, după prima ședință a echipei de investigație, Anna Holt încercase să calmeze primul val prin emiterea unei declarații de presă concise care cel puțin oferea răspunsuri la cinci întrebări. Faptul că poliția din Districtul de Vest ancheta crima, faptul că procurorul-șef Lisa Lamm fusese numită șef al anchetei preliminare, iar inspectorul-șef Evert Bäckström detectiv principal. Exista și un număr de telefon și o adresă de e-mail cu ajutorul cărora detectivii din rândul cetățenilor puteau să ia legătura și să transmită orice informații care puteau ajuta poliția în munca ei. Marți după-amiază la ora 3, după a doua ședință a echipei de investigație, fusese convocată o conferință de presă la secția de poliție din Solna.

E ca și cum ai încerca să oprești un tsunami ridicând mâinile, se gândi Holt imediat ce închise telefonul care îi suna întruna.

•

La cinci minute după ce Bäckström ajunse la muncă marți dimineață, superiorul lui, șeful poliției Anna Holt, bătu la ușa lui și ceru o scurtă întrevedere.

— Cum să nu! spuse Bäckström, făcând un gest spre scaunul lui.

Ai un trădător în rândurile tale, își spuse el în gând, dat fiind că știa foarte bine că deplasarea dintre birourile lor dura cel puțin trei minute.

— Conferința de presă, declară Holt energic, încă înainte să se așeze. E ceva ce ar trebui să știu? Despre starea anchetei, vreau să spun?

— Nimic, în afara faptului că eu m-aș abține cu bucurie să particip în favoarea cuiva care are mai mare nevoie de asta, spuse Bäckström. Ce zici de Carlsson? E foarte diplomată.

— Bună idee, aprobă Holt. Mă gândeam să le rog pe Lisa și Annika și pe purtătoarea noastră de cuvânt să se ocupe de detaliile practice. Ce mă întrebam e dacă ai ceva ce ai vrea să transmiți?

— Nu, spuse Bäckström, sincer surprins. Acelor vulturi? Ce Dumnezeu să vreau să le spun?

— Nu te-ai schimbat, Bäckström.

Holt zâmbi și dădu din cap spre el.

— O stâncă neclintită, în vremuri nesigure. Pot să interpretez ceea ce ai spus ca pe un indiciu al unei arestări

iminente?

— Da, spuse Bäckström. Nu văd niciun motiv de dezacord, dar pentru moment ar putea fi mai bine să rămână între noi.

Bäckström dădu din cap gânditor, împreunându-și mâinile în poală și ridicând ochii spre lustră. *Încă una*, se gândi el. *Și asta mai e și slăbănoagă.*

— Eriksson a scăpat de justiția pământească, dar judecata divină l-a ajuns din urmă, declară el. Pentru un suflet simplu și evlavios ca mine, tot ce mai rămâne de făcut e să stabilim detaliile pământești.

Bäckström oftă adânc.

— Abia aștept, spuse Holt ridicându-se.

În cel mai bun caz e doar nebun, se gândi ea.

•

În ciuda pioaselor speranțe ale lui Bäckström, conferința de presă a poliției o luă razna imediat. Fusese rezervată cea mai mare sală de ședințe a secției, însă ea deborda deja de jurnaliști atunci când ofițerul de presă femeie al poliției Districtului de Vest, șeful anchetei preliminare, Lisa Lamm și detectivul principal suplinitor, Annika Carlsson, intrară în cameră. Atmosfera era plină de întrebări nerostite la care toți se așteptau ca cele trei femei să răspundă din clipa în care își ocupară locurile din spatele mesei lungi din capătul sălii.

Ofițerul de presă începu prin a ura tuturor bun-venit și a explica faptul că ea și colegele ei așteptau cu nerăbdare să primească întrebările lor, în mod ordonat, apoi dădu cuvântul șefei anchetei preliminare, procurorul-șef Lisa Lamm. Lisa Lamm îi mulțumi și își începu declarația spunând că, din nefericire, nu avea multe de spus.

Ancheta era încă în stadiul ei incipient, introductiv. Poliția lucra fără nicio prejudecată și obținuse diverse probe de la locul faptei, care fuseseră trimise Laboratorului Național de Criminalistică din Linköping pentru analiză. După evaluarea ei, perspectivele erau promițătoare. Natura infracțiunii fusese schimbată din suspiciune de crimă în crimă, conform raportului inițial al legistului criminalist – dar, din nefericire, nu putea să intre în detalii. Cel puțin nu deocamdată, din motivul obișnuit de a nu dori periclitarea anchetei. Apoi făcu semn din cap ofițerului de presă, care luă cuvântul iar și ceru întrebări.

Annika Carlsson nu spuse niciun cuvânt. Stătea aplecată în față, cu coatele apăsate puternic pe birou și bărbia în mâini, în timp ce se uita la reprezentanții celei de-a patra puteri prin ochii îngustați, cu o expresie imobilă. Poate că de asta prima întrebare îi fu adresată ei, din partea unui reporter de la principala televiziune de știri.

Existau relatări contradictorii despre modul în care fusese omorât Eriksson. Acesta fusese fie împușcat, înjunghiat, strangulat, omorât în bătaie sau supus mai multora dintre aceste alternative. Care era comentariul ei?

— Eriksson a murit drept rezultat al acțiunilor unei alte persoane, dar nu pot să spun mai mult de-atât, spuse Annika Carlsson, uitându-se urât la bărbatul care pusese întrebarea.

— Când a murit? întrebă cineva din public, declanșând busculada mass-mediei despre care toți știau că avea să urmeze.

— Când primul nostru echipaj a sosit la locul faptei, la aproximativ 2 și un sfert luni noaptea, Eriksson a fost găsit mort în locuința lui, declară Annika Carlsson. A fost omorât undeva între duminică după-amiaza și momentul găsirii lui mort.

Nu putea să le ofere un moment mai precis al morții. Cel puțin nu deocamdată.

— Poliția urmează vreo direcție specifică de anchetă? întrebă unul dintre cei trei jurnaliști de la cel mai mare ziar de seară.

— Nu, spuse Annika Carlsson. Lucrăm fără niciun fel de prejudecată.

— Pe internet există foarte multe speculații că aceasta a fost o crimă între bande. Cineva care era celebru ca reprezentant legal al mai multor oameni acuzați de implicare în crima organizată – cu siguranță cea mai probabilă explicație trebuie să fie că unul dintre dușmanii clienților lui l-a ucis?

— Nu comentez, spuse Annika, scuturând din cap.

— Dar trebuie să recunoașteți, insistă reporterul, că multe lucruri sugerează că asta a fost, practic, un fel de dispută din interiorul lumii crimei organizate. Potrivit unor surse din poliție care sunt deja citate atât în media tradițională, cât și în cea online au existat mai mulți făptași care au sosit la locul faptei cu un Mercedes argintiu extrem de scump, iar victima a fost un avocat care, potrivit unor surse din poliție, a fost împușcat de mai multe ori cu un pistol sau o armă automată. Semne clasice ale acestui tip de crimă. Ce aveți de spus?

— Nimic, zise Annika Carlsson. Nu mă interesează speculațiile. Eu anchetez o crimă.

•

Urmară încă cincisprezece minute pe tema crimei între bande, după care Lisa Lamm preluă cuvântul de la Annika Carlsson, care se lăsă pe spate, privind lung și rece publicul. Un avocat omorât de gangsteri care erau dușmanii clienților lor? Sau poate chiar de unul dintre clienții lui, care se simțise dezamăgit? Sau de cineva care căzuse victimă unuia dintre

clienții lui infractori periculoși? Sau de cineva înrudit cu una dintre victimele lor?

— Nu comentez, spuse Lisa Lamm de mai multe ori, nemaiștiind de câte ori repetase asta înainte ca toată povestea să se încheie, în sfârșit.

Ce proști! se gândi Annika Carlsson în timp ce se ridica dintr-o mișcare în picioare. Fu prima persoană care părăsi încăperea.

52.

După a doua ședință a echipei de investigație, Bäckström predase temporar cârma Annikăi Carlsson. El trebuia să se ducă la o întâlnire stabilită de mult cu Consiliul Național al Poliției, dar, în caz de urgență, putea fi contactat pe mobil, iar a doua zi avea să fie la post, ca de obicei.

— Ne vedem atunci, spuse Annika Carlsson zâmbind și dând din cap.

Mă întreb dacă măcar el crede asta? se gândi ea, în timp ce Bäckström dispărea pe ușă.

•

După-amiaza lui Bäckström decursese în întregime conform planului său. Mai întâi luase un taxi până în centrul orașului și vizitase un restaurant discret din Kungsholmen. Era la doar câteva cvartale distanță de sediul central al poliției de lângă Parcul Kronoberg, dar era totuși un pariu sigur, dat fiind că prețurile erau menite unei clientele diferite de cei obligați să supraviețuiască din salariul de polițist. Consumase un prânz gustos, apoi rămăsese la cafea și coniac, în timp ce o aștepta pe chelnerița lui finlandeză să îl sune, imediat ce termina de făcut curățenie în apartamentul lui de pe Inedalsgatan.

Dat fiind că era un angajator generos, Bäckström dedicase un întreg sfert de oră între prânz și micul lui somn de după-amiază, ca să se asigure că ea avea să fie recompensată cum se cuvine pentru eforturile ei, înainte de a se duce la slujba ei normală de la bar, să câștige cu greu existența ei și a nemernicului acela de soț finlandez, inutil și alcoolic al ei. Odată ajuns în patul lui Hästens lat, Bäckström avusese nevoie de doar cinci minute până când acel Vifor Alb din Finlanda să-și arcuiască spatele și să țipe tare, în timp ce el trăgea cu supersalamul.

— *Vojne*, *vojne*, Bäckström, spuse finlandeza.

Ochii ei umezi scânteiară în timp ce ea inspira adânc, dar Bäckström se mulțumi să mormăie și să dea scurt din cap, astfel ca în căpșorul ei drăguț să nu apară cine știe ce idei că poate să rămână acolo, să se cuibărească lângă el și să-i mozolească fața.

•

În sfârșit singur, se gândi Bäckström, auzind cum, cinci minute mai târziu, servitoarea lui închide încet ușa de la intrare în urma ei. Îi rămâneau chiar zece minute suplimentare pentru somnul fortifiant de care avea atât de mare nevoie. Apoi se instală confortabil și se încordă de câteva ori de probă, după

care urmă o explozie sonoră, în timp ce elibera presiunea măruntaielor datorată prânzului delicios compus din sarmale cu sos de smântână și gem de merișoare. *Ăstea mici sunt nebune după tine*, se gândi Bäckström, iar după un minut dormea adânc.

Când se trezi, după trei ore, se simțea pe cât de splendid merita să se simtă, iar pentru ziua aceea nu-i mai rămânea decât să urmeze unele rutine statornicite cu grijă. Mai întâi un duș revigorant, după care înapoi la lucru. Ținând cont de faptul că era deja ora 7, asta însemna o cină târzie la barul din zonă, după care, eventual, să își petreacă ora de dinainte de culcare gândindu-se la cazul lui curent, chiar dacă, în termeni pur practici, nu putea fi altceva decât că cineva zdrobise craniul unui avocățel grețos care lui îi făcuse mari probleme de mult prea multe ori.

O să se rezolve de la sine, se gândi Bäckström filosofic, dat fiind că totul mergea atât de bine pe moment că problemele zilei aproape că se rezolvau de la sine, fără ca el să trebuiască să se gândească la asta. De fapt nu doar problemele de peste zi. Cam tot ce făcea părea să fi mers ceas de o eternitate. În afara anumitor sarcini administrative prozaice, bineînțeles, pe care el le soluționă imediat ce ieși de la duș, își luă halatul și își prepară o băutură reconfortantă de vară care conținea trei părți votcă, o parte suc de grapefruit și multă gheață zdrobită.

Mai întâi inspectă curățenia făcută de finlandeză, să vadă dacă era ceva ce trebuia să menționeze atunci când avea să se ducă, puțin mai târziu, să îmbuce ceva. Nicio problemă aici, se gândi Bäckström cinci minute mai târziu. Întregul său sălaș mic și confortabil strălucea de curățenie, lista de cumpărături fusese executată, frigiderul și cămara erau pline de preferatele lui, inclusiv diverse delicatese. Până și hârtia igienică specială pe care o găsise pe internet – mai groasă, mai catifelată și cu imagini în relief ale unor politicieni suedezi renumiți – era la locul ei.

Socoteala cheltuielilor făcute de ea pare să fie, de asemenea, în regulă, se gândi Bäckström în timp ce verifica chitanțele în comparație cu restul din borcanul de sticlă de modă veche în care ținea banii pentru cheltuielile casnice. *Dar nu trebuie să uiți că e finlandeză*, se gândi el, așa că probabil era prea proastă ca să încerce să-l fure.

În sfârșit, dar nu mai puțin important: finlandeza lustruise până și cușca mare și aurită în care era de sperat că Isak nu avea să se mai întoarcă niciodată. Era timpul să o scoată la vânzare pe internet și să șteargă ultimele urme ale micului huligan. Chiar dacă la început lucrurile fuseseră atât de promițătoare că Bäckström își imaginase că găsise un nou

tovarăș pe măsura dragului și dispărutului său peștișor de aur, Egon.

Zis și făcut, se gândi Bäckström autentificându-se pe calculator și dând un anunț online pentru ultima locuință a lui Isak. Cușca stătuse acolo, în fața ferestrei lui, mult prea mult timp, ca un semn rău prevestitor discret, și de fiecare dată când o vedea, Bäckström își amintea de una dintre cele mai traumatizante experiențe din viața lui adultă. Mult mai rea decât atunci când ajunsese să se lupte pe viață și pe moarte cu câțiva dintre cei mai răi huligani din istoria criminală a Suediei.

E timpul să scap de cușca asta nenorocită, se gândi el, și, doar ca să fie sigur, modifică anunțul ca să spună că de fapt cușca e gratuită dacă o vrea cineva, apoi închise calculatorul și se afundă într-o stare de contemplație posomorâtă. *Chiar dacă lucrurile păruseră pozitive la început*, se gândi el, luând o gură mare din pahar.

În timpul instruirii lui preliminare, Isak păruse încă și mai ușor de dresat decât îi promisese vânzătorul. Avea și o voce frumoasă, un cârâit ușor gâlgâit care străpungea tăcerea ca un cuțit, până și surzii ar fi auzit ce spune. În mai puțin de o săptămână, Isak învățase să spună atât „Bäckström", cât și „Superpolițist", iar după ce asta fusese rezolvat, era timpul să treacă la chestiuni mai serioase.

Deoarece Bäckström era un om cu o intuiție pedagogică serioasă – o calitate esențială, dacă voiai să fii un șef eficient în poliție –, începuse încet, învățându-l cele mai simple cuvinte, lucruri precum „poponar" și „lesbiană", înainte să vină momentul următorului pas crucial către „curist" și „pizdă nenorocită", „acrobat anal" și „lesbiană de atac". Din nefericire, atunci lucrurile o luaseră razna, dovedindu-se că Isak înțelegea greșit cam tot. Dezastrul ajunsese la un apogeu nefericit când Carlsson răsărise brusc la ușa lui Bäckström, fără avertisment. Apăruse dintr-odată acolo și suna la ușă, iar Bäckström, care se gândise că trebuie să fie o chestiune urgentă de serviciu, fusese suficient de nesăbuit ca să-i deschidă.

— Surpriză, Bäckström! spusese Annika Carlsson, zâmbindu-i reticentei ei gazde prin ochii îngustați. Ce zici să bem niște beri?

Bäckström dăduse doar din cap, dat fiind că nu avea nicio intenție să încerce să închidă ușa la loc, riscând să ajungă la urgențe fără niciun organ care să mai poată fi donat altcuiva care mai avea o șansă să scape cu viață.

— Mă bucur să te văd, Annika! spusese Bäckström cu un zâmbet forțat.

Ce dracu' pot să fac altceva? se gândise el în timp ce o conducea înăuntru. Bäckström intrase în bucătărie să aducă pahare, niște sticle de bere cehească rece și un litru de votcă rusească, doar ca să fie sigur, iar când revenise în sufragerie, Carlsson deja băgase mâna în cușcă și îl gâdila pe Isak sub bărbie.

Poate că totuși o să iasă bine, se gândise Bäckström, dat fiind că el aproape că își pierduse degetul când încercase să facă la fel. Dar nu și în cazul ei. Isak cârâia încântat, dându-și capul pe spate.

— Doamne, ce drăguț e! spusese Carlsson. Cum îl cheamă?

— Isak, spusese Bäckström fără alte explicații, deoarece era evident pentru oricine avea ochi să vadă.

— Doamne, ce nume drăguț! Cum ți-a venit?

— L-am botezat după un vechi prieten cu care am fost la școală în adolescență, mințise Bäckström.

Carlsson nu e doar proastă, se gândise el. *Probabil e și chioară*.

— E din ăia care pot să vorbească, nu-i așa? întrebase Annika Carlsson.

Apoi se așezase lângă el pe canapea, mult prea aproape, întinzând mâna și încordându-și toți mușchii în timp ce își turna bere.

— Ăă, da, vorbește încontinuu despre tot felul de lucruri, confirmase Bäckström.

Încercase să se tragă spre colțul canapelei cât mai discret posibil. *Oare o să se supere dacă mă mut pe fotoliu*? se gândise el.

— Fă-l să zică ceva, spusese Carlsson pe un ton poruncitor.

— Bine, spusese Bäckström. Cine e deștept, cine e deștept?

Vânzătorul subliniase că e foarte important ca un papagal bine dresat să aibă diferite cuvinte-cheie, astfel încât să spună ce trebuie atunci când trebuie, și nu doar să pălăvrăgească tot felul de prostii. Mai întâi „cine e deștept, cine e deștept?", urmat de „Bäckström", la care Isak trebuia să răspundă „Bäckström Superpolițist", iar în săptămâna precedentă se achitase prompt de datorie, fără greș. Dar nu și de data asta. Dintr-odată, păruse că nimic nu mai funcționează. Isak stătea pur și simplu cu capul înclinat într-o parte, după care se apucase să scoată coaja unei alune pe care o găsise printre resturile de pe podeaua cuștii.

— Pare să fie genul tăcut. Mai interesat de mâncare. Cum e stăpânul, așa e și papagalul.

Annika Carlsson luase o gură mare de bere, în timp ce îl strângea pe Bäckström de genunchi cu mâna liberă, studiindu-l

cu niște ochi încă și mai înguști decât atunci când el o lăsase să intre în casa care până acum fusese castelul lui.

Ce dracu' să fac? *E chiar așa de greu să spui „Bäckström Superpolițist*"? se gândise Bäckström, dar în clipa aceea Isak se decisese în sfârșit să vorbească.

— Bäckström poponar, Bäckström poponar, cârâise Isak.

Carlsson îi aruncase acestuia o privire care era oricum, doar ambiguă nu.

— Serios? spusese ea.

— Nemernicul ăla mic și cârn minte! protestase Bäckström.

Dar oricum era mult prea târziu, dat fiind că Annika îi smulgea grăbită nasturii de la cămașa scumpă de in.

— Acum ai ocazia să dovedești contrariul, declarase ea, schimbând priza și trăgându-i cureaua de la pantaloni.

•••

Mai bine riscam și îi trânteam ușa în nas, se gândi Bäckström în timp ce stătea pe aceeași canapea o lună mai târziu, încă silit să se întărească cu câteva guri mari ca să împiedice amintirile să-l copleșească și să-l zdrobească. *Ce femeie groaznică, o adevărată psihopată, fără niciun fel de inhibiții.* Privind retrospectiv, ținând cont de tot ce se întâmplase, o lună la terapie intensivă ar fi fost nimica toată.

Agresiune sexuală de tipul cel mai extrem, se gândi el în timp ce se spăla pe dinți în baie, o lună și câteva ore mai târziu. O infracțiune oribilă care încă solicita un suport alcoolic suplimentar de fiecare dată când Bäckström se gândea la asta. În mod evident, rănile aveau să se vindece foarte încet. Și trebuie să fi fost ceva plănuit dinainte, dat fiind că asta sugerau probele. Cătușele, de exemplu – sigur Carlsson le adusese cu ea – și dacă ar fi existat dreptate pe lume, colega lui ar fi împărțit acum celula cu fostul șef al Academiei de Poliție, la unitatea specială pentru agresori sexuali deosebit de devianți de la Închisoarea Norrtälje.

De ce trebuie să fie așa de greu să ți-o tragi normal? oftă Bäckström în timp ce se instala ca să doarmă puțin după o zi grea, sperând să recapete în sfârșit ceva din calmul detașat care de regulă domnea categoric în interiorul lui.

53.

Să stea în fața unui calculator și să scuture din cap la toate fotografiile pe care i le arăta poliția fusese suficient de ușor, dar miercuri situația deveni mult mai serioasă pentru Ara Dosti. În dimineața aceea petrecuse trei ore în compania amabilului detectiv inspector Ek, încercând să încropească un portret-robot al bărbatului pe care îl căuta poliția, și sarcina aceasta fusese atât de incitantă încât curând abandonase orice încercare de precauție și camuflare și, în schimb, decisese să vadă cât de mult se putea apropia de amintirile lui.

La școala din Småland, pe Ara îl interesaseră întotdeauna cel mai mult materiile artistice. Era cel mai bun din clasă și la pictură, și la desen, iar când terminase liceul și se mutase la Stockholm se gândise chiar să aplice la școala de artă și să se ocupe mai serios de asta. În loc de asta ajunsese la o companie de IT și lucra part-time la o firmă de curierat, iar zece ani mai târziu continua să-și câștige existența într-un mod foarte asemănător. Slujbe part-time, ore suplimentare, iar în ultimii cinci ani lucrase și ca taximetrist. Zilele se adunau, lunile și anii treceau și el abandonase de mult orice ambiții artistice. Dar nu și în dimineața aceea, când se trezi în mâinile unui polițist incredibil de prietenos, care se întâmpla să fie și un adevărat maestru când venea vorba de portrete-robot.

Stătuseră unul lângă celălalt, în fața ecranului calculatorului și, pentru început, Ek folosise descrierea făcută de Ara bărbatului pe care îl văzuse ca să deseneze o schiță aproximativă în creion pe o foaie simplă de hârtie. Apoi pornise calculatorul și lucraseră împreună la plasarea tuturor detaliilor. Forma feței, a urechilor, nasului, ochilor și gurii, distanța dintre diferitele părți ale feței. Rezolvară părul și conturul lui, bărbia, gâtul și gâtlejul. Când terminară, câteva ore mai târziu, portretul-robot era identic cu fotografia la care el scuturase din cap cu o zi în urmă.

— Da, el e, spuse Ara.

Mă întreb ce-l face pe un artist să intre în poliție, se gândi el.

— Dacă te-ai gândi pe o scară de la 1 la 10, unde 10 înseamnă asemănare perfect identică, unde ai plasa imaginea asta? spuse Ek.

— 10, spuse Ara hotărât. E la fel de bună ca o fotografie de pașaport.

— Un 10, repetă Ek.

Continua să zâmbească amabil, dar nu părea pe de-a-ntregul convins.

— Bun, spuse Ara. Poate un 9, doar pentru siguranță. Bărbatul din portretul-robot părea foarte crunt, deloc drăguț. Poate că e greu să surprinzi expresia aceea. Dar bănuiesc că nu arată așa chiar tot timpul.

— Nu, să sperăm că nu, spuse Ek zâmbind ușor. Parcă mi-aduc aminte că ai spus că era înalt. Cam 1,90, dacă mi-amintesc bine? Dacă ar fi să ghicesc, aș zice că tu ai 1,72.

— Da, spuse Ara, nereușind să-și ascundă surpriza. Cum ți-ai dat seama?

— Păi eu am 1,75, spuse Ek, zâmbind iar. Și m-am uitat în arhiva pașapoartelor, dacă e să fiu complet sincer.

— Ei, cu siguranță mi s-a părut mult mai înalt decât mine, spuse Ara.

Apoi Ek își ceruse scuze și îl rugase pe Ara să aștepte 15 minute, în timp ce el mai căuta o dată în baza de date. Când se întorsese, 14 minute mai târziu, avea alte câteva fotografii cu bărbatul la care Ara scuturase deja din cap. Nu doar fotografia obișnuită de poliție, ci și acel tip de fotografii care trebuiau să fi fost făcute în timpul filajului. Coborând din mașină, intrând undeva, chiar și unele în timp ce lucra la sală.

— Da, spuse Ara. De fapt, e foarte posibil să fie el. Cred că îl recunosc. Sper că nu l-am ratat când am fost aici ieri, nu-i așa?

Ce dracu' fac acum? se gândi Ara. Dacă polițailor le vine cumva ideea să-i arate fotografia în seara asta la *Lumea crimei*, nu primesc nicio coroană de la jurnalistul ăla.

— Se mai întâmplă, spuse Ek, bătându-l pe umăr. Dacă mă întrebi pe mine, se întâmplă foarte des. Uneori memoria are nevoie de puțin timp, asta e tot.

Ek nu avea nicio intenție să lase să se vadă ce credea el că se întâmplă în realitate.

— Cât de sigur ești? continuă el. Dacă folosim aceeași scară de la 1 la 10, unde 10 înseamnă absolut sigur?

— Nu știu, spuse Ara dând ezitant din umeri. 7, poate. Poate chiar 6.

— 7, poate 6, repetă Ek. Deși portretul-robot e un 9, poate 10.

— Da, spuse Ara. Înțeleg ce spui, dar problema e că mulți dintre ei arată la fel, dacă pot să spun așa. De-aia e mult mai greu. Când trebuie să-l alegi pe unul. Tipul ăsta de fapt pare destul de mișto. Pot să întreb cine e?

— Mă tem că nu pot să-ți spun asta, zise Ek. Dar trebuie să spun că sunt de acord cu tine. Nu e deloc un om drăguț, și de

asta e cu atât mai important ca nimic din toate astea să nu iasă în afara secției de poliție.

Ek dădu din cap, pentru prima oară fără urmă de zâmbet.

— Nu-ți face griji, spuse Ara, chiar dacă dintr-odată el însuși se simțea oricum, numai calm nu.

— Dacă ai vreun motiv de îngrijorare, sună la numărul pe care ți l-a dat colega mea, spuse Ek, privindu-l cu seriozitate. Promite-mi.

— Nu-ți face griji, spuse Ara cu un zâmbet. O să mă țin deoparte, promit!

•

Care e jocul tău? se gândi Ara Dosti un sfert de oră mai târziu, în timp ce se îndepărta cu mașina de secția de poliție. Petrecuse mare parte a ultimelor trei zile lucrând pentru poliție, primise două bancnote de cinci sute de coroane pentru deranjul lui și acum exista un dement periculos care n-ar fi ezitat să-l omoare dacă ar fi avut ocazia. *Categoric, e timpul s-o întind de aici*, se gândi el. Dubai, Thailanda, oriunde se putea relaxa o vreme, până când lucrurile reveneau la normal.

Apoi îl sunase pe reporterul de la marele ziar de seară ca să-i sugereze că se puteau întâlni imediat, în același loc din oraș unde se întâlniseră prima oară, cu două zile în urmă. De asemenea, îi spusese să aducă cu el fotografiile pe care i le arătase când apăruse la apartamentul lui.

— Știu cine e, spuse Ara. Sunt absolut sigur.

— Excelent! spuse reporterul. Dă-mi 15 minute. Ne vedem curând.

— Încă ceva, spuse Ara. Vreau cincizeci de mii. Nenegociabil. Și îi vreau în bani lichizi, în bancnote de cinci sute.

— În cazul ăsta o să am nevoie de cel puțin două ore, spuse reporterul. Ce zici de un ordin de plată? E la fel de anonim ca și banii lichizi. În plus, o să am nevoie de timp ca să verific povestea ta. Dacă arăți cine e, primești jumătate din bani. Eu verific și, dacă totul se potrivește, primești cealaltă jumătate imediat ce termin eu.

— Bani lichizi, repetă Ara. Două ore e în regulă. Și jumătate e în regulă, dar trebuie să primesc bani lichizi.

— Îți promit! spuse reporterul.

•

Nu avea cum să ia curse lungi în timp ce aștepta. Acum, când avea o întâlnire la care trebuia să meargă. Așa că se deloagă de pe calculator și se duse să mănânce ceva, la cafeneaua lui obișnuită. Neliniștea începea să-l copleșească și se duse cu jumătate de oră mai devreme la locul de întâlnire de pe aceeași străduță laterală din Södermalm. Rămase în mașină,

în timp ce gândurile i se agitau febril în cap. Niciunul dintre ele nu era deosebit de atrăgător, și pentru o vreme contemplă ideea de a pleca pur și simplu și de a uita de toate astea.

Adună-te puțin, se gândi el. *Peste câteva zile o să fii în cealaltă parte a planetei, pe o plajă unde o să te holbezi la fete. Ar trebui să merg în Thailanda*, se gândi el. Fete mai multe, plaje mai frumoase. Și mai puține verificări pentru cei ca el, care voia doar să fie lăsat în pace până când totul revenea la normal și putea să își reia viața lui obișnuită.

54.

Miercuri, 5 iunie, la ora 12, echipa de investigație ținu a treia ședință, iar Bäckström simți că în jurul lui începe să se facă puțină ordine. Ceea ce era cazul de mult, ca să poată și el să-și ușureze cantitatea enormă de muncă și să revină la stilul obișnuit.

Întrebatul din ușă în ușă era acum un capitol închis. Mersese mai bine ca de obicei și avusese ca rezultat un vehicul suspect și doi, poate trei indivizi despre care se putea presupune că aveau ceva de-a face cu crima. Informații utile care ofereau un temei solid speranței că ar fi putut să găsească atât mașina, cât și indivizii pe care-i căutau.

Linia telefonică pentru ponturi părea să funcționeze și ea, iar torentul inițial de informații din partea publicului scăzuse, transformându-se în obișnuitul pârâiaș mai ușor de gestionat. Acum era posibil să înregistreze apelurile atunci când soseau în loc să trebuiască să transfere oameni de la sarcini mai proactive. În ce privește această victimă anume a unei crime, misiunea de a evalua, sorta și înregistra informațiile primite era, de asemenea, considerabil mai ușoară decât de obicei. Imensa majoritate a ponturilor se refereau la legăturile strânse dintre Eriksson și crima organizată și primiseră deja numele a o sută de făptași diferiți care, conform unui număr dublu de informatori, aveau cu toții un singur lucru în comun: toți îl omorâseră pe Eriksson. Altfel, era cam ca de obicei. Sfaturi bune că era important să examineze mai atent una sau alta și obișnuitele ponturi tâmpite ale ghicitorilor și prezicătorilor.

De asemenea, avansaseră mult cu alte aspecte ale anchetei, inclusiv cartografierea victimei și a celor mai apropiați asociați ai lui, verificările de rutină ale suspecților obișnuiți și analiza traficului de telefon mobil din jurul orei crimei. Dar alte lucruri păreau să dureze mai mult. Legistul luase legătura cu ei din nou, ca să-i informeze că avea nevoie de alte câteva zile ca să primească o evaluare diferită de la un coleg care era considerat unul dintre experții proeminenți din lume în cazurile mai complicate de răni produse cu un obiect bont. Singura consolare era că acesta nu vedea niciun motiv „ca pe moment să îmi modific diagnosticul preliminar”.

La Laboratorul Național de Criminalistică era povestea obișnuită. Aveau să primească un răspuns cel târziu peste o lună, iar primele rezultate ale mostrelor pe care ei le identificaseră ca fiind cele mai urgente, la începutul săptămânii următoare. Examinarea casei victimei dura și ea mai mult

decât ar fi trebuit și, potrivit lui Niemi, el și colegii lui aveau nevoie cel puțin de restul săptămânii ca să poată preda locul faptei colegului lui Eriksson, Danielsson, care era desemnat executor în testamentul lui Eriksson.

Cu toate acestea, Bäckström era mulțumit. *Se întâmplă lucruri*, se gândi el, și cel mai important, în clipa asta, era să se asigure că primește suficientă mâncare, băutură și odihnă, și atunci avea să-i vină strălfulgerarea bruscă a unei intuiții decisive.

— Bine, spuse el răsfoind teancul gros de hârtii din fața lui, de dragul aparențelor. Cum merge cu Merțanul argintiu, Nadja?

Potrivit Nadjei, lucrurile mergeau conform așteptărilor. După două zile, ea și colegii ei reușiseră să înjumătățească numărul inițial la aproximativ patru sute de vehicule posibile, chiar dacă procedau cu precauție.

— Dacă există vreo îndoială, informațiile rămân valabile până când putem face niște verificări mai concluzive. Până acum am făcut o sortare aproximativă, așa că trebuie să ne dai încă o săptămână. Deși, dacă avem noroc, s-ar putea termina în câteva ore.

Nadja își ridică brațele demonstrativ.

— Bine, răspunse Bäckström.

Nu avea nicio intenție să se împotmolească în detalii, cu siguranță nu când venea vorba de munca Nadjei.

— Dar cum rămâne cu personajul ăla pe care taximetristul era să-l radă? continuă el, făcând semn din cap spre Ek.

— El și cu mine am făcut un portret-robot, spuse Ek. Dacă te întrebi cumva de ce nu l-ai văzut încă, e din cauză că există un grad de îndoială în privința ei. Martorul nostru spune că e un 6 sau 7 pe scara obișnuită de la 1 la 10 și, fără îndoială, se potrivește destul de bine cu unul dintre bărbații pe care i-a văzut în fotografiile din baza de date. Din păcate, tot acolo apare și problema.

— Ce vrei să spui? Ce fel de problemă?

Urăsc problemele, se gândi Bäckström.

— Păi, nu poate fi bărbatul care corespunde cel mai bine portretului-robot, spuse Ek, pentru că are un alibi pentru momentul crimei. Dacă ar fi să facem public portretul-robot, eu sunt convins că majoritatea ponturilor pe care le-am primi ar fi despre el. Chiar dacă eu știu că el are alibi pentru momentul în care a fost omorât Eriksson. Și, dacă am înțeles eu bine, suntem destul de siguri de momentul crimei.

— Alibi, pufni Bäckström. Întotdeauna au alibi. Și ai vorbit cu el?

— Nu, nicidecum, spuse Ek, părând aproape îngrozit. Am vorbit cu serviciile de informații, evident strict confidențial, și cu colegii noștri din Stockholm care lucrează la acel Proiect Nova, prin care încearcă să-i țină sub observație pe cei mai răi suspecți. Se pare că Infracțiunile Regionale îi țin de ceva timp sub supraveghere pe el și pe asociații lui.

— Deci ei sunt cei care îi oferă un alibi, colegii noștri de la Infracțiuni Regionale?

— Doi dintre ei, spuse Ek cu un zâmbet voios. Plus mai multe alte mii. Poate nu neapărat obișnuiții cetățeni cu simț civic, dar măcar câteva mii dintre ei.

— Mai multe alte mii? Era în direct la televizor sau ce?

— Mai degrabă opusul, de fapt, spuse Ek cu același zâmbet blând. Nu, lua parte la o competiție de arte marțiale de la Arena Globe. La ora 10 a intrat în ring, iar în următoarele 10 minute a fost foarte ocupat să își snopească adversarul. După ce a fost aplaudat în maniera obișnuită, s-a întors la vestiare ca să pansat, moment la care era deja trecut de 10 și jumătate. Ăsta e principalul motiv pentru care cred că ar trebui să mai așteptăm până să difuzăm portretul-robot.

— Înțeleg ce spui, oftă Bäckström. Mai aveți vreunul ceva ce ar trebui să știm și noi, ceilalți? Excelent!

Avusese nevoie doar de o privire rapidă în jurul camerei ca să observe numărul cuvenit de scuturări din cap.

— Bine, aveți vreunul dintre voi un răspuns bun la întrebarea mea de înainte? Cum se face că unul sau mai mulți indivizi îl omoară pe Eriksson la aproximativ 10 fără un sfert seara și apoi unul sau mai mulți indivizi mai cotonogesc o dată cadavrul după vreo patru ore și taie gâtul câinelui?

Mult mai multe scuturări din cap de data asta, observă Bäckström.

— Bine, continuă el. Atunci sugerez să lucrăm la niște idei. Spuneți-mi ce s-a întâmplat în seara în care avocatul Eriksson a scăpat de povara vieții. Ce zici, Peter?

Bäckström arătă rapid spre Niemi, ca să-i prevină pe Alm și Andersson-Trygg și pe toți ceilalți incompetenți handicapați mental care constituiau echipa lui de investigație.

— Să lucrăm la niște idei despre ce s-a întâmplat, spuse Peter Niemi cu un zâmbet ușor. Asta mie îmi sună de minune.

— Bine atunci, spuse Bäckström încurajator. Spune-ne.

— La ora 9 a acelei seri, Eriksson primește în vizită cel puțin doi oameni pe care îi cunoaște deja. Întâlnirea fusese aranjată dinainte și, ținând cont de momentul și locul ei, cred că acești oameni erau importanți pentru victima noastră. Nu cred că Eriksson este genul care lasă pe oricine să intre în casa

lui, într-o seară de duminică. Aceștia sunt oameni în care are încredere, sunt importanți pentru el.

— Complet de acord cu tine, Peter, interveni Bäckström.

Deja aștepta cu nerăbdare un prânz bun și putea chiar să contemple perspectiva de a-l asculta pe un nemernic finlandez precum Niemi ca modalitate de ascuțire a apetitului.

— Apoi ceva a mers prost. Aproximativ jumătate de oră mai târziu, lucrurile o iau razna. Nu cred că a fost ceva premeditat, deși, bineînțeles, mă deranjează că nu am găsit obiectul nostru bont. Situația scapă de sub control. Eriksson încearcă să sune la numărul de urgență, reușește să scoată revolverul și trage cel puțin un foc spre unul dintre vizitatori, cel care stătea pe canapea, la câțiva metri distanță. Cred că glonțul din tavan a ajuns acolo atunci când vizitatorul numărul doi îi smulge pistolul din mână, și atunci e omorât Eriksson. Aș prefera să nu speculez deocamdată în privința detaliilor mai fine din jurul apelului telefonic, focului de armă și obiectului bont cu care e lovit, dar vorbim despre un interval de câteva minute din jurul lui 10 fără un sfert seara. La urma urmei, apelul la numărul de urgență a fost făcut la 10 fără douăzeci.

— Există o singură problemă aici, îl întrerupse Annika Carlsson. Există martora noastră care îl vede pe personajul bine făcut cum încarcă cutii în portbagajul Mercedesului argintiu și există martorul care îl vede pe bărbatul în vârstă care stă pe treptele din fața casei lui Eriksson. Observațiile lor au fost făcute cu un sfert de oră mai devreme. La aproximativ 9 și jumătate. Asta mă deranjează.

— Și pe mine mă deranjează, spuse Niemi. Înțeleg exact ce vrei să spui. Mai întâi lupta, Eriksson e omorât, apoi își iau lucrurile și părăsesc locul faptei. Ăsta ar fi lanțul firesc al evenimentelor, ca să spunem așa.

— Cea mai simplă explicație trebuie să fie că martorii noștri s-au înșelat în privința timpului, sugeră Stigson. Se întâmplă tot timpul. Când ei zic 9 și jumătate, se poate foarte bine să vorbească de 10 fără un sfert. Lupta începe serios atunci când vizitatorii lui Eriksson își pregătesc lucrurile și sunt pe punctul de a pleca. Atunci încep să se certe, Eriksson scoate revolverul și încearcă să sune după ajutor, dar în loc de asta e omorât în bătaie, iar făptașii iau lucrurile după care au venit și pleacă. Pare destul de simplu, nu-i așa?

— Sigur, pare logic, spuse Niemi dând din cap. Ideea ca unul dintre vizitatorii lui să fi rămas în casă, în timp ce altul sau alți doi pleacă, pare deopotrivă riscantă și destul de forțată. Pentru că atunci, cam în minutele alea cu puțin înainte de ora 10, este auzit prima oară că latră câinele lui Eriksson și, potrivit martorilor noștri, el continuă să facă asta o vreme. Și

nu am găsit în casă nicio probă care să sugereze că acolo a stat cineva tot timpul până la ora 2 noaptea. Nu există niciun semn că cineva ar fi avut nevoie de timp ca să caute prin locuință, pentru că de ce ar fi lăsat aproape un milion de coroane bani lichizi la locul faptei, când nu trebuiau decât să tragă câteva sertare ca să găsească plicul în care erau?

— Și asta în timp ce câinele lui Eriksson era afară pe terasă, lătrând, aprobă Felicia Pettersson. Dar focurile alea de armă? Nu trebuia să le audă cineva care trecea pe lângă casă?

— Nu, spuse Peter Niemi. Hernandez și cu mine am verificat cu un foc de probă. E un revolver calibrul 22 de milimetri, așa că nu face prea mult zgomot. Iar biroul lui Eriksson de la primul etaj nu are ferestre spre stradă, așa că nu ar fi ajuns niciun zgomot până acolo.

— Dar mai târziu? Atunci devine totul complet incredibil. De ce să-ți asumi riscul de a te întoarce la locul faptei după patru ore? Și de ce să ataci pe cineva care e deja mort și să tai gâtul câinelui, același câine care acum e pe terasă, urlând. Pare ceva destul de sinucigaș.

— Poate au uitat ceva, spuse Hernandez. Ceva care era atât de important încât merita riscul de a se întoarce. Și după ce nu reușesc să găsească nici a doua oară ce căutau, făptașii noștri își ies din minți și atacă și câinele, și pe stăpânul lui mort. Ce ziceți de asta?

Câteva scuturări din cap șovăitoare, câteva murmure izolate și mâna Rositei Andersson-Trygg ridicată în aer.

— Da, Rosita, spuse Bäckström. Ai cuvântul.

— Nu cred că ar trebui să ne agățăm prea mult de intervalul dintre evenimente, spuse Andersson-Trygg. Agresorii de animale de cel mai rău tip pot fi niște oameni extrem de irațională, foarte impulsivi, și sunt mânați de motivații complet diferite de oamenii normali. Dacă mă întrebi pe mine, Bäckström, e foarte posibil ca făptașul nostru să fi intenționat inițial să atace câinele lui Eriksson, dar în agitația în timpul căreia a fost ucis Eriksson nu a avut timp s-o facă. E obligat să părăsească locul faptei oricum, așteaptă undeva în apropiere, apoi, când totul s-a liniștit, se întoarce să facă ceea ce fusese adevărata lui intenție de la bun început. Să atace un animal nevinovat.

E clar că baba n-are pereche în poliția suedeză, se gândi Bäckström. *Nici măcar Alm n-ar putea născoci așa ceva.*

— Interesant, spuse el dând din cap. Păi va trebui să ne mai gândim puțin la asta. Să nu avem idei preconcepute, să nu luăm nimic de la sine înțeles, dacă pot spune așa. Ne întâlnim din nou mâine, la aceeași oră, în același loc.

Andersson-Trygg e foarte bună pentru ascuțirea apetitului, se gândi Bäckström. *E timpul pentru un prânz cumsecade și un mic somn revigorant*.

55.

Reporterul de la cel mai bun ziar de seară era un om punctual. Sosi la fix, parcă în fața taxiului lui Ara, urcă pe locul din dreapta și deschise negocierile scoțând un teanc de bancnote de cinci sute de coroane.

— Am aici mălaiul, spuse el, arătându-i lui Ara banii, înainte de a băga teancul în buzunarul interior. Am adus fotografiile la care te-ai uitat când ne-am întâlnit ultima oară.

Îi întinse lui Ara un dosar de plastic cu fotografiile.

— Bine, spuse Ara.

Le scoase și le răsfoi rapid până la cea mai mare fotografie cu bărbatul pe care îl văzuse.

— Ăsta e tipul, spuse Ara, punând degetul pe fruntea bărbatului.

— Dar cât de sigur ești?

— Sută la sută, spuse Ara. El e. Nicio îndoială.

— E ceva ce nu înțeleg, spuse reporterul. De ce n-ai putut să-mi spui asta când ne-am întâlnit ultima oară?

— Circumstanțele nu erau potrivite ca să facem târgul, spuse Ara, scuturând din cap. Momentul nepotrivit, locul nepotrivit, iar tu n-aveai să-mi arăți niciun ban. Nu părea în regulă, asta e tot. Verifică-l pe tipul din fotografie și o să înțelegi ce vreau să spun.

— Deci n-ai discutat cu nimeni altcineva între timp? întrebă-reporterul.

— Nu, spuse Ara. M-am gândit ca mai întâi să-ți mai dau ție o șansă. În plus, nu e stilul meu.

— Dar sigur ai vorbit cu polițaii? insistă reporterul. Mi se pare că mi-amintesc că mi-ai zis asta când ne-am întâlnit ultima oară. Deci e foarte probabil să fi văzut o fotografie cu tipul ăsta.

— Da, spuse Ara. Am văzut mai multe fotografii cu el. M-am întâlnit cu șeful secției de cartier deja de patru ori, dacă te întrebai cumva. Aș putea să mă mut cu totul la secția de poliție din Solna. Dar l-am identificat? Nu. De ce nu l-am identificat? Nu era nicio recompensă.

Ara zâmbi larg.

— Și nu țin neapărat să ajung la tribunal ca martor, cum am spus. Dar într-adevăr i-am ajutat să facă un portret-robot.

— Pot să înțeleg lucrurile ăstea, spuse reporterul, zâmbind și el la fel. Încă o întrebare. Cât de bun e portretul-robot?

— Merge, spuse Ara dând din umeri. Fotografia ta e mult mai bună și nu există absolut nicio îndoială că el e bărbatul pe

care l-am văzut.

— Pare în regulă, spuse reporterul. Jumătate acum, așa cum ne-am înțeles.

Îi întinse lui Ara teancul de bancnote.

— Am și eu o întrebare, spuse Ara, băgând banii în buzunar fără să-i numere, apoi făcând semn cu capul spre bărbatul din fotografie. Cine e? Ar trebui să plec din țară sau ceva?

— Categoric, e timpul să te dai la fund, răspunse reporterul. Presupun că n-o să vorbești cu nimeni în afară de mine. Dacă vei continua așa, n-ai de ce să-ți faci griji.

— Cine e? repetă Ara, dând iar din cap spre fotografia cu bărbatul pe care îl identificase. Are un nume, nu-i așa?

— E un mare dement și nemernic, spuse reporterul dând din umeri. Acum nu are nicio importanță cum îl cheamă. Dacă îți ții gura și te dai la fund și dacă nu vorbești cu nimeni altcineva în afară de mine, totul o să fie în regulă. El n-o să aibă habar cum am reușit noi să-i aflăm numele.

Apoi se despărțiră, cu promisiunea din partea reporterului să ia legătura cu el imediat ce termina verificările pe care trebuiau să le facă întotdeauna în acest domeniu de activitate pentru ca ceva să poată intra în ziar. Ara își petrecu restul după-amiezii conducând taxiul, până când predă mașina colegului din tura de noapte. Apoi luă metroul spre casă, în Kista, cumpără niște mâncare de pe drum și merse grăbit spre casa în care locuia.

E timpul să mă dau la fund, se gândi el, și cea mai bună modalitate era chiar apartamentul lui, dat fiind că era subînchiriat, iar el nici măcar nu era înregistrat ca locatar. Ara se aplecă în față ca să tasteze codul ușii și în momentul acela cineva se apropie din spate și îl bătu pe umăr.

Căcat! se gândi Ara, întorcându-se cu punga de cumpărături strânsă la piept ca să se apere, în lipsă de altceva mai bun.

— Ara, Ara Dosti, a trecut ceva timp, spuse bărbatul care apăruse de nicăieri, practic speriindu-l de moarte.

Însă fața lui era radioasă. Ara îl recunoscu imediat.

— Omar! spuse Ara, reușind cu greu să-și stăpânească deopotrivă surpriza și ușurarea. M-ai speriat ca dracu', omule!

— Nu ne-am văzut de mult, spuse Omar.

Zâmbi larg, apoi îl îmbrățișă zdravăn pe Ara.

— Cât să fie, zece ani? Poate mai mult, dacă stau să mă gândesc.

— De-o veșnicie, aprobă Ara, chiar dacă văzuse fotografia fostului său coleg de școală cu două zile în urmă, la secția de poliție din Solna.

56.

După ședință și prânzul obișnuit, Bäckström se întoarse la muncă, închise ușa și încercă să inventeze un motiv plauzibil ca să se ducă acasă, pentru un somn foarte necesar și binemeritat. Se simțea obosit, puțin apatic, incapabil să se gândească la ceva. Se simțea și puțin bombat, și situația se înrăutăți atunci când încercă să remedieze acest fapt. Când încercă să atenueze presiunea prin eliberarea unui tunet, se trezi victima unei surprize trădătoare și mai degrabă fluide. Situația era agravată și mai mult de faptul că în ziua aceea purta un costum de in de culoarea fildeșului, așa că acum era nevoie urgent de o intervenție activă.

Mai întâi baricadă ușa cu scaunul vizitatorilor, trase jaluzelele și își dădu pantalonii jos, ca să poată evalua amploarea calamității care se abătuse asupra lui. *Nu e bine, nu e bine deloc*, se gândi el în timp ce inspecta urmele întunecate de pe inul albicios al șezutului pantalonilor lui bine croiți. Nici nu se punea problema să încerce să se furișeze la toaletă îmbrăcat așa.

Dat fiind că nu avea nici apă, nici prosoape de hârtie în birou, era obligat să sacrifice atât minunata lui votcă rusească, precum și batista de mătase pe care o băgase în buzunarul de sus atunci când plecase de acasă în acea dimineață. Din fericire, avea în biroul lui încăpător și o sticluță de aftershave și, cu un strop, reuși să ascundă aspectul olfactiv al perfidului său asasin.

Zece minute mai târziu reuși să-și tragă pantalonii la loc și să stea la fereastră ca să-i aerisească, în timp ce chema un taxi și verifica, înainte de a pleca de la birou, că totul e în ordine. *Dacă te găseşti într-o situaţie critică, nu trebuie să te arunci cu capul înainte*, se gândi Bäckström, strecurându-se discret, pe o latură, prin biroul principal în care își aveau locurile cei mai mulți din echipa de investigație și, cum avusese grijă să țină mobilul la ureche în tot acest timp, nu trebui decât să dea din cap și să mormăie către colegii pe lângă care trecea în drum spre ieșire.

În taxi, în drum spre casă, încercă să-și refacă senzația de calm interior, în timp ce șoferul – care, judecând după culoarea pielii și simțul direcției, părea să fi sosit din Mogadishu în dimineața aceea – încerca să găsească Kungsholmen și Inedalsgatan, unde stătea Bäckström, iar când reuși în sfârșit să închidă ușa de la intrare în urma lui era deja 3 și jumătate după-amiaza.

Odată ajuns în siguranță, putu în sfârșit să se ocupe de nefericita situație în care îl aruncase soarta. Mai întâi își scoase toate hainele și le aruncă în coșul cu rufe murdare, apoi făcu duș și își luă halatul, își turnă un Fernet-Branca sănătos, ca să-și liniștească stomacul, și se instală în fața calculatorului, ca să vadă dacă primise vreo ofertă serioasă pentru ultimul sălaș al lui Isak.

Bineînțeles că nu. *Nu că s-ar fi așteptat la altceva într-o zi ca asta*, se gândi el, încruntându-se dușmănos la cușca aurită din fața ferestrei, care ocupa inutil spațiul acum, când se putea spera că fostul ei ocupant e în drum spre cimitirul de animale domestice. Chiar dacă el și Isak petrecuseră împreună doar șase săptămâni, de la sfârșitul lui martie până la începutul lui mai, aceasta fusese una dintre cele mai mari dezamăgiri din viața lui Bäckström. Mai delicat spus, o foarte gravă dezamăgire.

Isak se dovedise a fi nu doar în general imposibil de educat, ci și mizerabil, într-o măsură aproape neverosimilă. Mânca încontinuu, suficient pentru un cal mic, și se căca asemenea unui elefant, în tot timpul cât mânca. După asta, își încheia fiecare masă risipind semințele, nucile, cojile, diversele delicatese pentru păsări și propriile excremente peste tot în jurul lui. Majoritatea acestora ajungeau pe podeaua de lângă cușca lui și până și femeia de serviciu și chelnerița preferată finlandeză a lui Bäckström, Viforul Alb, se plânseseră de Isak și sugeraseră că Bäckström ar fi trebuit să se descotorosească de acel nemernic.

— Ai vreo sugestie? o întrebase Bäckström.

Și el avusese cam același gând și chiar contemplase perspectiva de a-l arunca la veceu, chiar dacă Isak era cam măricel pentru genul acesta de intervenție și exista un risc considerabil ca el să se înțepenească pe drum în sifon. În cea mai rea eventualitate, ar fi putut să spargă țeava cu ciocul acela coroiat și periculos și să provoace o inundație în clădirea în care locuia Bäckström.

Finlandeza se oferise să-i sucească gâtul lui Isak cu mâinile goale, dar Bäckström se gândise bine la asta și îi respinsese oferta. În schimb, se dusese la magazinul de animale de companie ca să aibă o discuție serioasă cu vânzătorul acela netrebnic care îl adusese în această situație nenorocită. Îi oferise chiar escrocului ocazia de a-l răscumpăra pe Isak la un preț drastic redus. Însă eforturile lui eșuaseră din cauza unei prăbușiri a prețeI papagalilor folosiți.

— De obicei în timpul verii își revine, spusese vânzătorul dând a scuză din umerii lui slabi. Atunci când oamenii sunt pe

punctul de a pleca în vacanță cu copiii, de obicei cresc vânzările de păsări la mâna a doua – perușii, de exemplu.

În timpul verii, se gândi Bäckström, scuturând din cap. Pentru că Isak nu era doar mizerabil – era și un nemernic zgomotos. După numai o săptămână, distrusese somnul de regulă netulburat al lui Bäckström, chiar dacă făcuse exact așa cum îi spusese specialistul în papagali. Stingea toate luminile din cameră și acoperea cușca cu o pătură groasă, astfel ca până și micul Isak să-și dea seama că e noapte, că e timpul să se ducă în echivalentul cu pene al brațelor lui Morfeu și, mai exact, că e timpul să-și țină pliscul până dimineață, când înlăturarea păturii semnala o nouă zi.

Isak nu era de aceeași părere și îl trezea pe Bäckström în orice moment – preferabil la primele ore ale dimineții – cu cârâitul lui răgușit, care despica tăcerea, noaptea și pacea spirituală precum un cuțit un ochi deschis. *Ce dracu' mă fac acum*? se întreba Bäckström. Spre sfârșitul perioadei lor împreună, își petrecea mare parte a zilei încercând să găsească o modalitate de a se descotorosi de torționarul lui.

A-l vinde pe internet era exclus, după ce Carlsson îi făcuse acea vizită acasă și aproape că îl terminase atât pe Bäckström, cât și supersalamul lui. Isak nu era doar mizerabil și zgomotos, ci și un calomniator deosebit de rău-voitor. În clipa în care deschidea ciocul în fața noilor lui proprietari, care atunci aveau să afle fără dubiu identitatea fostului său stăpân, Isak devenea combustibil de rachetă pentru limbile răutăcioase. Gândul la zvonurile care se puteau răspândi odată ce Isak ajungea la un nou stăpân era suficient ca să-i dea lui Bäckström transpirații reci. Același lucru era valabil și pentru ideea de a-l duce la veterinar pentru eutanasiere, în timp ce el și ceilalți stăpâni de animale ar fi stat în sala de așteptare, ascultând ultimele cuvinte ale lui Isak.

De asemenea, nu se punea problema să-l scoată pe micul lui prieten Siggy și să-i zboare capul, cel puțin nu în casa lui, ținând cont de ce se întâmplase ultima oară când apartamentul lui se umpluse de fum de praf de pușcă. Ar fi fost încă și mai rău să urmeze sfatul finlandezei și să-l sugrume pe nenorocit. *Era un risc mortal*, se gândi Bäckström, dat fiind că aproape își pierduse un deget când încercase să-i dea o alună și să-l gâdile pe gât, în prima zi în care făcuseră cunoștință.

Bäckström căzuse într-o meditație sumbră și își petrecuse întreaga săptămână reflectând la această chestiune, până când vecinul lui, micul Edvin, îi rezolvase problema. Chiar dacă avea doar zece ani și arăta ca o șopârlă cu ochelari.

57.

După un somn de după-amiază fortifiant, Bäckström se simți mult mai optimist și se folosi de acea ocazie ca să ia cina cu reporterul lui favorit de la ziarul de seară. Trecuseră deja peste 24 de ore de la conferința de presă a poliției și era timpul să afle cât de multe știa a patra putere.

Se întâlniră în barul lui obișnuit din Östermalm, unde până și o celebritate națională ca Bäckström era lăsată în pace și, imediat după ce băură câteva pahare înainte de masă, gazda lui Bäckström trecuse direct la subiect.

— Cum merge? întrebă el, ridicându-și whisky-ul cu gheață. Ați găsit Merțanul argintiu?

— Colegii mei se luptă cu asta, răspunse Bäckström dând peste cap votca și imediat după ea câteva guri de bere rece cehească.

— Și martorul vostru? continuă reporterul. Cum se descurcă? L-a identificat pe personajul ăla din fotografiile pe care i le-ai arătat?

— Nu știu despre cine vorbești, spuse Bäckström. Am arătat fotografii la foarte mulți oameni.

Probabil a discutat cu taximetristul, se gândi el.

— Mă gândeam la martorul care l-a văzut pe făptaș cum sare în Merțan, după ce a ieșit din casa lui Eriksson din Bromma, clarifică reporterul.

— Tot nu știu despre cine vorbești, insistă Bäckström. Avem mai mulți martori care au văzut și mașina, și pe ocupanții ei. Mai bine spune-mi cu cine ai discutat. Atunci poate că pot să te ajut.

Acum ai la ce să reflectezi, se gândi el.

Gazda lui se mulțumi să murmure gânditor, apoi făcu semn chelnerului să le ia comanda.

— Ce să-ți iau? întrebă el. Eu mă gândeam să iau piept de pui umplut. Ce crezi?

— Ia-ți liniștit, spuse Bäckström dând din umeri. Eu o să iau păstramă de vită cu rădăcinoase, încă o bere și încă puțină votcă.

Bäckström făcu semn din cap chelnerului.

Petrecură următoarea oră mâncând, bând și discutând alte lucruri, revenind la chestiunea arzătoare abia la cafea și coniac.

— Ce zici de puțin unu la unu? sugeră reporterul. În ce-l privește pe avocatul nostru răposat, dl Eriksson, vreau să spun.

— Începe tu, spuse Bäckström. Fă-mi o ofertă.

— Am numele făptașului vostru, bărbatul care s-a suit într-un Merțan argintiu. La ora 2 noaptea, după ce tocmai ieșise din casa lui Eriksson. Ce-mi poți da în schimb?

Categoric micul nostru taximetrist, se gândi Bäckström. *Care a preferat o grămadă de bani în locul colegilor mei cretini.*

— Îți dau un sfat, spuse Bäckström. Cine v-a dat pontul ăsta se înșală asupra tipului. Așa că, dacă nu cumva vrei să arunci o grămadă de bani pentru o acuzație de calomnie, de care nu ai nevoie, și tot felul de alte tâmpenii, eu aș fi foarte atent înainte să public asta.

— Ce te face să crezi asta? întrebă reporterul. Înțeleg din ce spui că noi suntem pe o pistă greșită. Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că nu e el, spuse Bäckström.

Avea o bănuială destul de certă pe cine preferase să nu identifice martorul lor, taximetristul, încă de când văzuse portretul-robot pe care același taximetrist îl ajutase pe Ek să îl creeze.

— Dar cum poți fi atât de sigur? insistă reporterul. Cum poți să-ți dai seama că vorbim de același tip?

— Păi, eu vorbesc de Angel García Gomez, spuse Bäckström dând din umeri. Dar, bineînțeles, dacă tu ai altă sugestie, n-am nimic împotrivă să facem schimb de nume.

Judecând după expresia lui, nu avea altă sugestie, se gândi Bäckström.

— Atunci cum poți fi atât de sigur că nu e el?

— Pentru că are un alibi pentru momentul crimei și, măcar o dată, numele lui nu ne-a fost dat de unul dintre asociații lui de la clubul ăla de fani ai motocicletei de vârstă mijlocie.

— L-ați filat, spuse reporterul, mai mult ca afirmație decât ca întrebare.

— Nu pot să comentez acest aspect, după cum sunt sigur că îți dai seama. Are alibi. S-a terminat povestea.

— De ce nu poți să fii niciodată cu adevărat fericit? spuse gazda lui oftând.

•

O oră mai târziu, după încă un coniac și un ultim pahar pentru a ura bun-venit verii care se apropia, Bäckström și gazda lui se despărțiseră în cei mai buni termeni. Chiar dacă nu făcuseră nicio afacere.

— Mersi, Bäckström, mersi pentru pont, și încă și mai mult pentru avertisment, spuse reporterul.

Asta deși nu reușise să smulgă de la Bäckström nimic altceva decât un avertisment bine intenționat de a nu se amesteca în treburi care nu îl priveau deloc pe el sau pe colegii lui.

— Ce pot să fac în schimb pentru tine?
— Ca de obicei, spuse Bäckström dând din umeri.
Ban cu ban, se gândi el.

58.

După întâlnirea cu contactul lui favorabil de la a patra putere, Bäckström se duse direct acasă, la culcare. Nu mai trebui nici măcar să-și mai prepare o ultimă băutură ca să adoarmă. Se întinse pe patul lui bun și mare Hästens cu mâinile încrucișate pe burtă și, în timp ce aștepta să-i vină somnul, se gândi la micul Edvin, care îl ajutase să scape de Isak cel Groaznic.

Edvin era mic și slăbănog. Subțire ca ața dentară și mai scurt decât bucata pe care Bäckström o folosea în fiecare dimineață și seară ca să-și curețe coroanele dentare, bijuterii cu care, drept rezultat al prosperității lui crescânde, reușise să înlocuiască podoabele lui originale. Micul Edvin avea niște ochelari rotunzi, cu rame de plastic și lentile la fel de groase ca fundul borcanelor, și vorbea ca o carte cu litere foarte mici. O șopârlă mică și foarte citită, cu ochelari, care se mutase în clădire cu câțiva ani în urmă, împreună cu mama și tatăl lui. Singurul lucru bun era că primise o educație de modă veche și era singurul copil din familia lui și din clădirea în care el și Bäckström locuiau.

Dar Edvin era, de asemenea, foarte util atunci când venea vorba de făcut mici comisioane, cum ar fi aducerea ziarului, a unor mixere pentru băuturi și a diverselor bunătăți de la escrocii care aveau un magazin de delicatese în centrul comercial de pe Sankt Eriksgatan. Dar aveau să mai treacă vreo câțiva ani până când Bäckström urma să poată să-l trimită în misiuni mai serioase de cumpărat băutură. Însă acea vreme avea să vină, iar Bäckström îl îndrăgea deja pe Edvin. De fapt, în momentele lui mai sensibile, se gândea la micul Edvin cu aceeași căldură cu care încă și-l mai amintea pe prematur dispărutul lui prieten Egon.

Evert, Egon și acum micul Edvin, așa se gândea de obicei Bäckström la el și la cei apropiați lui. Acest mod de gândire era firesc pentru un suflet de bun creștin ca el.

Faptul că Edvin se numea Edvin era un mic mister, dat fiind că mama lui se numea Dusanka și tatăl lui Slobodan, amândoi fiind imigranți din Iugoslavia. În ciuda originilor lor și a faptului că nu avuseseră norocul de a se naște suedezi, erau amândoi oarecum în regulă. Părinții lui Edvin aveau o agenție de pariuri în Odenplan, iar tatăl lui, Slobodan, reușise, la foarte puțin timp după ce îl cunoscuse pe Bäckström, să-l ajute să-și spele veniturile suplimentare dobândite în diverse moduri, cu ajutorul cupoanelor de pariuri și al unor jocuri profitabile de pe

internet, găzduite de niște site-uri de poker misterioase din străinătate. Pe scurt, era un membru liniștit și creativ al rețelei financiare în expansiune a lui Bäckström.

Însă în primele stadii ale asocierii dintre el și Edvin existaseră în mod evident unele probleme. În primul rând, de exemplu, micul Edvin îl salutase de fiecare dată când se întâlneau, până când Bäckström îi spusese să termine cu prostia asta. Doar gorilele de la unitatea de reacție rapidă și alte mamifere inferioare făceau așa ceva. Detectivii de la omucideri erau guvernați de reguli de etichetă diferite, iar în cazul micului Edvin era suficient să i se adreseze cu titulatura lui și să-i spună domnule inspector-șef. Așa se și întâmplase, iar marele salt în relația lor avusese loc atunci când micul Edvin venise cu o sugestie bună pentru modul în care Bäckström ar fi putut să se descotorosească discret și eficient de Isak.

Într-o dimineață de început de primăvară, când Isak începuse deja să-și manifeste adevărata lui natură, Bäckström și Edvin urcaseră împreună cu liftul la etajul la care locuiau amândoi, iar Edvin îi spusese că făcea parte dintr-un grup numit Biologi de Teren. În prima lui zi acolo, fusese ales în comisia care conducea departamentul responsabil în principiu cu studierea diverselor specii de păsări din țară.

— Biologi de Teren, spuse Bäckström.

Dar să te dai pe internet și să cauți porno ce-are? La urma urmei, băiatul are 10 ani, se gândi el.

— Asta m-a făcut să mă gândesc la papagalul dumitale, domnule inspector-șef, continuă Edvin.

— Și la ce te-ai gândit? spuse Bäckström.

— Trebuie să faci în așa fel încât să nu zboare pe fereastră, domnule inspector-șef, spuse șopârla cu ochelari. Asta dacă i s-ar da voie să zboare prin apartament, vreau să spun.

— De ce nu? întrebă Bäckström.

Nu e o idee rea, se gândi el. *Deschizi pur și simplu fereastra, îl gonești pe nemernic afară și speri ca în seara aia să se lase un frig strașnic*.

— Celelalte păsări din curte probabil l-ar ataca, spuse Edvin. S-ar putea sfârși foarte prost.

— Foarte prost? Ce vrei să spui?

— Păi în curte există coțofene, ciori și pescărușii. Și câteva păsări de pradă, chiar dacă locuim în mijlocul orașului. Acum câteva zile am văzut cum un uliu păsărar prinde o coțofană, chiar dacă era mult prea mare ca să fie o pradă potrivită pentru un uliu atât de mic.

Serios? se gândi Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap. *Serios*?

•

A doua zi dimineață, primele raze calde ale soarelui de primăvară își croiseră drum în apartamentul lui Bäckström și era imposibil ca bunul Dumnezeu să fi trimis un semn mai clar. Înainte să se ducă la muncă, Bäckström deschisese cușca lui Isak, lăsase ușa de la balcon larg deschisă și, doar ca să fie sigur, pusese un morman mare de alune pe masa de pe balcon, așa că atunci când se întoarse acasă, după obișnuitul lui prânz prelungit, era plin de speranță.

Cum intră pe ușă, speranțele lui fură spulberate. Isak se întorsese în cușca lui, folosindu-se de această ocazie pentru a se căca pe orice întâlnise în drumul de întoarcere și, bineînțeles, îl întâmpină pe Bäckström cu obișnuitul lui cârâit, croncănit, dar cu un fel de melodie sincronă care străpungea inima gazdei și a stăpânului său deja copleșit.

Ca și cum asta nu ar fi fost deja mai mult decât suficient, lăsase niște semne evidente ale prădăciunii pe care o făcuse în curte în absența lui Bäckström. Două coțofene moarte, cu găuri însângerate în piept făcute de un cioc coroiat deosebit de ascuțit, ca și o cioară de două ori mai mare ca el, care, în mod evident, scăpase cu viață, dar acum se împleticea într-o parte și-n alta pe un picior și jumătate și târând o aripă pe asfalt. De asemenea, Bäckström primise o scrisoare anonimă din partea unui vecin, care îl sfătuia pe un ton foarte categoric să-și țină mai bine sub control animalul domestic. Potrivit autorului, prima acțiune a lui Isak din dimineața aceea fusese să masacreze unii dintre vizitatorii obișnuiți ai măsuței pentru păsări pe care asociația locatarilor o instalase în curte.

Ce dracu' s-a întâmplat cu uliul ăla care mi s-a promis? se minună Bäckström. *A, mă rog, poate nu merge chiar din prima*. Repetase procedura timp de o săptămână întreagă, aruncând la ghena pentru gunoi, necitite, un teanc de scrisori anonime care creștea rapid și rafinându-și tactica. Îl urmărea pe Isak până când zbura afară din apartament și apoi se repezea și închidea ușa balconului, pentru a face imposibilă orice întoarcere în apartament pe timpul zilei.

În primele câteva zile, lucrurile nu merseseră bine. Imediat cum se întuneca, Isak se întorcea pe pervazul de la dormitorul lui Bäckström și începea să scoată zgomotele lui neplăcute obișnuite, ca și când încerca să dea o gaură în geam cu ciocul lui coroiat, până când Bäckström ceda, în mijlocul nopții, deschidea ușa de la balcon și îl lăsa să intre în rămășițele tragice care fuseseră cândva locuința lui.

Lucrurile continuaseră cam în același stil zi de zi, până în ziua a șaptea, când speranțele lui fuseseră în sfârșit împlinite. La acest moment al reamintirii, Bäckström adormi. În ultimele

două săptămâni fusese – era de sperat, dacă bunul Dumnezeu îi ascultase într-adevăr rugăciunile – din nou un om liber și, în timp ce moțăia înaintea miezului nopții din ajunul Zilei Naționale a Suediei, știa că atunci când se va trezi viața va fi mai bună ca înainte, acum că torționarul lui, Isak, nu mai împărțea locuința cu el.

59.

Cam în același timp în care Bäckström era la bar cu reporterul, Ara și Omar deciseră să sărbătorească neașteptata lor revedere printr-o cină într-un mic restaurant libanez din centrul comercial Kista. Omar oferi cantități generoase de mâncare și băutură, iar Ara își descărcă sufletul și îi vorbi despre problemele pe care le avusese în ultimele câteva zile. Era o seară plăcută, o revedere foarte frumoasă. Atât de plăcută, de fapt, că Ara uită să-l întrebe pe Omar cum se făcea că poliția are o fotografie a lui, pe care o mai și aleseseră ca să i-o arate fostului său coleg de școală, în timp ce el încerca să-i ajute să soluționeze o infracțiune extrem de violentă.

— Ce treabă nasoală, spuse Omar, scuturând din cap înțelegător. Te înțeleg că ești îngrijorat. De asta ai sărit în tavan când am apărut din spatele tău la ușă?

— Da, tu ce crezi? spuse Ara.

— În cazul ăsta, ai apelat la cine trebuie, spuse Omar, bătându-l pe braț liniștitor. Tipul pe care l-ai recunoscut… l-ai putea descrie?

— Cred că da, spuse Ara dând din cap. Nu e genul pe care îl uiți.

— Bine, spuse Omar, scoțând un carnețel negru din buzunarul gecii. Bănuiesc că jurnalistul nu s-a apucat să-ți spună cum îl cheamă?

— Nu, spuse Ara scuturând din cap. Niciun nume, doar că ar trebui să mă dau la fund. Mă gândesc să plec undeva. În Thailanda sau Dubai. Până se liniștesc lucrurile, adică.

— Bine gândit, aprobă Omar. Dar cred că ar trebui să începem prin a afla cine e.

Dar a pleca în străinătate până când totul se liniștea iar era o idee excelentă, potrivit lui Omar. Era complet de acord cu ea, însă, înainte ca Ara să plece din țară, erau câteva chestiuni practice care trebuiau rezolvate. Și probleme pe care el promitea să le soluționeze pentru el.

— N-ai de ce să-ți faci griji, spuse Omar bătându-l iar pe braț. Promit că rezolv asta pentru tine. Înainte ca tu să pleci într-o mică vacanță. Nu pentru că trebuie să fugi. Fuga nu rezolvă nimic.

— Crezi că poți să rezolvi asta pentru mine? Eu știam că ai făcut studii de inginerie civilă?

Oare ce se predă de fapt la Institutul de Tehnologie? se gândi Ara.

— N-ai de ce să-ți faci griji, repetă Omar cu un zâmbet. Cunoașterea e putere. Cred că știi asta?

Ara se mulțumi să dea din cap. *Cunoașterea e putere*, se gândi el. *De asta au polițaii în dosarele lor o poză cu tine*?

60.

Bäckström petrecu majoritatea Zilei Naționale a Suediei în pat, în casa lui din Kungsholmen. Prima lui acțiune din dimineața aceea fu să trimită un e-mail către omul lui de încredere, Annika Carlsson, ca să-i spună că trebuia să preia comanda ședinței din ziua aceea a echipei de investigație, din trei motive.

În primul rând, el avea nevoie de intimitate și de timp petrecut în singurătate ca să se gândească la caz. Un caz care, de asemenea – și acesta era al doilea motiv –, se apropia rapid de soluționare, în timp ce majoritatea muncii implica sortarea detaliilor și verificarea ca totul să fie în ordinea cuvenită. Intenționa să revină asupra acestui punct în timpul ședinței de vineri. Al treilea și ultimul motiv – ceva ce el spera să rămână cu totul între el și cel mai de încredere coleg al lui – era că, din nefericire, avea „un fel de porcărie la stomac" și, deoarece nu-i stătea în fire să pericliteze sănătatea colegilor, era evident că cel mai bine era să rămână acasă. Dacă în timpul ședinței din ziua aceea se întâmpla ceva important, el conta, bineînțeles, pe faptul că Annika avea să ia legătura cu el imediat.

Ce s-ar putea întâmpla, se gândi Bäckström, scuturând din cap și turnându-și un Fernet mare din sticla de pe noptieră, după care reveni iar la răsfoirea acelor amintiri aproape magice ale ultimelor 24 de ore dinainte ca drumurile lui și ale lui Isak să se despartă. La modul ideal pentru totdeauna, la cum arătau lucrurile.

•

În ziua dinainte ca Isak să-l părăsească, Bäckström își dăduse în sfârșit seama ce să facă, iar când plecase de la secția de poliție din Solna ca să se ducă acasă, se oprise în drum la centrul comercial ca să cumpere o rolă mare de plastic și un furtun de cauciuc suficient de lung ca să ajungă de la robinetul de gaz de lângă cuptorul din bucătărie până la cușca lui Isak.

Când ajunsese acasă, se întărise cu o votcă sănătoasă, după care se apucase de chestiunile practice, dar chiar în timp ce încerca să înfășoare cușca în plastic, cu Isak înăuntrul ei, lucrurile scăpaseră de sub control. Cu ajutorul ciocului său ascuțit, Isak sfâșiase plasticul la fel de repede pe cât îl putea instala Bäckström și nu se punea problema să dea drumul la gaz, dat fiind că Isak, în mod evident, decisese să-l ia pe Bäckström împreună cu el, în ultima lui călătorie.

În cele din urmă Bäckström renunțase. Se așezase pe canapea, cu o a treia băutură țeapănă, mulțumindu-se să se uite

urât la Isak, în timp ce lua în considerare alte alternative.

Dacă gazul nu funcționează, poate că electricitatea ar putea să producă rezultatul dorit, se gândise Bäckström, deoarece el era prin natura lui un om practic. *Singura problemă cu această soluție este că eu nu dispun de abilitatea tehnică necesară pentru a o pune efectiv în practică. Asta ar însemna să angajez un electrician, ceea ce este exclus*, chibzuise el oftând adânc. *Cum poate fi atât de greu să omori un papagal*?

Însă lui Isak părea că nu-i mai pasă. Se apucase iar să scoată coaja de pe o alună și, în absența oricărei idei mai bune, Bäckström deschisese ușa de la balcon și îl lăsase în curte. După ce dormise cu asta în gând, Bäckström se dusese la barul din zonă să ia o masă bună, pe parcursul căreia reflectă încă o dată atent asupra chestiunii. Sfârșise prin a sta acolo mai multe ore, afundat în gânduri posomorâte și lipsit complet de idei, iar când se întorsese în sfârșit acasă afară era deja întuneric.

Imediat cum închisese ușa de la intrare în urma lui, bâjbâise în tăcere prin apartamentul întunecos, apoi se ițise prudent la pervazul balconului, unde aștepta de obicei Isak la această oră a zilei, bătând în geam ca să fie lăsat să intre.

Dar nu și de data asta. Nici urmă de Isak, cât se vedea cu ochii, iar Bäckström simți dintr-odată cum îi renasc speranțele. *Poate că Isak căzuse victimă unei bufnițe*, se gândi el, dat fiind că micul Edvin îl informase în săptămâna anterioară că nici măcar Isak nu era în siguranță în timpul celor mai întunecate ore ale nopții. În mijlocul marelui oraș de piatră în care locuia Bäckström existau bufnițe care noaptea vânau. Cu aripi silențioase și o precizie mortală, chiar dacă în jurul lor era întuneric beznă.

•

Când adormise, în cele din urmă, Bäckström era bine dispus. În sfârșit, probabil că cineva de sus îi ascultase rugăciunile. Abia când se sculă a doua zi, visurile lui fură zdrobite. După direcția zgomotului, Isak era de cealaltă parte a storurilor și a ferestrei protectoare și își ascuțea ciocul de sticlă.

Fir-ar a dracu', te omor! se gândi Bäckström și scoase Siggy-ul din ascunzătoarea lui de sub saltea, trase siguranța și se asigură că e un cartuș în cameră, după care se sculă din pat cu oarecare dificultate și se apropie încet de fereastră, ca să ridice storurile și să-l poată ținti pe micul nemernic. Când întinse mâna după sfoara storului auzi dintr-odată un bubuit groaznic în geam care zgâlțâia întreaga fereastră.

Ce dracu' se întâmplă? Bäckström dădu drumul storului, deschise fereastra și se iți spre curtea interioară asfaltată.

Isak zăcea întins în curte. În mod evident, dăduse peste un prieten nou, de un tip puțin mai dur decât obișnuiții lui colegi alb-negru. Ceva maro, de două ori mai mare decât Isak, cu un cioc încă și mai coroiat ca al lui, îi sfredelea pieptul. În mijlocul acestei confuzii generale în care se trezise, Bäckström apăsase, din nefericire, trăgaciul micului Siggy.

Căcat! Bäckström închise fereastra și trase storul în jos. Cartușul gol căzuse pe podeaua dormitorului, ceea ce era o palidă consolare, dat fiind că nu avea niciun chef să se repeadă în curte, în mijlocul nopții, și să-l caute.

Se furișă în hol, unde se opri lângă ușă și ascultă. Totul părea liniștit și Bäckström se întoarse încet în dormitor, dădu puțin storul la o parte și se iți afară. Isak zăcea în continuare acolo, pe spate, cu picioarele ridicate în aer, dar atacatorul lui maro și pestriț părea să fi părăsit terenul.

În sfârșit, se gândi Bäckström. *Micul nenorocit trebuie să fie mort de-a binelea*, se gândi el, apoi se întoarse în patul lui Hästens minunat și moale.

•

După câteva ore, fusese trezit de cineva care, în mod evident, își prinsese degetul în soneria lui.

Edvin, se gândi Bäckström când se uită pe vizor. Și părea și trist. Exact cum te-ai aștepta să arate un tânăr de 10 ani care trebuie să dea celei mai apropiate rude a lui Isak vestea morții tragice a acestuia.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Bäckström.

— Să nu spui că nu te-am avertizat, domnule inspector-șef, spuse Edvin, dând din cap solemn. Uliul l-a răpus, exact cum am spus săptămâna trecută.

— A murit Isak? spuse Bäckström, prinzându-și capul în mâini.

— Din fericire nu, spuse Edvin. Cred că e posibil să-și revină. Trebuie să sperăm că va fi bine.

Ce dracu' vrea să spună mica șopârlă? *Să sperăm că o să se însănătoșească*?

Cam cu o oră mai devreme, când micul Edvin coborâse în curte să-și ia bicicleta lui de teren încă și mai mică și să se ducă la școală, îl găsise pe Isak zăcând inconștient pe asfalt. La început crezuse că e mort, dar apoi descoperise că încă respiră și chiar auzea cum bate și pulsează inima lui mică de pasăre, așa că îl învelise în sacoul lui. Se repezise înapoi în apartament, iar draga lui mamă chemase un taxi și plecase la spitalul pentru animale.

— N-am vrut să te alarmăm inutil, îi explică Edvin.

— Și ei ce spun? Doctorii de animale, vreau să zic.

— Nu trebuie să disperăm, domnule inspector-șef, spuse Edvin, bătându-l pe mână consolator. Cât mai există viață, există și speranță.

•

Atâta timp cât există viață, există și speranță și, judecând după primele note de plată care începuseră deja să sosească, Isak era în mod evident hotărât să-și bată joc de el cât mai mult posibil. *Aproape două săptămâni de terapie intensivă pentru papagali, în timp ce oameni normali mor tot timpul ca muștele. Ce dracu' se întâmplă cu Suedia*? se gândi el, scuturând din cap neconsolat.

61.

Când începuse ședința de marți dimineață a echipei de investigație, Annika Carlsson le spusese celor prezenți că prelua temporar conducerea de la șeful ei, dar că Bäckström trebuia să revină a doua zi. Voia ca deocamdată să țină pentru ea motivele absenței lui și îi dădu cuvântul Nadjei.

— Cum merge treaba cu Mercedesul, Nadja?

— Încet, dar sigur, spuse Nadja. Mai avem de verificat cam o sută de vehicule. Dar nu cred că a scăpat deja prin plasa noastră.

— Când crezi că am putea termina cu cele care ți-au mai rămas?

— E dificil de spus, răspunse Nadja scuturând din cap. O să avem nevoie de încă o săptămână, cel puțin. Și mă tem că ajungem în punctul în care va trebui să discutăm cu unii dintre proprietari ca să-i putem exclude. Dar merge.

— Bine, spuse Annika Carlsson. Mai ai și altceva să ne spui?

Încă un lucru, potrivit Nadjei Högberg, care decisese să se folosească de șansa absenței lui Bäckström ca să discute despre ceea ce ea și colegii ei găsiseră în calculatorul victimei. Ca să economisească timp, dacă nu și din alte motive, de asemenea ținând cont de zvonul insistent din interiorul poliției că Bäckström era responsabil pentru inițierea așa-zisei perspective sexuale a anchetei asasinării lui Palme și că încă se credea că el e convins că asta e cheia asasinării prim-ministrului.

— În ziua în care a fost omorât, Eriksson pare să fi petrecut peste nouă ore uitându-se la porno pe Internet, spuse Nadja. Site-urile pe care le-a vizitat sunt destul de neobișnuite, chiar și în contextul acesta. Multă pornografie violentă, sex cu animale, sex cu pitici și o grămadă de alte lucruri ciudate despre care probabil că n-ai vrea să-l întrebi pe Unchiul Olle.

— Unchiul Olle? spuse detectivul inspector Stigson. Cine e?

În puținele ocazii în care se uita la televizor, rareori se abătea de la posturile sportive.

— Psihologul care are un fel de emisiune de consiliere sexuală pe Canalul 5, spuse Nadja. Îl cheamă Olle. Seamănă puțin cu o bătrână grasă.

— A, bun, spuse Stigson. Unul din ăia.

— Poate ar trebui să încerci și tu, spuse Annika cu un zâmbet crispat. Să te uiți la Unchiul Oile și să vezi dacă prinzi niște ponturi, vreau să spun. Deci tu ce crezi, Nadja? E o zonă

nouă pentru anchetă sau nu? Sau pur și simplu Eriksson e ca majoritatea bărbaților?

— Păi, spuse Nadja, în acest caz anume e posibil ca el să fi fost exact opusul. Ca el să fi făcut asta în timp ce lucra, ca să spunem așa. Cel puțin dacă e să-l credem pe asociatul lui, Danielsson. Colegul nostru Bladh l-a întrebat deja despre asta. O să primești puțin mai târziu un e-mail cu transcrierea interviului.

— Eriksson căuta porno pentru muncă? Explică-mi, înainte să mor de curiozitate, spuse Annika Carlsson.

Potrivit celuilalt avocat, Danielsson, Thomas Eriksson luase un client nou cu doar câteva zile înainte să fie omorât. Clientul era un om de afaceri și antreprenor bine cunoscut, care fusese acuzat de hărțuirea fostei lui prietene, care avea de două ori mai puțini ani decât el, spărgându-i calculatorul și trimițându-i cantități enorme de pornografie pe care le descărcase de pe internet.

— Calculatorul ei, site-ul ei, pagina ei de Facebook, totul, spuse Nadja, scuturând din cap. Dar nu există nimic care să sugereze că reprezentantul lui legal, Eriksson, împărtășea interesele aparte ale clientului său. Pare că acesta bifa articole de pe lista inclusă în ancheta noastră preliminară vizându-l pe clientul lui. I-am cercetat hard drive-ul și nu există nicio urmă anterioară că ar fi căutat porno. Și nu are niciun soft instalat care să șteargă automat orice urmă a vizitelor pe tipul ăsta de site-uri. Dacă mă întrebi pe mine, eu cred că ar trebui să abandonăm perspectiva asta. Toată treaba pare să fie legată de muncă – oricât de straniu ar putea să pară.

— Dar altceva ai găsit? întrebă Annika.

— Diverse notițe care se dovedesc a fi dificil de interpretat, dar probabil sunt de natură financiară, spuse Nadja. Plus urme de materiale similare pe hard drive-ul lui pe care pare să le fi șters după un timp relativ scurt. Eriksson pare să fi fost un om precaut în privința asta, dar promit să te anunț dacă găsesc ceva care merită transmis. Dar nu cred că ar trebui să-ți faci mari speranțe. Eriksson pare să fi fost tipul de om care se bazează pe memorie când vine vorba de ținut secrete.

Ca și tine, care ai supt asta odată cu laptele mamei, se gândi Nadja în sinea ei.

Apoi urmașe Peter Niemi, dar nici el nu avea prea multe informații noi de adăugat în privința aspectului tehnic al anchetei. Se aștepta ca examinarea casei victimei să se încheie la începutul săptămânii următoare și ca primele rezultate de la Laboratorul Național de Criminalistică referitoare la urmele de ADN, fibre și amprente pe care le găsiseră la locul faptei, să

ajungă cam în același timp. Încă nu reușiseră să găsească arma crimei. Ceea ce îl îngrijora foarte mult.

— Când e vorba de obiecte boante clasice, de obicei le găsim la locul faptei, care, în nouă cazuri din zece – ca și în acest caz –, se află fie în casa victimei, fie în cea a făptașului. Sunt aproape întotdeauna crime nepremeditate, iar când situația explodează, cineva apucă ce-i cade în mână. Un ciocan, un vătrai, o bucată de țeavă, o tigaie, un sfeșnic. Orice e suficient de tare și ușor de ținut e bun ca să zdrobești capul cuiva.

— Dar nu și de data asta? spuse Annika Carlsson.

— Nu și de data asta, confirmă Peter Niemi. Și asta mă deranjează. De data asta sunt destul de sigur că făptașul decisese deja să isprăvească cu Eriksson atunci când a ajuns și că plănuise să facă asta ca lumea. A adus instrumentul cu el, iar dacă ar fi să ghicesc aș spune că e vorba de ceva de lemn, cum ar fi o bâtă de baseball sau o măciucă. Înclin să cred că e mai degrabă lemn decât metal din cauza modului în care arată rănile de la craniu.

— Dar atunci când a ajuns el, Eriksson era deja mort, spuse Felicia Pettersson.

— Exact, spuse Niemi. Era mort de câteva ore, nu există nicio îndoială în privința asta. El trebuie să-și fi dat seama de asta imediat, și totuși acest individ îl atacă și îi zdrobește capul, și aici încep eu să-mi fac griji serioase.

— Ce vrei să spui? zise Annika.

— De ce să fi făcut asta, când știa că îl omorâse deja cu câteva ore în urmă? Iar între timp trebuie să se fi calmat puțin? Dar, de fapt, de ce să se întoarcă?

— Ca să caute ceva ce îi scăpase prima oară, sugeră Annika. Pentru că și-a dat seama că Eriksson l-a păcălit. Iar asta îl înfurie atât de tare că e dispus să atace un cadavru.

— Foarte posibil, spuse Peter Niemi, ridicând brațele în mod sugestiv. Nici pe departe atât de improbabil ca ideea care mi-a intrat mie în cap, deși complică sigur lucrurile.

— Continuă, spuse Annika Carlsson zâmbind.

Peter e bun, se gândi ea.

— Că el habar n-avea că altcineva îl omorâse deja pe Eriksson atunci când a venit să-l cotonogească. Dar e încă suficient de furios ca să atace cadavrul.

— Sunt de acord cu tine, spuse Annika Carlsson, zâmbind încă și mai larg. Pare foarte, foarte improbabil. Aproape ca și cum victima noastră ar fi organizat o coadă ordonată în hol pentru toți vizitatorii care aveau de gând să apară într-o seară de duminică perfect obișnuită cu intenția expresă de a-l rupe în bătaie.

— Știu, spuse Niemi zâmbind ușor. Pare puțin improbabil.

— Păi o să ne dăm noi seama, spuse Annika dând din umeri. Nu mai aveai nimic să ne spui?

— Un singur lucru. Am terminat analiza balistică. Cele două gloanțe pe care le-am găsit provin amândouă din arma lui Eriksson. Dar, bineînțeles, asta am presupus de la bun început.

— Deci nu poți să ne oferi nicio breșă pentru cazul ăsta? conchise Annika Carlsson.

— Nu, recunoscu Niemi scuturând din cap, nicio breșă. Doar vigilența pe care o ai atunci când îți dai seama că ești din ce în ce mai derutat. Dar sunt de acord cu tine. Mai devreme sau mai târziu totul o să înceapă să se lege.

— Mai are altcineva ceva de spus? zise Annika Carlsson, privind în jurul încăperii.

Judecând după scuturările din cap unanime, era timpul să pună capăt ședinței.

— Bine, spuse ea ridicându-se în picioare. O nouă ședință la ora 10 mâine, vineri, la care șeful nostru absent a promis să ni se alăture.

•

Imediat ce ajunse la biroul ei, Annika Carlsson îl sună pe Bäckström pe mobil, ca să-i ofere raportul promis despre cum merseseră lucrurile la ședință.

— Facem progrese, dar nu am ceva deosebit să-ți spun, îi zise Annika Carlsson.

— Nu, bineînțeles că nu, răspunse Bäckström.

— Deja îți simțim lipsa, spuse Annika. Ce mai face sărmana ta burtică, apropo? Nu vrei să vin la tine cu niște supă de găină și apă minerală?

— E foarte drăguț din partea ta, Annika. Dar, ca să răspund la întrebarea ta: nu. Nu vreau supă de găină. Și nici apă minerală.

— Păcat, spuse Annika. Promite-mi că-mi spui dacă te răzgândești.

•

Bäckström se abținu să facă astfel de promisiuni. În schimb, pur și simplu puse capăt convorbirii închizându-și mobilul.

Ce femeie sinistră, se gândi Bäckström, scuturând din cap. Doar ca să fie sigur, se duse în hol ca să verifice că pusese lanțul de siguranță de la ușă. *Oricât de improbabil este ca acest lănțișor plăpând să poată ține afară pe cineva ca Annika Carlsson*, se gândi el cutremurându-se.

62.

După conversația cu Carlsson, Bäckström decisese că probabil era mai sigur să părăsească apartamentul până când găsea un lăcătuș care putea să-i ranforseze intrarea în casa care, la urma urmei, se presupunea că e castelul lui.

Prin urmare, după un mic dejun târziu, dar substanțial, se plimbase prin oraș. Soarele galben, cerul albastru, 20 de grade la umbră, exact ceea ce orice suedez adevărat avea dreptul să ceară într-o astfel de zi. Bäckström mersese pe malul lui Norr Mälarstrand, apoi se oprise într-un bar plasat strategic în aer liber și comandase rapid o votcă tonică răcoritoare. Rămase acolo câteva ore; instalându-și ochelarii de soare de supraveghere, ca să le vadă pe toate micile doamne care treceau pe lângă el, în timp ce își nota în minte toate ideile care îi apăreau în cap înainte de vizita de a doua zi la Miss Vineri.

Ești un bărbat norocos, Bäckström, se gândi el. *Ești un mare mahăr. Femeile sunt toate nebune după tine, din ce în ce mai multe, tot timpul*. Supersalamul era în formă, înaintea efortului din ziua următoare, iar avocatul Eriksson primise în sfârșit ceea ce merita. Dar era timpul ca el să se întoarcă acasă să se odihnească, înaintea obligațiilor pe care le avea în seara aceea. După o privire rapidă spre ceas, goli a patra votcă tonică și-i spuse fetei care îl servise să-i cheme un taxi. Bineînțeles, primi în schimb un zâmbet orbitor.

•

În seara aceea, în timp ce stătea în fața calculatorului, alimentând mulțimea mare și crescândă care constituia fan clubul lui online, îi sună telefonul. Nu mobilul lui obișnuit, ci cel pe care îl folosea doar pentru gestionarea contactelor externe, iar acest apel anume venea din partea celui care era, fără îndoială, cel mai profitabil dintre ei toți, vechiul lui prieten și tovarăș Gustaf Gustafsson Henning. Intermediar de artă de succes, celebru de la emisiunile de artă de la televizor și cunoscut în rândul prietenilor apropiați după porecla GeGurra.

GeGurra începu prin a-și cere scuze pentru că nu mai luase legătura cu el de mult. Timp de mai multe săptămâni fusese în străinătate cu afaceri și se întorsese în patria lui iubită și în capitala ei regală în seara anterioară.

— Ziua noastră Națională, declară GeGurra cu emfază. Fiecare suedez întreg la minte știe că trebuie să sărbătorești Suedia însăși. Orice altceva e de negândit. E o obligație. Mi-am petrecut ziua cu o cunoștință de afaceri care are o locuință

pe arhipelag. Heringi și votcă, muzică de Evert Taube și Jussi Björling la un gramofon cu arc minunat. A păstrat până și vechiul closet de afară, în caz că cineva simte nevoia unei experiențe cu o astfel de toaletă de modă veche. Ziua Națională a Suediei trebuie sărbătorită în Suedia. Asta e o obligație pentru orice suedez întreg la mine, repetă GeGurra.

Evident, o obligație și pentru unii țigani, se gândi Bäckström, dat fiind că, în urmă cu mulți ani, îl ajutase personal pe GeGurra să elimine ultimele urme ale originii lui rome și a comportamentului său nechibzuit din adolescență care făcuse ca Juha Valentin Andersson Snygg să aibă dosar în arhivele Departamentului de Infracțiuni al Poliției Stockholm.

— Ce pot să fac pentru tine? întrebă Bäckström.

Era într-o dispoziție excelentă, deși conținutul plicului cafeniu pe care îl primise de la prietenul lui, dezvoltatorul imobiliar, se diminuase considerabil în intervalul a doar câteva zile.

— Pentru început, mă gândeam să te invit la o masă bună, spuse GeGurra. Mâine-seară, dacă ai timp. Am o mică propunere de afaceri pe care aș vrea s-o discutăm împreună.

— Sună minunat, spuse Bäckström.

Parcă vedea deja în fața lui un plic adevărat, ca pe vremuri de la GeGurra. De o grosime pe care acel dezvoltator imobiliar zgârcit nici nu și-o putea imagina.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă Bäckström.

— Măcar de data asta, am senzația că ajutorul ar putea fi reciproc. Că aș putea să fac și eu ceva pentru tine, spuse GeGurra. Dar aș sugera să ne ocupăm de asta mâine. Ce zici, la Operakällaren, mâine-seară la 8?

— În ordine, spuse Bäckström.

Să ne ajutăm reciproc? se gândi el după ce convorbirea luă sfârșit. Cum ar fi putut GeGurra să-l ajute?

63.

Spre deosebire de Bäckström, Dan Andersson își petrecuse Ziua Națională la biroul lui din sediul Serviciului Siguranței din clădirea poliției din Kungsholmen. Stătuse acolo de dimineața devreme, asigurându-se că cei aproximativ treizeci de indivizi aflați în acea zi sub protecția lui ajung acasă teferi. În capul listei, ca de obicei, se aflau regele, regina, prințesa moștenitoare și alți patru membri ai familiei regale.

Ca în atât de multe ocazii anterioare, părea că-și făcuse griji degeaba. Pe măsură ce ziua se scurgea, îi tăie de pe listă, unul câte unul, pe cei de care era responsabil, iar în ce privește cuplul regal putu să facă asta la ora 2 după-amiaza. Aceștia plecaseră de la sărbătorirea Zilei Naționale a Suediei de la muzeul în aer liber Skansen ca să participe la o recepție de prânz târzie în siguranța relativă a Palatului Regal din Stockholm.

La ora 5 după-amiază, majoritatea activităților acelei zile se terminaseră. Nu se întâmplase nimic neobișnuit, iar Dan Andersson decisese să se ducă acasă, să alerge, să stea în saună și să-și încheie ziua cu o cină ușoară în compania dragei lui soții. Însă lucrurile nu se întâmplaseră așa. În schimb, trebuise să mai rămână la muncă încă vreo câteva ore, ca rezultat al răspunsului pe care îl primise de la Departamentul de Informații referitor la raportul lui Jenny Rogersson despre baronul Hans Ulrik von Comer, care părea să fi fost agresat de un atacator necunoscut în parcarea de lângă Palatul Drottningholm, cu șaptesprezece zile în urmă.

Dumnezeule mare! se gândi Dan Andersson, chiar dacă foarte rar cugeta în termenii ăștia. Apoi trimise un e-mail șefului său suprem, comisarul adjunct Lisa Mattei, solicitându-i o întâlnire pentru a doua zi.

Primi un răspuns pe mobil după doar cinci minute, în timp ce intra în lift ca să coboare în garaj, să își ia mașina și să se ducă acasă, pe insulele de pe Lacul Mälaren. „Ora 14. LM”. *Atât e de-ajuns*, se gândi Dan Andersson în timp ce confirma primirea mesajului. Cel puțin atunci când erai Lisa Mattei și erai permanent la datorie, indiferent unde se întâmpla să te afli.

64.

Atunci când Ara și Omar se despărțiră, în sfârșit, miercuri seara târziu, Omar îl condusese deja pe Ara la apartamentul lui și, înainte de a pleca, îl îmbrățișase și îi spusese să se dea la fund. Omar îi dăduse un număr de mobil pe care să-l sune dacă se întâmpla ceva. De asemenea, îi sugerase să se întâlnească a doua zi dimineață, când el avea să încerce să rezolve câteva detalii practice pentru vechiul lui prieten.

— Ce zici? îl întrebă Omar. Trec pe la tine și te iau la ora 8 și începem cu un mic dejun împreună?

— Bine, spuse Ara. Mâine sunt liber, așa că e în regulă.

•

Înainte să adoarmă, Ara își deschise telefonul și ascultă mesajele noi pe care le primise în seara aceea. Toate trei erau de la reporterul de la ziar și, cu fiecare mesaj la care Ara nu răspunsese, părea din ce în ce mai enervat.

Primul mesaj fusese lăsat puțin înainte de ora 11 a acelei seri. Reporterul voia ca Ara să-l sune imediat, deoarece „apăruseră unele probleme referitor la conversațiile lor anterioare” și, cu cât le rezolvau mai curând, cu atât era mai bine și pentru el, și pentru Ara.

Când înregistrase primul mesaj, reporterul păruse mai degrabă stresat decât enervat, dar când sunase iar, după o jumătate de oră, părea și foarte furios, și destul de beat. Ca toți ceilalți bărbați suedezi care își susțineau moralul scăldându-se în băutură, fără să aibă nicio importanță dacă erau fericiți, triști sau, de regulă, doar nervoși. Era ceva „al dracu’ de în neregulă” cu pontul pe care i-l dăduse Ara și, ținând cont de „mălaiul” pe care îl primise acesta, trebuiau să discute urgent. Ara putea să-l sune la orice oră din noapte.

Al treilea apel venise imediat după miezul nopții și mesajul reporterului era acum cât se poate de clar.

„Bun, Ara. Nu știu ce dracu’ crezi tu că faci, dar dacă vrei să ne tragi în piept, pe mine și ziarul, atunci trebuie să înțelegi clar o chestie, fir-ar a dracu’. Poți să uiți de ceilalți bani. Uită-i, omule. Nu mai există, dacă nu cumva ai o explicație foarte bună. Dacă n-ai, vrem să ne dai înapoi ăia douăzeci și cinci pe care i-ai primit deja. Altfel, lucrurile o să devină foarte nasoale, bine? Așa că, pentru binele tău, Ara, sună-mă imediat ce primești mesajul”.

•

Să trag ziarul în piept? se gândi Ara, apoi închise iar telefonul, ca să fie sigur. Chiar și așa, rămase treaz mai multe

ore până când să adoarmă. Stătu întins în pat, zvârcolindu-se și învârtindu-se, încercând să audă cel mai mic zgomot de pe casa scărilor și holul din fața apartamentului său. Când adormi, în sfârșit, avu coșmaruri și se trezi în mijlocul nopții leoarcă de transpirație și perfect treaz, pentru că îi intrase în cap că cineva încearcă să-i spargă ușa. Se furișă în bucătărie, se înarmă cu cel mai mare cuțit pe care îl găsi, apoi se duse tiptil la ușa din față și se uită prin vizor.

Casa scărilor era tăcută și pustie. Dar Ara rămase totuși acolo mai multe minute, ascultând și privind, doar ca să fie sigur, iar înainte să se culce din nou mai verifică de câteva ori broasca și lanțul de siguranță. Chiar dacă avea numere de telefon de la polițiști, ziarul de seară și cel mai bun prieten al lui din școală, pe care i-ar fi putut suna dacă s-ar fi simțit câtuși de puțin îngrijorat. *Căcat, omule, nu mai fi paranoic*, își spuse Ara înainte să adoarmă, în sfârșit.

•

Omar apăru la puțin după 8, a doua zi dimineața. Părea într-o dispoziție excelentă și adusese atât micul dejun, cât și șase fotografii pe care le întinse între ei, pe masa din bucătărie.

— Uită-te la ăștia doi, spuse Omar zâmbind. Îl recunoști pe vreunul din ei?

Evident, cunoașterea e putere, se gândi Ara în timp ce dădea din cap, după ce îi recunoscuse pe amândoi bărbații din fotografii. Unul era bărbatul pe care aproape îl călcase cu mașina cu câteva zile în urmă, iar pe celălalt îl recunoscuse pentru că îl dusese de numeroase ori cu taxiul. Categoric, cunoașterea e putere, iar Omar fusese întotdeauna cel care știa cel mai mult și își folosea cel mai bine cunoașterea.

— Îl recunoști pe vreunul din ei? repetă Omar.

— Pe ăsta, spuse Ara, ridicând fotografia cu bărbatul cu ochi îngustați. El e cel pe care era să-l iau pe capotă. Cine e? Cum îl cheamă?

— E un chilian dement. A venit aici cu maică-sa, când era mic. Angel García Gomez. E complet nebun. I se spune Nebunul, El Loco în spaniolă. Așa îi spun prietenii lui. E mare șmecher la Hells Angels.

— Pare un tip extraordinar, oftă Ara.

— Și ăsta? spuse Omar, arătând spre fotografia cu celălalt bărbat de pe masă.

— Știu cine e, pentru că l-am dus cu taxiul, spuse Ara. Fredrik Åkare.

— Fost șef al Hells Angels din Solna. Cel mai bun prieten al lui García Gomez. Sunt ca niște frați siamezi. Nu umblă decât împreună. Dacă mă întrebi pe mine, e foarte posibil ca el să fi

condus Merțanul pe care l-ai văzut și el să fi băgat faza mare când ai plecat tu.

Din ce în ce mai interesant, se gândi Ara, dar se mulțumi să dea din cap.

— Adună-te puțin, Ara, spuse Omar cu un zâmbet larg, bătându-l pe braț. Omar o să se ocupe de asta. Prietenii lui Omar n-au de ce să-și facă griji. Cu atât mai mult cu cât e vorba de cel mai bun amic al lui Omar de pe vremea când eram doar niște elevi mucoși din Småland.

— Ce o să facem? întrebă Ara.

Noi, se gândi el. *Nu eu. Ce o să facem*?

— M-am ocupat deja de problema ta. Pentru început, ți-am găsit un loc nou în care să stai. Undeva unde să te poți ascunde până o să vină timpul să pleci de aici. Ia-ți doar strictul necesar și te duc eu cu mașina acolo. Și trebuie să suni la muncă, să-ți iei liber pe termen nelimitat pentru boală. Dacă ai nevoie de adeverință medicală, îți pot face eu rost.

— Și ce fac cu jurnalistul? Mă tot sună și bate câmpii întruna.

— Evident că o să păstrezi banii pe care ți i-a dat. La urma urmei, tu ți-ai ținut promisiunea și dacă el nu înțelege asta, e problema lui, nu a ta. Așa că de-acum înainte poți să uiți de asta.

Omar băgă mâna în buzunar și scoase un telefon mobil nou.

— Mobil nou, viață nouă și niciun motiv de îngrijorare. De acord?

Ce altceva pot să fac? se gândi Ara, dând doar din cap.

65.

Deoarece era vineri, Bäckström decisese să mute ședința echipei de investigație la 10 dimineața, dar, chiar dacă el sosise la serviciu cu jumătate de oră înaintea ședinței, ca să aibă timp să-și pună gândurile în ordine înainte să înceapă, abia reușise să se așeze la birou că se auzi un ciocănit la ușă. Era Jenny Rogersson, cu pieptul palpitând și obrajii de un roz aprins, purtând o bluză de aceeași culoare și, poate, încă și mai excitantă decât fusese în timpul primei lor întâlniri din urmă cu patru zile.

— Ia loc, Jenny, spuse Bäckström. Ce pot să fac pentru tine?

Dacă ar respira doar puțin mai tare și s-ar apleca puțin mai mult, i-ar sări afară, se gândi el.

— Sunt aproape sigură că avem o breșă în cazul nostru, șefule, spuse Jenny aplecându-se în față și potrivindu-și bluza în timp ce punea pe biroul lui un dosar subțire de plastic cu documente. Am făcut un rezumat în dimineața asta, ca punct de plecare în caz că vrei să-l discuți cu ceilalți la ședință. E aproape prea frumos ca să fie adevărat.

— Probabil ar fi mai bine să-mi explici, spuse Bäckström aruncându-i jumătate din privirea lui de Clint.

Se lăsă pe spătarul scaunului și își ridică picioarele pe birou. Le încrucișă, ca precauție.

— Martorul a luat iar legătura cu noi.

— Care din ei? întrebă Bäckström.

Trebuie să fie cel puțin o sută deja, dintre care poate doi sau trei s-ar putea dovedi a fi altceva decât puri fantezişti, se gândi el.

— Martorul nostru anonim. Femeia din Drottningholm care a văzut cum baronul e atacat cu catalogul de licitații. A mai trimis o scrisoare, care a sosit dimineața asta. L-a recunoscut pe făptaș când i-a văzut fotografia în ziar. E sută la sută sigură că el e.

— Și cine e? întrebă Bäckström, chiar dacă deja credea că știe răspunsul.

— Avocatul Thomas Eriksson. Victima noastră. Am verificat în baza de date a numerelor auto. Ce spunea ea despre cifrele de 9 de la sfârșit. Se potrivește, așa că și aici e sută la sută.

Jenny bătu cu degetul în dosarul de plastic pe care i-l dăduse.

— 9 la sfârșit?

Despre ce dracu' tot vorbește? se gândi el.

— Numărul de înmatriculare al mașinii făptașului, îi explică Jenny. Sunt sigur că ți-amintești, șefule, că martora noastră – martora noastră anonimă, vreau să spun – a scris în prima ei scrisoare că nu-și amintește numărul de înmatriculare al mașinii, dar era destul de sigură că se termina cu unul sau poate chiar doi de 9.

— Și ai verificat detaliile astea la vehiculul lui Eriksson? spuse Bäckström.

— Sigur, șefule, spuse Jenny Rogersson zâmbind și luând dosarul pe care i-l dăduse. Am primit informația asta luni. Pentru că, bineînțeles, mașinile lui erau în garajul casei când el a fost omorât. Se pare că Eriksson avea la dispoziția sa două vehicule: un 4x4 britanic, un Range Rover verde pentru care e înregistrat ca proprietar, și un Audi A8 negru care e deținut de biroul de avocatură, iar numărul de înmatriculare al acestui vehicul se întâmplă să fie XPW 299. Nu că am dreptate?

— Cred că ai dreptate, spuse Bäckström. Chiar dacă mi-e greu să cred că un poponar bătrân care se ocupa de antichități l-a omorât pe Eriksson.

Dacă nu cumva fusese cel care se căcase pe el pe canapea, se gândi Bäckström.

— Da, spuse Jenny, dând nerăbdătoare din cap. Și pe mine mă supără partea asta. E adevărat că nu m-am întâlnit cu el, am vorbit doar la telefon, dar ceva parcă nu e în regulă cu el. Pare în general unul dintre tipii ăia cu pretenții. Așa că mă gândesc că e posibil să fi urmat o pistă greșită aici. Dacă vrei, șefule, îți pot explica cum gândesc acum, când am descoperit conexiunea dintre Eriksson și tipul ăsta, von Comer.

— Da, dacă poți, te rog, spuse Bäckström.

Ce vrea să spună prin „am” descoperit și „conexiune”? se gândi el.

— La început am crezut că bătrâna aceea cu iepuri era în spatele la tot, Astrid Elizabeth Linderoth. Apoi am găsit conexiunea dintre asasinarea lui Eriksson și faptul că el era, evident, persoana care l-a atacat pe baron în parcare, dar apoi mi-am dat seama că și ea e victimă, pentru că îi fusese luat iepurele, adică…

— Stai așa puțin, spuse Bäckström. În ce privește iepurele, țicnita aia de Fridensdal a fost cea care a avut ea grijă ca baba s-o ia razna. Vrei să spui că Fridensdal e în spatele la tot?

Din ce în ce mai interesant, se gândi el.

— Nu, spuse Jenny, scuturând din cap. Nici Fridensdal nu pare să se potrivească. În plus, ea a fost amenințată de acel personaj oribil, în fața căruia nu îndrăznea să stea ca martor. Trebuie să fie altceva, un făptaș necunoscut pe care încă nu l-am depistat și care e în spatele asasinării lui Eriksson, al

atacului din parcare și al faptului că sărmana bătrână și-a dat iepurele în grijă, ca să nu mai amintim amenințările la adresa activistei pentru drepturile animalelor care a reclamat-o, Fridensdal. Dacă am putea să găsim persoana asta, eu sunt convinsă că totul s-ar clarifica.

Bäckström se mulțumi să dea din cap. *Mai întâi avem doi poponari care se păruiesc într-o parcare, apoi o babă nebună al cărui iepure e luat în grijă din cauza acțiunilor unei țicnite obișnuite care e la rândul ei amenințată de un golan adevărat și, în sfârșit, avem un avocat care e omorât în bătaie și apoi primește, pe deasupra, și o cotonogeală suplimentară când era deja mort. Și în spatele tuturor acestora e, evident, un singur făptaș, dar încă necunoscut. Capul micuței Jenny trebuie să fie singurul de nota 11 pe scara până la 10 a idioților din întreaga lume*, se gândi el.

— Ce facem acum, șefule? întrebă Jenny. Adică, cum mergem pe firul ăsta mai departe?

— Bun, uite ce cred eu c-ar trebui să facem, spuse Bäckström, coborându-și picioarele de pe birou, în caz că supersalamul începea să-și facă încălzirea. Pentru moment, ce mi-ai spus mie rămâne între noi. Niciun cuvânt niciunuia din ceilalți.

— Sună bine, aprobă Jenny.

— Excelent, atunci ne-am înțeles, spuse Bäckström.

Așa n-o să trebuiască să văd cum Carlsson te trage afară de urechi, se gândi el.

— Doar o întrebare, șefule, spuse Jenny.

— Te ascult, spuse Bäckström.

— Ce facem cu Serviciul Siguranței? Va trebui să-i informăm despre asta, nu-i așa? Vreau să spun, conform acelei reguli, avem datoria de a-i anunța.

— Bineînțeles, spuse Bäckström, dând ursuz din cap. Bineînțeles că trebuie să informăm Serviciul Siguranței. Se înțelege de la sine. Cea mai bună idee ar fi ca tu să le trimiți imediat rezumatul tău.

Asta o să le dea scribălăilor ălora ceva la care să se gândească peste weekend. Probabil ar fi în stare să facă din acel poponar care se ocupă de antichități încă un scandal regal, se gândi el.

— Memoriul meu e deja scris, așa că n-o să fie o problemă, spuse Jenny dând din cap și fluturând hârtiile din mână. O s-o fac imediat.

— Foarte bine, aprobă Bäckström. Acum te rog să mă scuzi. Am câteva chestiuni de pregătit înaintea ședinței.

Nota 11 nu e suficientă, se gândi Bäckström în timp ce ea închidea ușa în urma ei. *Jenny e categoric un 12. Cu un cap ca*

ăsta e, în mod clar, absolut unică.

66.

Dan Andersson era un om prudent. Când solicitase o întâlnire cu Lisa Mattei, cu o zi în urmă, îi trimisese prin e-mail și o scurtă explicație. Deoarece era și un om concis, cu talentul de a vedea detaliile importante, nu avusese nevoie de mai mult de două pagini ca să-i ofere șefului său suprem tot ce era de știut. Nu era o chestiune de securitate prioritizată și i se adresa exclusiv ei, doar în cazul în care lucrurile luau o întorsătură neașteptată și urâtă.

Pentru început, îi oferise o scurtă descriere a persoanei din centrul întregii povești. Un baron de 63 de ani, cu doctorat în istoria artei. Căsătorit în ultimii treizeci de ani cu aceeași femeie, tatăl a doua fiice adulte, ambele căsătorite, și – acesta fiind aspectul esențial – nu tocmai unul dintre cei mai apropiați prieteni ai cuplului regal, chiar dacă îi cunoștea personal și se întâlnise cu ei de numeroase ori, în circumstanțe private. În ultimii aproximativ douăzeci de ani, el și soția lui închiriaseră o vilă aflată la doar câteva sute de metri de Palatul Drottningholm, care aparținea portofoliului imobiliar al curții. Motivul pentru care intraseră în acest grup exclusivist de chiriași era originea foarte aristocratică a soției lui.

În ciuda acestui titlu, Hans Ulrik von Comer nu avea o proprietate imobiliară sau domeniu al lui, ceea ce fusese un motiv de îngrijorare pentru viitorul lui socru atunci când el o ceruse în căsătorie pe fiica lui cea mică. După o oarecare ezitare, ducele – viitorul lui socru – se înduplecase. Avea patru fiice și un fiu, care urma să preia marele domeniu cu transmitere exclusiv masculină pe care familia lui îl deținuse și gestionase în ultimele trei secole, iar pentru el asta era tot ce conta. Supraviețuirea familiei, faptul că fiul cel mare avea să le perpetueze neamul și să transmită mai departe pământul lor.

Lucrurile stătuseră așa timp de peste 300 de ani și era de sperat ca ele să continue la fel și în anii următori, în ciuda semnelor îngrijorătoare ale lumii moderne. Cu zece ani în urmă, socrul lui von Comer murise la vârsta respectabilă de 90 de ani, dar, deoarece fiul lui trăia conform mottoului familiei și după tradițiile strămoșilor săi, bătrânul duce era liniștit atunci când își încheie pelerinajul lumesc. Cel mai mare copil al lui, singurul lui fiu, fusese un prieten apropiat al Maiestății Sale Regele încă din copilărie. Un prieten suficient de apropiat ca să poată obține o mică favoare sub forma unei case aflate în apropierea Palatului Drottningholm pentru sora mai mică și cumnatul mai puțin norocos decât el.

După descrierea persoanei aflate în centrul raportului său, Dan Andersson trecuse la cele două evenimente care îl tulburaseră suficient pentru a simți că merită să-și informeze șefa în legătură cu ele. Primul, incidentul din parcarea de lângă teatrul palatului, din seara de duminică, 19 mai, despre care poliția din Solna informase Serviciul Siguranței. Dan Andersson reușise să condenseze descrierea evenimentelor în cincisprezece rânduri. Deși împărtășea convingerea colegei sale mai mici în grad Rogersson că baronul, în ciuda afirmațiilor sale contrare, fusese într-adevăr atacat, poate chiar victimă a unei agresiuni cu circumstanțe agravante, acest lucru în sine nu ar fi fost un motiv suficient pentru a o deranja pe Lisa Mattei. Factorul decisiv în întreaga chestiune fusese o observație a propriului lor departament de informații, atunci când el ceruse o verificare a trecutului și mediului pe care îl frecventa von Comer.

Vineri, 31 mai, regele și regina dăduseră o cină la Palatul Drottningholm pentru aproximativ cincizeci de invitați, majoritatea dintre ei prieteni personali. Chiar dacă cina nu era ceva deosebit de grandios, mai mulți invitați erau suficient de importanți ca să solicite desfășurarea unui total de opt bodyguarzi. De asemenea, ocazia fusese una mai veselă decât anticipase Serviciul Securității. Petrecerea se prelungise până după miezul nopții, iar la ora 10 a acelei seri ofițerul de serviciu însărcinat cu unitatea de protecție personală trebuise să înlocuiască doi bodyguarzi care erau de serviciu încă de dimineață și, de asemenea, trebuiau să se prezinte la lucru a doua zi dimineața devreme.

Din motive rămase neclare din raportul de informare pe care îl oferise Dan Andersson, cei doi colegi care fuseseră eliberați din serviciu ca să poată să se ducă acasă și să doarmă deciseseră totuși să încheie seara cu o scurtă plimbare cu mașina pe străzile închise către palat. *Probabil doar să verifice dacă totul e în regulă, dat fiind că treceau pe acolo*, se gândi Dan Andersson. El îi aprecia pe ofițerii care manifestau o astfel de inițiativă.

Când trecuseră pe lângă casa în care locuia baronul von Comer, ei observaseră ceva care îi determinase să întocmească chiar în seara aceea un raport despre incident.

Baronul von Comer primise vizita a doi bărbați, genul de oameni cu care în general nu te-ai aștepta ca o persoană ca el să se asocieze. Baronul și cei doi vizitatori ai lui stăteau în grădina din fața ușii de la intrare pe jumătate deschise a lui von Comer și, înainte de despărțire, el dăduse mâna cu amândoi, chiar dacă fotografiile de filaj făcute de bodyguarzi păreau să

sugereze că mai degrabă oaspeții lui decât von Comer însuși avuseseră această inițiativă, întinzând mâna spre el.

Unul dintre cei doi bodyguarzi, un recrut recent al acestei unități, era un detectiv inspector femeie de 31 de ani. O chema Sandra Kovac și își petrecuse toți cei zece ani din poliție lucrând în supraveghere. Când absolvise academia de poliție, fusese recrutată direct de Serviciul Siguranței, iar după câțiva ani îl însoțise pe șeful ei atunci când acesta se mutase la Infracțiuni Naționale, unde intrase în unitatea de supraveghere. Lucrase într-un grup care se axa pe cartografierea activităților unui număr de aproximativ o sută de oameni extrem de periculoși din crima organizată din țară.

Sandra Kovac avea o reputație foarte bună printre colegi. Poseda toate calitățile care caracterizează un ofițer de supraveghere de prima mână. Acumulase foarte multe cunoștințe, se știa că lucrează doar cu fapte sigure și îi recunoscuse imediat pe ambii vizitatori ai lui von Comer.

— La naiba! Treci mai departe și oprește, ca să pot să fac niște fotografii bune, spuse Kovac.

Întinse mâna după aparatul de fotografiat din torpedoul din fața scaunului pasagerului.

— Nu știam că lucrezi freelance pentru revistele de scandal, oftă colegul ei mai în vârstă.

Acesta aștepta cu nerăbdare deja de prea mult timp să se ducă să se culce. Dar pentru că Kovac era așa cum era, evident că făcu ce i se ceruse. Trase discret într-un loc de parcare gol la o sută de metri mai încolo și stinse farurile.

— Cel cu sacou albastru e baronul Hans Ulrik von Comer, spuse colegul ei. Dacă nu mă crezi, uită-te în orice număr al revistelor de care am pomenit. Se spune că e unul dintre cei mai mari linge-blide din țară. Stă și rânjește pe orice pagină, dacă e ceva gratis de mâncat și băut.

— Lasă-l pe el, spuse Kovac în timp ce făcea primele fotografii. Ceilalți doi mă interesează.

— Dar cine sunt? o întrebă colegul ei. Eu habar n-am, dar dacă mi-ai cere să judec după cum arată, aș risca să presupun că nu locuiesc în zonă. Și nici nu par prieteni ai Maiestății Sale, cu toate porcăriile din ziare.

— Hells Angels, spuse Kovac. Stan și Bran pe motociclete. Ăla imens cu geacă de piele, cel cu coadă la spate, e Fredrik Åkare, iar cel care e jumate cât el și cântărește doar 90 de kile e cel mai bun prieten al lui. Îl cheamă Angel García Gomez. Cunoscut de obicei ca Nebunul, El Loco. Și asta e o poreclă afectuoasă, dacă te întrebai cumva.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise colegul ei dând din cap. În acest caz, mai am o singură dorință.

— Și anume? spuse Kovac potrivind teleobiectivul și făcând ultimele câteva fotografii, după care puse aparatul de fotografiat la loc pe podea.

— Să scrii tu raportul. Pentru că eu vreau să ajung acasă și să mă culc.

— Nu-ți face griji, spuse Kovac scoțându-și mobilul. Mă apuc de el acum, în timp ce tu îi urmărești să vedem unde merg.

— Am citit pe internet că Angels ar avea o mare întrunire în Skåne weekendul ăsta. Așa că aș presupune că se îndreaptă spre…

— Nu cred, îl întrerupse Sandra Kovac. Mă gândesc că doar o să treacă podul și o să se întoarcă la micul lor club de lângă Aeroportul Bromma.

•

— Ai avut dreptate, declară colegul lui Kovac după 15 minute.

Åkare și García Gomez descuiară poarta gardului înalt, cu sârmă ghimpată deasupra, care înconjura clubul lor din Ulvsunda, devenind invizibili pentru Kovac și aparatul ei de fotografiat.

— Bineînțeles că aveam dreptate, și fotografiile sunt foarte bune și ele, spuse Sandra Kovac, care nu își câștigase reputația din întâmplare.

•

„Prin urmare, contactele personale ale baronului Hans Ulrik von Comer oferă unele motive de îngrijorare”, concluzionă inspectorul-șef Dan Andersson la sfârșitul rezumatului pe care îl trimisese prin e-mail șefei lui. Pentru a-și susține expunerea, atașă fotografiile de filaj pe care le făcuse detectivul inspector Kovac, ca și raportul înaintat de ea în aceeași seară în care făcuse fotografiile.

A doua zi dimineață – cu patru ore înainte de întâlnirea stabilită între inspectorul-șef Dan Andersson și comisarul adjunct Lisa Mattei – Poliția din Solna îl contactă iar și Dan Andersson trebui să-și amâne prânzul, dat fiind că informațiile de rutină pe care avea de gând să le ofere șefei lui tocmai se transformaseră într-o problemă de securitate de maximă prioritate, care necesita, la rândul ei, o anchetă mai minuțioasă.

Devine din ce în ce mai rău, se gândi el oftând, chiar dacă știa că are tendința de a-și face griji inutil.

67.

Ședința de vineri a echipei de investigație. Bäckström începu așa cum o făcea întotdeauna. Același limbaj corporal, aceleași gânduri, aceleași cuvinte. Se așeză în capul mesei lungi, se instală confortabil, se aplecă în față, cu coatele sprijinite de masă și mâinile sub bărbie, și examină echipa adunată în jurul mesei. Odată cu aceste gesturi introductive, mesajul lui deveni cât se poate de clar.

A doua zi după Ziua Națională a Suediei, numărul membrilor echipei era serios afectat, iar motivele pe care le dăduseră, ca de obicei, păreau să acopere tot în afara faptului că oamenii voiau să-și ia o zi liberă suplimentară între ziua națională și acel weekend, obținând astfel un interval care se întindea de miercuri seară până luni dimineață. *Nemernici leneși și inutili ce sunteți, o săptămână întreagă făcută praf*, se gândi Bäckström. Dar, dat fiind că printre absenți se numărau și Alm, și Andersson-Trygg, decise să nu facă mare caz de asta.

— Bun, spuse el. S-a întâmplat ceva între timp?

— De fapt, da, spuse Peter Niemi. Poate n-o să crezi, dar am primit un răspuns de la Laboratorul Național de Criminalistică. A sosit acum o oră. Se referă la ADN-ul din probele de sânge pe care le-am găsit lângă ușa terasei.

— García Gomez, spuse Bäckström, amintindu-și portretul-robot.

— Chiar el, confirmă Niemi. Se potrivește cu Angel García Gomez și, măcar o dată, putem ignora posibilitatea să fi fost altcineva, pentru că șansele sunt mai puțin de unu la întreaga populație a planetei. Nu că ar fi o mare surpriză, dacă ținem cont de portretul-robot și de ce ne-a spus martorul taximetrist despre bărbatul care șchiopăta.

— Bine, spuse Bäckström. În acest caz, aș vrea câteva idei bune despre modul în care sângele lui a ajuns pe ușa terasei lui Eriksson.

— Eu înclin să cred în scenariul următor, spuse Niemi. García Gomez și șoferul lui, care putem presupune că era unul dintre prietenii lui motocicliști și, dacă mă întrebi pe mine, eu aș paria pe Fredrik Åkare… În fine, García Gomez și șoferul lui apar acasă la Eriksson la 2 noaptea. García Gomez intră în casă, singur sau însoțit. Ușa de la intrare e descuiată și Eriksson e deja mort. García Gomez e furios. Așa că îi zdrobește și capul. Câinele, care e afară, pe terasă, începe să latre ca un nebun și García Gomez iese afară să-i închidă gura.

Lovește câinele în spate cu același instrument pe care l-a folosit pe Eriksson și îi dă lovitura de grație tăindu-i gâtul. În timp ce face asta e mușcat de coapsă. Părăsește casa aproape imediat. Nu e niciun semn că ar fi căutat ceva.

— Asta ridică mai multe probleme, spuse Bäckström, lăsându-se pe spătarul scaunului și arcuindu-și degetele. Dați-mi obiecțiile obișnuite pe care ne putem aștepta să le inventeze el.

— Sângele lui a ajuns acolo cu o ocazie anterioară, în timp ce îl vizita pe Eriksson, spuse Felicia Pettersson. Ceea ce e evident o minciună, dar nu poate fi dovedit dincolo de orice îndoială, pentru că mostra noastră de ADN nu are o ștampilă cu data.

— Nu, nu are, o aprobă Annika Carlsson. Și mai există posibilitatea ca ADN-ul lui să fi fost plantat la locul faptei. Am auzit și lucruri mai incredibile de la cei asemenea lui.

— Sigur, spuse Bäckström dând din umeri. Dar totuși, cea mai mare problemă trebuie să fie că García Gomez… după toate probabilitățile, cel puțin… are un alibi pentru momentul crimei. Rănile pe care le poate avea, când o să avem ocazia să ne uităm la ele, puteau fi produse în timpul acelei competiții de arte marțiale la care a participat, în timp ce altcineva se ocupa de nefericita noastră victimă.

— Atenție, mușcatul nu e permis, interveni Stigson, care era un fel de expert în concursurile televizate de arte marțiale. În artele marțiale, vreau să spun. Poate putem stabili corespondența dintre dinții câinelui și rana de la coapsa lui García Gomez…

— Dar tot are alibi pentru crima însăși, îl întrerupse Bäckström. Și chiar dacă recunoaște că a fost în casa lui Eriksson, García Gomez putea pur și simplu să se fi apărat de un câine nebun care s-a aruncat dintr-odată la el. Care e problema cu o acuzație de cruzime cu circumstanțe agravante împotriva unui animal? Că nu e de-ajuns în cazul ăsta! Dați-mi ceva mai mult de-atât.

Bäckström se uită urât la Stigson.

— Dacă vrei, pot să emit un mandat de reținere, spuse Lisa Lamm, dând din cap binevoitor spre Bäckström. Dacă nu pentru altceva, măcar ca să-i dăm ocazia să spună pretextele pe care tocmai le-am auzit. Mi-a fost dat să aud o grămadă de lucruri de felul ăsta.

Destul de atrăgătoare, se gândi Bäckström. Și categoric deloc proastă, ținând cont că acesta era, practic, primul lucru pe care îl spusese ea în timpul acestor ședințe.

— Ți-aș fi recunoscător, spuse Bäckström. Dacă putem ține mandatul în așteptare o zi sau două, ar fi și mai bine. Aș vrea

să aflu ceva mai multe despre el înainte să-l închidem.

— Mă ocup eu de asta, spuse Nadja.

— Uneori e important să nu te grăbești, spuse Bäckström, oftând ca să-și sublinieze ideea. Și e puțin probabil ca cineva precum García Gomez să fugă de noi. Scoateți tot ce avem despre el, ca să avem despre ce discuta atunci când îl închidem. Apropo, are cumva un Merțan argintiu?

— Niet, spuse Nadja zâmbind. Asta înseamnă „nu" în rusă, dacă nu știați cumva – da, am verificat deja asta. Nu are, și nici bunul lui prieten Fredrik Åkare. I-am căutat când am făcut prima verificare încrucișată a suspecților posibili cu lista cu mașini posibile. După cum sunt sigură că vă amintiți, Åkare a apărut devreme în anchetă, atunci când am discutat cu colegii de la muncă ai lui Eriksson și, doar ca să fim siguri, i-am verificat pe toți cei din jurul lui care erau în baza de date a serviciului de informații, și printre ei era și Angel García Gomez. În ce privește vehiculele, avem mai puțin de o sută de văzut și am trecut la verificări manuale. De asemenea, am început să examinăm finanțele lui Eriksson. Colegul nostru Bladh se ocupă de asta.

— Mai avem și altceva? întrebă Bäckström.

— Lucrurile se mișcă, spuse Annika Carlsson. Dacă mă întrebi pe mine, sunt destul de sigură că Fredrik Åkare și García Gomez știu despre ce e vorba. În ciuda așa-numitului alibi al lui García Gomez.

— Cu atât mai mult trebuie să găsim ceva cu care să-l atacăm, spuse Bäckström, deja nerăbdător să plece de acolo.

Abia aștepta să-și continue rutina lui obișnuită de vineri: un prânz revigorant, Miss Vineri, apoi un somn lung înainte să vină ora unei cine bune cu GeGurra. *Un sfârşit demn de o săptămână plină de muncă grea de poliție – practic, o lume mai bună*, se gândi el.

— Ce facem peste weekend? întrebă Carlsson.

— Ce vrei să spui? răspunse Bäckström. Eu o să lucrez.

Să ai la ce medita, se gândi el.

— Cu ședințele noastre, vreau să spun.

— Următoarea ședință e luni, spuse Bäckström. Dacă se întâmplă ceva, putem oricând să vorbim la telefon și să stabilim altceva.

— Luni, la ora 9? întrebă Annika. E bine așa?

— Sigur, spuse Bäckström dând din umeri. N-aș vrea să te împiedic eu să te trezești la miezul nopții. Însă aș vrea să rezolvăm un lucru acum. Martorul nostru, taximetristul. Aduceți-l la secție, puneți-l în fața unor fotografii și faceți în așa fel încât să-l identifice în sfârșit pe García Gomez.

— Ce te face să crezi că o să-l identifice? întrebă Annika Carlsson. Adică, am vorbit deja de patru ori cu el.

— Atunci faceți-l să se răzgândească, spuse Bäckström. N-ar trebui să fie prea greu, ținând cont de portretul-robot pe care ni l-a dat. Bărbatul pe care l-a văzut era, evident, García Gomez. Doar că nu îndrăznește să-l identifice, asta e tot.

— Aș mai putea să fac și altceva ca să ajut? întrebă Lisa Lamm.

— Ai putea să-l suni pe legistul acela și să-l întrebi ce naiba are impresia că face, spuse Bäckström.

— De fapt am făcut-o deja, răspunse Lisa Lamm. El și cu colegii lui încă se luptă cu problema asta. Însă raportul lui preliminar rămâne valabil, cel puțin deocamdată. Eriksson a murit ca rezultat al acțiunilor altei persoane, din cauza unei lovituri în partea din spate a capului și gâtului cu un obiect bont. Deoarece rănile sunt complexe, mai multe dintre ele fiind provocate la mai multe ore după producerea morții, a cerut și opinia altui coleg. Asta e versiunea scurtă. A promis că o să primim un raport definitiv după weekend. Așa că, practic, încă nu avem nicio știre de pe frontul ăsta.

— Bine, spuse Bäckström, privind în jurul mesei. Ei, ce mai așteptați? Apucați-vă de lucru!

Nemernici leneși și inutili ce sunteți, se gândi el.

68.

În timp ce Bäckström conducea ședința cu echipa lui de investigație, Dan Andersson era foarte ocupat cu îngrijorările lui. Mai întâi, condensase exuberanta relatare a lui Jenny Rogersson la jumătate de pagină de aspecte principale. Apoi meditase adânc, în timp ce compara portretul-robot al posibilului suspect cu fotografiile făcute de colega lui Kovac. Chiar dacă nu era un mare fan al portretelor-robot, fusese izbit de asemănarea evidentă și o sunase pe Kovac pe mobil ca s-o întrebe dacă avea timp să vină să vorbească cu el. Preferabil imediat.

— Vin acum, îi spuse Kovac. Partenerul meu și cu mine trebuie doar să facem schimb de mașini, apoi ajung la tine în jumătate de oră.

În timp ce aștepta, Dan Andersson o sună pe Jenny Rogersson, ca să vadă dacă apăruse ceva nou în timpul ședinței de dimineață a echipei de investigație.

— Dimineața asta am primit un răspuns de la Laboratorul Național de Criminalistică, spuse Rogersson. Despre ADN-ul din sângele găsit pe ușa terasei lui Eriksson, care s-a dovedit a aparține cuiva din baza noastră de date. Îl cheamă Angel García Gomez și ADN-ul îl pune clar în legătură cu casa lui Eriksson. Pot să trimit ce știm despre el. Primești totul în maximum o oră.

— Amabil din partea dumitale, spuse Dan Andersson. Abia aștept să-l citesc.

— Și, bineînțeles, mai există și toate complicațiile obișnuite.

— Te ascult, spuse el.

•

Un sfert de oră mai târziu, Dan Andersson puse capăt convorbirii cu Rogersson și, când să se apuce să noteze ce-i spusese ea, Kovac bătu la ușă. Kovac plecă iar după două minute, timp în care nu trebuise decât să arunce o privire rapidă la portretul-robot pe care i-l arătase Dan Andersson.

— Categoric, e García Gomez, confirmă Sandra Kovac. Care e problema?

— Ca de obicei, spuse Dan Andersson dând din umeri.

— Bine atunci, spuse Kovac. De obicei lucrurile se rezolvă.

— Să sperăm, spuse el zâmbind. Ei, mulțumesc că ai trecut pe-aici.

— Nicio problemă, spuse Kovac. Weekend plăcut!

•

În ultima variantă a memoriului, rezumatul lui Dan Andersson conținea patru puncte, iar el spera să reușească să se întâlnească cu Mattei înainte să apară încă ceva care să solicite rescrierea lui.

Duminică, 19 mai, avocatul Thomas Eriksson îl agresase pe baronul Hans Ulrik von Comer. Douăsprezece zile mai târziu, în jurul orei 10 a serii de vineri, 31 mai, Hans Ulrik von Comer se întâlnise cu García Gomez și Åkare la locuința lui de lângă Palatul Drottningholm. La două zile după asta, Eriksson fusese ucis în casa lui din Bromma. Existau probe care îl puneau pe García Gomez în legătură cu locul faptei, la doar câteva ore după comiterea crimei. În parte un martor, în parte cu ajutorul ADN-ului. Procurorul decisese să nu emită încă un mandat de reținere, din rațiuni obișnuite de anchetă, iar întrebarea cu care se confrunta Dan Andersson drept consecință firească a acestui lucru necesita o decizie sau cel puțin un răspuns, care depășea nivelul său de responsabilitate.

Apoi trimisese memoriul prin e-mail și solicitase încă 15 minute din prețiosul ei timp. Răspunsul veni la doar un minut după ce îl trimisese – „Poți veni acum. LM” –, iar peste cinci minute Dan Andersson stătea pe scaunul vizitatorilor din fața biroului foarte mare al lui Mattei.

69.

Imediat ce întâlnirea luase sfârșit, Bäckström dispăruse în camera lui. Era aproape amiază și era timpul să se ocupe de ultimele sarcini de lucru, înainte de a pleca din secția de poliție spre o existență mai civilizată.

Mai întâi, rearanjă teancul de hârtii de pe biroul lui. Apoi răsfiră ultimul mănunchi pe blatul din fața scaunului său. Bäckström dădu din cap, mulțumit de ceea ce făcuse. *Până și coloana a cincea*[11] *pe care ierarhia poliției a plasat-o cu certitudine în preajma mea are să înțeleagă că acest birou aparținea unui om foarte ocupat*, se gândi el exact în clipa în care auzi ciocănitul caracteristic la ușă care putea însemna un singur lucru.

— Te rog ia loc, Annika, spuse el.

Se prefăcea că citește niște hârtii, chiar dacă ea se așezase deja pe scaunul vizitatorilor.

— Ce pot să fac pentru tine? adăugă el, împingând hârtiile la o parte și dând din cap amabil spre ea.

— Martorul nostru, taximetristul, spuse Annika Carlsson.

— Ce-i cu el? spuse Bäckström.

— De două zile încercăm să luăm legătura cu el. N-am mai auzit nici pâs de la el, chiar dacă i-a promis lui Ek că vine pentru încă un interviu. Simt niște energii al dracu' de negative.

— Hai să le luăm pe rând, sugeră Bäckström.

•

În ultimele două zile, colegul lor Ek și alți membri ai echipei de intervievare încercaseră să-l contacteze pe Ara Dosti. Îl sunaseră pe mobil de mai bine de douăsprezece ori și lăsaseră același număr de mesaje fără să primească niciun fel de răspuns. Așa că luaseră legătura cu cei de la serviciul lui, care le spuseseră că în ziua aceea Dosti își luase liber pentru că era bolnav, dar că promisese să le spună dacă după weekend avea să se simtă mai bine. După ceea ce îi spusese angajatorului său, suferea de o răceală urâtă și, din grijă atât pentru sănătatea lui, cât și a clienților, decisese să stea acasă câteva zile.

— Și care e problema? spuse Bäckström, dând din umeri. Cel puțin pare că e în viață. Sau cel puțin era ieri.

S-ar putea chiar să fie adevărat, ținând cont de toți nemernicii care tușesc și strănută peste tot, periclitându-mi mie sănătatea, se gândi el.

— Problema e că eu am senzația că a întins-o, spuse Annika Carlsson, încruntându-se la el. L-am rugat pe Stigson și pe partenerul lui să-i facă o vizită la apartamentul lui din Kista. S-au dus acolo ieri-seară și au avut impresia că apartamentul e gol. La fel și când s-au dus acolo azi-dimineață. Nici urmă de Ara Dosti. Apartamentul lui era tăcut, nicio lumină aprinsă.

— Ceea ce nu exclude posibilitatea ca el să se fi dus să stea la draga și bătrâna lui mamă sau poate la prietena lui, până se face bine, insistă Bäckström.

— N-aș crede, spuse Annika Carlsson. Am vorbit deja cu draga și bătrâna lui mamă, care n-a mai primit nicio veste de la el de aproape o lună. Nici măcar n-a întrebat dacă există vreun motiv pentru care ar trebui să-și facă griji. Ara nu pare să aibă prietenă. Dar Stigson a vorbit cu unul dintre vecinii lui, care spune că l-a văzut ieri-dimineață. Se urca într-o mașină cu un bărbat de aceeași vârstă cu el, unul pe care vecinul nu l-a recunoscut. Apoi au plecat, iar micul nostru taximetrist avea două genți de voiaj la el, pe care le-a băgat în portbagajul mașinii. Nu părea să fie prea bolnav. Cel puțin din spusele vecinului. Însă acesta n-a luat numărul de înmatriculare al mașinii cu care a plecat Ara.

— O explicație posibilă e că a vorbit cu un ziar, a primit câteva mii pentru deranjul lui, și-a cumpărat bilet în ultima clipă și a plecat în clime mai calde până se liniștesc lucrurile, sugeră Bäckström.

Ceea ce ar explica de ce reporterul meu favorabil știa, în mod evident, că Angel García Gomez fusese la locul faptei, se gândi el. *Și de ce părea să nu știe nimic altceva.*

— Nu cred, spuse Annika Carlsson. Asasinarea lui Eriksson e peste tot pe prima pagină de o săptămână deja și dacă vreunul dintre nemernicii ăia ar ști despre García Gomez, ar fi publicat asta în clipa în care aflau.

— Posibil, spuse Bäckström. Perfect posibil. Dar poate că încă n-au ajuns atât de departe. Să verifice informația, vreau să spun. Sau au verificat-o și au găsit același alibi ca și noi. Faptul că García Gomez a luat parte la concursul de arte marțiale de duminică seară. Și le-a pierit entuziasmul.

— Înțeleg ce spui, Bäckström, răspunse Annika Carlsson. Problema mea e că am senzația că există o explicație diferită, care nu e la fel de plăcută.

— Anume care?

— Am vorbit și cu Taxi Stockholm, și cu proprietarul taxiului pe care îl conduce Ara. Am vorbit cu Taxi Stockholm ieri. Cu persoana noastră de contact de acolo, care a spus că a fost sunată cu câteva zile în urmă, ceea ce poate să fi fost marți, de unul dintre colegii noștri care voia numele persoanei

care conducea un taxi anume luni dimineața devreme. Și, din cine știe ce motiv, acel vehicul avea același număr de înmatriculare cu mașina pe care o conducea martorul nostru.

— Și ea ce a spus? întrebă Bäckström.

Asta nu e bine, se gândi el.

— Ea i-a trimis la compania care deține acel taxi, spuse Annika Carlsson. Tocmai am vorbit cu ei. Au fost sunați în legătură cu asta miercuri dimineață.

— Ei ce-au spus?

— Același lucru, și că i-au dat așa-numitului polițist numele și adresa șoferului.

— Polițistul ăsta are și un nume? întrebă Bäckström.

— Nu, spuse Annika Carlsson. Cel puțin nu unul pe care să și-l amintească cineva. Contactul nostru de la Taxi Stockholm e destul de sigur că nu și-a dat numele. Dar altfel, potrivit acestuia, vorbea așa cum vorbim noi de obicei.

— Bine, spuse Bäckström. Nu ar putea fi doar o încurcătură și unul dintre numeroșii noștri colegi să fi sunat într-adevăr? În confuzia generală de după știrea binecuvântată a brutalei dispariții a avocatului Eriksson?

— Nu, spuse Annika Carlsson. I-am întrebat pe toți. Toți scutură din cap. Oricum, de ce să fi făcut așa ceva? Ăsta e martorul care ne-a contactat pe noi din proprie inițiativă, la urma urmei, și a făcut asta luni după-amiaza. Ceea ce înseamnă că altcineva îl caută și, de data asta, am senzația că nu e doar cine știe ce jurnalist care amușină, dându-se drept polițist. Am impresia că de data asta e mult mai rău.

— García Gomez? sugeră Bäckström. Åkare?

— Bineînțeles, spuse Annika. Cred că e mai probabil. Dacă persoana care stătea în Merțan atunci când martorul nostru era să-l calce pe García Gomez a avut timp să bage faza mare în timp ce pornea, atunci probabil că a avut timp și să noteze numărul de înmatriculare al taxiului. Sau chiar numărul de pe acoperiș al taxiului. Care probabil că era aprins, dat fiind că era liber și căuta o nouă cursă.

— Trebuie să fi fost, spuse Bäckström.

Nu e bine. Nu e bine deloc, se gândi el. Nu că ar fi avut ceva de-a face cu el, ținând cont că în curând avea să ia un prânz bun și apoi să sărbătorească începutul weekendului în modul lui obișnuit. Imediat cum această lesbiană îl lăsa în pace, putea să se furișeze afară.

— Atunci ce facem? spuse Annika Carlsson.

— Ce facem de obicei, spuse Bäckström. Vorbim cu procurorul, ca să-l putem aduce la secție pe micul nostru martor. Organizăm o căutare a lui, bineînțeles, și îl arestăm pe micul nenorocit, preferabil imediat. Trebuie să fie adus pentru

interogare, fără avertizare prealabilă, cu cât mai repede, cu atât mai bine. Spune la supraveghere să verifice adresa lui cunoscută și să-i urmărească atent și pe cei doi suspecți ai noștri, și pe asociații lor. Să ne asigurăm că nu ia ceva mai rău decât o răceală. Dacă situația se încinge, putem oricând să-i aducem la secție pe Åkare și García Gomez.

— Exact asta voiam să sugerez, spuse Annika Carlsson, acum considerabil mai bine dispusă.

— Acum va trebui să mă scuzi, dar trebuie să mă reped la o întâlnire de la Consiliul Național al Poliției, spuse Bäckström aruncând o privire spre ceas și scuturând din cap, ca să sublinieze ideea.

70.

Mă întreb cum e să trăiești cu ea? se gândi inspectorul-șef Dan Andersson, iar femeia la care se gândea el stătea la doar câțiva metri distanță, de cealaltă parte a biroului ei mare. Lisa Mattei nu era genul după care el sau oricare alt bărbat să se întoarcă să se uite dacă trecea pe lângă ei pe stradă, dar în situația în care se găsea el acum era mai tangibilă decât oricare femeie pe care o cunoscuse vreodată.

O blondă cu ten palid, slabă, în formă perfectă, îmbrăcată cu grijă până la cele mai mici detalii, de acea vârstă indefinibilă dintre 30 și 40 de ani. Și mai erau și ochii ei albaștri care exprimau interes și chiar curiozitate – concentrați într-un mod care îți spunea că ea ți-a pătruns în minte din clipa în care s-a uitat la tine și că, dacă avea să te lase și pe tine să intri în mintea ei, chiar și pentru un foarte scurt moment, asta era doar decizia ei.

— Mulțumesc pentru rezumatul pe care mi l-ai trimis, spuse Lisa Mattei. L-am citit cu mare interes. Mai ales ultima versiune.

Ceea ce ai făcut, evident, în cele două minute cât mi-a luat să merg de la biroul meu la al tău, se gândi Dan Andersson, dar, pentru că ea era așa cum era, se mulțumi să dea din cap.

— Aproape toate infracțiunile implică o formă de activitate marginală, în sens uman și moral. Încălcăm regulile sau le forțăm limitele cu intenția de a obține un avantaj și, în cele mai simple cazuri, asta implică bani, sex sau putere. Dar în cazul tău, Dan, cred că e puțin mai complicat decât atât.

Lisa Mattei îi zâmbi după această declarație.

— Am impresia că ai venit aici mai ales ca să-ți domolești anxietatea. Indiferent de faptul că motivațiile tale sunt atât onorabile, cât și umane.

— Va trebui să mă ierți, șefa, dar nu prea înțeleg, spuse Dan Andersson.

Ce vrea să spună? se gândi el.

— Dacă pornim de la aspectul pur factual, e vorba de o conexiune probabilă între von Comer și doi indivizi despre care putem considera, cu temeiuri relativ bune, că sunt implicați în asasinarea unui avocat binecunoscut. Deocamdată, prefer să nu iau în seamă așa-zisul alibi al lui García Gomez. Nici el, nici Fredrik Åkare nu sunt niște oameni deosebit de plăcuți și eu sunt sigură că tu ai în vedere probabilitatea ca ei să fi comis și alte infracțiuni foarte mari – și la fel și eu. Ceea ce mă preocupă pe mine, în termeni pur concreți, este faptul că

polițiștii din Solna nu cunosc legătura dintre von Comer și ceilalți doi și, din cauză că tu ești, trup și suflet, un ofițer de poliție onorabil, de modă veche, ți-ar plăcea să-i ajuți să-și rezolve crima, dar și să elimine potențialul unor alte incidente regretabile. Din acest motiv, tu vrei ca eu să fiu de acord să contactăm Poliția din Solna și să le spunem ce știm și, până la acest punct, înțeleg perfect modul tău de a gândi. E deopotrivă uman, empatic și perfect corect, într-un sens pur profesional. Din nefericire, aici există o problemă, chiar dacă nu luăm în seamă faptul că am încălca codul nostru operațional dacă le-am spune ce știm. Nu, de fapt problema e una diferită.

— Faptul că în prezent noi nu știm cu un oarecare grad de certitudine că von Comer a fost implicat în asasinarea lui Eriksson, spuse Dan Andersson. În privința asta sunt complet de acord cu tine, șefa.

— Și nu uita că asasinarea avocatului nu e de fapt treaba noastră. Cu toate acestea, hai să vedem care ar fi costul dacă am forța propriile noastre reguli și le-am spune colegilor din Solna despre legătura dintre von Comer și Åkare și García Gomez, și apoi, privind retrospectiv, ne-am da seama că noi ne-am înșelat.

Mattei continua să aibă același zâmbet prietenos.

— Da, aș îndrăzni să spun că riscul scurgerii de informații către media este, în acest caz particular, oarecum mai mare ca de obicei, spuse Dan Andersson.

— Ținând cont de faptul că Evert Bäckström conduce ancheta, ar fi, fără îndoială, doar o chestiune de ore până ca ziarele de seară să declare că poliția l-a arestat, citez, „pe cel mai bun prieten al regelui”, am încheiat citatul, pentru că acesta, citez, „l-a asasinat pe cel mai celebru avocat gangster din Suedia”, am încheiat citatul. Sau, ca să luăm o variantă ceva mai moderată din organul nostru de presă, *Svenska Dagbladet* „Prieten apropiat al regelui, suspectat de implicare în asasinarea unui avocat celebru”.

Lisa Mattei încheie făcând semnul ghilimelelor cu amândouă mâinile.

— Ceea ce ar fi cea mai proastă variantă posibilă, spuse Dan Andersson. Înțeleg exact ce vrei să spui, șefa.

Puțin prea sinistru pentru gustul meu, în ciuda zâmbetului și a atitudinii blânde, se gândi el. Cum putea cineva s-o mintă pe Lisa Mattei, când ea era deja în capul tău?

— Din nefericire, e doar a doua cea mai rea, spuse Mattei, scuturând din cap. Dacă tu ai dreptate și von Comer a fost implicat în asasinarea lui Eriksson, și noi îi ajutăm s-o soluționeze, atunci foarte probabil o să fim obligați să le spunem mai-marilor noștri politici că e timpul să înceapă să se

gândească la schimbarea Constituției și abolirea monarhiei. Ținând cont care e misiunea noastră, s-ar putea ca asta să nu fie o evoluție prea fericită.

— Nu, spuse Dan Andersson.

Nu contrazici pe cineva care îți ține o lamă la limbă. Chiar dacă pare inofensivă, se gândi el.

— Și atunci ce facem, Dan? îl întrebă Mattei, privindu-l ciudat.

— Dacă ar fi să sugerez ceva, eu zic să ne vedem de treburile noastre obișnuite, răspunse el.

Chiar îi face plăcere, practic îi scânteiază ochii, se gândi el.

— Atunci tu și cu mine suntem perfect de acord, declară Lisa Mattei. Ne vedem de treburile noastre obișnuite. Pentru informarea ta, și strict doar a ta, pot să-ți spun că m-am ocupat deja de aspectele pur practice.

71.

După ședința de vineri a echipei de investigație, detectivii inspectori Jan Stigson și Felicia Pettersson își întinseseră antenele și se duseseră să discute cu contactele lor obișnuite din zonă. Toți informatorii lor fuseseră încurajator de unanimi. Potrivit bursei zvonurilor, Hells Angels din Solna fuseseră cei care făcuseră în așa fel încât avocatul Thomas Eriksson să scape de povara vieții. Răzbunare pentru unele nedreptăți anterioare, era foarte simplu, și, ținând cont de identitatea victimei, nu era sfârșitul lumii. Diverse variante ale aceleiași povești, dar nimeni nu putea să ofere date clare. Singurul avantaj al acestui fapt era că putuseră să nu desfacă prea larg baierele pungii cu bani pentru plata informatorilor poliției.

— Åkare a fost și cu amicul lui. Toată lumea știe asta…

— Băieții ăia de la Hells Angels sunt în spatele chestiei… Åkare și cu chilianul ăla nebun care se ocupă de luptele de câini de la Rinkeby…

— Bogdan și Janko l-au aranjat pe Eriksson. La ordinul lui Åkare…

— Asta mocnea încă de la jaful camionetei blindate din Bromma de acum câțiva ani. E opera Hells Angels. Am auzit că Grislund conducea mașina, și când au plecat au luat cu ei niște lucruri…

— Nu știu cine a făcut treaba asta, doar că Åkare e în spatele ei. Urmărea să se răzbune pe Eriksson de ani de zile…

Și tot așa, la nesfârșit…

•

— Dacă ar fi după votul golanilor, era rezolvat deja, oftă Stigson, după ce îl dădu afară de pe bancheta din spatele mașinii pe al cincilea turnător.

— Și acum ce facem? întrebă Felicia. Punem punct aici sau ce?

— Mie mi-ar prinde bine ceva de băut, spuse Stigson.

— Bine, spuse Felicia cu un zâmbet. Eu mă întorc la muncă și scriu rapoartele. Dat fiind că nu beau.

— Excelent, pare corect, o aprobă Stigson.

Felicia asta e în regulă, se gândi el.

•

Peste 15 minute, Stigson stătea la coadă la magazinul de băutură de stat, Systembolaget, din centrul comercial din Solna. Nimic excesiv, șase cutii de bere și o sticlă de whisky de un sfert, dar în absența vreunui motiv de sărbătoare părea potrivit. Dar, dacă ar fi existat dreptate pe lume, el și cu

partenera lui s-ar fi aflat chiar acum într-un avion spre Spania, pentru îndelung plănuita lor vacanță. Asta dacă lucrurile ar fi ieșit altfel și făptașul lor încă necunoscut nu l-ar fi omorât în bătaie pe Eriksson. În loc de asta, prietena lui plecase cu una dintre prietenele ei, în dimineața aia la prima oră. Și în seara dinainte se certaseră. Dintr-una în alta ajunseseră să se certe, și niciunul din ei nu știa când să se oprească.

Să-i ia dracu' pe toți! se gândi Stigson. Cei la care se gândea erau, în ordinea priorității, Eriksson, care ar fi putut să aleagă un moment mai bun pentru plecarea lui subită, Toivonen, care stabilise turele detectivilor, și șeful lui, acel nemernic mic și gras de Bäckström, care în general era destul de imposibil și care probabil că în ultimele câteva ore stătuse la crâșmă, pregătindu-se pentru weekend și lăsându-i pe Stigson și pe ceilalți să muncească pe rupte.

— Cum merge, băiete? spuse cineva din spatele lui, punându-i o mână mare pe umăr. Pari puțin cam trist.

În spatele lui, la coadă, era Roly Stålhammar. Fost polițist și o legendă în rândul poliției și al golanilor deopotrivă.

— Stolly, spuse Stigson. Ce mai faci? Mă bucur să te văd, apropo.

Trebuie să aibă peste 70 de ani, doi metri înălțime, 120 de kile de mușchi și oase, păr negru ca tăciunele, se gândi Stigson. *Atenție, părul ăla trebuie să fie vopsit.*

— Să cumperi de băut vinerea, spuse Roly Stålhammar, dând din umerii lui lați. Ăsta e cel mai bun loc în care poți să întâlnești polițiști zilele ăstea, și de-ăia care au plecat deja din poliție, și ca tine. Încă te mai agiți de parcă ai avea furnici în pantaloni. Cum merge cu Eriksson, apropo?

— Dacă nu ești ocupat, ți-aș putea povesti la o bere, sugeră Stigson.

Dacă a auzit cineva ceva, ăla trebuie să fie Roly, se gândi el.

•

Peste 10 minute stăteau într-un restaurant chinezesc din centrul comercial din Solna. Mai mult sau mai puțin aceeași bere ca și în crâșma de cartier de lângă Systembolaget, dar la ora asta era gol, ceea ce te îndemna să-l alegi dacă voiai să discuți confidențial.

— Îmi amintesc de ultimul meu caz de crimă, înainte să mă demobilizez și să-mi predau insigna și arma, spuse Roly.

În clipa în care se așezase la masă, își comandase o bere mare și un whisky mic pe lângă ea.

— Era un poponar din Södermalm. Trebuie să fi fost acum peste zece ani. Urâtă treabă.

Stålhammar se cutremură și zâmbi strâmb. Apoi dădu din cap și ridică paharul.

— Noroc! spuse Stigson.

Era evident că i se adusese și lui un whisky, cine știe de ce.

— N-am reușit niciodată să-i dăm de capăt, spuse Roly Stålhammar.

Apoi oftă și înghiți whisky-ul, iar după el câteva guri mari de bere.

— Nu că ar fi existat vreo șansă ca asta să se întâmple, cu nemernicul ăla mic și gras de Evert Bäckström la conducerea anchetei.

— I-a mers destul de bine aici, în Solna, spuse Stigson. Foarte bine.

Nu cred că a făcut-o de oaie cu vreo crimă de când am venit eu. Și încă e șeful meu, se gândi el.

— Bun, înțeleg ce spui. Îmi amintesc când mi-a tras-o, atunci când i-a intrat în cap că eu l-am omorât pe Kalle Danielsson, cel mai bun prieten al meu. Omul ăla e incalificabil.

— Da, dar până la urmă s-a rezolvat. Și Bäckström a soluționat cazul.

— Bine, poate că da. Ce vreau să spun e că probabil ar trebui să te gândești bine înainte să lași pe cineva precum Evert Bäckström să ancheteze omorârea unui poponar. Știi ce părere are el despre poponari? Iar Eriksson, hai să fim serioși. Spune-mi dacă greșesc cumva, dar nu Eriksson a fost cel care l-a apărat pe acel cămilar mic Afsan Ibrahim când a fost acuzat de tentativă de omor asupra lui Bäckström? Toată porcăria aia care a ieșit la iveală la tribunal despre faptul că Evert lua mită de la fratele mai mare al lui Afsan, Farshad. Nici nu se pune problema ca Bäckström să uite așa ceva. Cum a rămas cu vechile reguli despre subiectivism și șovinism?

— Și atunci tu ce crezi? întrebă Stigson. Cine l-a aranjat pe Eriksson?

Stigson simțea o puternică dorință de a schimba subiectul.

— Dacă discuți cu golanii din zonă, cam toți par să fie de acord pe tema asta, spuse Roly Stålhammar zâmbind, ridicând paharul de bere gol și arătându-i-l chelnerului. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că e o tâmpenie absolută.

— Ce vrei să spui?

— Ideea că Fredrik și Angel au făcut-o, explică Roly Stålhammar. Oricum, tu știi asta la fel de bine ca mine, pentru că García Gomez lupta la Globe atunci când Eriksson a fost omorât.

— Deci știai. Doar de curiozitate: de unde știai?

— Un polițist rămâne polițist mereu, spuse Stålhammar dând sugestiv din umeri. Dar mă tem că am uitat care dintre colegii tăi mi-a spus.

Stålhammar ridică paharul plin care tocmai sosise.

— Dumnezeule, când stai așa și vorbești întruna ți se usucă groaznic gâtul!

— Noroc! spuse Stigson.

Un polițist rămâne polițist mereu. Probabil că doar asta e, se gândi el.

— Nu, spuse Roly Stålhammar energic, imediat după ce puse paharul jos. Dacă te interesează ce cred eu, aș zice că e mai bine să uiți de Åkare și García Gomez și toți asociații lor. Nu pentru că le-ar lipsi ambiția de a se descotorosi de Eriksson. Nu asta vreau să spun.

— Dar ce vrei să spui?

— Nici nu se pune problema ca ei să se ducă acasă la el și să-l omoare în bătaie acolo unde locuiește. Poți să uiți de asta. Casa aia e o fortăreață. Camere și alarme peste tot. Åkare nu e prost, cel puțin nu în sensul ăsta. Dacă-l voia pe Eriksson mort, asta s-ar fi întâmplat acum ani de zile.

— Din câte știm, Åkare nu are alibi pentru momentul crimei, spuse Stigson.

Bine că Bäckström nu te poate auzi, se gândi el.

— Dacă nu era la Globe să-l vadă pe García Gomez, probabil era acasă cu prietena lui, spuse Roly dând din umeri. Are o slăbiciune pentru fete, dragul de Åkare. Se zice că le îndrăgește la fel de mult cât, evident, îl îndrăgesc și ele.

— Cei de la Infracțiuni Regionale cred că se descurcă cu asta. Ei zic că n-a vizitat-o pe niciuna dintre femeile lui. Cel puțin nu în seara aia.

— De unde dracu' știu ei asta? pufni Roly. Din ce am auzit eu, are una nouă. O daneză, a cunoscut-o prin colegii lui danezi. Asta e tot.

— Și cum o cheamă? Pe prietena asta nouă? Daneza?

— Habar n-am, spuse Roly scuturând din cap. Știi asta foarte bine, Janne. Un bărbat adevărat nu discută despre lucrurile astea. Nu discuți niciodată despre o femeie cu care ești împreună.

— Bine. Las-o pe ea. Cine a fost atunci? Cine a făcut-o, adică?

— O întrebare greșită, replică Roly. Cine n-a făcut-o? Cine nu avea un motiv să-l omoare pe acel căcat mic de Eriksson? Trebuie să fie o grămadă. Vecini, foste amante, foști prieteni, clienți, victime și mai multe sute de infractori pe care i-a supărat de-a lungul anilor. Eriksson era un gangster. Doar un gangster cu diplomă în drept.

— Mai vrei una, Roly? spuse Stigson ca să-i abată atenția, făcând semn din cap spre paharul aproape gol al lui Stålhammar.

— Nu, mersi, spuse Roly scuturând din cap. E timpul s-o iau din loc. Trebuie să mănânc ceva mai târziu cu un vechi prieten. Tu mai vrei ceva? Un ultim pahar? Asta dacă mergi acasă, adică.

— Nu, spuse Stigson. Ajunge cu berea. Stai să plătesc ăstea.

— Las-o baltă, spuse Roly. Sunt din partea casei.

Roly făcu semn din cap chelneriței lor, care zâmbi și făcu la fel.

— Din partea casei? De ce?

— Am venit aici alaltăieri, după meciul de la stadion. Cel în care AIK i-a făcut praf pe IFK Gothenburg. Din păcate, câțiva nenorociți tembeli s-au rătăcit la întoarcerea în Gothenburg și se luau de angajați când am venit eu aici să mai beau o ultimă bere înainte de culcare.

— Ah, înțeleg, spuse Stigson, dând din cap spre polițistul legendar aflat de cealaltă parte a mesei.

Trebuie să fie trecut de 70 de ani.

— Așa că au ajuns afară, trântiți în fund, spuse Roly. Proprietarul îmi dă o bere pentru fiecare pe care l-am dat afară. Valabil o săptămână. Nu sunt ca Bäckström, dacă la asta te gândești. Fără mită, fără reduceri pentru polițiști. Dar nu am probleme să fiu plătit pentru o treabă bine făcută.

— În acest caz, mersi, spuse Stigson.

Nu, nu prea semeni cu el, se gândi el. Cu siguranță avea să-i spună altcineva că găsiseră sângele lui García Gomez pe ușa terasei lui Eriksson. Un polițist rămâne polițist mereu.

72.

Vineri, în sfârșit!

Mai întâi, un prânz îndelungat în unul dintre locurile lui preferate, barul de tapas de pe Fleminggatan, care era la doar câteva cvartale de următoarea oprire de pe itinerarul lui.

Bäckström comandă o selecție generoasă de delicatese asortate – șuncă, cârnați, chiftele, crustacee, brânză, mici omlete și diverse bunătăți prăjite – pe care le udă cu bere spaniolă și câteva votci sănătoase, chiar dacă proprietarul, pe care îl știa bine de la vizitele anterioare, încercase să-l facă să bea un pahar de sherry sec.

— Nu beau chestia asta, spuse Bäckström, scuturând din cap. Dar dacă vrei să-mi oferi încă o votcă, ești binevenit.

— Trebuie neapărat să încerci sherry-ul sec, domnule inspector-șef, spuse proprietarul barului, scuturând trist din cap. Noi, spaniolii, așa obișnuim când mâncăm tapas.

— Probabil de asta e o diferență așa de mare între spaniolii adevărați și cei falși, spuse Bäckström cu un zâmbet voios.

Nemernicul ăsta arată ca un câine andaluz trist după ce a plouat, se gândi el. *Și, oricum, ce are să adopți tradițiile noii tale patrii*? *Altfel, n-ai decât să te muți înapoi.*

După masă, soarele începu să strălucească iar și Bäckström ieși și își bău cafeaua și coniacul spaniol în timp ce își punea ochelarii de soare de supraveghere și își stârnea apetitul înaintea vizitei iminente la Miss Vineri.

•

Se duse acolo mergând agale pe jos și, odată așezat pe masa de masaj lată, din piele, își modifică programul obișnuit și îl execută în ordine inversă. *Probabil era rezultatul acelei mâncări condimentate și al acelor sosuri iuți*, se gândi Bäckström în timp ce decidea să înceapă cu o călărire a salamului, lăsând-o pe Miss Vineri să încheie prin înmuierea mușchilor și articulațiilor lui. Spre sfârșitul călăritului, Miss Vineri începuse să murmure neinteligibil cu ochii închiși, iar când veni momentul ea își arătă albul ochilor și țipă tare. Tot în poloneză, care era o aiureală totală pentru un suedez adevărat ca el.

De fapt ea ar trebui să mă plătească pe mine, dacă ținem cont de toate zgomotele pe care trebuie să le suport, se gândi el în timp ce își băga agrafa pentru bani înapoi în buzunar și ieșea în stradă ca să se ducă acasă și să se apuce de a treia parte a programului său strâns…

Se trezi după un somn de trei ore. Proaspăt ca o margaretă, cu mintea limpede precum cristalul. Apoi petrecu o oră la duș, ungându-se cu poțiuni aromate, și încheie îmbrăcându-se cu cea mai mare grijă.

Verifică rezultatul final în oglinda din hol, dădu din cap aprobator în fața a ceea ce vedea, chemă un taxi, bău o gură de ceva ca să se monteze – fără să-și mai bată capul cu bomboane pentru gât – și porni spre restaurant, ca să ia cina cu vechea lui cunoștință GeGurra. Când ceasul bătu ora opt, Bäckström intră în holul de la Operakällaren, fără îndoială cel mai ilustru restaurant din Suedia.

Nimic exagerat, se gândi el. Doar o cină obișnuită, simplă, cu trei feluri. În timp ce toți colegii lui neghiobi și sărmani stăteau în fața televizorului cu soțiile lor nefericite, copiii cretini, cutii de pizza, pufuleți și bere trezită.

IV

Adevărata poveste a nasului lui Pinocchio

Partea I

73.

Atunci când el intră în încăpere, GeGurra era deja așezat și îl aștepta. Elegant ca întotdeauna, de la pantofii negri și strălucitori pe care îi puteai folosi ca oglindă și costumul de mătase albastru-închis la cămașa ștearsă, crem, pe care o purta deschisă la gât, poate ca omagiu adus verii care părea să fi sosit în sfârșit după o iarnă lungă și o primăvară răcoroasă. Efectul era perfect, de aristocrat spaniol din altă epocă, de la pantofi la profilul bronzat și sculptural și părul alb și des care îi încununa capul.

GeGurra adusese cu el și vechea lui servietă-diplomat. Putea fi un obiect subțire și uzat de piele, dar în același timp era un semn sigur că la orizont se întrezărea o afacere bună. Bäckström știa asta din experiența lui anterioară. Așa cum știa și că, dacă lucrurile erau suficient de urgente, servieta lui GeGurra era îndeajuns de încăpătoare ca să conțină un plic mare și cafeniu, imediat ce dădeau mâna și cădeau de acord asupra detaliilor practice.

În ciuda înfățișării lui, de asemenea, impecabile, Bäckström simțea întotdeauna un junghi de invidie atunci când îl vedea pe GeGurra. *Nu seamănă deloc cu un țigan obișnuit*, se gândi el. Cine ar fi crezut că crescuse într-o caravană plină cu ceilalți dansatori populari din imensa lui familie, călătorind prin țară în frumoșii ani ’50, furând găini, cositorind tigăi de alamă și – pe deasupra – mai jefuind și câte un pensionar?

— Ce încântare să te văd, Bäckström. Ce încântare!

GeGurra strânse mâna dreaptă a lui Bäckström cu ambele lui mâini.

— Și eu mă bucur să te văd, mormăi Bäckström.

Să nu uit să-mi număr degetele după asta, se gândi el.

•••

GeGurra începu întâlnirea oferindu-i o surpriză lui Bäckström. În loc să intre în restaurantul mare și să se așeze la masa lor izolată obișnuită, luară liftul un etaj și trecură drept prin impunătoarea Operă. La capătul coridorului, GeGurra se opri și formă un cod pe broasca ușii groase de stejar, care se deschise imediat cu un clinchet discret.

În cinstea acelei ocazii, deoarece trecuse vreme îndelungată de când se întâlniseră ultima dată și ținând cont de toate lucrurile importante pe care urmau să le discute, GeGurra făcuse în așa fel încât să poată mânca, bea și socializa în liniște.

— Ăsta e restaurantul meu privat, gestionat de Operakällaren, explică el, făcându-i semn lui Bäckström să intre. Există doar un număr foarte select de membri, iar în seara asta vom fi doar noi doi.

Nu e deloc genul de restaurant în care să dai peste Carlsson, Toivonen sau oricare dintre colegii mei amărâți, se gândi Bäckström imediat ce se așeză la masa de la fereastră pentru două persoane, deja așternută cu față de masă albă de in, șervete împăturite somptuos, tacâmuri de argint și o gamă amplă de pahare scânteietoare de cristal. *Nici măcar Caijsa cu șobolanul, chiar dacă este șefa poliției districtului, nu ar fi fost lăsată să pătrundă în această mică ascunzătoare*, se gândi el.

Personalul părea și el să fie bine pregătit. Fără măcar să ceară, li se aduseseră băuturile preferate. O bere cehească și o votcă rusească demnă de un inspector-șef adevărat și un Martini sec mare, cu o farfurioară de măsline, pentru mai rafinata lui gazdă.

— Noroc, Bäckström! spuse GeGurra ridicând paharul. Ceva îmi spune că o să fie o seară deosebit de plăcută.

— Noroc și ție! spuse Bäckström.

Dădu din cap, își arcui gâtul și înghiți jumătate de pahar cu o mișcare lină.

— În ce privește mâncarea, nu cred că ai de ce să-ți faci griji, spuse GeGurra punând paharul jos după o gură precaută. Mi-am luat permisiunea de a comanda eu. Mai întâi niște antreuri suedeze, drept omagiu simplu și preliminar adus verii noastre suedeze – hering, caviar de coregon, țipar afumat, salată de creveți Skagen, unt, brânză, pâine și cartofiori noi, proaspăt scoși din pământul bogat din Skåne. Știi, ce se obișnuiește. E adevărat că am schimbat pateul de ficat suedez cu foie gras francez, dar nu cred că vei avea vreun motiv să fii dezamăgit. După asta, vom mânca file de vită la grătar, iar ca desert voiam să sugerez acel mereng pe care știu că îl îndrăgești foarte mult.

— Sună bine, spuse Bäckström.

Nimic exagerat. Nu în aceste vremuri grele, când jumătate din Europa e în pragul foametei, se gândi el.

— Sper că n-o să te simți ofensat dacă încep cu o mică întrebare, spuse GeGurra lăsându-se pe spătarul scaunului și zâmbindu-i, în timp ce învârtea paharul între degetele cu manichiura perfectă. Cum am spus la telefon, am fost plecat o vreme în străinătate cu afaceri, dar când m-am uitat pe internet să văd ce se întâmplă în țară, am văzut știrea că avocatul Eriksson pare să fi fost omorât și că dragul meu prieten… în acel mod obișnuit și demn de respect care a devenit semnul tău

distinctiv în poliția suedeză… a primit sarcina de a conduce căutarea făptașului.

— Da, spuse Bäckström dând din cap. Așa e.

— În acest caz, cred că aș putea, măcar o dată, să te ajut eu pe tine, drag prieten, aducând o măruntă contribuție la imensul efort al anchetei.

— Sună bine, spuse Bäckström.

Chiar dacă nemernicul ăsta vorbește de parcă ar avea un trandafir roșu înfipt în cur, se gândi el.

74.

O măruntă contribuție la imensul efort al anchetei și, înainte ca Bäckström să se lase pe spătar ca să-l asculte pe GeGurra, admirabilul lor șef de sală se folosi de acea ocazie pentru a le umple iar paharele. *Și mai e și tăcut*, se gândi Bäckström. Apărea și îți umplea paharul fără să spună o vorbă, și fără ca tu să trebuiască să bați în pahar ca să-i atragi atenția.

Vineri, 17 mai, cu aproximativ două săptămâni înainte să fie ucis, Thomas Eriksson îl sunase pe GeGurra și îl rugase să se întâlnească cu el ca să-l ajute să evalueze o mică colecție de artă pe care unul dintre clienții lui i-o dăduse s-o vândă. Deoarece GeGurra trebuia să plece la Londra în seara aceea, se întâlniseră în biroul lui din Gamla stan în aceeași după-amiază.

— Era extrem de insistent, explică GeGurra. Aveam mai multe lucruri de făcut înainte de călătoria mea, dar când a auzit că urma să fiu plecat timp de aproape trei săptămâni, a vrut să ne întâlnim înainte de plecarea mea, cu orice preț. Pentru că era atât de insistent, am cedat. A apărut în după-amiaza aia la biroul meu.

— Îl cunoșteai deja, spuse Bäckström, mai mult ca enunțare a unui fapt decât ca întrebare.

— Nu personal, spuse GeGurra, scuturând din cap. M-am întâlnit cu el în legătură cu un proces, cu mai mulți ani în urmă. Eu fusesem chemat ca expert. De către procuror, dacă te întrebai cumva. Procesul se referea la o mare fraudă cu artă, iar Eriksson îl apăra pe principalul suspect. Tablouri false, care ar fi trebuit să fie de Matisse și Chagall, litografii, o captură pe cinste.

GeGurra oftă, scuturând trist din cap.

— O colecție mică, douăzeci de obiecte în total, majoritatea tablouri. Toate rusești, articole care datau de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX. În total erau cincisprezece tablouri, toate așa-numite imagini iconografice.

— Imagini iconografice, repetă Bäckström.

— Da, sau icoane, cum li se mai spune. Presupun că ți-e cunoscut termenul?

— Da, bineînțeles, spuse Bäckström, care în copilărie participase la școala de duminică. Sunt tablourile alea cu sfinți creștini? Îngeri, profeți și alte personaje sfinte din istoria noastră biblică?

— Din Biserica Ortodoxă, clarifică GeGurra dând din cap. Într-un sens pur descriptiv, s-ar putea spune că sunt ilustrări ale Bibliei și ale altor texte religioase, dar, de asemenea, ele fac

parte din mesajul sfânt, nu în ultimul rând ca modalitate de transmitere și exprimare a lui și, adesea, așa cum spuneai, sunt portrete ale unor oameni care au fost importanți în istoria Bisericii Creștine.

— Da, înțeleg ce vrei să spui, minți Bäckström, dând din cap evlavios, în timp ce își freca puntea nasului.

— Tradiția pictării icoanelor datează din secolul al VI-lea e.n. și, în cei aproape 1 500 de ani care au trecut de-atunci, trebuie să existe zeci de milioane de icoane pictate, continuă GeGurra. De-a lungul istoriei, ele au fost o caracteristică a aproape tuturor caselor ortodoxe, una sau mai multe, presupunând desigur că oamenii aveau mijloacele necesare pentru a cumpăra o icoană pe care să o pună în casă.

— Sunt niște obiecte scumpe, fu de acord Bäckström, luând o gură întăritoare din votca excelentă. Mai ales icoanele rusești, dacă am înțeles eu corect.

— Nu, nicidecum, spuse GeGurra scuturând din cap. E mai degrabă o artă populară religioasă, adesea de calitate mediocră sau aproape fără valoare. Există o grămadă și piața e plină de reproduceri moderne. Poți să cumperi o icoană rusească obișnuită cu aproximativ o mie de coroane, iar dacă intri într-un magazin de vechituri din Sankt Petersburg, de obicei găsești teancuri întregi.

— Dar de ce a vrut ca tu să le evaluezi? spuse Bäckström. Am impresia că abia dacă merita efortul să le aducă până la biroul tău.

— Nu le-a adus, spuse GeGurra zâmbind ușor. A adus fotografii cu obiectele la care voia să mă uit. Fotografii care fuseseră făcute în legătură cu o evaluare anterioară, suficient de bune ca eu să pot face o estimare preliminară. Ce mi-a arătat el nu era deloc o colecție rea. Valoarea diverselor obiecte era peste media pentru icoanele obișnuite, chiar dacă acum piața de artă rusească a explodat.

— Cam despre ce sumă e vorba? spuse Bäckström.

— Păi erau cincisprezece icoane în total, toate tablouri cu sfinți. Pe paisprezece dintre ele le-am evaluat între cincizeci și două sute de mii de coroane suedeze. Fiecare, vreau să spun, ceea ce e destul de bine pentru o icoană obișnuită. O medie în jur de o sută de mii pe tablou.

— Și al cinșpelea? spuse Bäckström, care, dintr-un motiv sau altul, simțea cum i se umplea gura de salivă.

— Acela valora la fel de mult ca toate celelalte împreună, deși nu era o icoană reală, cât mai degrabă o modalitate prin care artistul îl ridiculiza pe socrul său. Artistul se numea Alexander Versjagin, născut în 1875. Era un tânăr radical, de fapt un amator de scandal deloc interesat de pictura religioasă.

A fost un peisagist care a pictat la sfârșitul secolului al XIX-lea. A murit de Anul Nou, în 1900. La 25 de ani, cu alte cuvinte.

— De ce a murit? întrebă Bäckström, intrigat.

— A murit de marea boală rusească, spuse GeGurra zâmbind blajin. Alcool, practic.

— O poveste tristă, spuse Bäckström. Din ce spui, pare că tânărul avea speranțe îndreptățite.

— În ciuda tinereții, Versjagin era un artist extrem de talentat. Astăzi, lucrările lui – acum mă refer la peisaje – se vând cu sume între cinci și douăzeci de milioane. Din păcate, nu a lăsat în urma lui foarte multe tablouri. Sunt doar aproximativ douăzeci despre care se știe că sunt ale lui – care ar fi putut să fie, pentru că Versjagin era mare pungaș. Bea ca un muncitor necalificat și îl ura pe socru-său. Socrul lui era un bogătaș de origine germană, agent naval în Sankt Petersburg. Era, de asemenea, un om bun și profund religios, care, după multe deliberări, și-a abandonat credința luterană și s-a convertit la Biserica Ortodoxă Rusă. Și socrul lui a fost cel care s-a îngrijit ca Versjagin și familia lui să aibă o casă, mâncare, haine și tot ce mai aveau nevoie. În timp ce Versjagin, în schimb, se dedica băuturii și ducea o viață desfrânată, își înșela tânăra soție și își neglija copiii mici, iar din când în când picta un tablou excelent.

— Așa e lumea asta, nerecunoscătoare, spuse Bäckström cu un oftat complezent.

— Da, și în acest caz asta s-a exprimat prin faptul că Versjagin a pictat o icoană înfățișându-l pe Sfântul Teodor, un prelat grec gras și netrebnic din secolul al XVI-lea care a fost dat afară din Biserica Ortodoxă din cauză că avea întruna relații cu prostituate și făcea afaceri financiare dubioase în numele Domnului. Icoana lui Versjagin cu Sfântul Teodor era și o operă de artă excelentă, nu în ultimul rând din punct de vedere tehnic. Era pictată pe un panou de lemn vechi de câteva secole, cu ajutorul unor tehnici de vernisare care datau încă din Renaștere și a fost un cadou al artistului pentru socrul său, cu ocazia celei de-a 60-a aniversări a acestuia. Singura problemă cu acest cadou era că asemănarea dintre Sfântul Teodor și socrul artistului era puțin prea izbitoare. Pentru că socrul lui Versjagin se întâmpla să fie și el un bărbat destul de corpolent. De asemenea, Sfântul Teodor era înfățișat băgând mâna dreaptă în cutia milei, ceea ce, ca să mă exprim eufemistic, e un motiv artistic extrem de neobișnuit în acest context. Sunt sigur că ți-ai dat seama deja care era prenumele socrului.

— Da, spuse Bäckström. De asemenea, am senzația că ai descoperit că operele de artă pe care avocatul voia să le

evaluezi erau furate.

Renumitul avocat al gangsterilor era și un tăinuitor de mare calibru, se gândi Bäckström. Parcă vedea în fața ochilor titlurile ziarelor, imediat ce apuca să vorbească cu reporterul lui.

— Nu, spuse GeGurra scuturând din cap. Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar în privința asta sunt înclinat să cred că opusul este valabil. Dacă vrei să știi ce cred eu, am impresia că de fapt lucrurile stau mult mai bine de-atât.

— Nu l-ai întrebat pe Eriksson cine era acest client al lui?

— Sigur că l-am întrebat, spuse GeGurra coborând vocea și aplecându-se în față. Eriksson era rece ca un pește și alunecos ca un țipar, dar de data asta s-a întâmplat să-l cred.

— Și ce-a spus? întrebă Bäckström, lăsându-se pe spătarul scaunului.

— Clientul lui ținea să-și păstreze anonimatul și jurământul lui de tăcere ca avocat era absolut. Nu avea nicio intenție să ofere vreun indiciu referitor la identitatea clientului său.

— Și l-ai crezut? spuse Bäckström.

— Fără cea mai mică ezitare, spuse GeGurra. În situații precum aceasta e foarte obișnuit ca vânzătorul să prefere să rămână anonim. Dacă nu avem de-a face cu o moștenire sau ceva asemănător, motivul obișnuit al vânzării tinde să fie faptul că vânzătorul are nevoie de bani. El sau ea are probleme financiare sau e doar puțin strâmtorat și nu prea vrei să faci publicitate unui astfel de lucru.

— Hmm, mormăi Bäckström, mulțumindu-se să dea adânc din cap.

Cine ar vrea așa ceva? se gândi el. E suficient de rău că ești complet lefter. De ce să agravezi lucrurile vorbind despre asta?

— Dar Eriksson m-a asigurat că nu trebuia deloc să-mi fac griji în privința asta. Îl cunoștea pe clientul lui de mulți ani și îi era familiară povestea colecției. Aparținea familiei de trei generații, de când o primiseră în dar, cu aproximativ o sută de ani în urmă.

— Presupun, din ce ai spus acum, că aveai o idee cine e clientul lui Eriksson.

— Absolut, spuse GeGurra zâmbind fericit. Am bănuieli foarte ferme în această privință. Ăsta e și unul dintre motivele pentru care voiam să discut cu tine.

— Și cine e? spuse Bäckström, aplecându-se în față, peste masă.

— Ajung și acolo, ajung și acolo, spuse GeGurra, indicând cu un gest ușor al arătătorului stâng că mai vrea un pahar.

Bäckström dădu doar din cap. *Categoric, GeGurra nu este un țigan obișnuit*, se gândi el. Era rece ca un pește, alunecos ca

un țipar și tăios ca o lamă. Probabil că trecuseră cincizeci de ani de când renunțase să mai fure găini și, în comparație cu el, Eriksson trebuie să fi părut doar un începător.

— În ce privește mai multe dintre aceste articole, întâmplarea face să știu cu certitudine absolută că au fost vândute recent la licitații din Suedia și străinătate, spuse GeGurra, sorbind prudent din paharul proaspăt umplut. I-am spus asta lui Eriksson și atunci a început el să ridice ușor cortina.

Să ridice cortina? *De unde iau chestiile astea*? *De ce vorbesc așa*? se gândi Bäckström, dându-și seama că el ridicase practic tot ce putea să ridice o ființă umană. Dar niciodată cortina, din câte știa. Indiferent ce naiba putea să însemne asta.

— Eriksson nu a exprimat nicio îndoială, ci a confirmat că într-adevăr așa stau lucrurile. De fapt, de-a lungul ultimului an, el facilitase vânzarea a opt dintre cele douăzeci de obiecte originale. Patru icoane, inclusiv tabloul lui Versjagin cu Sfântul Teodor, care a fost vândut la o licitație de artă rusească de la Sotheby's din Londra în urmă cu aproximativ o lună, un serviciu de masă și două servicii diferite de argintărie. Și o brichetă veche de aur. Din cauza circumstanțelor acestor vânzări era el atât de nerăbdător să se întâlnească cu mine.

— Ascult, spuse Bäckström.

Apoi dădu din cap încurajator, încântat că tocmai îi fusese umplut paharul și acum putea să asculte discursul neobișnuit de prolix al lui GeGurra.

— De aranjamentele practice referitoare la vânzări s-a ocupat un expert în artă pe care Eriksson decisese inițial să-l angajeze și care, de asemenea, trebuia să aibă grijă de operele de artă, dar, din diverse motive… pe care Eriksson nu era dispus să le detalieze… a vrut să aibă și opinia altcuiva referitoare la valoarea diverselor articole. Bineînțeles, toate acestea aveau legătură cu faptul că se temea să nu fie păcălit. Sau deja începea să simtă cum îi cresc urechi de măgar.

— Și ce i-ai spus? întrebă Bäckström.

— De fapt, intenția mea a fost să-l liniștesc în această privință. Așa că m-am folosit de ocazie ca să-l felicit pentru vânzarea icoanei lui Versjagin. I-am explicat că ea ajunsese la un preț bun pe piața supra-încălzită de artă rusească. Că nu primeai în fiecare zi un milion și jumătate de coroane pentru o icoană veche de o sută de ani, gândită inițial ca o glumă crudă. Una chiar blasfematoare, la care privitorii au reacționat foarte urât atunci când lucrarea a fost expusă public prima oară. Dacă ar fi fost un peisaj al aceluiași artist, atunci, bineînțeles, ar fi costat cu multe milioane mai mult.

— Și cum a primit Eriksson ce i-ai spus? întrebă Bäckström.

— Deși s-a străduit să ascundă asta, e clar că a fost un șoc absolut pentru el. Chiar unul foarte neplăcut. Arăta de parcă ar fi lipsit un zero din factura pe care tocmai o primise.

— Expertul pe care l-a angajat are un nume? întrebă Bäckström.

— Da, spuse GeGurra dând din cap mulțumit. De fapt eu îl știam deja, dar și dacă nu l-aș fi știut, nu ar fi fost foarte greu de aflat. Cel puțin pentru cineva cu contactele mele din domeniu. Mărunta mea contribuție la efortul fără îndoială deja considerabil al anchetei… dacă te întrebi cumva care este numele lui…

— Baronul Hans Ulrik von Comer, îl întrerupse Bäckström.

— Noroc, Bäckström! spuse GeGurra ridicând paharul. Când spun că deducțiile tale incisive nu mă surprind deloc nu vreau să te flatez.

— Mulțumesc mult, spuse Bäckström, care deja era la a treia votcă și într-o dispoziție de zile mari. Îți datorez mulțumiri pentru confirmarea unei bănuieli pe care o aveam de ceva timp.

Bäckström verifică lungimea nasului său borcănat. *Deocamdată n-am motive de îngrijorare*, se gândi el.

— Și de fapt ai adus două contribuții, nu una, continuă el.

— Două contribuții? spuse GeGurra. Acum chiar sunt curios.

— Mă tem că deocamdată nu pot să-ți explic, spuse Bäckström. Din motive legate de anchetă, sunt sigur că înțelegi.

Bäckström înțelegea acum foarte bine de ce îl atacase avocatul Eriksson pe baronul von Comer în parcarea de lângă Palatul Drottningholm, la două zile după ce se întâlnise cu GeGurra, și de ce folosise ca armă un catalog de licitații. Înțelegea asta la fel de bine pe cât înțelegea ce era în cutiile albe pe care Eriksson le cărase în casă, cu câteva zile înainte de a fi omorât în bătaie, și pe care ucigașii lui le luaseră cu ei atunci când părăsiseră locul faptei.

— Ce-ai zice să mâncăm ceva, domnule inspector-șef? întrebă GeGurra, de asemenea extrem de bine dispus. O gustare cu care să ne căptușim stomacul, înainte să mergem mai departe cu povestea. Poate că mă repet, dar ceva îmi spune că o să fie o seară minunată, chiar dacă încă n-am discutat deloc despre mica propunere de afaceri pe care aveam de gând să ți-o avansez spre sfârșitul serii.

— Puțină mâncare ar prinde bine, spuse Bäckström. Da, categoric.

În timp ce tu îmi spui cine crezi tu că era proprietarul colecției de artă pe care Eriksson a fost pus s-o vândă, se gândi el.

75.

Hering, somon și cartofi suedezi noi, țipar afumat și salată de creveți de Skagen, foie gras, brânză, pâine și bere… și votcile cu care Bäckström însoțea acest ospăț divin și pe care încetase deja să le mai numere.

Ca în atât de multe alte ocazii anterioare în care apuca să mănânce ceva, ajunse într-o stare calmă și elevată, aproape filosofică, în care în minte îi apăreau și dispăreau gânduri, pe tot felul de subiecte. Cum ar fi francezii ăia plângăcioși, de exemplu, care se văicăreau întruna de economia lor disperată. Și chiar aveau tupeul de a cere ca suedezii onești și harnici să îi ajute să-și achite datoriile pe care le contractaseră singuri. Ce motiv aveau să se plângă dobitocii ăia care mâncau melci și purtau beretă, când se puteau îndopa cu foie gras cât voiau ei, în timp ce el abia avea ocazia să-l guste?

Sau acel misterios baron von Comer, care, în mod evident, ajunsese să se încaiere cu victima lui Bäckström, chiar dacă acesta era dispus să parieze pe nota de plată a cinei că un poponar ca el nu ar fi avut curajul să-l omoare pe Eriksson așa cum o făcuse făptașul. Dar putea foarte bine să fi stat pe canapeaua lui Eriksson și să fi făcut pe el atunci când avocatul cel nebun, care până atunci îl agresase doar cu un catalog de licitații, făcuse un pas mare pe drumul larg urmat de toți infractorii, scoțând un revolver și începând să tragă în direcția lui.

Asta n-ar trebui să fie prea greu de aflat, se gândi Bäckström. Și cu cine putea să înceapă mai bine în acest sens decât cu gazda lui din acea seară, care stătea de cealaltă parte a mesei? Era și timpul pentru puțină muncă de poliție simplă și agreabilă. Bäckström își goli ultima votcă, o clăti cu câteva înghițituri de bere, își încrucișă mâinile pe burtă și se lăsă pe spate ca să vadă mai bine.

— Spune-mi, cum e von Comer ăla? întrebă el.

•

Judecând după descrierea lui GeGurra, von Comer nu era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui. Categoric, nu era o persoană pe care el ar fi folosit-o ca intermediar, nici măcar pentru chestiuni mai puțin importante decât cele în care, în mod evident, era implicat Eriksson. Potrivit lui GeGurra, în calitate de cunoscător de artă, abia dacă știa ceva mai mult decât un amator entuziast. Chiar dacă avea un anumit nivel de cunoștințe despre pictura suedeză din secolele al XIX-lea și XX și mobilă și antichități ceva mai vechi. Și nu era deosebit

de plăcut ca persoană. Arogant, stupid și, din păcate, și indiscret. Sărac lipit, bineînțeles.

— Niciun fel de bani, moștenire sau domeniu, spuse GeGurra în rezumat. Unul dintre aristocrații fără bani care defilează cu nasul pe sus și debitează tot felul de tâmpenii.

— Un șarlatan, atunci? întrebă Bäckström. E posibil să fi încercat să păcălească pe cineva ca Eriksson?

— Sunt destul de sigur că o făcuse deja, spuse GeGurra. Am văzut asta în ochii lui Eriksson, atunci când i-am spus cu cât s-a vândut icoana lui Versjagin.

— Despre ce fel de sumă e vorba? spuse Bäckström, dând din cap și luând o gură de bere.

— Un milion, spuse GeGurra. Cu atât l-a păcălit, vreau să spun. Mai mult sau mai puțin.

GeGurra își tamponă buzele cu șervetul de in.

— De ce crezi asta? îl întrebă Bäckström.

Din cine știe ce motiv, în acel moment se trezi gândindu-se la plicul în care era aproape un milion, bani lichizi, pe care colegul lui Niemi îl găsise în biroul lui Eriksson. Era oare posibil ca vechea lui cunoștință, GeGurra, să fi adus o a treia contribuție la ancheta lui tot mai amplă?

— Cele trei icoane pe care le vânduse deja, spuse GeGurra. Am verificat să văd cât a luat pe ele. Prima a fost vândută în Uppsala, toamna trecută, cu aproape 100 000 de coroane. A doua a fost vândută la Bukowski's, în Stockholm, cu puțin înainte de Crăciun, cu 70 000. A treia a fost vândută la începutul anului, la o licitație specială de artă rusească din Helsinki. Cred că îmi amintesc că s-a dat cu vreo 150 000 de coroane suedeze, ceea ce ne dă un preț mediu de aproximativ 100 000 bucata, după scăderea taxelor caselor de licitații. La articole de nivelul ăsta tariful standard e de 20%, dacă te întrebai cumva, fără TVA.

— Și Sfântul Teodor?

— Asta s-a dat cu 145 000 de lire sterline, adică echivalentul a 1,4 milioane de coroane suedeze, la cursul actual. După scăderea taxelor, TVA-ului și altor costuri, rămânem cu aproximativ 1 100 000 de coroane suedeze. Dacă presupunem că von Comer a reușit să uite micul detaliu că vânzarea s-a făcut în lire sterline și a preferat să-i furnizeze lui Eriksson note de plată care descriau o vânzare efectuată la 150 000 de coroane suedeze, diferența e în jur de un milion.

Asta din sursă autorizată, se gândi Bäckström, mulțumindu-se să dea scurt din cap.

— Fără îndoială te întrebi, prietene, cum puteau fi rezolvate notele de plată într-un mod simplu și practic? spuse GeGurra.

— Da, explică-mi, spuse Bäckström, așezându-se mai confortabil pe scaun.

E din ce în ce mai interesant, se gândi el.

— Dacă eu m-aș gândi să fac ceva similar, ceea ce bineînțeles că n-aș face niciodată, l-aș pune pe licitatorul englez să-mi trimită prin e-mail o factură. E mult mai ușor să manipulezi lucrurile astea electronic, înțelegi, și chiar pentru un om cu cunoștințele mele limitate despre tehnologia informatică modernă, ar fi ceva simplu să schimb lirele sterline în coroane și să tipăresc factura, pe care apoi să i-o dau lui Eriksson. Deși mie nu mi-ar trece niciodată prin minte să fac așa ceva.

GeGurra dădu expresiv din umerii lui perfect croiți.

— Deci așa s-ar putea câștiga un milion, spuse Bäckström.

— Da, sau 962 000 de coroane, dacă îmi amintesc bine, spuse GeGurra. Plus minus o sută de coroane.

— De unde știi asta? spuse Bäckström.

Ce dracu' vrea să spună? se gândi el.

— Pentru că eu am fost cel care a cumpărat icoana lui Versjagin, așa că am primit aceeași factură ca și vânzătorul, spuse GeGurra dând din cap. Restul era doar aritmetică simplă.

— Tu ai cumpărat tabloul cu Sfântul Teodor. De ce?

— M-am gândit că s-ar putea să ajungem la asta în timp ce savurăm fileul de vită, spuse GeGurra. Și, fără să uităm de asta, mă întrebam dacă te-aș putea ispiti cu un pahar sau două din excelentul vin al casei pe care îl servesc în acest local. E un vin roșu italian excelent, făcut dintr-un amestec francez clasic de Cabernet Sauvignon, Merlot și Cabernet Franc. Numai că strugurii cresc în Toscana, și nu în Bordeaux.

— Bere și votcă e foarte bine, spuse Bäckström.

Ar putea ieși ceva extraordinar, se gândi el.

— Poate că e înțelept așa, fu de acord GeGurra. E bine să eviți să amesteci strugurii cu cerealele. Cred că aici s-ar putea să ai dreptate, Bäckström.

— Clientul lui Eriksson, îl mai îmboldi o dată Bäckström. Cine e proprietarul acelei colecții de artă?

— Ajungem și acolo, spuse GeGurra dând din cap prietenește. Ajungem și acolo. Dacă pot îndrăzni să-ți ofer un sfat, cât aștepți, poate ar fi bine să mai bei o votcă mică. Ca să nu cazi de pe scaun când o să auzi ce cred eu despre acel individ.

76.

File de vită la grătar, rădăcinoase coapte, sos de vin roșu cu măduvă de bou și un Bäckström foarte mulțumit. Bău votcă și bere, în timp ce își îngăduia să aibă gânduri plăcute despre plicul mare și cafeniu la care era convins că avea să ajungă în curând cunoștința lui. Dar Bäckström nu se grăbea deloc. Nu îi lipseau mâncarea și băutura în timp ce aștepta, iar uneori chestiunea banilor putea să dureze puțin.

În cele din urmă, păru că gazda lui își adună puterile. Mai întâi își drese vocea discret, revigorându-se cu o gură prudentă din vinul lui roșu italian, după care își tamponă buzele subțiri cu șervetul și dădu din cap că da, sosise momentul.

— Ți-e cunoscut conceptul de proveniență, Bäckström? întrebă GeGurra, dregându-și vocea încă o dată.

— Păi, oarecum, dădu Bäckström din umeri. Dar mi-ar plăcea să aflu mai multe.

Doar ca să se asigure la mai multe capete, dat fiind că habar n-avea despre ce provincie vorbește GeGurra.

— În contextul acesta, când e vorba de artefacte artistice, vreau să spun, se poate spune că provenienta se referă la istoria operei de artă. Și a artistului, bineînțeles, și a diferitelor evenimente legate de originea lucrării. Nu în ultimul rând… mai ales când luăm în considerare prețul pe care îl poate impune o operă de artă… e vorba și de oamenii care au deținut-o. Proprietarul inițial, ca și cei care au urmat apoi. Ar putea părea irelevant, dar uneori se poate întâmpla ca, dacă proprietarul e foarte cunoscut, asta să însemne pentru valoarea unei opere sau a unui obiect de artă anume mult mai mult decât lucrarea în sine.

— Bineînțeles, bineînțeles, îl aprobă Bäckström.

Primise și el numeroase oferte anonime online de cumpărare a micului Siggy, la un preț care depășea enorm prețul pe care angajatorul său, Autoritatea Națională a Poliției, îl plătise pentru revolverul lui de serviciu. *Treci la subiect, nemernic plicticos ce ești*, se gândi el, verificând dacă Siggy-ul era în continuare cuibărit comod lângă glezna lui stângă. *Nu-ți face griji, băiete*, se gândi el, bătând liniștitor în toc. Nici nu i-ar fi trecut prin minte să-l vândă pe cel mai bun prieten al lui.

— În Suedia, cel mai bun exemplu pentru așa ceva a avut loc acum câțiva ani, când s-a ajuns la vânzarea bunurilor lui Ingmar Bergman, regizorul nostru suedez celebru în întreaga lume, spuse GeGurra, cutremurându-se la această aducere-aminte și luând încă o gură fortifiantă de vin roșu.

— Nu el e cel care a făcut filmul cu Fanny și Alexander? întrebă Bäckström.

Își amintise că văzuse jumătate din film la televizor, într-o seară târziu, până să-și dea seama că nu e o urmare a filmului său preferat din copilărie, *Fanny Hill*.

— Exact, spuse GeGurra cu însuflețire. El e tipul despre care vorbesc, iar când bunurile lui au fost scoase la licitație, era ceva absolut groaznic. Canapele Dux vechi și neîngrijite, pătate peste tot și roase, scrinuri din acelea demontabile, vechi și ponosite, pe care mizerabilul ăla bătrân din Småland le-a impus la jumătate din omenire, rafturi de bibliotecă șubrede, tigăi de aramă îndoite, covoare zdrențuite din piei de oaie, cești de cafea ciobite din Rörstrand. Aș putea continua la nesfârșit, dacă ai fi încercat să donezi lotul ăla de obiecte Armatei Salvării, te-ar fi dat afară.

— Se știe că așa trăiesc oamenii ăștia, fu de acord Bäckström. O dată a trebuit să percheziționez casa unui actor celebru și, dacă ar fi fost casa unui drogat obișnuit, Serviciile Sociale ar fi evacuat-o pe loc.

Niciun țigan n-ar fi acceptat să stea acolo, se gândi el.

— Dar nu și de data asta, oftă GeGurra, părând să nu-l asculte pe invitatul lui. Resturi, nimicuri, gunoaie vechi pur și simplu, dar de data asta oamenii au plătit milioane pe ele. Ți-am povestit vreodată de perechea de papuci pe care a primit-o de la Harriet Andersson – actrița suedeză celebră, știi – când filmau pe arhipelag, în anii ’50?

— Nu, spuse Bäckström scuturând din cap.

Filmele făcute pe arhipelag pe care le văzuse el cu siguranță nu fuseseră regizate de Ingmar Bergman. *Slavă Domnului*, se gândi el, ținând cont de puținul pe care îl văzuse din opera acestuia.

— O poveste groaznică. Se spune că a plouat încontinuu cât au filmat ei și peste podeaua casei în care înregistrau trăgea un curent serios, așa că ea s-a repezit până la vecin – un pescar bătrân care locuia acolo în condițiile mizerabile obișnuite, înconjurat de resturi de cafea, solzi de hering și reviste religioase vechi și zdrențuite – și a cumpărat papucii vechi și ponosiți ai bunicului, din piele de focă, ca să nu-i fie rece la picioare lui Bergman. Știi cu cât s-au vândut? La Bukowski’s, nu mai puțin?

— Nu, spuse Bäckström scuturând din cap.

De unde dracu’ să știu eu asta?

— 80 000 de coroane, gemu GeGurra. 80 000 de coroane! Pentru două bucăți de piele ponosite, ținute laolaltă de transpirația de pe picioare.

— Pare puțin cam piperat, fu de acord Bäckström.

— Acum, să ne imaginăm că papucii i i-ar fi dat Greta Garbo. Cât crezi că ar fi luat pe ei progeniturile alea mici și lacome ale lui Bergman?

— Mult mai mult, fără îndoială, sugeră Bäckström.

Totuși, își amintea doar vag de Garbo. Nu era bruneta aia care se dusese la Hollywood și se făcuse lesbiană?

— Probabil un milion, oftă GeGurra, scuturând trist din cap.

— Iartă-mi întrebarea, spuse Bäckström, dar de ce-mi spui asta? *Și ce se întâmplă cu plicul ăla cafeniu*, se gândi el.

— Ca să înțelegi ce vreau să spun, îi explică GeGurra cu însuflețire. Ce poate să facă proveniența pentru preț.

— Bun, înțeleg asta, spuse Bäckström. Mă întrebam doar cine a fost proprietarul anterior despre care era vorba. Cine e?

— Ajung și acolo, spuse GeGurra. Dacă te întrebai cumva, ce m-a pus pe urma lui a fost unul dintre articolele pe care Eriksson primise instrucțiuni să le vândă.

— Care anume? întrebă Bäckström.

Probabil portretul călugărului gras care, în mod evident, fusese surprins asupra faptului, cu mâna în borcanul cu miere al Domnului, se gândi el.

— Un serviciu de vânătoare pentru uz maritim, spuse GeGurra dând din cap.

— Un ce? spuse Bäckström.

77.

Un serviciu de vânătoare pentru uz maritim fusese cel care îl pusese pe GeGurra pe urma proprietarului. Un set complet pentru douăsprezece persoane, constând dintr-un total de 148 de articole, produse de fabrica regală de porțelan din Sankt Petersburg în iarna anului 1908. Cel mai bun porțelan englezesc, pictat de mână cu imagini cu păsări marine din Baltica, păsări de asemenea indicate pentru vânătoare. O podoabă pentru o masă pusă pentru participanții la o vânătoare după prima partidă și, în cazul acesta, un cadou de nuntă din partea Marii Ducese a Rusiei, Maria Pavlovna, pentru viitorul ei soț, Prințul Wilhelm al Suediei. Un cadou cât se poate de nimerit pentru un bărbat căsătorit care era nu doar prinț suedez, ci și ofițer al Marinei Regale Suedeze, vânător pasionat și pescar la muscă entuziast.

— Nu a fost o căsătorie rea, pot să te asigur, spuse GeGurra. Un prinț suedez din Casa de Bernadotte care încerca să-și pună pirostriile cu o mare ducesă din Casa de Romanov. Maria Pavlovna a fost verișoară cu ultimul Țar al Rusiei, Nicolae al II-lea. Rudă apropiată, cu alte cuvinte, a tatălui tuturor rușilor, cum era cunoscut pe vremea aceea țarul. Îți dai seama, Bäckström? Un prinț suedez care se căsătorește cu o prințesă rusoaică. O femeie din Rusia, vechiul nostru mare dușman. În 200 de ani de istorie, Casa de Bernadotte nici măcar nu se mai apropiase de așa ceva. S-au căsătorit pe 3 mai 1908, în palatul imperial din Sankt Petersburg. Festivitățile au durat o săptămână întreagă. Dar poate că asta nu e atât de surprinzător, dat fiind că între Sankt Petersburg și Ockelbo e ceva distanță.

GeGurra dădu energic din cap și se revigoră cu o gură mare de vin roșu, în timp ce reflecta la aluzia lui la orașul natal de rău augur al soțului actualei prințese moștenitoare.

Apoi explică faptul că lucrurile nu merseseră bine. Prințul de 24 de ani era un tânăr timid și plăpând, în ciuda sângelui albastru și a epoleților aurii, în timp ce soția lui de 18 ani era „o adevărată tornadă” care călărea cu șa de bărbați, fuma țigări și obișnuia să se amuze dându-se cu o tavă de argint pe scările marii vile de pe insula Djurgården în care locuiau.

Nu existase niciodată prea multă armonie matrimonială. E adevărat că la un an după nuntă li s-a născut un fiu, dar practic cei doi duceau vieți separate, iar în 1914 au divorțat.

— A fost prima oară când un membru al Casei de Bernadotte a divorțat, spuse GeGurra, părând întristat ca un corespondent regal.

— Ce s-a întâmplat după asta? întrebă Bäckström, curios.

Cu siguranță că o să apară și regele nostru în povestea asta, se gândi el vesel.

Vieți separate în lumi separate, potrivit lui GeGurra. La început Maria Pavlovna se întorsese în Rusia, lucrase la Crucea Roșie în timpul Primului Război Mondial și se recăsătorise în vara lui 1917. După revoluția de câteva luni mai târziu, se mutase la Paris, evitând astfel să fie ucisă de bolșevici, asemenea atât de multor altor membri ai familiei ei.

— Nu s-a mai întors niciodată în Rusia, spuse GeGurra. Pentru început a trăit la Paris și a stat o vreme chiar și în New York. La mijlocul anilor ’30, moment la care divorțase deja de al doilea ei soț, s-a întors temporar în Suedia. A petrecut al Doilea Război Mondial în America de Sud, în Buenos Aires, dacă îmi amintesc bine. Spre sfârșitul vieții – a murit în 1958 – s-a mutat înapoi în Europa. Și-a petrecut ultimii ani de viață lângă Lacul Constance din Elveția, aproape de fiul ei, Lennart, și familia lui. Era fiul pe care îl avusese cu Prințul Wilhelm. Cred că ai auzit de el? El a fost cel care a trăit în Mainau – știi, castelul ăla cu grădinile alea deschise pentru public. Timp de mulți ani de zile, el a fost unul dintre membrii Casei de Bernadotte despre care s-a scris cel mai mult.

— Sigur, sigur, spuse Bäckström, luând o gură mare de bere și ștergând picăturile de pe buze cu dosul palmei. Cine nu și-l amintește pe micul Lennart?

Cum dracu’ poți să fii prinț cu un nume ca Lennart? se gândi el.

— Un rezumat al unei vieți, oftă GeGurra. O viață plină de schimbări.

— Plină de schimbări? întrebă Bäckström. Ce vrei să spui?

El prefera datele și lucrurile certe, care puteau fi prezise dinainte. Mai ales dacă era și un comision decent în toată povestea.

— Când a venit în Suedia, ea avea 18 ani. În ciuda tinereții, era una dintre cele mai bogate femei din lume. Maria era verișoara țarului Rusiei, la urma urmei, și la acel moment el era indiscutabil cel mai bogat om din lume. Ea singură era mult mai bogată decât întreaga familie regală suedeză luată laolaltă. Când s-a căsătorit cu Wilhelm, țarul rus a acceptat să-i acorde un stipendiu anual de trei milioane și jumătate de coroane. La acel moment, asta era echivalentul salariilor cumulate a zece mii de muncitori suedezi, iar în banii de azi asta ar fi în zona a patru milioane. Pe an. Maria Pavlovna era incredibil de bogată. În comparație cu ea, soțul ei era un calic.

— Dar se pare că i-a dat și lui destule cadouri, spuse Bäckström. Cum ar fi serviciul ăla de vânătoare, de exemplu.

Probabil că ăla a costat ceva?

— Da, cu siguranță, spuse GeGurra. Și nu a fost nici pe departe singurul lucru pe care l-a făcut cadou cât a stat în Suedia. Practic oricine din apropierea ei primea daruri scumpe, iar când s-a mutat aici a adus o cantitate imensă de lucruri, inclusiv opere de artă și antichități prețioase. Nu în ultimul rând antichități. Se pare că ei pur și simplu nu-i păsa și probabil că majoritatea lor au ajuns în mâinile primul ei soț, Prințul Wilhelm.

— Și cu el ce s-a întâmplat? întrebă Bäckström.

S-ar putea să iasă ceva extraordinar, se gândi el. Patru milioane pe an. Bergman n-are decât să-și bage în fund papucii lui vechi și răpănoși din piele de focă.

— Prințul Wilhelm avea o natură de artist, spuse GeGurra. Scria cărți, foarte multe cărți, despre orice și despre tot, de la poezii de dragoste la balade, o grămadă de cântece marinărești, o grămadă de scrieri de călătorie. Și era foarte interesat de film. A făcut filme în toată lumea, cele mai multe în Suedia, bineînțeles, dar și în Africa, Asia și America Centrală. Și-a petrecut ultimii treizeci de ani din viață la domeniul lui din Stenhammar, în Södermanland. A murit în 1965 și, dacă mă întrebi pe mine, eu cred că era foarte singur, chiar dacă în timpul vieții a socializat cu aproape toți intelectualii suedezi, pictori, scriitori, muzicieni. Ca mecena și iubitor de artă, bineînțeles, dar și ca egal al lor. De fapt, era unul dintre ei, și în privința asta semăna destul de bine cu multe dintre rudele lui din Casa de Bernadotte. Bineînțeles, cel mai cunoscut a fost Prințul Eugen, pictorul, de care sunt sigur că ai auzit.

— Am auzit numele ăsta, minți Bäckström. Dar, ca să revenim la Prințul Willy… cel care s-a căsătorit cu rusoaica plină de bani…

— Da?

— N-a avut nicio nevastă nouă, alți copii? întrebă Bäckström.

Îi era greu să renunțe la gândul la serviciul de vânătoare, fără îndoială uluitor de valoros.

— Nu, spuse GeGurra, scuturând din cap. Spre sfârșitul anilor ’20 se pare că a cunoscut altă femeie, o franțuzoaică, dar a fost o relație neoficială, iar ea a murit în circumstanțe tragice în 1952. Un accident de mașină lângă Stjärnhov, în Södermanland, în timp ce se îndreptau spre îndrăgitul lui Stenhammar. O poveste foarte tragică. Prințul conducea și se pare că nu și-a revenit niciodată după asta.

— Îmi dau seama, spuse Bäckström.

Sunt sigur că era cherchelit, se gândi el.

— Au intrat într-o furtună de zăpadă, spuse GeGurra, părând la fel de trist de parcă ar fi fost vorba de familia lui. Prințul era foarte atent cu alcoolul, dacă la asta te gândeai.

— Mă gândesc la serviciul de vânătoare, insistă Bäckström.

Am mai auzit toate chestiile astea, se gândi el.

— Îmi dau seama de ce, spuse GeGurra. Serviciul i-a aparținut categoric Prințului Wilhelm, așa că această parte a provenienței lui e foarte clară. Nouăsprezece dintre cele douăzeci de obiecte pe care Eriksson a fost însărcinat să le vândă în numele clientului său secret proveneau inițial cu certitudine – sau după toate probabilitățile, ca să fim mai corecți – de la Maria Pavlovna, făcând parte din posesiunile pe care aceasta le-a adus cu ea în Suedia după căsătorie. Erau fie cadouri pentru soțul ei, fie obiecte care îi aparțineau și care au fost lăsate aici când ea s-a întors în Rusia. Am reușit să urmăresc istoria lor până la acel moment și majoritatea probelor sugerează că, după divorț, ele au ajuns la Prințul Wilhelm.

— Nouăsprezece din douăzeci, spuse Bäckström, cu o ușoară nuanță de neliniște în voce.

— Exact, spuse GeGurra energic. Dar în privința unuia dintre articole, sunt convins că el nu ar fi putut să aparțină nicicum nici Mariei Pavlovna, nici soțului ei, Prințul Wilhelm.

— Cum poți să știi asta? spuse Bäckström. Care e problema?

— E unul dintre motivele pentru care am nevoie de ajutorul tău, dragul meu prieten, spuse GeGurra. Am nevoie de tot ajutorul pe care mi-l puteți oferi tu și mintea ta bine șlefuită de detectiv. Eu interpretez faptul că tu ai primit misiunea de a ancheta asasinarea lui Eriksson ca pe un semn venit de sus. Cred că asta ne-ar putea fi de mare ajutor amândurora.

78.

Potrivit lui GeGurra, nu era nicio problemă să-ți dai seama cui aparținuseră inițial nouăsprezece dintre cele douăzeci de obiecte și cine le deținuse după aceea: mai întâi Maria Pavlovna, apoi fostul ei soț, Prințul Wilhelm. Situația se complica odată cu Versjagin, tânărul bețivan, și „icoana" – sau mai degrabă insulta – care îl înfățișa pe Sfântul Teodor, pictată de el ca să-l ofenseze pe socrul lui de ziua de naștere a acestuia. Categoric nu era o icoană cum se cuvine – de fapt, era exact opusul lucrărilor produse de pictorii de icoane adevărați, menite să transmită mesajul creștin și să-l slăvească pe Domnul într-o formă artistică.

Faptul că icoana lui Versjagin era complet opusul a așa ceva și că era gândită ca o glumă crudă pe seama socrului său, cel care îl întreținea și pe el, și pe familia lui, era de un interes secundar, dat fiind contextul mai larg. Repercusiunile acestui fapt însemnau că era mult mai rău de-atât. Era un act aproape revoluționar, care punea sub semnul întrebării atât Biserica, cât și statul, un act blasfemator, o insultă la adresa lui Dumnezeu și a țarului.

Când scandalul a devenit public, în vara lui 1899, în timpul celebrării zilei de naștere a socrului lui Versjagin, cadoul a fost înapoiat de îndată. Soția disperată a lui Versjagin i-a luat pe copii și s-a mutat înapoi la părinți, în timp ce Versjagin a părăsit Rusia, doar ca să apară o săptămână mai târziu în mijlocul prietenilor lui artiști radicali din comunitatea rusă expatriată la Berlin, urmărit de poliția secretă a țarului.

S-a întors la Sankt Petersburg în toamna aceea, după mai multe luni de călătorie prin Franța, Germania și Polonia. Soția lui a fost cea care l-a convins, în cele din urmă, să se întoarcă acasă, la ea și la cei trei copii mici ai lor. Îl iertase deja, socrul lui nu avea să-l ierte niciodată, și la doar câteva luni după aceea Versjagin avea să fie mort.

De Anul Nou din 1899, Versjagin a băut până a murit, în timp ce sărbătorea zorii noului secol la academia de artă din capitala imperială. Chiar și la acel moment se scrisese deja destul de mult despre evenimentele anului precedent. Scrisori private între membrii familiei, către prieteni și dușmani, articole de ziar și, în cele din urmă, și articole academice despre Versjagin și scandalul provocat de el.

Cu o lună înainte de moartea lui, Versjagin vânduse și portretul Sfântului Teodor, sub un jurământ de confidențialitate și pentru un preț surprinzător de bun, unuia care făcea parte

din concurența socrului său. Un englez care era reprezentantul unei companii maritime care făcea multe afaceri cu Rusia țaristă și care preferase să părăsească țara după primele tulburări din Sankt Petersburg din 1905, întorcându-se în Anglia, unde începuse să lucreze la sediul central din Plymouth al companiei.

Icoana lui Versjagin a fost văzută prima oară în public în noua ei patrie cu ocazia unei expoziții de la Tate Gallery din Londra, din toamna lui 1920, despre artă ca declarație politică în Rusia revoluționară. Și, din nou, a provocat multe dezbateri. Ziarele englezești au scris despre scandalul pe care tabloul îl provocase cu douăzeci de ani înainte, iar *The Times* a publicat și un lung interviu cu proprietarul lucrării. Sir Albert Stanhope, acum directorul pensionat al companiei maritime, preferase, din diverse motive, să vorbească pe îndelete despre Versjagin peisagistul, mai degrabă decât despre tânărul nemernic care atrăsese infamia internațională prin insultarea socrului său. Asta în ciuda faptului că socrul fusese german și cel puțin la fel de gras ca înaintașul lui grec, însă acum războiul luase sfârșit, iar Sir Albert era dispus să pună capăt acelei părți a afacerii: „Războiul a luat sfârșit și e timpul să lăsăm ce-a fost în trecut. Și să nu uităm că Alexander Versjagin a fost un peisagist de prima mână”.

— În ce privește proveniența portretului Sfântului Teodor, ea poate fi cartografiată în detaliu de la crearea operei în 1899 până la al Doilea Război Mondial, declară GeGurra. El a fost cumpărat de Stanhope, care l-a deținut până la moartea lui în 1943. Atunci când tabloul a părăsit Rusia, în 1905, Maria Pavlovna avea doar 15 ani și e exclus ca cineva din familia Romanov să se fi atins de el, nici măcar cu niște clești foarte lungi.

— Dar mai târziu? insistă Bäckström. Ce s-a întâmplat după ce agentul naval a murit?

— A fost vândut la licitație de moștenitori. La casa de licitații Christie’s din Londra, în toamna lui 1944. Cu acea ocazie s-a vândut cu 120 de lire, ceea ce era un preț rezonabil la momentul acela, ținând cont de războiul care bântuia atunci Europa. Dar bineînțeles că era un preț mult mai mic decât cel la care a ajuns când a intrat la Sotheby’s, acum câteva luni.

— Deci urma tabloului se pierde în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în toamna lui 1944, rezumă Bäckström, mângâindu-și bărbia durdulie.

— Da. În mod cert, nu pare să fi apărut la vreo altă expoziție sau licitație.

— Deci ce s-a întâmplat? Cine l-a cumpărat?

Bäckström dădu încurajator din cap spre gazda lui.

— Habar n-am, spuse GeGurra. După cum ți-ai dat seama, fără îndoială, asistenții mei și cu mine ne-am documentat destul de mult pe subiectul ăsta. Printre altele, contactul meu din Anglia a căutat în documentele acelei licitații din toamna lui 1944. Cumpărătorul a plătit pentru tablou cu bani lichizi. Numele lui nu e pe listă. Dar există o notă că el dorește să rămână anonim.

— Bani lichizi? spuse Bäckström. Dubios.

Al dracu' de dubios, se gândi el.

— Nu neapărat, spuse GeGurra dând din umeri. Prețul nu era foarte remarcabil și o grămadă de cumpărători preferau așa. Chiar și un număr considerabil de colegi de-ai mei din domeniul artei, crede-mă.

— Atunci există o lacună de șaptezeci de ani până când apare iar. Aici, în Suedia, în mâinile avocatului Eriksson, căruia i se spune să-l vândă în numele unui client necunoscut.

— Da, ai rezumat destul de bine.

— Și n-ai deloc idee unde a fost în tot timpul ăsta. Adică, totul pare să sugereze că trebuia să fie deținut de un suedez? De ce altceva ar fi apărut aici?

— Înclin să fiu de acord cu tine, spuse GeGurra. Așa că, dacă m-ai putea ajuta cu acest mic detaliu, ți-aș fi extrem de recunoscător.

— Deci baronul nostru e cel care îl vinde primăvara asta. La comanda avocatului. A mai vândut și altceva la aceeași licitație?

Aristocratul ăla mic și poponar pare să fie băgat în porcăria asta până-n gât, se gândi Bäckström.

— Au existat trei articole din colecție care au fost vândute și pe care Eriksson le voia evaluate, spuse GeGurra. Icoana, ca și serviciul de vânătoare pentru uz maritim care pare să te fi impresionat atât de profund. Al treilea era o brichetă de aur. Și ea era făcută în Sankt Petersburg la începutul anilor 1900, judecând după marcă. Dar nu exista nicio inscripție, nimic care să o poată pune în legătură cu Prințul Wilhelm. Dacă vrei părerea mea, eu sunt destul de sigur că a fost oferită Prințului Wilhelm de Maria Pavlovna. De asemenea, a fost produsă de cel mai renumit bijutier de la acel moment din Sankt Petersburg. Se numea Carl Fabergé și era aurarul curții imperiale. Cu siguranță ai auzit de el.

— Și cât costa bricheta?

— Nu-mi amintesc exact, în jur de 100 000 la licitație, cred. Nimic remarcabil, cam tot atât cu cât fusese cumpărată, dacă luăm în calcul modificarea valorii banilor de-a lungul anilor. Există destul de multe de pe vremea aia. O brichetă era o dotare esențială pentru salonul oricărui gentleman bine

echipat. Chiar dacă asta a costat într-adevăr mai mult decât majoritatea.

GeGurra dădu din umeri.

— Ce s-a întâmplat cu serviciul de vânătoare? Cât a luat pe ăsta?

— Nu știu dacă „serviciu” e cuvântul potrivit, de fapt, spuse GeGurra scuturând din cap. E o poveste absolut tragică, o calamitate.

— Continuă.

79.

Potrivit lui GeGurra, serviciul de vânătoare fusese o calamitate absolută atunci când fusese vândut la licitație la aproape o sută de ani după ce fusese livrat de fabrica imperială de porțelan din Sankt Petersburg. În stare impecabilă, ar fi justificat cu siguranță un preț de peste zece milioane de coroane suedeze, deoarece fusese produs la standardele excelente ale epocii și dată fiind proveniența lui. Un dar din partea unei mari ducese ruse către un prinț suedez. Casele de Romanov și Bernadotte pe o singură farfurie. Din păcate însă, nu era cazul, deoarece tot ce mai rămăsese din el era doar un fragment nefericit a ceea ce fusese cândva un serviciu de vânătoare pentru uz maritim compus din 148 de piese.

— Cu siguranță, nu e un cadou urât pentru un prinț tânăr care tocmai a fost numit locotenent în Marina Regală Suedeză și comandant al torpilorului *Castor*.

În mod evident, lui GeGurra îi plăcea să remarce detaliile romantice.

— Dar tot ce mai rămăsese erau treizeci și nouă de bucăți, continuă el. Majoritatea ciobite și crăpate. Farfurii de supă, sosiere, farfurioare – un amestec potrivit. Nu părea să fi existat nicio metodă în distrugerea care trebuie să fi avut loc. Așa că era ceva foarte tragic.

După această declarație GeGurra oftă adânc, atât de adânc de parcă ar fi vorbit despre moartea recentă a unei rude mult-iubite.

— Nu ar fi putut să-l ia cu el? sugeră Bäckström. Pe torpilorul ăla cu care s-a dus? Adică, putea să-l fi prins furtuna sau ceva.

La momentul acesta era deja deschis față de orice idee care putea ajuta la reunirea tuturor pieselor. Preferabil în proprietatea coroanei suedeze.

— Cu tot respectul, mi se pare foarte greu de crezut. În primul rând, mă îndoiesc că ar fi existat loc pentru el și, în al doilea rând, Wilhelm era extrem de interesat de artă. Și un om atent și precaut când venea vorba despre astfel de lucruri. Astfel încât cu siguranță că acest gând nici nu i-ar fi trecut prin cap.

— Înțeleg ce spui. Deci nu te-a interesat să-l cumperi în starea în care era?

— Nu, categoric nu. Cel puțin nu cu jumătate de milion. Probabil că a ajuns în mâinile unuia dintre acei oligarhi ruși despre care se spune că nu le pasă deloc cât costă lucrurile.

— Dar icoana, pe asta ai cumpărat-o?

— Da, spuse GeGurra. Ceea ce a căpătat o semnificație cu totul nouă atunci când, după vreo câteva săptămâni, Eriksson a apărut ca să-mi arate fotografii cu ea. Când l-am întrebat la cine apelase pentru evaluarea articolelor, aveam deja o idee destul de clară cine era.

— Dar dacă tu nu credeai că e unul dintre articolele primite de Willy de la micuța rusoaică, nu înțeleg deloc de ce ai mai cumpărat-o?

— După cum știi, dragul meu prieten, eu îmi câștig existența făcând negoț cu artă, spuse GeGurra cu un zâmbet împăciuitor. În plus, aveam deja un cumpărător interesat. Un vechi prieten de-al meu care își exprimase interesul față de acest tablou anume. De fapt, era atât de interesat că el a luat legătura cu mine, și nu invers. Încă se mai gândește la asta, chiar dacă ceea ce-l împiedică nu are cum să fie lipsa banilor, așa că e încă în spațiul meu de depozitare. În cazul în care te-ar putea interesa chiar pe tine, Bäckström. Și, cum e vorba de tine, ți-aș da-o la un preț redus special. Apropo, ce zici de niște desert? Merengul lui Oscar al II-lea. Poate că aș putea chiar să te ispitesc cu niște porto bun care s-o însoțească?

— Un coniac ar fi foarte bun, spuse Bäckström.

Drept cine mă ia? *Porto beau doar babele. Și bărbații care aproape au ajuns niște babe, ca GeGurra*, se gândi el.

— Apropo, știai că Oscar al II-lea, cel care a dat numele merengului, a fost bunicul Prințului Wilhelm? El a fost cel care a luat legătura cu țarul rus, Nicolae al II-lea, și i-a sugerat ca nepotul lui să se căsătorească cu Maria Pavlovna. Ca modalitate de a întări legăturile dintre cei doi vechi dușmani de moarte, Suedia și Rusia. De a rupe cu vechile tradiții istorice proaste ale noastre, o dată pentru totdeauna. Trăim într-o lume mică, prietene. O lume foarte mică.

Ce are asta de-a face cu merengul? se întrebă Bäckström, dar se mulțumi să mormăie a aprobare. *GeGurra are o capacitate fenomenală de a discuta despre tot felul de porcării care n-au nicio legătură cu subiectul*, se gândi el.

— Colecția asta despre care am discutat cât valorează? întrebă Bäckström. În total, vreau să spun?

Era un om căruia-i plăceau datele esențiale.

— Cincisprezece icoane, două seturi de tacâmuri de argint, bricheta, serviciul de vânătoare… un total de nouăsprezece obiecte. După ce tablourile rămase au fost vândute, îmi imaginez că totalul va fi undeva în zona a patru milioane.

— Sunt o grămadă de bani, spuse Bäckström.

— Presupun că da, răspunse GeGurra. Dar, neuitând de ultimul articol al colecției, aș sugera că e o sumă

nesemnificativă.

— Care e ce, anume? întrebă Bäckström.

Al douăzecilea articol al colecției…

— Credeam că putem trece la el imediat, dar înainte de asta… dacă vrei să mă scuzi… mă gândeam că aș putea merge până la toaletă ca să mă spăl pe mâini, în timp ce așteptăm desertul, spuse GeGurra, făcând un gest cu degetele lui lungi și subțiri. Și în timp ce îl savurăm, mă gândeam că aș putea trece în sfârșit la motivul real pentru care am vrut să ne vedem, dragul meu prieten.

Era și timpul, ce naiba, se gândi Bäckström dând din cap. Era și timpul pentru acel plic cafeniu și gras.

•

În mod evident, GeGurra e destul de minuțios cu igiena lui personală, se gândi Bäckström atunci când gazda lui reveni după zece minute. *Să te pișți nu poate dura mai mult de un minut sau așa ceva*. Nu trebuie decât nivelul necesar de presiune, iar Bäckström se ocupa de regulă de acest detaliu în fiecare dimineață și în fiecare seară, indiferent că era sau nu necesar de fapt. Din fericire, între timp nu fusese lăsat baltă, deoarece i se adusese un coniac mare, cât aștepta. GeGurra își luase cu el și servieta când se dusese la toaletă, așa că nu exista nicio șansă de a-și omorî timpul băgându-și nasul prin ea.

— Presupun că ți-e cunoscută povestea nasului lui Pinocchio, Bäckström, spuse GeGurra. Povestea micii păpuși de lemn al cărei nas creștea tot mai lung atunci când spunea o minciună.

— Da, deși la muncă asta nu se întâmplă de fapt niciodată, spuse Bäckström. Dacă oamenii peste care dau eu ar avea nasuri care cresc atunci când ei spun o minciună, n-aș mai avea niciun pic de loc în biroul meu. Asta e valabil pentru absolut toți, dacă te întrebai cumva. Infractorii, așa-zisele victime ale crimei și așa-zișii mei colegi. Toți mint tot timpul, despre absolut orice. Și nasurile lor nu cresc nici măcar cu un milimetru.

Bäckström își susținu declarația dând energic din cap.

— Chiar așa de rău e? spuse GeGurra cu un zâmbet blajin.

— Încă și mai rău, dacă mă întrebi pe mine, spuse Bäckström.

Începea să se simtă supărat din cauza tuturor acelor minciuni și trădări, a tuturor păcălelilor și amăgirilor care îl înconjurau pe un om onest ca el, care încerca doar să-și facă datoria.

— Pinocchio din poveste, continuă GeGurra, lăsând în general impresia că gândește cu voce tare. Pinocchio înseamnă „ochi de pin” – știai asta, Bäckström? Povestea italiană a

sărmanului sculptor Gepetto care sculptează o păpușă din lemn de pin sub forma unui băiețel pe nume Pinocchio, și dintr-odată păpușa prinde viață și nasul îi crește de fiecare dată când spune o minciună. Și doar atunci când încetează să mai spună minciuni se transformă într-un băiețel adevărat. O poveste care ne-a fost spusă tuturor când eram mici.

— Sigur, fu de acord Bäckström. Înțeleg ce spui, și în domeniul meu de activitate ar fi cu certitudine ceva foarte practic. Dar, din nefericire, eu n-am crezut-o niciodată.

Nici măcar când eram încă în pantaloni scurți, se gândi el.

— Autorul poveștii lui Pinocchio era italian. Carlo Lorenzini. A fost un scriitor, jurnalist și politician de dreapta care a trăit în Florența, iar când a scris povestea a publicat-o sub un pseudonim, Carlo Collodi. Primele părți, care de fapt au apărut ca serial într-un ziar, au fost publicate în 1881, iar ultimul capitol al poveștii lui Pinocchio, în care el încetează să mai mintă și devine un băiat adevărat, a fost publicat în 1883. Un total de aproximativ patruzeci de capitole despre aventurile lui Pinocchio. Collodi a murit în 1890. Povestea lui Pinocchio a fost tradusă în…

— Știu toate astea, îl întrerupse Bäckström.

Iar începe. La nesfârșit, nu se mai oprește.

— Ah…

— Știu toate astea, îl asigură Bäckström.

Cum pot să-l fac pe dobitoc să tacă?

— Dar adevărata poveste a nasului lui Pinocchio, pe asta n-ai auzit-o, spuse GeGurra coborând vocea și aplecându-se în față.

— Adevărata poveste?

E beat sau ce? *Deși a stat acolo toată seara, sorbind din vinul lui roșu*.

— Adevărata poveste a nasului lui Pinocchio, repetă GeGurra. Despre momentul în care nasul lui Pinocchio era să schimbe întreaga istorie a omenirii. Pe asta n-ai auzit-o niciodată, nu-i așa?

Despre ce tot vorbește nemernicul ăsta? se gândi Bäckström. *Adevărata poveste a nasului lui Pinocchio*?

80.

— Adevărata poveste a nasului lui Pinocchio, cea care ar fi putut cu ușurință să schimbe întreaga istorie a omenirii dacă s-ar fi terminat altfel – povestea asta n-ai auzit-o niciodată, spuse GeGurra învârtind paharul cu porto între degetele lui lungi și subțiri. Dar eu am să ți-o spun și, evident, consider de la sine înțeles că ce urmează să-ți spun o să rămână strict între noi.

— Nu trebuie să-ți faci niciun fel de griji în privința asta, îl asigură Bäckström.

Luă o gură mare de coniac, dându-și seama după expresia lui GeGurra că era probabil ca asta să dureze o vreme.

•

Adevărata poveste a nasului lui Pinocchio este plasată la curtea din Sankt Petersburg a ultimului țar al Rusiei, Nicolae al II-lea, între toamna lui 1907 și vara lui 1908. Asemenea tuturor poveștilor bune, are doi protagoniști. Toți ceilalți care apar în această poveste joacă roluri secundare, iar important este ce se întâmplă între cele două personaje principale ale noastre.

Primul dintre acestea este o italiancă tânără, Anna Maria Francesca di Biondi, care are 24 de ani atunci când începe povestea. Anna Maria s-a născut și a crescut în Florența, unde și-a petrecut mare parte a tinereții, în afara unor scurte călătorii în Franța, Grecia, Austria, Elveția, Germania, Polonia și Rusia Țaristă. Aproximativ douăzeci de călătorii scurte, presărate de-a lungul unei vieți având aproape la fel de mulți ani, și în sensul acesta nu deosebit de însemnate pentru o femeie având o asemenea origine și familie. Anna Maria Francesca di Biondi este o femeie extrem de talentată și, în mintea ei, e liberă să călătorească oriunde dorește și să facă orice dorește cu oricine dorește.

Însă în realitatea în care își trăiește ea viața există alte obstacole mai stricte. Anna Maria Francesca di Biondi este fiica unui marchiz italian care își duce viața conform acelorași reguli ca și ea, formulate de tradițiile născute din obârșia și sângele care legau social laolaltă familiile privilegiate. Tatăl ei e un cărturar, lingvist și profesor la Universitatea din Florența, dar nu e un om bogat – într-un sens pur relativ – și situația lui financiară, mai degrabă decât liberul-arbitru, este cea care l-a făcut să contribuie la întreținerea lui și a familiei lui prin predarea la universitate. Dacă ar fi putut să aleagă, cu siguranță ar fi dus viața pe care doar imaginația lui i-o putea oferi. Preferă calmul și liniștea bibliotecii lui companiei colegilor și studenților. În același timp, nu îl deranjează prea

mult, deoarece, oricum s-ar manifesta, realitatea din jurul său nu poate egala niciodată ce se întâmplă în capul lui. Faptul că dintre cei șase copii Anna Maria Francesca este cel preferat poate că nici nu mai trebuie amintit.

Anna Maria are și o mamă, o femeie bună și educată, care își împarte timpul între soluționarea problemelor practice ale familiei și filantropia creștină pentru Dioceza din Florența. Faptul că, după o descriere atât de scurtă, preferăm să o ignorăm de aici înainte nu are nimic de-a face cu caracterul sau activitățile ei. E doar din cauză că ea nu prezintă interes când vine vorba de adevărata poveste a nasului lui Pinocchio. Însă mama ei, bunica Annei Maria Francesca, prezintă mult mai mult interes. E de origine rusă, a trăit în aceeași casă cu Anna Maria de-a lungul copilăriei acesteia și, de asemenea, este motivul pentru care Anna Maria vorbește fluent rusește.

Bunica Annei Maria este fiica unui nobil și general rus care cu o sută de ani înainte a luptat împotriva lui Napoleon. Generalul îl alungase pe opresorul francez de pe pământul sfânt al Mamei Rusia, urmărindu-l din Moscova până în Europa, ucigând mii de soldați de-ai lui care încercau să traverseze râul Berezina și învingându-l în mai multe ciocniri și lupte atât din Polonia, cât și din Austria. Odată înfrânt uzurpatorul, generalul rămăsese în Europa eliberată de opresorul francez. Mai întâi ca ambasador al țarului în Austro-Ungaria, iar spre sfârșitul vieții ca trimis pe lângă Sfântul Scaun din Roma. Generalul a trăit în Italia până la moartea lui, iar atunci când trupul lui a fost adus de la Vatican înapoi în Sankt Petersburg, după treizeci de ani de serviciu în străinătate, asta s-a întâmplat pentru a fi îngropat cu toate onorurile posibile și în prezența țarului însuși.

Însă una dintre multele lui fiice a rămas în Italia. Se căsătorise cu un conte italian, iar douăzeci de ani mai târziu, una dintre fiicele ei s-a căsătorit cu un cărturar din Florența, el însuși marchiz. Marchizul este și un om foarte bun și singura critică pe care soția lui e dispusă să i-o aducă e că poate dedică mai mult timp gândurilor sale decât necesităților practice pe care viața le adresează unui bărbat căsătorit și tată.

În vara lui 1907, familia di Biondi primește, în casa lor mare din Florența, vizita unei rude îndepărtate a bunicii Annei Maria, care a venit s-o vadă tocmai pe aceasta – cel puțin dacă e să se dea crezare scrisorilor pe care le-a trimis marchizului, stăpânul casei, înaintea vizitei. Îl cheamă Prințul Serghei, membru al marii Case de Romanov, rudă îndepărtată cu țarul și, asemenea tuturor celorlalți din familie, e incredibil de bogat. De asemenea, e un rus rău. Rău în sensul că preferă să-și petreacă majoritatea timpului în Europa, în timp ce

administratorii se ocupă de vastele lui moșii din Rusia, care se întind din Karelia la nord până la Baku, lângă Marea Caspică, la sud.

Vara aceasta a venit în Italia, în unul dintre numeroasele lui călătorii educative; a uitat câte a făcut deja, deoarece arta, muzica și cultura îl atrag mereu înapoi. Arta, muzica și cultura, dar, sincer vorbind, și femeile și mâncarea. Mai ales femeile, iar prima oară când o vede pe Anna Maria se îndrăgostește fulgerător.

Prințul Serghei e cu aproape treizeci de ani mai mare ca Anna Maria, iar între Florența și palatul lui din Sankt Petersburg sunt cinci mii de kilometri. Judecând după expresia ochilor ei, el și-a dat seama deja că asta nu ar fi o problemă semnificativă. Adevărata problemă e că posibilul lui socru nici nu-și poate imagina ca iubita lui fiică să-l părăsească pentru un rus de aceeași vârstă cu el, să se ducă să locuiască în altă țară. Într-o altă lume, și să ducă o viață diferită de cea care se desfășoară în mintea lui – dacă ar fi să reflecteze mai atent la această chestiune, ceea ce, din fericire, nu face.

Pe de altă parte, pentru Prințul Serghei, potențialul și neavizatul lui socru este o problemă umană, și el e obișnuit să rezolve astfel de probleme. Asta este cealaltă parte a naturii lui. Prințul Serghei este un om cu multe laturi. Un om care iubește sincer arta, cultura, muzica, mâncarea și nu în ultimul rând femeile, dar și un om practic. El își anulează restul călătoriei și rămâne în Florența toată vara, unde își dedică timpul curtării în secret a Annei Maria și, mai ales, croirii de planuri. Peste aproximativ o lună e pregătit și poate să prezinte o propunere detaliată marchizului, care în cele din urmă își oferă consimțământul și chiar binecuvântarea. Fără să-și dea seama deloc ce se întâmplă de fapt.

Îndrăgita bunică maternă a familiei își exprimase puternica dorință de a mai vizita o ultimă dată Rusia în care își avea rădăcinile, și ea este cea care ia inițiativa. Însă bunica începe să îmbătrânească și ar merita luat în calcul că s-ar putea să aibă nevoie ca în această călătorie să fie însoțită de o rudă apropiată, mai tânără, iar dacă ar fi după ea, ar fi preferat s-o aibă alături pe Anna Maria. În ce o privește, Anna Maria este cât se poate de dispusă, oferind același motiv ca și bunica ei, că vrea să-și exploreze rădăcinile rusești. Asta înseamnă că mai rămân doar aranjamentele practice, de care Prințul Serghei se va ocupa în cele mai mici detalii, complet în acord cu dorințele marchizului. Nici nu se pune problema altfel. Nici nu i-ar trece prin cap să meargă împotriva dorințelor apriorice ale iubitelor lui rude italiene – legăturile de familie și noblețea sunt, împreună, o garanție a acestui fapt.

Prințul Serghei a aranjat deja ca cineva s-o însoțească pe bunica în vârstă, o supraveghetoare pentru Anna Maria Francesca și servitoare pentru amândouă. În ce privește restul grupului, rangul lui înalt și natura călătoriei au dictat condițiile. Aghiotantul lui Serghei, secretarul lui personal, trei servitori, doi bodyguarzi și cei cinci-șase lachei și servitoare obișnuite care să-i spele hainele și să-i care bagajele mai grele. Și, bineînțeles, Prințul Serghei însuși.

Spre sfârșitul lui august pleacă cu trenul din gara din Florența. Călătoria la Sankt Petersburg va dura trei săptămâni, pentru că o vor parcurge încet, oprindu-se pe drum de fiecare dată când simt dorința să facă altceva. Grupul are trei vagoane pentru uzul lui exclusiv. Unul pentru bunica în vârstă, Anna Maria, Prințul Serghei și însoțitorii lor apropiați. Un vagon pentru restul personalului și unul pentru bagaje. Anna Maria Francesca a cumpărat zece cufere pentru ea, cu șapte mai mult decât plănuise inițial, dar Serghei și-a petrecut ultima săptămână în Florența ducând-o pe la toate magazinele, pentru ca ea să-și procure alte câteva lucruri necesare călătoriei.

Prințul Serghei este cel care declanșează această poveste: în sens dramaturgie și narativ, el este ceea ce se numește de obicei un „facilitator”, iar motivul pentru care el „facilitează” nu are nimic de-a face cu adevărata poveste a nasului lui Pinocchio. Motivația lui este extrem de personală și e greu de conceput ca un bărbat adevărat ca el să aibă intenții mai nobile. De asemenea, acele părți ale poveștii care se referă la iubirea lui pentru Anna Maria vor avea un final fericit pentru toți cei implicați. Pentru Anna Maria Francesca și pentru el, pentru bunica și mama Annei Maria, pentru cei cinci frați ai ei și pentru iubitul ei tată.

Nu în ultimul rând pentru iubitul ei tată. E adevărat că va trece aproape un an până când ea se întoarce în Florența, adică mult mai multe luni decât Serghei îi spusese, atunci când el își dăduse acordul pentru călătorie. Tatăl ei va afla că cei doi se folosiseră de acea ocazie pentru a se căsători în secret în drum spre Florența, dintr-o telegramă care ajunge la casa lui cu doar o săptămână înaintea lor, și va mai trece încă o lună până să afle că ea e deja însărcinată. Dar la momentul la care ei coboară din tren el i-a iertat deja și îi întâmpină cu brațele deschise.

Ce altceva ar fi putut să facă? Fiica lui e mai frumoasă ca niciodată și în ochii ei el vede că viața pe care o duce acum e mai aproape de gândurile ei decât viața pe care o ducea atunci când îl părăsise pe el, cu un an în urmă.

Anna Maria Francesca di Biondi e o femeie tânără foarte frumoasă. Mult mai frumoasă decât toate celelalte femei pe

care Prințul Serghei le cunoscuse în viața lui. E o femeie foarte talentată, care vorbește mai multe limbi. De asemenea, e extrem de muzicală. Are o voce minunată și bogată de mezzosoprană, care se întinde fără niciun efort audibil pe gama a orice dorește să interpreteze. Cântă la mai multe instrumente și, dacă e necesar, se poate acompania singură – cu cea mai mare ușurință – la pian, chitară sau mandolină.

Deoarece Serghei a promis să o prezinte la curtea țarului, Anna Maria a adus din țara ei daruri pentru copiii Imperiali. Evantaie din cea mai subțire hârtie de orez, șaluri de mătase fină italiană, măști venețiene artistice pentru balurile de primăvară, cadouri pentru cele patru fiice, Olga, Tatiana, Mari și Anastasia.

Pentru fratele lor mai mic, Alexei, țareviciul în vârstă de doar trei ani, a adus un cadou mai personal. Patruzeci de numere ale revistei săptămânale florentine *Giomale di Bambini*, apărute între 1881 și 1883. Povestea lui Pinocchio, povestea integral și bogat ilustrată despre un băiețel al cărui nas creștea de fiecare dată când spunea o minciună. O poveste din copilăria ei, pe care ea o îndrăgise când avea aceeași vârstă cu Alexei. În imaginația ei, Anna Maria începuse deja să i-o citească cu voce tare înainte de a coborî din tren în gara din Sankt Petersburg.

Alexei, țareviciul, care este al doilea protagonist al adevăratei povești a lui Pinocchio și a nasului său.

81.

Cât de plicticos poate fi nemernicul ăsta, se gândi Bäckström. Obiectul acestei mânii era gazda lui, GeGurra, care părea complet captivat de toate acele cuvinte care se revărsau într-un torent neîntrerupt de pe buzele lui bine unse.

Un negustor ambulant polonez obişnuit ar părea autist în comparaţie cu tolomacul ăsta, se gândi Bäckström. Auzise acest cuvânt dificil la una dintre numeroasele conferințe la care participa de obicei imediat ce începea să se apropie weekendul. Îl folosea uneori el însuși atunci când interoga infractori care stăteau pur și simplu și nu scoteau un cuvânt. De câteva ori chiar funcționase, deoarece infractorii voiau să știe ce fel de insultă verbală le aruncase interogatorul lor și deschideau gura tocmai din acest motiv. Însă, în mod evident, GeGurra suferea de exact opusul și nu avea niciun rost să încerce să spună ceva, pentru că ar fi fost ca și cum s-ar fi pișat împotriva vântului.

Așa că în ultimul sfert de oră se mulțumise să asculte cu jumătate de ureche, în timp ce sorbea încet din coniac, și încerca să se concentreze asupra plicului cafeniu care îi fusese mai mult sau mai puțin promis. Chiar dacă de fapt ar fi trebuit să spună mulțumesc pentru masă, apoi să se ridice și să plece. În schimb, stătea acolo, în spinarea melcului șchiop care îl purta încet spre scopul acelei călătorii, victimă a toleranței lui exagerate și a disponibilității blajine de a face orice îi cereau oamenii. Deja începea să se simtă ușor ofensat de felul în care îl exploata GeGurra.

— Ai vreo nedumerire până aici, Bäckström? îl întrebă GeGurra, aruncându-i o privire puțin prea pătrunzătoare pentru gustul lui Bäckström.

— Doar când ai de gând să treci la subiect, răspunse Bäckström. Poate că nu am alte planuri certe pentru restul acestei seri, dar…

— Ajung și acolo, dragul meu prieten, îl întrerupse GeGurra, bătându-l voios pe mână. Ajung curând și acolo, și de asta e important să fii atent, pentru că acum povestea începe să se lege.

82.

Anna Maria și bunica ei fuseseră instalate în palatul Prințului Serghei de pe malurile fluviului Neva din Sankt Petersburg. La cinci minute de mers cu trăsura de Palatul Alexander, unde țarul și familia lui își petreceau majoritatea timpului în această perioadă a anului. Pe scurt și în rezumat, se poate spune că era puțin probabil să le lipsească ceva în cele zece luni în care aveau să stea acolo. Două sute de camere și în jur de o sută de servitori, iar apartamentul pe care Anna Maria îl avea la dispoziție pentru ea și servitoarea ei consta din șase camere și se afla imediat lângă apartamentul Prințului Serghei. Suficient de mare, poate chiar cu o cameră în plus față de ce avea ea nevoie în realitate, dat fiind că pentru o vreme avea să-și petreacă nopțile în dormitorul lui Serghei.

Bunica Annei Maria, pe de altă parte, locuiește în celălalt capăt al casei împreună cu servitorii ei, iar dacă tatăl ei, marchizul, ar fi știut despre aceste aranjamente, cu siguranță ar fi fost deopotrivă surprins și preocupat. Dar cum ar fi putut să aibă idee despre ele, dat fiind că era în celălalt capăt al Europei, iar scrisorile pe care le primea de câteva ori pe săptămână de la fiica lui și bunica ei în vârstă nu spuneau nimic despre astfel de fleacuri?

În schimb, scrisorile se ocupă de chestiuni mult deasupra celor mundane. Nu în ultimul rând de marea grijă care li se arată, de generoasa ospitalitate de care se bucură și de faptul că Anna Maria a fost prezentată la curtea țarului după doar câteva săptămâni. Majoritatea scrisorilor sunt pline de povești de la curtea imperială. Despre faptul că în curând Anna Maria ajunge să petreacă mai multe zile pe săptămână la Palatul Alexander, ca însoțitoare a celor patru fiice ale țarului.

Nu doar însoțitoare, la drept vorbind. Ea este și profesoara lor de muzică, meditatoare la limbi străine și povestitoare din îndepărtatul ținut al Italiei, care le stârnește acestora fantezii despre o altă viață, mai ales în timpul lunilor de toamnă, când întunericul și frigul se așternd deasupra Sankt Petersburgului. O viață mai fericită, mai caldă și mai luminoasă decât cea care-i așteaptă acasă, în timpul lungii ierni rusești.

Și bineînțeles că Anna Maria a lor e minunată, cu părul ei negru și ușor ondulat, ochii scânteietori și zâmbetul larg. Anna Maria ia conducerea la toate jocurile și activitățile lor, iar evantaiele, șalurile de mătase și măștile venețiene pe care le-a adus cu ea sunt folosite din plin. Toți o iubesc pe Anna Maria Francesca, de la Olga în vârstă de 12 ani până la micuța

Anastasia, care abia a împlinit 6 ani, iar după doar o săptămână primesc o vizită neașteptată.

Micul lor frate, Alexei, apare în cadrul ușii, însoțit de doi bărbați solizi și tăcuți în uniformă de cazaci. Un băiețel de trei ani, îmbrăcat în costum de marinar cu pantaloni lungi. Unul dintre cazaci ține o balalaică mică în mâna lui imensă, iar fratele lor mai mic le aruncă surorilor lui o privire imperioasă. Cu o mână le face semn să iasă din cameră, ca să poată rămâne singur cu însoțitoarea lor italiană.

Cât de gras pare, chiar dacă are o față atât de subțire, se gândește surprinsă Anna Maria Francesca, în timp ce se ridică de la pian, înclină capul și face o reverență adâncă în fața țareviciului.

•

Seara aceea, târziu, află secretul despre care nu se vorbește niciodată în afara familiei.

— Suferă de hemofilie, îi explică Serghei. A moștenit-o de la mama lui. Dar nu e gras. E din cauza hainelor, umblă învelit în căptușeală.

Pentru a-l proteja, în toate hainele îi fusese cusută căptușeală. Cea mai mică zgârietură îl putea ucide, pentru că sângerarea era practic imposibil de oprit.

— O căzătură, o ciocnire, o lovitură, fie și doar un genunchi julit îl poate omorî, îi explică Serghei. Iarna trecută s-a lovit de o masă și și-a petrecut toată primăvara în pat, cu sângerare internă gravă. *Cara mia, cara mia*, e ceva foarte tragic.

Serghei oftează, în timp ce îi mângâie obrajii și fruntea cu vârfurile degetelor. Acum, când e întins lângă ea, ar prefera să discute despre altele. Oricât de plin de viață ar fi el, nu vrea să se gândească la moarte nici măcar o clipă.

•

Alexei are trei ani atunci când o întâlnește prima oară pe Anna Maria Francesca di Biondi. Cu cincizeci de ani mai tânăr decât ruda lui, Serghei. În ciuda diferenței de vârstă și de activități umane care depind de astfel de lucruri, inima lui e plină de aceleași sentimente ca și a lui Serghei și, la doar o săptămână după prima lor întâlnire, stă în poala Annei Maria, cu capul sprijinit de sânii ei mari, în timp ce ea îi citește cu voce tare despre un băiețel al cărui nas creștea de fiecare dată când spunea o minciună.

Anna Maria traduce povestea în rusă în timp ce citește, lăsând unele cuvinte în italiană și explicându-i ce înseamnă, arătându-i toate imaginile. Atunci când povestea se termină, își trece arătătorul cu grijă peste nasul lui Alexei, care zâmbește și se cuibărește și mai aproape de trupul ei cald. Trupul cald și moale care miroase atât de plăcut.

Alexei e transformat. Încetează să mai plutească peste podelele lustruite, încetează să mai alerge pe coridoare și prin camere fără să se gândească deloc ce s-ar putea întâmpla dacă ar cădea, încetează să se mai cațăre în copacii din parc. Toți acei copaci, dintre care și cel mai zvelt mesteacăn, puteau să-i omoare și pe el, și pe gărzile lui, dacă el cădea.

În schimb, stă liniștit în poala Annei Maria în timp ce ea îi citește, stă solemn lângă ea, în fața pianului, în timp ce ea îl ajută să găsească notele potrivite, izbucnind în crize de râs de fiecare dată când greșește atât de tare încât își dă seama și el. Micul Alexei e transformat, iar tatăl lui, țarul Nicolae al II-lea, observă și aprobă ceea ce vede. Bineînțeles, de la distanță, de la trei camere mai încolo, în apartamentul cel lung dinspre fluviu. Astfel încât el să-i poată vedea, dar ei pe el nu.

Fiecare nouă zi este nu doar un dar din partea vieții, ci aduce și speranța că fiul lui ar putea supraviețui copilăriei care amenință încontinuu să-i răpească viața. Zi cu zi, clipă cu clipă, până când va fi suficient de mare ca să înțeleagă circumstanțele care îi guvernează existența. Suficient de mare ca să poată prelua conducerea Rusiei, pe care o va moșteni într-o zi de la tatăl său.

Poate că acea muzică, acele cântece și acele povești vor salva scumpa lui Rusie? se gândește Nicolae. Asta ar fi cu siguranță ceva remarcabil, ținând cont de tot ce salvase poporul rus în ultimele cinci sute de ani. Toți acei luptători, nu în ultimul rând generalul care fusese străbunicul italiencei care stă acum pe banca de catifea din fața pianului, în salonul de muzică mare din Palatul Alexander, unde încearcă să-l învețe pe micul lui fiu să cânte la balalaică.

E doar firesc ca el să se gândească la străbunicul ei. Bătrânul general care îl slujise pe bunicul lui, Alexandru I. Eroul de la Berezina, care călărise în avangarda regimentului imperial de dragoni pe un cal de luptă negru, cu sabia scoasă. Exact așa cum face în tabloul cel mare al luptei atârnat în galeria de la etajul unu.

Țarul ar fi putut de asemenea să reflecteze la momentul în care sosise acasă într-o după-amiază, cu câteva luni mai înainte, după o plimbare călare prin parc. Când a intrat în holul mare de marmură de la parterul palatului, a văzut-o imediat pe verișoara lui Maria Pavlovna așezată pe o tavă de argint de pe ultima treaptă a scărilor abrupte. În poala ei era singurul lui fiu, țareviciul Alexei. Și Maria s-a apropiat de marginea ultimei trepte și au zburat amândoi pe scări în jos. Parcă încă vede și aude asta. Sunetul tăvii care lovea fiecare nouă treaptă în timp ce zbura în jos, tot mai tare și mai tare, tot mai repede.

Și Maria Pavlovna și Alexei țipând de încântare de sus până jos.

De data aceea totul fusese în regulă. Chiar dacă gărzile lui Alexei rămăseseră ca paralizate, spectatori nefericiți. Chiar dacă el însuși rămăsese țintuit pe loc, incapabil să se miște, incapabil să rostească un cuvânt pentru a opri ceea ce se întâmpla chiar în fața ochilor săi. De data aceea totul mersese bine, chiar dacă, în mod evident, nu putea avea încredere nici măcar într-o rudă apropiată care era femeie în toată firea, de aproape 18 ani și pe punctul de a se căsători cu un prinț suedez.

Abia mai târziu lucrurile se schimbaseră. Atunci când muzica, cântecele și poveștile au început să facă parte din viața copilului său. Inextricabil legate de însoțitoarea și meditatoarea lor italiancă, Anna Maria. Și atunci îi vine lui o idee pentru ce să-i ofere lui Alexei ca dar de Paști. O idee logică și perfect clară, ținând cont de ceea ce se întâmpla în jurul lui și în interiorul minții lui. Cadoul putea să coste la fel de mult ca ouăle de aur încrustate cu diamante pe care el le oferea în mod tradițional soției și mamei lui cu ocazia celei mai mari sărbători a anului. Un cadou care, la o reflecție mai atentă, putea fi lăsat să coste absolut orice sumă, dacă putea asigura succesiunea imperială și salva Rusia lui.

•

— Fără îndoială, te întrebi ce anume era? întrebă GeGurra, privindu-și întrebător oaspetele. Cadoul, vreau să spun, cel pe care țarul urma să i-l ofere fiului său hemofilic.

— Da, nu mai pot de nerăbdare, oftă Bäckström uitându-se la ceas.

Ăsta va trebui să fie ultimul meu coniac, pentru că acum am întins-o, se gândi el.

— O cutie muzicală, spuse GeGurra. Nu orice cutie muzicală, ci cea mai remarcabilă cutie muzicală creată vreodată în întreaga istorie a omenirii.

O cutie muzicală. Unde am mai auzit eu asta?

83.

O cutie muzicală, dar nu orice cutie muzicală. Cea mai remarcabilă cutie muzicală creată vreodată în întreaga istorie a omenirii. GeGurra părea de asemenea să știe tot ce ar merita spus despre ea. Îi luase ceva vreme și pe parcurs fusese nevoie de numeroase digresiuni, până să ajungă la cutia muzicală însăși.

Bäckström cedase, mai mult sau mai puțin. Comandase încă un coniac și acum stătea lăsat pe spate, încercând să asculte. Ce altceva putea să facă? În mod evident, să bage mâna în servieta lui GeGurra, să înșface plicul cafeniu și să fugă nu mai era o variantă.

— Te ascult, spuse el.

•

Carl Fabergé era un bijutier din Sankt Petersburg numit de curtea imperială și, fără îndoială, cei mai importanți clienți ai lui erau țarul și familia acestuia. Compania crea cam orice se putea face din metale prețioase și pietre prețioase și, cum clienții ei voiau ce era mai bun, majoritatea artefactelor erau făcute din aur și diamante.

— Tot felul de bijuterii, bineînțeles, dar și ceasuri, cutii de tutun de prizat, tacâmuri, servicii de masă, rame pentru fotografii, ornamente și miniaturi. Orice îți poți imagina făcut din aur, argint și pietre prețioase. Bineînțeles, Fabergé e acum celebru mai ales pentru ouăle lui de Paști. Cincizeci și șapte în total, oferite de țar drept cadouri de Paști țarinei și, mai târziu, și mamei lui. Ouăle alea făcute din aur, pietre prețioase și email sunt cele care i-au asigurat lui Carl Fabergé un loc în istoria artei comparabil cu cel al unui Cellini mai recent.

— Nu mai spune, răspunse Bäckström. Cellini ăsta, ce legătură are el cu toată povestea?

Avea o impresie vagă că mai auzise la un moment dat numele într-un context legat de serviciu. Trebuie să fie broscar, cu așa un nume. *Broscării nu sunt buni de nimic*, se gândi el.

— Ce legătură are Cellini cu povestea asta? spuse GeGurra, privindu-și oaspetele surprins. Niciuna, dacă chiar vrei să știi.

— Cum poți fi așa de sigur? replică Bäckström.

— Benvenuto Cellini a murit în 1571. E considerat cel mai mare bijutier din istoria artei. Și el era tot din Florența. Am amintit de el ca să poți înțelege cât de mare e Fabergé.

— A, bine, spuse Bäckström. Nu vrei mai bine să rămâi la cutia muzicală? Cum am spus, nu am niciun plan pentru seara asta și bineînțeles că e încă devreme, dar…

— Dragul meu prieten, îl întrerupse GeGurra bătându-l iar pe braț. Ajung și acolo.

— Cutia muzicală, spuse Bäckström. Vreau să-mi spui despre cutia muzicală.

— E o poveste remarcabilă, spuse GeGurra. Nu în ultimul rând dacă ținem cont de ce produsese Fabergé până atunci. Deși făcuseră tot felul de obiecte –, inclusiv ceasuri, și mari, și de buzunar –, nu făcuseră niciodată o cutie muzicală.

— Dar acum au făcut, spuse Bäckström.

În sfârșit, se gândi el.

— Da, au făcut, confirmă GeGurra. Chiar dacă după aceea au negat asta. Ceea ce poate părea puțin straniu, dat fiind că această cutie muzicală e fără egal în istoria artei occidentale.

— Dar ce era așa de remarcabil la ea? întrebă Bäckström.

Pare să fie scumpă, se gândi el. *Dar, în sfârșit, parcă ajungem undeva*.

•

Cutia muzicală a lui Fabergé era unică. Spre deosebire de cutiile muzicale obișnuite, la care notele sunt produse cu ajutorul unor piepteni, clopoței, discuri, ace, coarde și cilindri metalici, puse în mișcare de un mecanism cu arc, aceasta era construită ca un flaut, iar cel căruia i-a venit această idee era și compozitorul melodiei de douăzeci de secunde a cutiei muzicale a lui Fabergé.

— Nikolai Rimsky-Korsakov, spuse GeGurra cu un oftat mulțumit. Sunt sigur că ai auzit numele lui. Compozitor de faimă mondială, dirijor și profesor la conservatorul din Sankt Petersburg. El a primit această sarcină de la țar, și și-a dat seama exact ce i se cere. O melodie cântată la flaut, care începe și se termină într-o cheie minoră. Asta i s-a părut cât se poate de evident, dat fiind contextul pe care trebuia să-l ilustreze muzica.

— La flaut, spuse Bäckström. Și care era problema?

Ceva mai simplu decât atât nu se putea, nu-i așa? *Poate în afară de triunghiul pe care era el pus să-l izbească la școala primară, în timp ce toți ceilalți copii din clasă cântau la blockflote*[2], se gândi el.

Dificultățile tehnice erau enorme, potrivit lui GeGurra, dar, ținând cont cine era clientul și faptul că era prima cutie muzicală produsă de ei, Carl Fabergé nu voise să lase nimic la voia întâmplării.

— Pentru partea pur mecanică a comenzii îl angajase pe cel mai bun ceasornicar al epocii, Anton Hügel, care lucra în principal pentru Patek Philippe din Geneva, și, în strânsă colaborare cu Rimski-Korsakov, în cele din urmă soluționase problemele practice.

— Eu tot nu înțeleg, insistă Bäckström. Un flaut? Asta nu are cum să fie atât de dificil, nu-i așa?

— Era, spuse GeGurra. Atunci când cânți la flaut, sufli aer printr-un tub în care aerul trece peste o margine ascuțită și prin găuri de diferite mărimi, la diferite distanțe. Și produci note și melodie prin poziționarea degetelor tale. Deschizi și închizi găurile cu ajutorul degetelor. Dar, în acest caz, nasul lui Pinocchio era cel care avea să funcționeze drept flaut, iar ideea ca el să se țină de nas și să îl manevreze încontinuu era evident exclusă, chiar dacă din punct de vedere pur tehnic era mai simplu de rezolvat. Oamenii au reușit să facă cutii muzicale cu multe părți mobile încă de când au început să le producă, la sfârșitul secolului al XVIII-lea.

— De ce? spuse Bäckström.

De ce nu putea să-și manevreze nasul încontinuu? *Oamenii fac asta mereu atunci când mint*, se gândi el.

— Când se aude melodia, e din cauză că Pinocchio minte, spuse GeGurra. Asta era ideea. Așa că începe să-i crească nasul. Se lungește tot mai mult și mai mult, până când el tace. Atunci nasul încetează să mai crească. Deci el trebuie să funcționeze ca flaut, fără să fie atins de degete, pentru că asta ar distruge întregul concept. Tocmai asta e ideea poveștii lui Pinocchio. Că el nu știe că îi crește nasul atunci când spune minciuni.

— Și cum au rezolvat problema? spuse Bäckström.

Un flaut în formă de nas, se gândi el. *Asta trebuie să fie destul de tare pentru un poponar bătrân ca GeGurra.*

•

În mai multe moduri diferite, potrivit lui GeGurra. Cutia muzicală însăși, în formă de Pinocchio, avea o înălțime de 31,5 centimetri. Era din aur, dar emailată cu diferite culori. Mecanismul dinăuntrul cutiei era acționat de un arc puternic care era strâns cu o cheie de la baza cutiei și, pe măsură ce se strângea, arcul trăgea aer într-o mică bășică din interiorul cutiei. Când arcul era strâns și bășica plină de aer, cutia putea fi pornită.

Aerul era împins, peste o limbă de metal, într-o gaură de la vârf și prin găuri de pe partea de jos a nasului care creștea, iar găurile erau închise și deschise de o vergea care se mișca înainte și înapoi în interiorul nasului. Așa era produsă melodia. Atunci când melodia se termina și nasul înceta să mai crească, ultima tensiune a arcului era folosită pentru a retrage nasul la loc, pentru o pauză de patru secunde.

— Abracadabra! spuse GeGurra.

Părea aproape la fel de mândru pe cât trebuie să fi părut Rimsky-Korsakov și Anton Hügel atunci când își duseseră

sarcina la bun sfârșit, cu câteva sute de ani în urmă.

— Dar după ce se termina, probabil trebuia să tragi arcul iar? întrebă Bäckström.

— Bineînțeles, spuse GeGurra, aruncându-i invitatului său o privire dezaprobatoare. Nu era niciun motoraș electric cu baterie, dacă ți se pare cumva că asta lipsește, pentru că, din fericire, astfel de lucruri nu fuseseră încă inventate la acel moment. În schimb, exista un mecanism cu arc incredibil de complex, care umplea cu aer o băşică făcută din mătase impermeabilă întărită și transforma un nas în flaut, cu ajutorul prelungirii nasului. Aici e vorba de meșteșug artistic, prietene, și cu greu ai fi găsit o mostră mai reușită de măiestrie.

— Ai spus că era făcută din aur, spuse Bäckström încet.

Avea oarecare probleme cu memoria pe termen scurt, pe măsură ce coniacul într-adevăr excelent începea să-și facă efectul.

— Pentru Carl Fabergé și extrem de prestigiosul lui client doar ce era mai bun era acceptabil, declară GeGurra. Cutia era făcută din aur, dar acoperită cu email de diverse culori. Pinocchio are o căciulă roșie, o haină galbenă și pantaloni verzi, iar greutatea totală netă a cutiei e puțin sub un kilogram. Dar dacă tot vorbim despre asta, n-ar trebui să uităm de cheie și de tocul în care era ținută cutia muzicală.

— Povestește-mi, spuse Bäckström.

Acum ajungem undeva, se gândi el, în timp ce coniacul tocmai renunțase și memoria lui pe termen scurt începu iar dintr-odată să funcționeze perfect. *E clar că mica figurină cu căciulă roșie nu este o carafă de whisky obișnuită*, se gândi el.

— Cheia cu care era întors arcul cutiei muzicale era și ea din aur, aur alb, spuse GeGurra. De asemenea, era încrustată cu douăsprezece diamante, un total de 32 de carate, în ce privește tocul în care era ținută cutia muzicală, el era făcut din abanos și jacaranda, cu încrustații și armături de aur. Există și niște intarsii pe capac, sub formă de vultur imperial cu două capete. Cum am spus mai devreme, Bäckström, Carl Fabergé nu era un om care să lase ceva la voia întâmplării.

În sfârșit, se gândi Bäckström, dar se mulțumi să dea din cap. Acum trebuia să gândească rapid. Fără să-și arate inutil cărțile. *GeGurra e cât se poate de capabil să-ți șterpelească degetele atunci când bați palma cu el pe o treabă*, se gândi Bäckström.

84.

Din fericire pentru Bäckström, care avea nevoie de puțin timp ca să gândească, GeGurra nu voia să discute despre bani atunci când își reluă povestea.

— Cutia muzicală a fost gata la timp pentru sărbătoarea Paștelui din 1908. Ca de obicei, toată lumea a primit cadourile de Paști sâmbătă. Bineînțeles, pe vremea aceea Paștile erau cea mai mare sărbătoare. Mama și bunica lui Alexei au primit fiecare câte un ou. Se spune că Maria Pavlovna, care era desigur verișoara țarului și crescuse în familia țarului de când era mică, ar fi primit un set complet de bijuterii pentru ocazii de gală, în pregătirea iminentei ei căsătorii – brățară, colier, cercei și tiară, toate din aur alb, încrustate cu diamante și safire. Nu s-a zgârcit nimeni, dacă pot se spun așa.

GeGurra zâmbi mulțumit.

— Doamne ferește, spuse Bäckström.

Dintr-odată, se simțea într-o dispoziție excelentă. *Nu pare genul de femeie pe care ai toate șansele s-o agăți pe internet*, se gândi el.

— Cel mai fericit dintre toți a fost micul Alexei, spuse GeGurra. Fără îndoială, cutia lui muzicală era cel mai frumos cadou pe care îl primise vreodată. Se juca în fiecare zi cu ea și de fiecare dată când nasul lui Pinocchio începea să crească, era la fel de încântat. Îmi imaginez că îndrăgita lui profesoară de muzică, Anna Maria, era cea care întorcea cheița pentru el.

Păi băiatul pare într-adevăr să fi fost cam slab de minte, se gândi Bäckström, dar se mulțumi să mormăie aprobator. *Probabil deloc surprinzător, de fapt, ținând cont de cum se căsătoreau între ei oamenii ăia.*

— Încântarea lui a durat până cu aproximativ o săptămână înainte de marea nuntă dintre Maria Pavlovna și Prințul Wilhelm, oftă GeGurra.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Un accident groaznic, spuse GeGurra. Îndrăgita cutie muzicală a lui Alexei a fost cât pe ce să-l ucidă.

— Ce dracu' vrei să spui?

Din cine știe ce motiv, Bäckström se trezi gândindu-se la micul Edvin. Cum se întâmplase una ca asta?

— Dac-ar fi să ghicesc, a băgat în gură nasul lui Pinocchio, spuse GeGurra. Copiii mici fac asta, bineînțeles, încearcă să bage obiectele în gură și să le sugă.

— Continuă, spuse Bäckström.

Acum chiar ajungem undeva, se gândi el.

•

Accidentul a avut loc cu opt zile înaintea marii nunți. Noaptea, îndrăgita cutie muzicală a lui Alexei era ținută într-un dulăpior din camera cu haine de lângă dormitor. Cele două gărzi care ar fi trebuit să-l protejeze non-stop trebuie să fi dormit duse, pentru că nici măcar sunetul cutiei muzicale nu i-a trezit.

Alexei stă întins în pat și se joacă cu cutia muzicală. Nu e clar cum ajunge în gura lui nasul crescând al lui Pinocchio – dacă îl bagă acolo chiar el sau dacă ajunge acolo în timp ce el moțăia. Se alege cu răni grave la gingii, limbă și gât și, când gărzile sunt trezite în sfârșit de gâlgâiturile pe care le scoate el, Alexei e în mare pericol să se sufoce cu propriul sânge.

— Găurile de pe partea de jos a nasului au fost cele care l-au rănit, găurile care făceau ca nasul lui Pinocchio să funcționeze ca flaut, îi explică GeGurra. Marginile lor erau foarte ascuțite și, pentru că nici Hügel, nici Rimski-Korsakov nu știau de boala lui, nu au luat-o deloc în considerare. Dacă ar fi făcut-o, fără îndoială că ar fi construit o cutie muzicală mai tradițională.

Micul Alexei s-a zbătut între viață și moarte timp de mai multe zile. Țarul Nicolae era disperat, iar soția lui, Alexandra, nu reușea să-i ofere nicio consolare. Era țintuită la pat și ideea că, în cazul cel mai rău, ar fi putut să-i ofere un alt moștenitor era exclusă. De asemenea, partea ei de familie fusese cea care introdusese hemofilia în dinastia Romanov. Așa că toți și-au pus speranțele în Rasputin.

— Rasputin, spuse GeGurra, scuturând din cap. Cu siguranță ai auzit de el, Bäckström?

— Am auzit numele ăsta, răspunse Bäckström dând din umeri. Nu a fost un criminal în serie rus de demult?

— Grigori Rasputin venise la curtea țarului cu trei ani în urmă. Era fiu de țăran, un călugăr și mistic religios, dar motivul pentru care a ajuns la curtea imperială a fost că era și vindecător și se spunea că are puteri miraculoase. Îl mai tratase pe Alexei în câteva ocazii anterioare și reușise să-i oprească sângerarea cu ajutorul hipnozei și prin punerea mâinilor. Cum anume nu se știe, dar se pare că funcționa, și a făcut la fel și de data asta. Cu doar câteva zile înainte de nuntă, Alexei era în afara pericolului. A mai rămas la pat câteva săptămâni, și de asta nu apare în fotografiile de familie de la nunta Mariei Pavlovna, dar își revine, supraviețuiește și puterea lui Rasputin la curte e mai mare ca oricând. În ciuda faptului că, în alte privințe, era o persoană destul de primitivă.

— Primitivă? Ce vrei să spui?

— Numele de Rasputin era adoptat. Numele lui adevărat era Grigori Novici. În rusă, „Rasputin” înseamnă o persoană libidinoasă, destrăbălată, și cu siguranță el se ridica la înălțimea numelui. Nu există nicio îndoială în privința asta. Avea o slăbiciune groaznică pentru femei și băutură, și alte droguri, de altfel, era un adevărat libertin. În anul dinaintea revoluției, 1916, a fost omorât de un grup de aristocrați de la curtea țarului. Probabil se săturaseră în sfârșit de el. Potrivit legendei, a fost nevoie de un număr ridicol de gloanțe și răni de cuțit până să moară, în sfârșit.

— Tragică poveste, spuse Bäckström dând din cap.

Un sfârșit trist pentru un tip ca lumea, se gândi el. *Sunt convins că singura lui greșeală a fost că și-a făcut de cap cu soțiile lor*.

— Cea mai interesantă parte a poveștii ăsteia despre faptul că nasul lui Pinocchio era să-l ucidă pe micul Alexei sunt gândurile politice care îi treceau țarului prin cap la acel moment. Cercetările istorice recente asupra familiei Romanov au dezvăluit foarte multe. Lucruri de mare interes politic, vreau să spun.

— Mi-ai putea explica asta ceva mai detaliat? întrebă Bäckström.

Avea nevoie de timp ca să gândească și acum nu-l deranja ca GeGurra să trăncănească mai departe pe fundal.

— Bineînțeles, bineînțeles, îl asigură GeGurra, abia reușind să-și ascundă surpriza. Fără îndoială nu e niciun secret, dar ideea pe care o susțin acești istorici este că, dacă Alexei ar fi murit, probabil că țarul ar fi decis să abdice. Cu atât mai mult forțele liberale din societatea rusă a acelui moment ar fi avut mai multe șanse să preia puterea, și majoritatea probelor sugerează că nu ar fi existat o revoluție. Bolșevicii nu ar fi reușit niciodată să preia puterea așa cum au făcut-o la revoluția din 1917, iar Lenin ar fi devenit o notă de subsol a istoriei. Și nu fondatorul celei mai mari dictaturi din istoria lumii.

— Serios? spuse Bäckström, dând din cap cu interes.

— Nu sunt singurul care crede asta, spuse GeGurra. E concluzia la care au ajuns astăzi mulți istorici ruși importanți. Eu, bineînțeles, sunt doar un diletant când vine vorba de politică, dar ce am citit pe tema asta mi-a lăsat o impresie foarte puternică.

Bäckström dădu iar din cap, o încurajare mai mult decât suficientă pentru a-l face pe GeGurra să continue.

•

Nu erau obișnuitele cugetări pe tema a ceea ce ar fi putut să fie. Nu, erau cercetări istorice serioase din ultimii câțiva ani și – din cine știe ce motiv – cercetări care deveniseră posibile

doar după ce Rusia se eliberase de jugul sovietic. „De când căutarea adevărului nu mai e îndrumată de politicieni”, cum preferase GeGurra să rezume situația.

La momentul accidentării lui Alexei cu cutia muzicală primită de la tatăl său, țarul Nicolae era chinuit de îndoieli politice. Poporul rus suferea. Exista o tensiune socială mare și în creștere. Segmente mari ale clasei de mijloc și numeroși universitari importanți i se opuneau pe față. După eșecul războiului împotriva Japoniei, țarul își dăduse seama că nu se mai putea baza nici pe armata lui. Existaseră revolte armate în mai multe regimente și unități ale armatei și marinei. În timpul revoluției din 1905, Palatul de Iarnă din Sankt Petersburg fusese asediat, în credința că el și familia lui erau acolo. Intenția fusese de a-i lua ostatici, de a-l detrona pe el și poate chiar de a-l ucide, împreună cu membrii familiei lui.

Lucrurile care se petrec în jurul lui, lucruri pe care el le vede cu ochii lui și le aude cu urechile lui, au prea puțin în comun cu ce îi spun să facă cei mai apropiați sfătuitori ai lui. Aristocrați ruși, militari și proprietari de moșii de mărimea anumitor țări europene, oameni inflexibili, beligeranți, nedispuși la cel mai mic compromis, oameni care nu erau dispuși să întindă un singur deget poporului rus, cu atât mai puțin o mână.

Și apoi iubitul lui fiu suferă ultimul lui accident, din cauza unui dar pe care l-a făcut el însuși și care aproape că l-a ucis. Țarul Nicolae e disperat și, în noaptea de după accident, îi face o confesiune îndrumătorului său spiritual personal. Dacă fiul lui moare, acesta nu poate fi decât un semn din partea lui Dumnezeu că Nicolae nu se mai bucură de sprijinul Lui. Ceea ce ar însemna că el se va retrage și va preda puterea unor oameni care poate că i se opuseseră, lui și modului în care condusese el Rusia, dar erau totuși niște oameni rezonabili.

— Dar bineînțeles că nu așa s-a întâmplat, spuse GeGurra. Alexei supraviețuiește și, potrivit consilierilor țarului, bunul Dumnezeu nu putea să trimită un semn mai clar decât atât. Totul trebuie să rămână așa cum fusese dintotdeauna, să continue ca și până atunci, iar după nouă ani Revoluția Rusă devine o realitate politică. Și bineînțeles că întregul proces a fost accelerat și mai mult de imensele pierderi rusești din timpul Primului Război Mondial. GeGurra dădu gânditor din cap, așa cum până și diletanții în materie de politică sunt uneori tentați să facă.

— Și ce s-a întâmplat cu cutia muzicală? întrebă Bäckström. După ce băiețelul s-a făcut bine, vreau să spun.

Terminase de gândit și voia să revină cât mai repede posibil la chestiunile financiare mai pertinente.

Țarul îi dăduse cutia muzicală Mariei Pavlovna – cu condiția să o ia cu ea în Suedia, astfel ca lui să nu-i mai apară niciodată în fața ochilor și să-i amintească ce se întâmplase.

— Potrivit unor surse, ea a cerut-o în mod expres, spuse GeGurra. Dacă n-ar fi făcut asta, probabil cutia ar fi fost trimisă înapoi la Fabergé.

— Dar n-a fost, spuse Bäckström.

Nu trebuie uitată treaba aia cu provincia, se gândi el.

— Nu, confirmă GeGurra. Însă a fost înlăturată din arhiva lor. Chestiunea bolii lui Alexei era secret de stat, bineînțeles, dar oamenii vorbesc și probabil că știau foarte bine că ceea ce se întâmplase în realitate nu era prea plăcut. Nu în ultimul rând pentru Carl Fabergé și firma lui de bijuterii, însă faptul că a fost făcută pentru țar e neîndoielnic.

— Chiar ești sigur de asta? spuse Bäckström. Absolut sigur?

— Absolut sigur. Comuniștii au preluat firma în 1918. Arhiva clienților, stocuri și toate celelalte. Și, bineînțeles, arhiva clienților îi interesa foarte mult, pentru că ei aveau de gând să revendice ceea ce ei credeau că clienții lui Fabergé furaseră de la poporul rus. Dar Fabergé și colegii lui nu erau proști, așa că încercaseră deja să înlăture orice ar fi putut să ducă la cei mai sensibili clienți ai lor. Așa că nu exista niciun document că țarul ar fi comandat vreodată o cutie muzicală. Potrivit catalogului de comenzi și arhivei clienților, cel puțin. Atunci când istoricii moderni au trecut în revistă vechile dosare ale lui Fabergé – iar când arhiva s-a deschis în sfârșit, la începutul anilor ’90, existau cantități imense de dosare – au reușit să găsească atât schițele lui Hügel, cât și descrierile lucrării, comenzi pentru componente și facturi. Există, de asemenea, o largă cantitate de corespondență cu Rimsky-Korsakov. Până și piesa lui muzicală, în diverse variante care au fost produse pe măsură ce lucrarea avansa. Faptul că Carl Fabergé a produs o cutie muzicală sub formă de Pinocchio este, categoric, dincolo de orice îndoială.

Înclin să fiu de acord cu tine, pentru că am ținut-o în mână, se gândi Bäckström dând din cap.

•

Existența cutiei muzicale era un fapt. Însă mult mai multe lucruri rămâneau învăluite în mister drept rezultat al haosului care urmase revoluției și, nu în ultimul rând, al faptului că aproape toți cei implicați mai direct își pierduseră viața.

— Țarul și toată familia lui, inclusiv Alexei, care avea 13 ani la acel moment, au fost uciși de comuniști în vara lui 1918. Aceeași soartă s-a abătut asupra altor sute de membri ai aristocrației ruse și ai dinastiei Romanov.

— Și italianca? De la ea a pornit totul, nu-i așa, dacă am înțeles eu bine? Treaba asta cu Pinocchio, vreau să spun.

— De fapt, pentru ea și pentru Serghei povestea a avut un final fericit. Au plecat din Rusia la doar câteva luni după căsătoria dintre Maria Pavlovna și Prințul Wilhelm. Poate că Serghei era un rus rău, dar era cu siguranță un rus abil, așa că s-a pregătit din timp și și-a transferat mare parte a averii în Europa. S-au căsătorit și s-au mutat în Italia, împărțindu-și timpul între palatul din Florența și Riviera Franceză, unde aveau o vilă splendidă pe Cap Ferrat, și au călătorit prin întreaga Europă și restul lumii. Frumoasa Anna Maria Francesca di Biondi a avut șapte copii cu Prințul Serghei. A murit în 1975, la vârsta de 92 de ani. Soțul ei a trăit și el până la o vârstă foarte respectabilă. Chiar dacă era cu douăzeci și opt de ani mai mare decât ea, se spune că avea peste 90 atunci când a scăpat de povara vieții.

— Bine, spuse Bäckström, ridicând brațele în aer. Ce pot să fac eu pentru tine?

— Mai multe lucruri, spuse GeGurra dând din cap afabil.

— Ascult.

— Pentru început, mă poți ajuta să găsesc unsprezece icoane și o cutie muzicală, spuse GeGurra. Dacă am înțeles eu bine, avocatul nostru Eriksson a fost omorât în casa lui din Ålsten.

— Corect, spuse Bäckström dând din cap. Asta nu e un secret.

— Dacă te cunosc măcar un pic, dragul meu prieten, deja te-ai familiarizat foarte bine cu situația de la locul faptei.

— N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta, spuse Bäckström. Partea tristă e că n-am găsit nicio icoană sau cutie muzicală.

— Asta nu e bine, spuse GeGurra scuturând preocupat din cap. Bineînțeles, Eriksson putea să le fi dus într-un depozit de undeva. N-ai putea să cercetezi pista asta în timp ce îi investighezi afacerile?

— Cum să nu, spuse Bäckström. Dar mă tem că trebuie să-ți spun că există informații care sugerează că s-ar putea să nu fie așa, iar asta trebuie să rămână strict între noi.

— Ce?

— Declarații ale unor martori, spuse Bäckström, dând greoi și posomorât din cap. Potrivit unor martori cu care am vorbit, doi oameni, probabil făptașii, au fost văzuți ducând niște cutii de transport albe imediat după ce Eriksson a fost omorât în bătaie. Dacă ar fi existat tablouri rusești vechi în casă, îndrăznesc să spun că le-am fi găsit. Nu era niciunul. Pot să te asigur de asta.

— Ceea ce mi-ai spus mă întristează foarte tare, zise GeGurra.

După expresia feței lui, nu natura morții lui Eriksson fusese cea care îl tulburase.

— O să se rezolve cumva, spuse Bäckström dând din umeri. Mai e ceva cu care aș putea să te ajut?

— Încă două lucruri, poate. În primul rând, cum a ajuns acel tablou al lui Versjagin printre toate celelalte. E un mister total. Lăsând la o parte faptul că a fost pictat de un artist rus, nu are ce căuta în colecția aia. Nu a fost deținut niciodată nici de Maria Pavlovna, nici de Prințul Wilhelm. A fost cumpărat la o licitație din Londra spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, doar ca să apară aici, în Suedia, 70 de ani mai târziu. Nu are niciun sens.

— Și al doilea lucru? spuse Bäckström. Care e?

De obicei lucrurile au un sens, mai devreme sau mai târziu, se gândi el, înțelept cum era în urma experienței.

— Chestiunea proveniență, spuse GeGurra. Mai întâi Maria Pavlovna, apoi Prințul Wilhelm, până aici e clar. Mi-ar prinde bine să știu ce s-a întâmplat cu lucrurile după aceea. Ideea că fiul lui Wilhelm, Lennart, le-ar fi putut moșteni nu pare extrem de probabilă, dat fiind că și-a petrecut aproape toată viața în străinătate, în timp ce majoritatea probelor sugerează că diversele articole nu au ieșit niciodată din Suedia.

— Vrei să știi cine l-a angajat pe Eriksson să vândă lucrările, spuse Bäckström. Dar când mi-ai spus cine crezi tu că ar putea fi, ai zis ceva că s-ar putea să cad de pe scaun.

— Probele sugerează că ar trebui să fie o rudă a Prințului Wilhelm. Când l-am întrebat pe Eriksson, nu a spus decât că colecția a fost deținută de aceeași familie timp de trei generații, dar bineînțeles că cei din Casa de Bernadotte sunt destul de mulți. N-am reușit să ajung nicăieri cu ancheta mea, dar trebuie neapărat să existe o procură, ceva de genul acesta, dacă reprezenta un client, așa cum pretindea. O procură dată lui Eriksson de clientul lui, adică.

— Dar regele însuși? întrebă Bäckström.

— În ce privește proveniența, asta ar fi fără îndoială o adevărată binecuvântare, spuse GeGurra cu un zâmbet fericit. Dar nu, ca să fiu sincer nu cred că putem spera la asta. Din câte știu eu, Maiestatea Sa nu a vândut niciodată nimic din colecțiile lui private și nu cred că are vreo nevoie presantă de bani. Dacă presupunem, de dragul discuției, că ar avea, mi-e foarte greu să cred că ar apela la Eriksson și baronul von Comer.

— Dar are ceva copii, sugeră Bäckström.

Poate ar fi timpul să fie verificat tipul ăla din Ockelbo, cel care s-a căsătorit cu prințesa moștenitoare, se gândi el. *Înainte să devină prinț, avea un fel de sală veche de gimnastică, și în sectorul ăsta sunt o grămadă de șmecheri*, se gândi Bäckström.

— Cum am spus, în Casa de Bernadotte sunt destui, și majoritatea probelor par să sugereze că unul dintre ei e implicat în asta, fu de acord GeGurra. Dacă ar fi să mi se împlinească o dorință, asta ar fi, bineînțeles, ca tu să găsești acea cutie muzicală despre care ți-am povestit. E un artefact artistic de importanță mondială, la urma urmei. În comparație cu tot restul, care pe undeva nu prezintă prea mult interes.

— Da, sigur, spuse Bäckström mângâindu-și nasul. Ei, încă nu trebuie să aruncăm prosopul. Îți promit să fac tot ce pot. Nu cumva ai o fotografie cu cutia muzicală, ca să știu ce trebuie să caut?

— Bineînțeles că am, spuse GeGurra.

Deschise servieta maro, scoase două fotografii și i le întinse lui Bäckström.

Iată-te, se gândi Bäckström. Aceeași căciulă roșie ascuțită, haină galbenă și pantaloni verzi că ai personajului pe care el îl scuturase cu atâta grijă, crezând că e o carafă emailată care conține un tip de whisky incredibil de exclusivist. O fotografie cu nasul retras, ca atunci când îl ținuse el în mână, și una cu nasul scos. La lungime maximă, după ce Pinocchio terminase de mințit cu acea ocazie.

— O întrebare, de curiozitate, spuse Bäckström. Ce valoare are cutia muzicală?

— E neprețuită, spuse GeGurra. De-a dreptul neprețuită.

După ce își repetă declarația, GeGurra ridică mâinile în aer.

— N-ai putea fi ceva mai exact? spuse Bäckström.

Pungaș bătrân ce ești, se gândi el.

— Dacă găsești cumpărătorul potrivit… la modul ideal unul dintre rușii ăștia… undeva la 200 de milioane. De coroane suedeze, adică.

Ce dracu' a spus ăsta?

— Două sute de milioane, repetă GeGurra, dând din cap încă o dată, pentru a-și sublinia cuvintele.

200 de milioane, se gândi Evert Bäckström. *Ce naiba fac acum*?

85.

După ce masa luase sfârșit, Bäckström se dusese cu taxiul direct acasă, în sălașul lui confortabil din Kungsholmen. Renunțase la orice gând de a încheia seara prin a lua legătura cu una dintre acele numeroase femei doritoare care se adunaseră pe fan clubul lui online. Pentru moment nu aveau decât să se așeze la coada tot mai mare la supersalam și să aștepte pur și simplu o ocazie mai bună. Miza financiară era mult prea mare, iar Bäckström avea nevoie acum de un pic de izolare, puțin calm și liniște ca să poată gândi.

Imediat ce intră pe ușă, își aruncă hainele și își luă halatul, își prepară o băutură de vară cumsecade, o votcă tonică făcută să îndepărteze acele văluri ale coniacului care împiedicau vederea către interiorul minții lui. Era timpul pentru puțină reflecție – reflecție serioasă – și, ca să economisească timp, nici nu se deranjă să numere conținutul plicului cafeniu pe care GeGurra îl obligase să-l primească la despărțire. Se uită doar la valoarea bancnotelor din teanc, îl strânse între degetul mare și arătător și făcu o estimare aproximativă. Repetiția e mama învățăturii: zilele ăstea nimerea cu o marjă de câteva mii de coroane și, ținând cont cât valorau micul Pinocchio și nasul lui, era ca și cum ai fi tras o bășină lângă o fabrică de sulf. *Alte calcule mai exacte pot aștepta până mai târziu*, se gândi el după ce băgă plicul în ascunzătoarea lui secretă, unde putea sta până la următoarea tranșă către excelenta operațiune de spălare de bani a taciturnului tată al micului Edvin.

E timpul pentru o reflecție serioasă, se gândi el, după ce avusese grijă să se întindă în pat și să-și scoată carnețelul negru și un pix care să ajute procesele mentale. Ca întotdeauna când era vorba de a reflecta serios și cum trebuie, era practic o problemă de separare a ceea ce conta de ceea ce nu conta și, în acest caz anume, de a lua în calcul elementele mai mici ale venitului său suplimentar, înainte de a se concentra asupra lui Pinocchio și a banilor cu adevărat serioși.

Ban cu ban, se gândi Bäckström oftând mulțumit. Persoana anume la care se gândea în acel moment era baronul Hans Ulrik von Comer și extrem de improbabila lui implicare în asasinarea avocatului Thomas Eriksson. Motivul era deja evident. Baronul încercase să-l păcălească pe avocat și să-l lase fără cel puțin un milion, legat de vânzarea unui tablou. Același om care fusese găsit, admonestat și bătut de viitoarea victimă, și care, de asemenea, revendicase toate celelalte tablouri și pe micul Pinocchio. Așa că decisese să se răzbune.

Introdusese în joc niște gorile plătite și făcuse o vizită avocatului, pentru a ajunge la o împărțire mai corectă a prăzii. Iar la acea întâlnire – cum se întâmplă atât de des – totul o luase complet razna. Avocatul începuse să tragă dezlănțuit, baronul făcuse pe el, iar mardeiașii lui plătiți îl omorâseră în bătaie pe avocat, în timp ce acesta încerca să sune la numărul de urgență după ajutor. Apoi luaseră prada și fugiseră de la locul faptei. Și, în confuzia generală, cutia muzicală fusese lăsată în urmă, iar Bäckström nu avea nicio intenție să facă prea mult caz de acest detaliu. Doar pentru siguranță, își notă acest lucru în carnețelul negru.

Atunci mai rămân câteva chestiuni practice mai mici, se gândi el. În primul rând, să se asigure că baronul și complicii lui sunt închiși, apoi să-l sune pe jurnalistul lui favorabil ca să-i ofere baza factuală a încă unui plic cafeniu de la cel mai mare din cele două ziare de seară. „*Baron arestat pentru asasinarea unui avocat celebru al gangsterilor*” *și o sumă cu cel puțin cinci cifre în plicul cafeniu*, se gândi Bäckström fericit, luând o gură mare din băutura lui răcoritoare de vară.

Pe de altă parte, existau motive de speranță pentru mult mai mult de atât, ținând cont că von Comer, în mod evident, locuia lângă rege, într-o casă deținută de domeniul coroanei. Mai era și faptul că era baron și, foarte probabil, unul dintre prietenii regelui. De ce altceva i-ar fi făcut rost regele de o casă? Ar putea fi chiar cel mai bun prieten al regelui, dacă ar fi fost să se lanseze în speculații sociale ceva mai fragile. „Cel mai bun prieten al regelui arestat pentru asasinarea unui avocat celebru al gangsterilor”. Pe Bäckström îl străbătu un fior de încântare.

O sumă ai cel puțin șase cifre. Categoric șase cifre, se gândi el. Plus toate celelalte plicuri cu sume similare pe care putea conta imediat ce devenea clar că Maiestatea Sa însăși era implicată în această afacere tulbure din spatele asasinării lui Eriksson. Și de asemenea în rolul victimei inocente, ceea ce deschidea calea către o întreagă lume a revistelor internaționale de cronică mondenă și către sumele cu șapte cifre despre care ajunsese să-și dea seama că erau mai mult sau mai puțin standard în acel sector al jurnalismului de investigație.

Ar putea să iasă de-a dreptul extraordinar, se gândi domnul inspector-șef Evert Bäckström, parcă văzând aievea cum obișnuita secetă de știri a verii era înlocuită cu un torent nesfârșit de dezvăluiri și analize ale mediei care duceau la șeful statului suedez și la cei foarte apropiați lui. Când gândurile lui ajunseră la acest punct, Bäckström adormi brusc, iar când se deșteptă, opt ore mai târziu, fu perfect treaz din

clipa în care deschise ochii, debordând de încredere și gata să se lupte cu problemele practice care rămâneau de rezolvat.

86.

După ce se trezi și atenuă presiunea acumulată în ziua precedentă, Bäckström se duse la duș. În timp ce stătea acolo și lăsa apa fierbinte să curgă peste el, mulțumi creatorului pentru că îi dăduse un creier care lucra la viteză maximă chiar și în timp ce dormea. *Acum trebuie să procedez cu precauție*, se gândi el. Să lase urșii care dorm în pace și, simultan și cât mai rapid posibil, să pună mâna pe micuța cutie muzicală care avea să-l transforme dintr-odată și în secret absolut în cel mai bogat ofițer de poliție suedez din toate timpurile. *Poate chiar la fel de bogat ca unii dintre colegii lui columbieni și mexicani*, reflectă el. *Sau din ce în ce mai numeroșii milionari în uniformă care se luptau cu infracționalitatea de cealaltă parte a Mării Baltice.*

În timp ce își mânca micul dejun fortificat, mai scrise câteva notițe despre toate acestea, după care scoase mobilul lui secret cu cartelă pre-pay și îl sună pe complicele lui, GeGurra, ca să mai afle câteva date înainte de a lua o decizie. GeGurra părea și el surprinzător de ager, ținând cont de cât de puțin băuse. Deși orice întârziere putea fi costisitoare, fu la fel de plictisitor ca de obicei. Începu prin a întreba despre sănătatea lui Bäckström și toate prostiile alea cu care doar femeile și pensionarii își irosesc vremea.

— Scuză-mă te rog, am multă treabă, îl întrerupse Bäckström. Dar voiam să-ți cer o favoare și mai am și câteva întrebări cu care sper să mă poți ajuta.

— Te ascult, spuse GeGurra.

— Bine, spuse Bäckström fără menajamente, ca să evite alte digresiuni. În acest caz, aș vrea să-ți cer ajutorul pentru următoarele. În primul rând, ai putea să-mi oferi puțin context factual pentru ce am discutat ieri? Fotografii ale articolelor, când au fost vândute, treburi de genul ăsta?

— Sigur, spuse GeGurra. O să le primești în mai puțin de o oră, fără adresa expeditorului, bineînțeles. Presupun că tot ce discutăm rămâne între noi.

— Drept cine mă iei? pufni Bäckström. Nu există nicio crăpătură în zidul ăsta.

— Ai unele întrebări? îl îmboldi GeGurra.

— Trei, ca să fim mai exacți, îi spuse Bäckström. În primul rând, mă întrebam dacă Eriksson părea să știe cât de mult valorează cutia muzicală.

— Potrivit evaluării pe care o primise de la acel papagal, von Comer, era vorba de câteva mii, oftă GeGurra. Și dragului

nostru baron pare să-i fi intrat în cap că era fabricată în Germania.

GeGurra oftă iar.

— Și nu există nicio șansă ca Eriksson să fi spus asta doar așa, ca să-ți vadă reacția? întrebă Bäckström.

— Nu, spuse GeGurra. Din păcate, von Comer, ca în atât de multe alte ocazii anterioare, a înțeles complet greșit. Dacă ar fi văzut marca lui Fabergé, ar fi reacționat cu siguranță, dar eu cred că pur și simplu i-a scăpat complet. Marca ar trebui să fie în interiorul cutiei muzicale, nu în afară, și, dacă nu știi unde e, poate fi dificil de depistat.

— Nu i-ai spus nimic lui Eriksson? Despre cât de mult valorează, vreau să spun?

— I-am spus cât mai puțin posibil, din motive ușor de înțeles, spuse GeGurra. M-am oferit să arunc o privire și la cutia muzicală, și la celelalte lucrări, ca să-i pot oferi o estimare standard. Deoarece nutream o anumită speranță că aș fi putut să preiau responsabilitatea vânzării, am spus într-adevăr că eram sceptic față de estimarea lui von Comer. Că acea cutie muzicală putea să valoreze mult mai mult de atât, dar că trebuia să o examinez pentru a putea oferi o evaluare clară.

— Și cum a reacționat la asta?

— Cu destul de mult interes, dat fiind că tocmai îi spusesem cât valorează tabloul lui Versjagin.

— Dar n-ai spus nimic de 200 de milioane?

— Nu, categoric nu, spuse GeGurra energic. Sunt aproape ofensat că ai simți nevoia să întrebi.

— Asta mă duce la următoarea întrebare, continuă Bäckström. Ai spus ceva despre o veche cunoștință de-a ta care ți-a dat un pont despre tabloul cu călugărul gras. Că urma să fie vândut la licitație, vreau să spun.

— În cazul acesta, ai înțeles greșit, spuse GeGurra. Eu știam deja că Sotheby s-o să-l vândă la licitația lor. Îmi petrec ceva de genul jumătate din timp urmărind piața licitațiilor. Nu, el m-a sunat să-și exprime interesul față de tablou. Asta trebuie să fi fost cu câteva zile după ce eu văzusem deja catalogul. Bineînțeles că eu cunoșteam deja pictura lui Versjagin, și îmi amintesc că am fost surprins că apăruse iar dintr-odată, după toți acești ani. Dar asta a fost înainte ca acea cunoștință a mea să mă contacteze.

— Ți-a cerut să o cumperi pentru el?

— Nu, spuse GeGurra. Dar mi-am dat seama că era interesat de ea.

— Avea vreo idee cât valorează?

— O idee aproximativă, spuse GeGurra. Prețul orientativ era precizat în catalog, bineînțeles. Până la urmă a ajuns de la două ori mai mult, dar eu îmi amintesc că i-am spus că e posibil ca tabloul să aducă considerabil mai mult.

— Deci nu ai fost angajat efectiv să îl cumperi?

— Nu, spuse GeGurra. Sunt curios – de ce întrebi?

— Ca să fiu sincer, nu sunt sigur – mă gândeam doar că e o coincidență, minți Bäckström. Bănuiesc că poți să-mi spui cum îl cheamă? Pe această cunoștință a ta, adică?

— Aș prefera să n-o fac, spuse GeGurra. Dacă vrei să supraviețuiești în domeniul ăsta, înveți să nu vorbești despre astfel de lucruri prea devreme. Cei care nu învață lecția asta de obicei ajung să facă foamea.

— Bine, păi, mai gândește-te, spuse Bäckström. Aș spune că nu e important.

— Mai aveai încă o întrebare? spuse GeGurra.

— Exact, spuse Bäckström. Mă întreb cum se înrudește actualul nostru rege cu Prințul Wilhelm ăla.

— Stai să mă gândesc, spuse GeGurra. Prințul Wilhelm era fiul lui Gustav al V-lea, ceea ce trebuie să însemne că era unchiul tatălui actualului nostru rege. Da, asta e.

— Bun, spuse Bäckström. Unchiul tatălui regelui.

Asta înseamnă trei generații, nu-i așa? se gândi el. Trei generații ale aceleiași familii. Nu asta spusese Eriksson?

— Mai erau și alte lucruri care te nedumeresc, dragul meu prieten? întrebă GeGurra.

— Nu, astea-s toate, spuse Bäckström. Nu uita de informațiile alea de context pe care mi le-ai promis.

Două întrebări reale și una de perdea de fum ajung deocamdată, se gândi el.

— Sunt pe drum, spuse GeGurra. Le primești peste 15 minute.

•

GeGurra pare să fie pe față, se gândi Bäckström în timp ce punea capăt convorbirii. *Mă întreb cât crede el că o să-i dau pentru că mă ajută cu vânzarea*? *Poate să uite de ăia 20%*, se gândi Bäckström.

87.

Jumătate de oră mai târziu, Bäckström era într-un taxi, în drum spre secția de poliție, răsfoind teancul de hârtii pe care curierul anonim al lui GeGurra i le livrase prin cutia poștală cu 15 minute mai devreme. Lângă el, pe banchetă, era vechea și credincioasa lui servietă, cea pe care o moștenise de la mentorul lui, inspectorul-șef Bețivanul, iar în minte avea acum un plan detaliat pentru cum să procedeze. *Nu mai rămânea decât să găsească un coleg suficient de cretin care să meargă cu el ca alibi*, se gândi.

Nu sunt doar proști, sunt și leneși, se gândi el în timp ce se uita la numărul insuficient de polițiști care băteau la calculatoarele lor din biroul principal. Cu excepția Annikăi Carlsson, bineînțeles, care părea să locuiască acolo. Ceea ce probabil era cu atât mai bine, ținând cont de lucrurile de care s-ar fi ocupat altfel. În clipa în care o zări, Bäckström își dădu seama brusc cum avea să rezolve acel ultim detaliu. Cine putea să fie mai bun decât Carlsson, adevărata lesbiană „lege și ordine" a Poliției din Solna?

— Bäckström, spuse Carlsson, ridicând mâinile. Ce cauți aici? N-ai uitat că e sâmbătă, nu-i așa?

— Unde e toată lumea? spuse Bäckström, făcând semn din cap spre mesele goale din jurul lor.

— Anularea orelor suplimentare, zile compensate, câțiva pe teren, spuse Carlsson. Tu ce faci aici?

— Mă gândeam să iau cheile de la casa lui Eriksson, spuse Bäckström. Am primit niște informații interesante. Trebuie să verific ceva.

— Mă faci foarte curioasă, spuse Annika zâmbindu-i. Ultima oară când ai apărut în weekend am reușit să închidem cazul a doua zi.

— Am nevoie de cineva care să vină cu mine.

— În cazul acesta mă ofer eu, spuse Annika. Mi-ar prinde bine să ies puțin și să-mi dezmorțesc picioarele. Stau aici de azi-dimineață de la 7.

— Asta e frumos din partea ta, dar n-aș vrea să…

— Nu încerca să mă oprești, spuse ea, zâmbind din nou.

— Ei, foarte frumos din partea ta, spuse Bäckström. Dacă vrei să iei cheile de la bârlogul lui Eriksson și să cauți o mașină, ne vedem jos, în garaj, peste 15 minute. Eu mai trebuie doar să tipăresc niște materiale pe care să le luăm cu noi.

•

Merge ceas, se gândi Bäckström în timp ce făcea cópii cu toate fotografiile de interior pe care Niemi și colegii lui de la Criminalistică le făcuseră la locul faptei. Înghesui teancul de fotografii în servieta maro, apoi duse totul la el în birou pentru o ultimă privire, în calm și liniște.

N-o da în bară, se gândi el, scoțând lista pe care o scrisese înainte să plece la muncă. *N-o da în bară cu absolut nimic*, se gândi el cinci minute mai târziu, după ce bifase toate punctele de pe lista lungă din carnețelul negru, în afară de două. Apoi îl băgă în sertarul biroului, același în care ținea votca lui rusească de cea mai bună calitate, și ezită o clipă, după care decise că asta mai trebuia să aștepte. Încuie lista, ascunse cheia în ascunzătoarea ei obișnuită și luă liftul în jos, spre garaj.

•

— Păi explică-mi, spuse Carlsson imediat ce el se așeză pe locul din dreapta.

— Am primit un pont, spuse Bäckström.

Deschise servieta larg, ca ea să poată vedea bine, apoi îi întinse fotografiile cu toate cele cincisprezece icoane pe care i le trimisese GeGurra, în timp ce fotografiile cu micul Pinocchio erau ascunse bine în buzunarul interior al sacoului său.

— Ce-s ăstea? spuse Annika Carlsson, scuturând din cap.

— O sursă anonimă, spuse Bäckström. Dar sursa asta de obicei dă informații valabile. Am senzația că ăsta ar putea să fie motivul.

— O grămadă de tablouri vechi, spuse Carlsson, scuturând iar din cap în timp ce răsfoia fotografiile. N-am văzut nimic de genul ăsta acolo. Vrei să spui că tablourile ăstea ar trebui să fie în casa lui Eriksson?

— Nu strică să mai aruncăm o privire, spuse Bäckström, dând din umeri în mod sugestiv. Chiar dacă eu am senzația că erau în cutiile alea albe de transport pe care le-au văzut martorii noștri cum sunt scoase din casă. Tablourile din fotografiile alea sunt icoane rusești vechi pe care se presupune că Eriksson le-ar fi primit ca să le vândă în numele unui client. Se spune că unele dintre ele sunt foarte valoroase. E vorba de milioane de coroane, potrivit sursei mele.

— Crezi că au ratat una și de asta s-au întors noaptea aia, mai târziu, spuse Annika Carlsson, părând dintr-odată mult mai voioasă. Eu te susțin, șefule. Niște oameni pe care el îi știe deja, care știu și ei că el are tablourile ăstea, apar și îl jefuiesc. Nu obțin tot ce căutau. Așa că se întorc să mai încerce o dată, mai târziu în noaptea aceea. Asta ar explica cu siguranță unele lucruri.

— O privire suplimentară nu strică niciodată, repetă Bäckström, dat fiind că lesbiana de atac de lângă el înghițise momeala cu plută cu tot.

— Sunt de acord, spuse Carlsson categoric. Să mergem.

— Mai e ceva, spuse Bäckström imediat după ce ieșiseră cu mașina în stradă. Sună la Systembolaget din centrul comercial Solna. Tocmai mi-am amintit că trebuie să cumpăr o sticlă de whisky.

— Whisky? spuse Carlsson privindu-l surprinsă. Nu ai deja o grămadă de băuturi acasă?

— Ba da, dar ăsta e pentru un cadou, spuse Bäckström. Un fost coleg de la Infracțiuni Naționale împlinește 50 de ani. Mă întâlnesc cu el în după-amiaza asta. Îi place mult whisky-ul de malț, așa că m-am gândit să-i iau o sticlă.

— Bine, spuse Annika. Nicio problemă.

•

Când coborâse din mașină la Systembolaget, Bäckström avusese grijă să lase servieta acolo și, dacă o cunoștea cât de cât pe lesbiana de atac, aceasta urma să-i examineze conținutul imediat ce avea ocazia. La magazin găsi o sticlă de whisky de malț de 12 ani într-o cutie de prezentare neagră. *Ar trebui să funcționeze*, se gândi Bäckström, comparând-o cu fotografiile pe care colegii lui de la Criminalistică le făcuseră cu toate sticlele de pe barul mobil al lui Eriksson de pe palierul de la etaj, doar ca să fie sigur. Însă era, fără îndoială, mare păcat că un polițist onest și muncitor trebuia să doneze o sticlă de whisky de mai multe sute de coroane moștenirii lui Eriksson.

•

— Gata, spuse Bäckström imediat ce se sui înapoi în mașină. Bun, hai să mergem.

Apoi luă cutia de prezentare neagră și o băgă în servietă. Mototoli punga verde de plastic și o lăsă pe podeaua din fața scaunului său. Cu greu ar fi putut să fie mai ostentativ.

— Marfă scumpă – ești un om generos, Bäckström, declară Carlsson.

Un sfert de oră mai târziu, parcă în fața casei în care avocatul Eriksson locuise până cu doar o săptămână în urmă.

88.

— Bun, spuse Bäckström imediat ce intrară în holul de la parter. Uite cum facem. Tu începi din pivniță și eu iau etajul. Apoi ne întâlnim aici și împărțim restul.

— Exact asta voiam să sugerez și eu, fu de acord Carlsson. Ce o să scriem în raport?

— Păi, evident, va trebui să facem un raport, spuse Bäckström. O să facem toate observațiile necesare și, dacă găsim vreunele dintre articolele pe care le căutăm, va trebui să-l chemăm pe unul dintre colegii noștri de la Criminalistică. Niemi și Hernandez pot să se ocupe de asta.

•

În timp ce Annika Carlsson dispărea la subsol, Bäckström urcă la etaj, puse servieta pe biroul lui Eriksson, apoi verifică rapid celelalte camere, ca să se asigure că totul era așa cum trebuia să fie. Nicio cameră de filmare pornită, chiar dacă Bäckström avusese grijă să decupleze el însuși alarma. Nicio siluetă misterioasă camuflată undeva, care să-l poată urmări. Doar ca să fie absolut sigur, se uită până și sub patul lui Eriksson.

Nimic, se gândi Bäckström cu un oftat de ușurare, în timp ce revenea la verticală. Abia apoi făcu lucrul pentru care venise de fapt acolo. Deschise servieta, scoase cutia neagră cu sticla de whisky și o puse în locul cutiei de lemn de două ori mai grele în care se afla cea mai valoroasă cutie muzicală din lume, pe care o puse pe podea, sub birou.

Imediat după plasarea whisky-ului, scoase fotografiile de la Criminalistică și se duse în poziția din care fusese făcută fiecare. Perfect. Nici măcar Peter Niemi și lupa lui nu ar fi reușit să vadă nici cea mai mică diferență.

Apoi ridică pe masă noua lui achiziție și deschise carcasa din lemn întunecat. Scoase mica figurină cu căciulă roșie ascuțită, o inspectă din fiecare unghi, apoi o puse pe birou. Găsi cheia mai mult din întâmplare. În timp ce pipăia cu atenție interiorul cutiei, fundul se deschise cu un clinchet discret și – iat-o. Aur și diamante – 32 de carate, potrivit lui GeGurra, care de obicei știa ce spune când venea vorba de obiecte precum cel pe care îl ținea el în mână.

Muzica va trebui să mai aștepte, se gândi Bäckström. Apoi puse cheia la loc și îl băgă pe micul Pinocchio înapoi în cutia de lemn întunecată, după care o băgă încet în vechea lui servietă maro. *Bine ai venit, băiete*!

•

— Nimic, spuse Bäckström trist atunci când el și cu Annika se întâlniră iar în hol după aproximativ o oră.

— Nici la mine, spuse Annika. Știi, ar fi fost neglijență în serviciu dacă nu am mai fi făcut o verificare suplimentară.

Annika îl bătu pe braț, consolator.

•

— Însă un lucru m-a izbit, spuse Annika în mașină, în timp ce se întorceau spre secția de poliție.

— Te ascult, spuse Bäckström.

— Am observat că majoritatea acelor icoane nu au rame. Cele mai multe sunt pictate pe lemn, bineînțeles, dar cel puțin câteva sunt pe pânză. Și apoi m-am gândit la acel personaj pe care era să-l calce micul nostru taximetrist.

— Angel García Gomez, spuse Bäckström dând din cap.

Devine din ce în ce mai interesant. Își dăduse deja seama în ce direcție se îndreaptă ea.

— Păi, e clar că el a fost, spuse Annika Carlsson. M-am gândit încă de când am văzut portretul-robot, și acum, când avem ADN-ul lui pe ușa terasei, sunt convinsă că el e. El e cel care l-a omorât și pe Eriksson, și câinele.

— Nu pe Eriksson, spuse Bäckström scuturând din cap. Are un alibi pentru momentul în care a fost omorât Eriksson. Când a fost la competiția de arte marțiale. Dar eu sunt destul de sigur că el e cel care apare acasă la Eriksson mai târziu în noaptea aceea, îi zdrobește craniul și taie gâtul câinelui. Dar bunul lui prieten Åkare putea foarte bine să fi fost acolo și când a fost omorât Eriksson, și mai târziu.

— Când l-a dus cu mașina pe García Gomez, aprobă din cap Annika. Mie mi se pare convingător. Dar ce zici de asta? Să presupunem că García Gomez a scos tabloul din ramă – cel pe care l-au ratat prima oară –, l-a rulat și l-a băgat sub geacă. Cum ți se pare asta?

— Mi se pare foarte posibil, o aprobă Bäckström. E evident mai bine decât să alergi peste tot, la miezul nopții, cu un tablou sub braț.

— Dar atunci rama? În care era tabloul. Ce a făcut cu ea?

— Probabil a rupt-o și a folosit bucățile ca să înfășoare tabloul în jurul lor, spuse Bäckström.

— Da, și eu cred la fel, spuse Annika cu însuflețire. Ar fi fost o prostie din partea lui să ia tabloul și să lase rama acolo. Așa ceva l-ar pune pe gânduri până și pe Alm. Ăsta e un semnal de alarmă, dacă găsești ceva de genul ăsta la locul faptei. O ramă de tablou ruptă, dar fără tablou.

— Referitor la cu totul o altă chestiune, spuse Bäckström, mă gândeam la martorul nostru. Micul taximetrist. Bănuiesc că nu a reapărut?

— Mă tem că nu, spuse Annika. Pare să fi dispărut. Am presimțiri rele când mă gândesc la el. Alt lucru care mă supără e că și Åkare, și García Gomez par să se fi făcut pierduți. Nici ei nu sunt de găsit, dar cel puțin pentru ei am emis mandate de arestare. Va trebui să sperăm că martorul nostru nu a pățit nimic.

Cui îi pasă? se gândi Bäckström, dar își îngădui să se mulțumească să dea din cap.

89.

Weekendul lui Bäckström nu ieși așa cum ieșeau de obicei weekendurile lui. Pentru început, se repezea întruna la ușă ca să se asigure că e încuiată cum trebuie, până când își mai veni în fire. Își făcu o tavă sănătoasă de sandvișuri, își turnă o bere rece și dădu pe gât o tărie mare încă dinainte să înceapă să mănânce.

Apoi se așeză la masa din bucătărie ca să mănânce și, după alte câteva băuturi întăritoare și obișnuitele aperitive dintre ele, își redobândi în sfârșit controlul și reuși să-și reprime atacul de paranoia al infractorului care, în mod evident, putea să îl afecteze și pe un polițist onest ca el. Trebuia să se mulțumească să-și închidă telefonul și își petrecu seara uitându-se la filme vechi cu Clint pe care le descărcase de pe internet. Amintiri ale perioadei în care portofelul începea să i se plângă cu o săptămână înaintea zilei de salariu. *Vremurile s-au schimbat*, se gândi el, și când descoperi în sfârșit adevărul ascuns pe fundul sticlei de votcă de un litru, adormi pe canapea.

Duminică făcu un efort concertat de a se aduna puțin. O sună pe Nadja acasă și se înțelese cu ea să se întâlnească la serviciu. Ajunse să-și petreacă jumătate de după-amiază acolo, povestindu-i ceea ce GeGurra îi povestise lui. Asta nu era foarte simplu, dat fiind că nu putea să-i spună nimic despre micul Pinocchio și nasul lui, chiar dacă zilele astea întreaga lui viață părea să se învârtă în jurul lor.

Apoi se întoarse acasă. Luă cina în restaurantul lui și, chiar dacă chelnerița finlandeză era exact la fel ca de obicei, el n-avea chef s-o asculte.

— Îmi fac griji pentru tine, Bäckström, spuse ea bătându-l pe umăr. Nu ești pe cale să te îmbolnăvești, nu-i așa?

— Mă simt de parc-aș fi luat ceva, minți el, mai ales ca să schimbe subiectul și să aibă un pretext ca să plece.

•

Cum ajunse acasă, se duse la culcare. Avu nevoie de ceva timp ca să adoarmă, iar când se trezi era doar 6 dimineața. Două ore mai târziu era la muncă și, în comparație cu felul în care se simțise cu o zi în urmă, acum simțea chiar un fel de eliberare. *Probabil e din cauza banilor*, se gândi Bäckström. Cele 200 de milioane care, în ultimele aproximativ 24 de ore, i se înfipseseră în cap ca un cui de aur.

V

Ancheta în curs asupra asasinării avocatului Thomas Eriksson

90.

Bäckström începu ședința de luni a echipei de investigație cu o scurtă prelegere. Era timpul să se întâmple ceva. După cum toți cei de acolo știau sau ar fi trebuit să știe, șansele de soluționare a unui caz de crimă se diminuau drastic după trecerea unei săptămâni și, dacă nu calculase el greșit, acel moment trecuse cu o seară în urmă. Până acum nu avea altceva decât o grămadă de piste oarbe. Un Mercedes argintiu încă neidentificat, un martor care dispăruse brusc, doi suspecți care păreau să fi făcut același lucru, plus un raport de autopsie care îi era promis de o săptămână, dar tot nu sosise, ca să-i ajute cu ancheta.

— Dați-mi o veste bună! spuse Bäckström, privindu-și cu asprime colegii.

— Păi, am eu ceva, spuse Peter Niemi, răsfoindu-și hârtiile.

•

Cu doar un sfert de oră mai devreme, Laboratorul Național de Criminalistică îl sunase ca să-i spună că aveau noi informații despre urma de ADN din sângele luat de pe ușa terasei lui Eriksson, care se potrivea cu fișa lui Angel García Gomez din baza de date.

— Împreună cu ADN-ul lui García Gomez au găsit urme ale unui alt ADN, de la un câine, spuse Niemi. Rottweiler-ul lui Eriksson, ceea ce e cam tot ce ne-am putea dori. Poate că are alibi pentru momentul când se consideră că a fost omorât Eriksson, dar, în ce privește evenimentele de mai târziu din seara aceea, eu cred că el a omorât câinele și a zdrobit craniul stăpânului.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Bäckström.

— În ce privește Mercedesul argintiu, mai avem încă aproximativ cincizeci de vehicule de verificat, spuse Nadja Högberg. Mă tem că o să mai dureze câteva zile.

— Bine, spuse Bäckström. Altceva?

— Martorul nostru, Dosti, a fost chemat la interogatoriu fără procedura avizării prealabile, spuse Lisa Lamm. Cum îl depistăm, putem să-l aducem imediat la secție. Iar cei doi suspecți, García Gomez și Åkare, au emise mandate de reținere în absență. După ce a spus Peter acum, eu sunt receptivă la ideea de a cere arestarea lor. Dacă vrem să emitem o alertă internațională pentru ei, vreau să spun.

— Bun, să facem asta, spuse Bäckström. Înainte de apusul soarelui, îi vreau pe ăștia doi în spatele gratiilor.

Bună replică, se gândi el. Înainte de apusul soarelui, după care el putea să plece călare, în lumina apusului. Spre următorul oraș în care ticăloșii aveau impresia că dețin controlul.

— În privința asta suntem complet de acord, spuse Lisa Lamm, zâmbindu-i călduros. În ce privește rezultatele lipsă ale autopsiei, înainte să vin la ședință am vorbit cu legistul nostru.

— Și ce spune? întrebă Annika Carlsson. O să le primim de Crăciun sau ce?

— Acum aproximativ o oră mi-a spus că cel târziu la mijlocul săptămânii. El așteaptă raportul colegului său. Până atunci va trebui să ne mulțumim cu evaluarea lui preliminară. Dacă vreți să știți ce cred eu, mă gândesc că e ceva ce îl îngrijorează, pe el și pe colegul lui. Ceva ce îi îngrijorează serios.

— Ce naiba are impresia că face? spuse Annika Carlsson, neputând să-și ascundă iritarea.

— Își bate joc de noi, spuse Bäckström dând din umeri. Dacă nu mai are nimeni nimic de spus, aș vrea să adaug eu câteva lucruri. Nu poți să faci omletă fără să spargi ouăle. Și e timpul să începem să spargem câteva ouă. Mă gândeam s-o rog pe Nadja să explice ce vreau să spun. Dar mai întâi să facem o pauză în care să ne dezmorțim picioarele.

91.

Ca de obicei, pauza de dezmorțit picioarele a poliției se prelungi și cea mai înrăită fumătoare se strecură în încăpere după 16 minute, cu un zâmbet vinovat pe buze. Bäckström îi aruncă o privire urâtă și bătu cu arătătorul în ceas, ca să-și sublinieze mesajul.

— În timpul weekendului am primit un pont de la unul dintre informatorii mei și am rugat-o pe Nadja să mă ajute să-l verific. Dacă avem noroc, ne-ar putea oferi motivul pentru care Eriksson a fost omorât în bătaie. Vă amintiți cazul acelui baron, von Comer, despre care am primit un raport că a fost bătut lângă Teatrul Palatului Drottningholm? Un raport anonim care a fost lăsat la recepție? Jenny l-a verificat acum două săptămâni. Se presupune că agresiunea a avut loc în seara de duminică, 19 mai.

— Tipul care a negat că ar fi fost bătut? spuse Annika Carlsson, încruntându-se ursuză spre colega ei mai tânără, Jenny Rogersson.

— Exact, spuse Bäckström. Același informator a luat din nou legătura cu noi înainte de weekend, ca să ne spună că persoana care l-a bătut pe baron era de fapt Eriksson. Martorul nostru anonim l-a recunoscut pe Eriksson din imaginile publicate în presă după asasinarea lui. Jenny poate să vă dea detalii.

— Și atunci de ce a negat? întrebă Stigson. Că a fost bătut, vreau să spun?

— Ajung și acolo, spuse Bäckström. Potrivit sursei mele, toată afacerea are legătură cu diverse mișmașuri referitoare la vânzarea unor opere de artă. Eriksson a fost însărcinat de un client să vândă mai multe tablouri și l-a angajat pe von Comer să se ocupe de detaliile practice. Baronul a încercat să-l păcălească pe Eriksson, care a aflat ce punea acesta la cale. L-a bătut și a luat înapoi tablourile și banii de care fusese escrocat. 962 000 de coroane, potrivit sursei mele, ceea ce e, fără îndoială, o coincidență interesantă, ținând cont de teancul de bancnote pe care l-am găsit noi în biroul lui Eriksson. Și de cutiile de transport pe care Eriksson le-a băgat în casă înainte de weekendul în care a fost omorât și pe care făptașii le-au scos câteva zile mai târziu.

— Vrei să spui că von Comer a luat tablourile înapoi? spuse Lisa Lamm, dând din cap cu entuziasm. Deci i-a luat cu el pe Åkare și pe unul dintre asociații acestuia, ca să nu mai fie bătut încă o dată. Apoi García Gomez intră în poveste mai târziu,

când ei fac încă o vizită la locul faptei. Pentru că au uitat ceva când au fost acolo prima oară.

— Nu e o ipoteză complet improbabilă, spuse Bäckström.

— Stai așa puțin, spuse Alm din celălalt capăt al mesei lungi. De ce să lase acolo atât de mulți bani? Un milion – nu era normal să-i fi luat cu ei?

— Probabil cea mai simplă explicație e că au uitat de ei în confuzia generală, odată ce Eriksson a început să tragă în toate părțile și apoi a fost omorât, răspunse Bäckström.

Sparge-ți mintea cu asta, se gândi el.

— Și la momentul acela se pornise și câinele, continuă el. Se auzeau împușcături, strigăte și țipete și nu putea fi exclusă suspiciunea că cineva ne-ar putea chema și că noi, măcar o dată, am și apărea.

Bäckström îi aruncă lui Alm o privire urâtă și continuă:

— Deci, ca să răspund la întrebarea ta, într-o situație ca asta oamenii uită uneori unele lucruri.

— Înțeleg ce spui, Bäckström, spuse Alm, dar mie tot îmi vine greu să cred că un om precum baronul nostru ar avea ceva de-a face cu un cuplu precum Fredrik Åkare și Angel García Gomez. De fapt, chiar foarte greu.

— S-au întâmplat lucruri și mai rele! În orice caz, nu aveam habar că îl cunoști pe von Comer.

Bäckström privi încruntat spre Alm.

— Tu ce crezi, Nadja? îi întrerupse Carlsson.

Sunt ca niște copii mici, se gândi ea.

— Sunt de acord cu Bäckström, din trei motive principale, spuse Nadja Högberg.

Trei motive, potrivit Nadjei. În primul rând, ipoteza explica însemnarea criptică scrisă de Eriksson pe calculator cu o săptămână înainte de a fi omorât.

— Din ce a scris Eriksson pe calculator, Vom Coma – așa îi spune el lui von Comer; o mică glumă, presupun – a încercat să-l păcălească cu aproape un milion de coroane. Citatul exact sună așa: „În mod evident, Vom Coma a încercat să mă lase fără aproape un milion”. Am încheiat citatul. Ăsta e primul motiv.

— Și celelalte două? întrebă Lisa Lamm.

Al doilea motiv erau calculele pe care Eriksson le făcuse în același document. Ele arătau o diferență dintre plata în lire sterline și plata în coroane la vânzarea tabloului în chestiune. Rezultatul era de 962 000 de coroane, după obișnuita scădere a taxelor și TVA-ului.

— Ieri după-amiază, după ce eu și cu șeful am discutat despre asta, l-am sunat pe un vechi prieten care lucrează pentru colegii noștri din Londra, specializat în fraude de artă, spuse

Nadja. El a vorbit seara trecută cu contactul lui de la Sotheby's și în dimineața asta mi-a trimis prin e-mail o copie a facturii, în lire sterline, pe care firma de licitații i-a trimis-o lui von Comer. O factură pe care el a modificat-o, înlocuind lirele sterline cu coroane suedeze, ceea ce dă o diferență de 962 000 de coroane.

— Factura în coroane suedeze pe care von Comer se presupune că i-ar fi dat-o lui Eriksson…

— Am aflat de asta ieri, interveni Nadja, dând din cap spre Lisa Lamm. Era printre dosarele pe care le-am ridicat din biroul lui Eriksson.

— Ați reușit să aflați cine era clientul lui Eriksson? întrebă Lisa Lamm.

— Nu, spuse Nadja. Cea mai simplă soluție ar fi, probabil, să-l mai chestionăm pe colegul lui, Danielsson. Dacă Eriksson a fost însărcinat să efectueze vânzarea, trebuie să existe o procură la biroul de avocatură. Să sperăm că și câteva facturi. Pentru onorariile biroului, dacă nu altceva.

— Bine, spuse Lisa Lamm. O să mai discutăm odată cu Danielsson despre asta. Și cu oricine altcineva din firmă care poate să fi știut de asta.

— Am notat, spuse Annika Carlsson dând din cap.

Să-i prindem pe nenorociții ăștia, se gândi ea, *să-i strângem cu ușa până ciripesc, preferabil și mai mult.*

— De asemenea, sunt de acord cu Bäckström în privința conținutului acelor cutii albe de transport, continuă Nadja. E vorba de un total de unsprezece icoane dintr-o colecție inițială de cincisprezece și am reușit să aflu, cu ajutorul șefului, dimensiunile lor. Ar fi avut nevoie cel puțin de câteva cutii de transport dacă voiau să le ia cu ei. E al treilea motiv pentru care sunt de acord cu Bäckström. Valoarea însumată a acestor tablouri e în jur de trei milioane. Un motiv foarte plauzibil.

Din cine știe ce motiv, după ce încheie, Nadja dădu din cap în direcția lui Alm.

N-are nicio problemă rusoaica asta, se gândi Bäckström. *Și se pricepe la votcă. Arată groaznic, e adevărat. Singurul lucru care-i lipsește e un dinte de oțel inoxidabil. Poate va trebui să-i dau unul data viitoare când aniversează o vârstă rotundă*, se gândi el.

— Foarte interesant, spuse Lisa Lamm, părând că vorbește sincer. Pe baza a ce ai spus până acum, par să existe destul de multe probe care sugerează că von Comer e vinovat de cel puțin o faptă de tentativă de fraudă. Asta ar trebui să fie temei suficient pentru o suspiciune justificată.

— Ne-ar putea ajuta să vorbim cu banca lui, spuse Nadja. Și să încercăm să aflăm dacă a retras de curând un milion de

coroane bani lichizi. De asemenea, aș vrea să-i reținem calculatorul, ca să putem verifica dacă a modificat vreo factură. Și orice altceva mai punea el la cale. Cine știe? Dacă avem noroc, poate are tablourile în casa lui, ascunse în pivniță. Lucruri de felul ăsta s-au mai întâmplat.

— Sunt de acord cu tine, spuse Lisa Lamm. Cum vrei să ne ocupăm de asta, Bäckström?

— Începem cu banca. Imediat. Apoi îl aducem pe von Comer la secție, mâine dimineață la prima oră, și tot atunci îi percheziționăm casa. Îi reținem calculatorul și orice mai e interesant, cum a spus Nadja acum. Putem să ținem de suspiciunea de crimă până îl aducem aici ca să explice restul.

— S-a făcut, spuse Lisa Lamm, acum părând de-a dreptul încântată.

— Exact, spuse Bäckström. Dacă vrei să faci omletă, trebuie să spargi câteva ouă.

Trebuie să-l sun pe reporterul meu, ca să facă niște fotografii frumoase cu noi în timp ce facem percheziția. La modul ideal cu Palatul Drottningholm în fundal. Ăsta e clar un pont de șase cifre, se gândi el.

Cel mai bun prieten al regelui…

92.

Atunci mai rămâne o singură problemă practică, se gândi Bäckström imediat ce ajunse înapoi în camera lui și închise ușa. *Să mă asigur că acel poponar mic de la curte nu începe să bată câmpii despre Pinocchio și nasul lui lung. Cea mai ușoară modalitate de a rezolva asta e să fac eu însumi interviul cu el și să mă asigur că ne limităm la celelalte chestii. Înainte de asta îl sperii de să se cace pe el. Da, asta o să fie de ajuns*, se gândi Bäckström. După care, inevitabil, se auzi un ciocănit la ușă.

— Ce pot să fac pentru tine, Rosita? întrebă Bäckström.

Nu e bine. Practic e semn de rău augur, se gândi el, pentru că, deși Rosita Andersson-Trygg semăna ca de obicei cu o furtună, părea aproape însuflețită. *În sensul fericit, din păcate*, se gândi el.

— Problema e mai degrabă ce pot să fac eu pentru tine, spuse ea zâmbind și fluturând portretul-robot al lui García Gomez.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Bäckström, lăsându-se pe spate în scaun și încrucișându-și mâinile pe burtă. Ți-ai petrecut dimineața arătând portretul-robot al lui Angel García Gomez prietenilor tăi de la unitatea de iepuri și hamsteri din centrul orașului.

— Da, spuse Rosita Andersson-Trygg. Cum ți-ai…?

— Deoarece cazierul lui conține faptul că e suspectat de organizarea de lupte de câini, eram sigur că acolo o să te duci.

— Da, mă rog. Atunci înțelegi de ce am vrut să vorbesc cu colegii noștri de la Protecția Animalelor.

— Problema e că de fapt ar fi trebuit să o lași așa cum era, spuse Bäckström zâmbind amabil. Pentru că am rezolvat asta de unii singuri încă de săptămâna trecută. În absența ta, dacă vrei să știi.

— Mi-am luat niște zile libere, spuse Andersson-Trygg pe un ton ofensat. În cazul în care te întrebai de ce.

— Nu mă interesează, spuse Bäckström. Presupun că o să faci astfel încât filiala de la poliție a mișcării pentru drepturile animalelor să nu pună labele pe ancheta mea de crimă.

— În termeni pur formali, nimic nu-i poate împiedica să deschidă propria lor anchetă pentru cruzimea cu circumstanțe agravante împotriva animalelor pe care avem motive bune să suspectăm că a comis-o García Gomez, protestă Andersson-Trygg.

— Aiurea, spuse Bäckström. Dacă vă trece măcar prin cap ideea asta, vă trimit pe toți la deparazitare, și pe tine, și pe ei.

— Mă văd silită să pro…

— N-am terminat, o întrerupse Bäckström ridicând mâna. Dacă nu faci ce spun, poți să-ți iei adio de la postul ăla de ofițer pentru protecția animalelor de aici. Există trei variante la care trebuie să te gândești. Preferabil cât mai repede, pentru că eu am de gând să mă ocup astăzi de acest detaliu.

— Ce vrei să spui, trei variante? Care anume?

— Păi, poți sau să-i ajuți pe băieții de jos din garaj să spele mașinile, sau să te muți la Obiecte Pierdute, în Kungsholmen. Sau la departamentul parcărilor din Vestberga. Tu alegi.

Bäckström numărase cele trei variante pe degetele de la mână.

Se pare că preferă să mai aștepte puțin până să ia o decizie, se gândi Bäckström, văzând că Rosita Andersson-Trygg se mulțumise să facă stânga împrejur și să iasă din cameră, trântind ușa în urma ei. Era posibil chiar să se fi ciocnit de vizitatorul numărul doi, judecând după faptul că următorul ciocănit se auzi fără întârziere.

— Intră! mugi Bäckström.

Nu se mai termină niciodată, se gândi el.

93.

Imediat după ce ședința de luni dimineața a echipei de investigație luase sfârșit, Annika Carlsson se întâlni cu comisarul Toivonen, șeful infracțiunilor de la Districtul de Vest și superiorul direct al lui Bäckström.

— Te rog, ia loc, Annika, spuse Toivonen. Deci spune-mi, ce-a mai pus la cale de data asta tembelul ăsta mic și gras?

Potrivit Annikăi Carlsson, în afara faptului că era la fel ca întotdeauna, nu pusese la cale nimic. De fapt, s-ar fi putut chiar spune că, într-un mod misterios pe care nici ea, nici vreunul dintre ceilalți nu-l puteau înțelege, chiar el era cel care făcea ancheta să avanseze.

— Deci ai venit la mine ca să-mi sugerezi că ar trebui să primească Medalia Meritul Polițienesc, varianta de aur, mormăi Toivonen. Din păcate, încă îmi amintesc prea bine ultima oară când a fost avansată această propunere. Parcă îmi amintesc că, de data aceea, Șeful Poliției i-a dat până la urmă o vază de cristal.

— Pe care se spune că fie a aruncat-o la gunoi, fie a vândut-o pe internet, spuse Annika Carlsson scuturând din cap. Poveștile diferă asupra acestui aspect.

— Zi odată, femeie! spuse Toivonen. E clar că ceva serios te deranjează și vreau să știu despre ce e vorba.

— Bine, spuse Annika. O să încep cu lucrul care m-a deranjat cel mai tare.

După care îi povesti despre martorul lipsă. Cum cineva părea să fi încercat să afle cine e el și, după toate probabilitățile, reușise. Apoi îi povesti că, în mod evident, cei doi suspecți principali, Fredrik Åkare și prietenul lui Angel García Gomez, se făcuseră nevăzuți, în același timp cu dispariția martorului lor. Pe scurt, asta era ceea ce o îngrijora cel mai tare.

— Și Bäckström ce crede despre asta? întrebă Toivonen.

— Că martorul nostru a povestit unui ziar despre García Gomez. Și că ziarul i-a dat bani pentru informații, pe care el i-a folosit ca să plece din țară până se liniștesc lucrurile. Că Åkare și García Gomez au pus mâna pe o colecție de tablouri vechi care valorează mai multe milioane, furate de la Eriksson. Și că s-au hotărât să se dea la fund o vreme.

— Îl recunosc pe Bäckström, pufni Toivonen. Îmi amintesc de ultima dată când l-a apucat turbarea. Pluteau nori de fum de pușcă peste Solna. Oare ce mă face să cred că o să se dezlănțuie iar iadul pe pământ?

— Ce facem? spuse Annika Carlsson.

— Ca de obicei. O să chem mai mulți oameni, ca să-i găsim pe cei implicați înainte să se găsească unii pe alții. Și, cât fac asta, o să mă rog la Cel de la etaj să nu se fi găsit deja. În ce privește formalitățile, înțeleg că procurorul nostru controlează situația.

— Da, chiar se gândea să emită mandate de reținere pentru Åkare și García Gomez. E în curs de desfășurare.

— Bine, spuse Toivonen cu un zâmbet strâmb. Micuța Lisa nu e atât de inofensivă pe cât sugerează numele ei. Ar mai trebui să știu și altceva?

— Da, mă tem că da, spuse Annika Carlsson. Mai e un lucru.

Se apucă să-i povestească despre baronul von Comer. Suspiciunile împotriva lui, faptul că el urma să fie ridicat în dimineața următoare, iar casa lui percheziționată. Îi oferi lui Toivonen până și o scurtă descriere a personajului și a trecutului său.

— Înțeleg ce spui, oftă Toivonen. Problema cu Bäckström e că, până la urmă, sunt șanse doar de 50% să fie adevărat. Omul ăla n-are nici cea mai vagă idee unde să tragă linie. Încă îmi amintesc cum încerca să promoveze așa-numita perspectivă sexuală în anchetarea asasinării lui Palme. Susținea că Palme era membru al unei secte secrete de dependenți de sex care au ajuns să se certe și de-asta a fost el împușcat. Atunci a ajuns Bäckström să fie băgat la nebuni. Din păcate i-au dat drumul iar nemernicului. Pe mine nu mă interesează decât ce crezi tu despre povestea asta. Despre baron, vreau să spun.

— Îmi pare rău, dar sunt de acord cu Bäckström, spuse Annika Carlsson. Deocamdată și cel puțin în ce privește cea mai mare parte a poveștii, și restul de obicei începe să se potrivească după ce agităm lucrurile puțin.

— Dumnezeu să-l ajute pe rege! spuse comisarul Toivonen.

Scutură resemnat din cap și scoase un oftat adânc.

94.

— Ia loc, Jenny, spuse Bäckström arătând spre scaunul vizitatorilor.

O bluză albastră, la fel de strâmtă ca celelalte și, în ciuda culorii, nici pe departe asemănătoare unei uniforme militare, observă el. Dat fiind că, în mod evident, era la fel de însufletită ca și la ultima ei vizită, Bäckström scoase carnețelul negru și îl puse pe birou, în fața lui.

— Te ascult, spuse el, bătând cu pixul în carnețel ca să-și sublinieze spusele.

— Nu-i așa că am avut dreptate? Despre von Comer, vreau să spun.

Jenny se aplecă deasupra biroului și, ca de obicei, trase marginea bluzei jumătate de centimetru în sus.

— Ai avut dreptate, spuse Bäckström lăsându-se pe spate, ca să aibă o perspectivă mai bună asupra a ceea ce privea.

Jenny tocmai luase legătura cu Laboratorul Național de Criminalistică și se dovedise că cei de acolo nu aruncaseră mostra de ADN pe care o găsiseră pe catalogul de licitații, deși acel caz fusese închis. După o anumită muncă de convingere, reușise să-i facă să o examineze de urgență, ceea ce însemna că Poliția din Solna avea să aibă în curând ceva cu care să compare orice mostră nouă.

— Imediat ce luăm o mostră de la von Comer, clarifică Jenny. Le-am explicat că suntem pe punctul de a-l aduce la secție și că e urgent.

Vorbește ca o mică avocată priceputǎ, se gândi Bäckström, dând din cap încurajator.

— Și m-am mai gândit puțin la toată povestea asta, acum mi-e cât se poate de clară implicarea lui von Comer.

— Și la ce te-ai gândit? întrebă Bäckström dând iar din cap.

S-ar putea să fie interesant, se gândi el.

Jenny Rogersson era absolut convinsă că von Comer era în spatele asasinării lui Eriksson. Așa cum era și în spatele tuturor celorlalte, de altfel.

— Tuturor celorlalte?

— Bătrâna aia și iepurele ei, și hamsterul la fel, de fapt, cel pe care li l-au luat astă-iarnă. Și amenințările la adresa tipei ăleia, Fridensdal. Se pare că, în acel caz, făptașul a fost același care a omorât câinele lui Eriksson. Chilianul ăla periculos, tipul cu nume ca al actorului ăluia. Am vorbit deja cu Carlsson despre asta, de fapt…

— Actorul ăla? spuse Bäckström. Care actor?

— Andy García ăla, cel care a jucat în al treilea *Naşul*.

— A, bun, acum pricep.

— Bun. Deci eu sunt convinsă că von Comer e în spatele a tot, a absolut tot.

Jenny dădu din cap cu entuziasm.

— Dacă ce spui tu e adevărat, atunci, evident, îți sunt foarte recunoscător, spuse Bäckström. Că avem și noi un Lex Luthor al nostru, aici în Solna, vreau să spun. Pentru poliție e cât se poate de bine. Faptul că același tip e în spatele a absolut tot.

— Lex Luthor?

— Da, știi, personajul negativ din Superman.

— Eu vorbesc serios, spuse Jenny potrivindu-și decolteul și schimbându-și poziția.

— Dar ce crezi despre motiv? Ce motiv are von Comer să facă toate astea?

— Cred că are mai multe motive, spuse Jenny. În parte banii, plata pe care o primește în schimbul acelor tablouri. Apoi probabil că mai există și un element de răzbunare. Până la urmă a fost bătut, vreau să spun.

— Bine, dar cum rămâne cu baba și cu toate animalele ei? Sau cu nebuna de Fridensdal? Asta nu pare ceva prea profitabil, dacă mă întrebi pe mine.

— Cred că aici există un motiv sexual.

— Poftim?

— Cred că e posibil să fi avut un motiv sexual în cazul lor. Ceva subconștient.

— Bani, sex, răzbunare, spuse Bäckström.

Toate la același făptaș și toate în același timp. Nu, mai bine de atât nu se poate, se gândi el. *E ciudat că nu se aude un ecou când vorbește*.

— Și am o propunere, continuă Jenny.

— O propunere. Mi-ar face plăcere s-o aud.

Bäckström se gândea și el cam la același lucru de o vreme.

— Voiam să sugerez să fac eu interogatoriul cu von Comer, când îl aducem mâine la secție. Sunt destul de sigură că încep să-l înțeleg. Că mi-am dat seama cine e el în realitate.

— Nu, spuse Bäckström scuturând din cap. Mă gândesc să fac eu asta. Dar dacă promiți să stai în liniște și să nu faci altceva decât să asculți, atunci poți sta în camera de observație.

— Deci nu ai nevoie deloc de ajutor? Să asist și eu, vreau să spun. Cu tot respectul, cred că eu sunt cea care știe cele mai multe lucruri despre el și…

— Nu. Dar mulțumesc pentru ofertă.

95.

Cu două ore înainte ca Bäckström să se întâlnească cu echipa lui de investigație, Lisa Mattei avusese o întâlnire cu colegul pe care, cu trei zile în urmă, îl însărcinase să facă „toate chestiile obișnuite”. Detectivul-șef de la Departamentul de Informații al Serviciului Securității, care era șeful unității responsabile pentru protejarea constituției și, în acest caz anume, a șefului statului, Maiestatea Sa Regele Carl al XVI-lea Gustaf.

Raportul pe care acesta i-l dăduse era împărțit pe patru puncte diferite, al căror fir comun era Baronul Hans Ulrik von Comer. Primul punct se referea la aparenta legătură dintre von Comer și Fredrik Åkerström și Angel García Gomez. Nu exista nicio probă a vreunui contact anterior între ei. Nicio informație specială, nici din Serviciul Siguranței, nici din poliția obișnuită. Nimic nu apăruse la verificarea convorbirilor telefonice, a faxului și a celor trei calculatoare din casa și biroul lui von Comer. Singura probă a vreunui contact erau fotografiile făcute de Sandra Kovac în săptămâna dinainte.

Detectivul-șef le dăduse spre analiză unei specialiste a Departamentului de Informații. Aceasta era psihologă și specialistă în comportament, iar el voia să afle dacă limbajul corporal al celor trei bărbați din fotografii putea fi folosit pentru a deduce vreo informație despre relația lor.

— Și ea ce a avut de spus? întrebă Mattei.

Îi plăcea foarte mult acest tip de întrebare.

— Mare parte a ce a spus a constat din obișnuitele rezerve și echivocuri, spuse inspectorul-șef cu un zâmbet crispat. Dar, dacă ar fi să riște o interpretare, ar spune că era o primă întâlnire și că cei trei oameni în chestiune nu se cunoșteau dinainte. Deci era o primă întâlnire, în circumstanțe relaxate, care probabil se referea mai degrabă la afaceri sau la altă chestiune practică decât la ceva personal sau privat. Cu siguranță nu ceva cu semnificație pur emoțională.

— Și totuși ei au apărut acasă la el, și când mă uit la fotografiile ăstea am senzația clară că sunt pe punctul de a pleca. Că se îndreaptă spre ieșire. Că au fost în casa lui. Și asta mă deranjează. Mă deranjează foarte tare că cineva precum von Comer stă în pragul ușii și dă mâna cu ăștia doi.

— Da, și pe mine mă deranjează, fu de acord vizitatorul ei.

— Bine, spuse Lisa Mattei. Există ceva care să sugereze că s-ar fi întâlnit în legătură cu asasinarea lui Eriksson?

— Nu, spuse inspectorul-șef scuturând din cap. Cel puțin nu ceva simplu și neambiguu. Ce mă îngrijorează legat de asta, și acum vorbesc despre informațiile pe care le-am primit de la colegii din poliție, e că există un martor care a observat la locul faptei un individ, la momentul la care a fost comisă crima, care e posibil să fi fost von Comer. Și există motive întemeiate să credem că Åkerström și García Gomez au dispărut după asasinarea lui Eriksson.

— Da, așa am înțeles, spuse Lisa Mattei, fără să detalieze mai mult. Ceea ce ne duce, foarte frumos, la al doilea punct de pe mica listă pe care mi-ai dat-o.

— Că au fost implicați în asasinarea lui Eriksson? Dacă înțeleg eu bine?

— Da, confirmă Mattei. Exact.

— Păi, în mod clar asta e ceea ce crede în prezent echipa de investigație din Solna. Alaltăieri au fost emise mandate de reținere în absență pentru amândoi, sub suspiciunea de crimă. În cazul lui Åkare ca potențial făptaș sau complice. În ce-l privește pe García Gomez, el are alibi pentru momentul crimei, dar există și martori, și probe criminalistice care îl pun în legătură cu locul faptei mai târziu în noaptea aceea. Din acest motiv procurorul l-a acuzat că ar fi complice la crimă, dacă am interpretat eu corect decizia ei. Nu poate exista nicio îndoială că ei sunt în capul listei de posibili făptași. Cel puțin deocamdată.

Lisa Mattei se mulțumi să dea din cap și să bifeze îngrijit al doilea punct de pe documentul din fața ei. *Ceea ce ne aduce la al treilea punct*, se gândi ea. Cel care explica implicarea ei în această chestiune sordidă.

— Ce știm despre relația lui von Comer cu regele? întrebă ea.

În ce privește contactele dintre șeful statului și von Comer și familia lui, ele puteau fi împărțite în două categorii diferite. În primul rând contacte la nivel oficial și în al doilea rând contacte de o natură mai privată.

— În privința părții oficiale, nu am descoperit nimic ciudat, rezumă colegul lui Mattei. Comer pare să fi avut o legătură de nivelul la care te-ai aștepta pentru cineva implicat în colecțiile de artă ale curții, cum e el, interesat de Teatrul Palatului Drottningholm și având mai multe activități și proiecte similare. În ultimii cinci ani, el și soția lui au fost invitați de două ori la cine regale oficiale și s-au întâlnit cu cuplul regal la alte zece reuniuni și recepții oficiale.

— În timp ce eu n-am fost nici măcar la un bal de la palat. Dar ce contează, cui îi pasă de balurile de la palat?

Mattei zâmbi ușor.

— Și eu cred la fel, spuse oaspetele ei.

Dar în cazul meu aș spune că asta e din cauză că nu sunt suficient de deștept, se gândi el.

— Și contactele private? întrebă Mattei. Ce știm despre contactele private dintre von Comer și rege și familia lui?

Potrivit colegului ei, până și acestea se încadrau în limitele anticipate. Din analiza jurnalului regelui și după discuții cu diverși apropiați ai lui, ajunseseră la concluzia că regele se întâlnise cu von Comer de aproximativ douăzeci de ori în ultimii trei ani. Aceste întâlniri avuseseră loc mai ales când vânaseră împreună și în timpul prânzurilor și cinelor de la vânătoare. Aproape în fiecare caz, explicația întâlnirilor lor putea fi găsită în faptul că unul dintre cei mai vechi și buni prieteni ai regelui se întâmpla să fie cumnatul lui von Comer.

— Fără acest cumnat, probabil că n-ar fi existat nici pe departe atâtea contacte, conchise inspectorul-șef.

— Bine, spuse Mattei. Să încercăm pentru o clipă să privim asta dintr-o perspectivă diferită. Să presupunem că ești jurnalist și știi mai mult sau mai puțin din ce știi acum. Ai putea să convingi ziarul pentru care lucrezi că von Comer e unul dintre așa-numiții amici ai regelui?

— Fără nicio îndoială, spuse inspectorul-șef cu un zâmbet. Trebuie să fie deja cu sutele, dacă e să dai crezare ziarelor.

— Dar cel mai bun amic al lui?

— Poate chiar și asta. Dacă ignorăm datele și ne concentrăm pe tirajul pe care îl putem vinde, și luăm în calcul faptul că e foarte puțin probabil ca purtătorul de cuvânt al palatului să intre într-o dispută pe tema asta.

— Presupun că există fotografii cu ei împreună, regele și von Comer?

— Câte vrei, confirmă inspectorul-șef. Majoritatea din revistele mondene, bineînțeles, și din tabloidele de seară, dar și unele dintre ziare mai serioase.

— Ce fel de fotografii?

— Există un articol mare despre o organizație filantropică în al cărei comitet e von Comer. Un reportaj mare în *Dagens Industri*. Regele și regina sunt în aceeași fotografie cu von Comer și par să se înțeleagă foarte bine toți trei.

— Ceea ce mă aduce la ultimul punct de pe mica ta listă, spuse Lisa Mattei.

— Pe moment, totul pare calm pe frontul mass-mediei, spuse inspectorul-șef. Nu s-a spus niciun cuvânt despre asta în media tradițională. Iar în ce privește internetul, von Comer se remarcă mai ales prin absență.

— Și nu e nimic care să sugereze că asta s-ar putea schimba? întrebă Mattei.

— Am discutat cu amândoi aghiotanții și cu cei de la biroul de presă. Totul pare calm. Nu și-a întins nimeni antenele, niciun ziar nu pândește prin tufișuri, cel puțin până acum.

— Deci situația e calmă? rezumă Mattei.

— Da, foarte calmă.

Inspectorul-șef dădu din cap energic.

•••

Ce bine era dacă n-ar fi existat acel coșmar mic și gras de Evert Bäckström, se gândi Lisa Mattei, nereușind deloc să se simtă calmă.

96.

Dat fiind că nu avea habar de gândurile din mintea Lisei Mattei, Bäckström era într-o dispoziție excelentă, iar dacă ar fi știut de acestea, cu regret, probabil că s-ar fi simțit încă și mai bine. Bäckström avea chestiuni mai importante de care să se ocupe. Era timpul pentru un prânz cumsecade și puțină activitate financiară profitabilă. În acest caz, cei doi iepuri puteau fi împușcați cu un singur foc, din fericire, dar el nu știa deloc că acest foc avea să ajungă pe biroul Lisei Mattei. Dacă ar fi știut, cu siguranță ar fi considerat asta o recompensă suplimentară binemeritată.

Când îl sună pe reporterul lui favorabil de la cel mai mare din cele două ziare de seară, inițial jurnalistul păruse foarte oțetit, întrebându-l dacă suna ca să discute despre știrea pe care concurenții lor tocmai o puseseră pe site. Știrea includea un portret-robot al lui García Gomez și informații despre „o sursă de rang înalt din poliție" care susținea că fusese emis un mandat de reținere pentru bărbatul din imagine, pe motiv că era suspectat de asasinarea avocatului Thomas Eriksson. Lucruri pe care, cu aproape o săptămână în urmă, el decisese să nu le publice, la categoricul sfat al lui Bäckström.

— Lasă asta acum, spuse Bäckström. Așa era corect. Nu uita asta. Fă întotdeauna ce-ți spun eu. Dacă putem să ne întâlnim la locul obișnuit peste jumătate de oră, o să-ți spun despre ce e vorba de fapt.

— Sper să fie ceva bun, spuse reporterul pe un ton în continuare ursuz.

— E încă mai bun decât asta. Dacă aș fi în locul tău, le-aș spune să oprească tipografia. Ne vedem peste jumătate de oră, să vii neapărat.

Ca să ai ce să rumegi, se gândi Bäckström.

•••

— Bine, spuse Bäckström din clipa în care se așeză la masa la care gazda lui îl aștepta deja. Trei lucruri.

Făcu un semn imperios din cap chelnerului care stătea în spatele barului aflat la zece metri distanță, ridicând o sticlă de votcă rusească cu o expresie întrebătoare pe față.

— Trei lucruri, repetă Bäckström.

— Bun, spuse reporterul. Continuă.

— Numărul unu, spuse Bäckström, ridicând primul deget. Poți să uiți toate porcăriile alea pe care le-a pus pe internet cealaltă fițuică. Le-au primit de la tembelii de la departamentul de iepuri. Sunt tâmpenii absolute. Nu García Gomez l-a

omorât pe Eriksson. El a ajuns acolo câteva ore mai târziu și a tăiat gâtul câinelui, dar acest detaliu mai poate aștepta.

— Sigur, spuse reporterul.

— Doi: o să-ți spun despre ce e vorba de fapt. E o poveste care o să-i facă pe toți să dea buzna la chioșcurile de ziare din toată țara și o să puteți merge pe ea toată vara, probabil până la Crăciun dacă aveți chef.

— Care e schepsisul? De ce am senzația că există un schepsis?

— Numărul trei, spuse Bäckström. Sunt sigur că-ți dai seama că informația asta nu e gratis. Mă refer la o sumă cu șase cifre și, dacă te interesează, trebuie să stau cu tine cel puțin o oră ca să mă asigur că înțelegi totul. Pentru că de data asta chiar trebuie puse toate punctele pe i.

— Dacă e vorba de o sută de mii, spuse reporterul, atunci am nevoie de o mostră ca să știu cu ce avem de-a face.

— Mâine dimineață îl ridicăm pe un tip care e băgat până la gât în asasinarea lui Eriksson. Procurorul a hotărât deja să-l cerceteze în stare de arest, iar motivul pentru care e lăsat să doarmă în patul lui la noapte e, în principal, că avem nevoie de timp ca să ne încărcăm armele cum trebuie. Ăsta nu e un borfaș obișnuit, înțelegi.

— Despre cine e vorba? întrebă reporterul. La urma urmei, 100 000 sunt o grămadă de bani, sunt sigur că-ți dai seama de asta.

— Așa e, spuse Bäckström. Dar ăsta e doar acontul.

— Dar cine e? repetă reporterul. Cu cine avem de-a face?

— Cu cel mai bun amic al regelui, spuse Bäckström.

— S-a făcut, spuse reporterul întinzând mâna.

•••

Pe parcursul următoarelor două ore, inspectorul-șef Evert Bäckström mâncă pulpă de porc cu piure de rădăcinoase – o mâncare clasică a bucătăriei suedeze de vară – pe care o însoți cu trei pahare de bere și trei cinzeci, în timp ce spunea întreaga poveste a lui Eriksson și von Comer și a afacerilor lor tulburi cu tablouri și antichități de milioane.

În mod ciudat, nu suflă un cuvânt despre Pinocchio și nasul lui. Încă și mai ciudat, nu aminti cine era cel care fusese escrocat de toți acești bani. Avea de gând să tacă mâlc în legătură cu Pinocchio până în vecii vecilor, dacă era nevoie, iar în ce-l privește pe rege, voia să-l păstreze până venea momentul următoarei plăți. *Ban cu ban*, se gândi Bäckström. Iar pentru un antreprenor de succes care își câștiga existența din nenorocirile altora, sincronizarea era crucială.

97.

După întâlnirea cu reporterul lui îmblânzit, Bäckström se dusese acasă în Kungsholmen, ca să pună la punct în liniște ultimele detalii, înaintea raidului de a doua zi dimineață. Mai întâi de toate, își luă halatul și își prepară o băutură tare. Apoi scoase carnețelul negru și făcu o listă cu tot ce trebuia făcut. Apoi o sună pe cea mai apropiată parteneră a lui, Annika Carlsson.

— Legat de mâine: sunt câteva lucruri pe care aș vrea să le rezolvi pentru mine, spuse Bäckström, care n-avea de gând să piardă timpul cu amabilități sociale.

— Mulțumesc de întrebare, fac bine, răspunse Carlsson. Tu ce mai faci?

— Lasă acum tâmpeniile ăstea, o întrerupse Bäckström. Vreau să-l aducem pe baron la secție mâine-dimineață la ora 6.

— Cam devreme, replică Annika. De ce, dacă pot să întreb? Care e graba?

— Ca să transpire câteva ore înainte să începem să-l interogăm, minți Bäckström.

Nu avea nicio intenție să spună că asta era solicitarea ziarului, care avea nevoie de un timp suplimentar ca să scoată încă o ediție înainte de prânz.

— S-a notat, spuse Carlsson oftând ușor.

— Mă gândesc să fac chiar eu interviul, așa că poți să asiști dacă vrei. Mă gândeam să facem vechea schemă.

— Care?

— Polițistul bun, polițistul rău, explică Bäckström.

— Nicio problemă, spuse Carlsson. Altceva?

— Când îl aducem la secție, vreau să se cace pe el de frică. Începe prin a trimite câțiva polițiști cu adevărat fioroși care să-l dea jos din pat. Și care nu trebuie să-i spună niciun cuvânt în drum spre secție, indiferent cât o să se văicărească și o să implore. Cum ajunge în clădire, vreau să fie percheziționat și să i se ia mostre de ADN. Luați-i șireturile de la pantofi, cureaua, toate chestiile ăstea. Fotografii, amprente, ADN, tot tacâmul. Știi ce vreau să spun?

— Da, înțeleg perfect, spuse Carlsson oftând. Și ai unele dorințe anume referitor la percheziționarea casei lui, domnule inspector-șef?

— Nu, doar că aș vrea să răstoarne casa cu fundul în sus. Poți rezolva detaliile ăstea cu Nadja.

— S-a notat. Răsturnat casa cu fundul în sus. Mai dorești și altceva?

— Un singur lucru, spuse Bäckström. Fă în așa fel ca primii polițiști cu care intră în contact să noteze exact tot ce spune, doar atât.

— Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta, spuse Annika Carlsson. Mă gândeam să mă ocup de arestare eu însămi. Tu când ai de gând să apari, apropo? Înainte sau după prânz?

— Ajung când ajung, spuse Bäckström.

Era timpul pentru un pui de somn înainte de cină, se gândi el în timp ce punea capăt convorbirii.

•

Imediat ce se trezi după câteva ore de somn revigorant, Bäckström se duse la duș. Apoi vorbi la telefon cu reporterul lui îmblânzit și îi dădu ultimele instrucțiuni. Își luă niște haine curate și parcurse pe jos distanța perfect confortabilă până la îndrăgitul lui han din zonă, unde luă o cină simplă, servită chiar de chelnerița lui finlandeză.

În timp ce mânca, își făcu de lucru cu gânduri elevate despre viață și cum era lumea asta. O existență burgheză simplă, în care reușise cu greu să asigure sănătatea finanțelor gospodăriei, în timp ce aștepta sosirea banilor serioși. *Ban cu ban*, se gândi el iar cu un oftat mulțumit, închinând un toast lui însuși. Apoi comandă cafea și coniac, ceru nota și puse capăt serii. Odată ajuns iar acasă, se schimbă în niște haine mai confortabile înainte de culcare și își prepară băutura obligatorie de seară. *Parcă totuși lipsește ceva*, se gândi el în timp ce sorbea din ea. *Muzică*, se gândi el. *E timpul pentru puțină muzică de seară*.

Așa că îl scoase pe micul Pinocchio din ascunzătoarea lui sigură. Îl extrase din cutia lui de lemn, împinse cheia afară din compartimentul ei ascuns, întoarse arcul și îl puse pe Pinocchio pe masa din fața lui, apoi se lăsă pe spătarul canapelei ca să asculte.

Sună ca dracu', se gândi el scuturând din cap. *Probabil că dobitocul ăla mic și hemofilic mai era și surd.*

Din fericire, toată chestia se termină în aproximativ 20 de secunde. Zgomotul se opri subit, iar nasul încetă să crească. În mod evident, micul Pinocchio scosese toate sunetele pe care avea să le scoată de data asta. După alte câteva secunde, așa cum promisese GeGurra, nasul se retrase la loc în cap. *Și-l lasă pe Pinocchio cu un nas perfect banal și cârn, care seamănă puțin cu al vecinului meu Edvin*, se gândi Bäckström în timp ce îl băga pe Pinocchio înapoi în cutia neagră.

•

Înainte să adoarmă, stătu întins în pat, cu pixul și carnețelul, încercând să dea de capăt provinciei care, în mod evident, era atât de vitală în acest context.

Nu era o chestiune prea simplă, dat fiind că era posibil să fi băut puțin prea mult în decursul serii și că trebuia să țină un ochi închis ca să poată vedea ce scrie.

— Provincie, scrise el sus.

Apoi sublinie cuvântul de două ori, ca să fie sigur, dat fiind că regizorul ăla de film și prețul papucilor lui din piele de focă tocmai îi apăruseră în minte.

Proprietari anteriori, se gândi el în timp ce scria, subliniind o dată acest titlu, pentru siguranță.

Mai întâi Nicolae al II-lea, urmat de Alexei și Maria Pavlovna. Apoi Prințul Wilhelm. După ce termină, îi numerotă de la unu la patru și adăugă datele găsite în hârtiile pe care i le trimisese GeGurra. De asemenea, se asigură că adaugă și niște informații suplimentare în beneficiul oricui care nu era atât de versat în istorie. „Ultimul Țar al Rusiei" după „Nicolae al II-lea", „hemofilic, probabil retardat din cauza căsătoriilor în familie" după „Alexei", „cea mai bogată babă din lume" după „Maria Pavlovna" și „de asemenea comandant de torpilor" după „Prințul Wilhelm". Până aici era bine. Mai rămânea un interval de aproape 50 ani între moartea Prințului Wilhelm din vara lui 1965 și expediția lui de succes din urmă cu doar câteva zile.

În mod evident, micul prinț primise cutia muzicală atunci când Prințul Willy dăduse colțul. *La urma urmei, era unchiul tatălui copilului sau ceva*, reflectă Bäckström, luând o gură mare din băutura lui de culcare, în timp ce completa lanțul proprietarilor cu numele celui mai probabil al cincilea posesor: „Maiestatea Sa Regele Suediei, Carl al XVI-lea Gustaf", scrise el, încheind astfel partea istorică a strădaniilor sale.

Și mai rămânea doar personajul lui. „Proprietar actual, inspector-șef Evert Bäckström", scrise el. Apoi puse pixul și carnețelul pe noptieră, scoase un oftat adânc de mulțumire față de munții imaginari de bancnote din fața lui, își încrucișă mâinile peste burtă și, după doar câteva secunde, căzu într-un somn adânc.

98.

Marți dimineață, Annika Carlsson se trezi la 4 și jumătate. Soarele era deja sus pe cer, termometrul trecuse de 15 grade și părea că o să urmeze o zi adevărată de vară. Baronul Hans Ulrik von Comer are noroc măcar cu vremea, se gândi ea scuturând din cap.

Apoi se instalară rutinele ei obișnuite, cele care îi ofereau siguranța și liniștea necesare pentru îndeplinirea unei munci care uneori putea fi foarte dificil de gestionat. Cum ar fi într-o zi ca asta, care părea estimată să îndeplinească toate așteptările șefului ei, Evert Bäckström.

Mai întâi niște exerciții preliminare de yoga, care să-i înmoaie mușchii și articulațiile, să-i liniștească mintea și să-i aducă echilibru în trup și suflet. Apoi un duș, urmat de un mic dejun sănătos – era important să nu sari peste prima masă a zilei. Haine curate, haine practice: în cazul ei blugi, o bluză subțire, o geacă de vară care se întindea suficient peste talie ca să prevină orice etalare inutilă a revolverului de serviciu pe care cu o seară înainte îl luase cu ea acasă. O ultimă inspecție în oglinda din hol. *Gata de plecare, e timpul să fac tot ce pot*, se gândi ea cu un zâmbet crispat.

Când ieși în stradă, doi colegi în uniformă o așteptau în mașina lor de poliție, iar după un sfert de oră opriră în fața casei lui von Comer, la doar câteva sute de metri de porțile Palatului Drottningholm. 6 fără cinci minute, mai era timp, însă Nadja Högberg și cei doi asistenți ai ei de la Criminalistică erau deja acolo. O mașină fără însemne, parcată discret de cealaltă parte a străzii, așteptând ca Annika să se ocupe de preliminarii.

Din păcate nu sunt singurii, se gândi Annika. Depistase deja primul fotograf, care stătea ghemuit pe o alee perpendiculară pe stradă, la trei case distanță.

— Bun, spuse ea coborând din mașină. Vedeți să țineți vulturii la distanță, ca să ne putem face treaba în liniște. Mai chemați o mașină, doar ca să fim siguri.

Apoi deschise poarta grădinii, se duse direct la ușa de la intrare și sună. Era cu patru minute mai devreme decât plănuiseră, dar, cum numărase deja doi fotografi și o presupusă jurnalistă, pentru că nu avea aparat de fotografiat, asta era cea mai mică grijă a ei, în situația dată.

Ocupantul casei nu se grăbi deloc. Abia după cinci minute de sunat, von Comer deschise ușa. Era îmbrăcat impecabil, în halat și pijamale roșii de mătase, judecând după pantaloni.

Părul lui era pieptănat cu grijă, iar el avea pe buze un zâmbet sardonic și tot ce spuse și făcu fu de la bun început greșit. Chiar dacă trebuia cu siguranță să fi remarcat mașina de poliție parcată în fața porții lui.

— Ce doriți? întrebă von Comer, privind-o cu sprâncenele ridicate și niște ochi în care se citea prea multă grijă pentru propria lui credibilitate.

— Mă numesc Annika Carlsson și sunt de la Departamentul Infracțiuni al Poliției Solna, spuse Annika ridicându-și legitimația. Aș vrea să discut cu dumneavoastră. Putem intra ca să vorbim?

— În acest caz, agent, aș putea să-ți sugerez să dai telefon și să faci o programare, ca să nu trebuiască să te apuci să trezești oamenii în mijlocul nopții?

— Putem intra ca să vorbim? repetă Annika, zâmbind și dând amabil din cap.

— Nu, nicidecum, asta nu e deloc convenabil, spuse von Comer.

Când el dădu să închidă ușa, Annika nu mai avu de ales.

Mai întâi puse piciorul în ușă, apoi îl prinse strâns de brațul stâng și îl împinse în fața ei, în propriul lui hol, și atunci lucrurile începură să scape grav de sub control.

— Ce dracu' faci, femeie? strigă von Comer, plesnind-o cu putere peste față cu mâna dreaptă liberă.

— Hai să ne calmăm puțin acum, bine? spuse Annika Carlsson.

Însă simțea gustul sângelui care îi curgea din nas în gură. Apoi îi reteză picioarele cu o lovitură de picior, întinzându-l pe burtă pe covorul din hol, îi trase brațele la spate și îi puse cătușele.

— Ce dracu' faci? țipă von Comer. Ce fel de comportament nazist e ăsta?

— Datoria, spuse Annika. Îmi fac datoria, și tu nu trebuie să faci altceva decât să taci!

99.

Marți dimineață, Lisa Mattei plănuise să sosească la muncă în jur de ora 9. Era rândul ei să o ducă pe fiica lor la grădiniță și, ca mamă cu o conștiință permanent vinovată, asta era ceva important pentru ea. Puțin timp petrecut împreună, o poveste de dimineață, un mic dejun al fetelor, doar cu Elin și mama ei. Apoi mersul până la grădiniță. Genul de deplasare în care ai destul timp să mângâi suficient câinii prietenoși, să privești totul și să vorbești despre orice îi vine în cap unei fetițe de doar trei ani.

Ăsta era planul pentru marți, era în capul agendei ei și nimic altceva nu conta. Cel puțin nu dimineața, înainte ca ea să se întoarcă la viața ei obișnuită și la faptul adesea prea tangibil că era șeful Serviciului Siguranței.

6 și jumătate, se gândi ea când o trezi telefonul. Încă dinainte de a răspunde știa care e subiectul apelului. Nu era niciun terorist sinucigaș la metrou în timpul orei de vârf de dimineață, nicio deturnare de avion la Arlanda, nici măcar o nouă și imediată amenințare la adresa prim-ministrului. Bäckström. Lisa Mattei gemu.

Apelul venea din partea ofițerului de serviciu de la Serviciul Siguranței, care voia s-o informeze în legătură cu unul dintre cele trei cazuri care fuseseră în capul listei lui de priorități în ultimele câteva zile, împreună cu instrucțiunea ca ea, printre alții, să fie sunată dacă se întâmpla ceva. Unul dintre agenții lor în uniformă de la Drottningholm luase legătura cu el cu 15 minute în urmă ca să-i spună că poliția întreprindea un fel de operațiune în interiorul și în jurul locuinței lui von Comer, aproape de Palatul Drottningholm.

— Ascult, oftă Mattei.

Cu siguranță acel nemernic mic și gras, Bäckström, se gândi ea.

Un circ total, potrivit ofițerului de serviciu. Cinci-șase jurnaliști și fotografi de la cel mai mare ziar de seară, judecând după logourile de pe vehiculele lor. Și alți câțiva care se învârteau pe la porțile palatului.

— Am vorbit cu colegii noștri din Solna, îi explică ofițerul de serviciu. În mod evident, l-au dus pe von Comer la secție pentru interogatoriu. În stare de arest, se pare. Și întreprind o percheziție a casei lui.

— În stare de arest? întrebă Mattei. Pentru ce?

Pentru asasinarea acelui avocat, Eriksson, se gândi ea, gemând în tăcere de una singură.

— Pentru tentativă de fraudă sau fraudă cu circumstanțe agravante, spuse ofițerul de serviciu, părând că răsfoiește niște hârtii. Pare puțin ciudat, de fapt, ținând cont că decizia a fost luată de procurorul-șef Lamm. Pentru că ea e la conducerea anchetei preliminare a asasinării acelui avocat.

— Spune-mi dacă greșesc cumva, dar nu avem o înțelegere cu Solna să ne avertizeze din timp dacă vor să facă ceva de genul ăsta?

— Ba da, spuse ofițerul. Se pare că de data asta au reușit să uite.

•

Timp petrecut împreună și o poveste de dimineață, cu anumite impedimente. O oră mai târziu, Dan Andersson o sună ca să-i spună că era la Palatul Drottningholm și că vorbise și el cu colegii lor din Solna. Un suspect fusese arestat și casa suspectului era percheziționată. Dacă voia să afle mai multe, Dan Andersson trebuia să discute cu liderul anchetei preliminare, procurorul-șef Lisa Lamm.

— Au mai reținut pe cineva în afară de von Comer? întrebă Mattei.

— Nu, spuse Dan Andersson. Se pare că l-au dus la secție acum o oră. Cu cătușe și o geacă peste cap.

— De ce dracu' fac așa ceva?

Pare genul de chestie pe care o vezi la emisiunile cu polițiști de la televizor, se gândi Mattei.

— Se pare că a lovit-o pe Carlsson, colega noastră – Annika Carlsson, de la Infracțiuni Grave din Solna, știi, cea care e plină de mușchi…

— Știu. Mai e și altceva ce…

— Aș putea sugera să ne ocupăm de asta mai târziu? îi sugeră Dan Andersson.

— Nu, spuse Lisa Mattei, scuturând din cap, deși vorbea cu el la telefon. O să ne ocupăm de asta acum.

— A sunat secretarul de presă al regelui. E clar că a început vânătoarea. Ziariștii atârnă propriu-zis de clanțele palatului, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și probabil că sunt cel puțin douăzeci în fața casei lui von Comer. TV4 și Televiziunea Suedeză sunt acolo. Întrebarea pe care o pun cu toții e…

— Mulțumesc, am înțeles.

Lisa Mattei își dăduse seama deja.

— Ne vedem în biroul meu peste o oră, continuă ea.

Și acum ce fac? se gândi ea în timp ce punea capăt convorbirii. *O sun pe Anna*. Anna, adică Anna Holt, una dintre cele mai bune prietene ale ei, nașă a singurului ei copil și – din fericire – șefa Poliției Districtului de Vest.

100.

Opt ore de somn revigorant, un mic dejun sănătos și cel puțin jumătate de oră pentru igiena personală și aspectul exterior. *Nu trebuie să lași lucrurile în plata Domnului când mergi pe terenul de joc*, se gândi Evert Bäckström în timp ce ieșea din casa lui din Kungsholmen, puțin înainte de ora 9 dimineața, ca să meargă cu taxiul care îl aștepta la secția de poliție din Solna, ca să aibă o discuție deschisă și sinceră cu cel mai bun prieten al regelui.

Pe drum, în taxi, luă legătura cu el prima voce a corului. Reporterul lui îmblânzit, care îl suna pe mobilul privat. *Un om mulțumit, un om foarte mulțumit*, se gândi Bäckström.

— Bäckström, Bäckström, gemu reporterul. Nici nu știu ce să spun. Ar putea fi ceva colosal.

— Mai târziu, spuse Bäckström abrupt. Nu mă suna, o să te sun eu.

La ce dracu' se aşteptase?

•

După asta, totul merse perfect. Ca un cuțit prin unt. Prima persoană cu care se întâlni când intră în birou fu colega lui, Carlsson. *La fel de voioasă și pozitivă ca de obicei*, se gândi Bäckström, când observă de îndată cât de furioasă era.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse el. Când i-ai spus că ești de la poliție s-a albit la față și te-a întrebat dacă soția și copiii lui au pățit ceva groaznic?

— Nu, spuse Annika scuturând din cap. A vrut să afle ce căutam acolo, iar când eu n-am vrut să-i spun, a încercat să-mi închidă ușa în nas.

— O, Doamne! gemu Bäckström. Ce om dezagreabil!

— Apoi m-a plesnit peste față, continuă ea arătând cu degetul spre umflătura de sub ochiul ei stâng.

— Excelent! Deci te-a plesnit? Din ce în ce mai bine. Cel mai bun început pe care îl puteam avea.

— Dacă vrei și alte detalii, îți sugerez să te uiți în una dintre fițuicile de seară, spuse Annika. Pentru că, din cine știe ce motiv, când am ajuns acolo locul era înțesat de reporteri.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă Bäckström surprins. Clădirea asta e plină de sifoane. O mare rușine, dacă mă întrebi pe mine.

— Sigur, spuse Annika. Ce mă întrebam eu e dacă mai vrei să asist la interogatoriu.

— Bineînțeles. De ce n-ai asista?

— Primul lucru pe care l-a făcut când am ajuns aici a fost să mă reclame pentru agresiune. De asta întreb.

— Bineînțeles că ar trebui să vii.

— Las-o baltă, spuse Annika Carlsson. Am discutat deja cu Lisa Lamm și suntem amândouă de exact aceeași părere.

E o adevărată răscoală, se gândi Bäckström. Totuși, ceva din ochii ei îi spunea că nu era momentul potrivit să discute despre asta. Poate altă dată, dar nu azi, deși soarele strălucea pe un cer senin și albastru, peste secția de poliție din Solna și peste toți polițiștii care lucrau acolo.

101.

Potrivit transcrierii interogatoriului care în cele din urmă avea să facă parte din ancheta preliminară vizându-l pe Baronul Hans Ulrik von Comer, primul interogatoriu cu el începuse la 9:15, la secția de poliție din Solna. Interogatorul principal fusese inspectorul-șef Evert Bäckström, asistat de detectivul inspector Johan Ek. De asemenea, la interogatoriu mai fusese prezentă procurorul-șef Lisa Lamm.

Până aici totul era exact, chiar dacă în ce privește timpul, adevărul fusese ușor modificat, deoarece părțile dedicaseră primele zece minute unei conversații deschise și sincere. Poate că fusese mai degrabă un monolog, dat fiind că Bäckström se mulțumise să mormăie din când în când și Ek nu rostise niciun cuvânt în tot acest timp. Lisa Lamm nu făcuse decât să explice că motivul pentru care von Comer stătea pe locul pe care stătea era acela că fusese reținut sub suspiciunea de tentativă de fraudă sau fraudă cu circumstanțe agravante și că în curând inspectorul-șef Evert Bäckström avea să abordeze chestiunea mai detaliat.

Pe de altă parte, baronul era mânios, pe punctul de a-și ieși din minți de furie. Striga despre abuzul de putere, despre statul polițist suedez și despre gorilele lui care intrau cu forța în casa lui, la miezul nopții, iar când se opri în sfârșit să-și tragă răsuflarea, o făcu doar ca să le spună că refuză să spună un singur cuvânt, până când nu i se permitea să discute în particular cu avocatul lui.

— Bineînțeles, spuse Lisa Lamm. Vă gândiți la cineva anume pe care aș putea să-l contactez?

— Peter Danielsson, spuse von Comer. Lucrează la biroul de avocatură Eriksson și Partenerii.

— Mă tem că s-ar putea să fie o problemă, spuse Lisa Lamm.

— Cum adică, o problemă? pufni von Comer. Am dreptul la un avocat, nu-i așa?

— În acest caz anume, mă tem că Peter Danielsson nu poate fi considerat imparțial, spuse Lisa Lamm. Putem reveni asupra motivelor în timpul interviului.

— Presupun că atunci va trebui să găsim pe altcineva, sugeră Bäckström pe un ton blând, cu o expresie cucernică pe față. Aș avea o sugestie, dacă vreți s-o auziți, baroane?

— Care anume?

— În timp ce dumneavoastră vă gândiți la ce avocat să alegeți, aș putea să vă explic de ce ne dorim atât de mult să

discutăm cu dumneavoastră.

— Da, abia aștept să aud.

— Există trei lucruri care mă tulbură, pe mine și pe colegii mei, spuse Bäckström oftând.

— Trei lucruri? Care trei lucruri?

— Primul e că avocatul Eriksson v-a agresat în parcarea de lângă Palatul Drottningholm în seara zilei de duminică, 19 mai. Cu doar 14 zile înainte de a fi omorât.

— Asta este complet absurd! protestă von Comer. Acum câteva săptămâni a sunat o tânără care susținea că e agent de poliție și i-am spus exact ce s-a întâmplat. Că eu și cu soția mea am fost cu niște prieteni foarte buni în Södermanland. Ideea că aș fi fost agresat e pură închipuire.

— Mă tem că nu, spuse Bäckström. Problema e că există destule probe care contrazic ceea ce ați spus acum. Dar, în același timp, din nefericire, asta e cea mai mică problemă a dumneavoastră.

— O pură închipuire, repetă von Comer scuturând din cap. Și ce mai vreți atunci?

— Să discutăm despre motivul pentru care v-a agresat Eriksson. Pentru că descoperise că îl păcăliserăți cu un milion de coroane, în legătură cu vânzarea unui tablou.

— Ce prostie mai e și asta? Cine a încercat să vă facă să credeți toate lucrurile astea?

— Problema mea e că există o grămadă de probe care sugerează că și acest lucru ar putea fi adevărat, spuse Bäckström. Dar, din nou, asta este mai puțin semnificativ în comparație cu a treia problemă.

— Dat fiind faptul că nu-mi vine să cred ce am auzit până acum, aș putea să ascult și asta. Totul e complet absurd.

— Ceea ce mă deranjează cu adevărat este că păreți să socializați cu doi dintre cei mai groaznici infractori din țara asta. Doi membri ai Hells Angels, Fredrik Åkerström și Angel García Gomez. Iar motivul pentru care în clipa asta ne interesează atât de mult cei doi este că procurorul a emis un mandat de arestare a lor, sub suspiciunea de a-l fi asasinat pe avocatul Thomas Eriksson.

— Stați așa puțin! spuse von Comer, ridicând ambele mâini cu un gest aproape implorator. Ei sunt cei care au venit să se întâlnească cu mine, în casa mea, fără niciun avertisment, eu nu-i mai văzusem niciodată. În viața mea.

— Exact, fu de acord Bäckström. Înțeleg ce vreți să spuneți, domnule, și, deoarece am învățat de foarte mic că nu totul e așa cum pare să fie, m-am gândit că poate vreți să-mi spuneți ce s-a întâmplat de fapt.

Cine ar fi crezut că o să muște chestia asta? se gândi el.

— Abia aștept, spuse von Comer, privindu-l pe Bäckström. Abia aștept.

— Excelent! spuse Bäckström, apăsând butonul reportofonului. Interviu cu Baronul Hans Ulrik von Comer. Interogatorul principal este inspectorul-șef Evert Bäckström…

Bäckström e remarcabil, se gândi Lisa Lamm.

•

— Mă gândeam că am putea începe prin a discuta acest ultim aspect, spuse Evert Bäckström treizeci de secunde mai târziu, după ce termină formalitățile, își drese vocea și băgă o bomboană pentru gât în gură. Cum ați ajuns să vă întâlniți cu Åkerström și García Gomez acasă la dumneavoastră?

— Numai puțin…

— Îmi pare rău, vă rog să mă scuzați, spuse Bäckström ridicând punga cu pastile pentru gât spre subiectul interogatoriului. Am uitat să vă întreb dacă…

— Nu, mulțumesc, spuse von Comer. Poate că par puțin confuz, dar…

— Vă ascult cu plăcere, spuse Bäckström, făcând un gest aproape îmbietor în timp ce punea punga pe masă, între ei.

— Păi, iată ce s-a întâmplat, continuă von Comer. În ce-i privește pe cei doi pe care i-ați amintit, domnule inspector-șef…

Sunt numai urechi, se gândi Bäckström, dând din cap încurajator. *Chiar dacă nasul tău a ajuns deja cât o coadă de mătură.*

•

Absolut remarcabil, se gândi Lisa Lamm. Și îmi amintește de cineva pe care l-am văzut la televizor în copilărie. Detectivul ăla care se scărpina mereu în cap și vorbea de parcă ar fi gândit cu voce tare.

102.

Ca să nu-l înspăimânte de moarte pe suspectul lor, Annika Carlsson luase loc în camera de observație, pe același coridor ca și camera de interogatoriu. Pe un ecran de televizor montat pe perete putea să asculte ce se spunea și să vadă persoana care vorbește. Fără ca acesta să aibă cea mai mică idee. În mod evident, Baronul von Comer era o mare atracție pentru public. Toate scaunele din cameră erau deja ocupate atunci când Annika intră.

— Nu aveți lucruri mai importante de care să vă ocupați? întrebă ea.

Se încruntă la Jenny Rogersson, care adoptase poziția tradițională de aplecare în față, cu pixul și carnețelul în poală.

— Ordin de la șeful, zâmbi Jenny. A zis să-l informez după aceea despre limbajul corporal al lui von Comer. De asta…

— Mai adu un scaun, o întrerupse Carlsson, uitându-se urât la ea.

Paraşuta naibii! se gândi Annika.

— Nicio problemă, spuse Jenny voios, ridicându-se și ieșind pe coridor.

Lesbiana naibii! se gândi ea.

•

Omul sfidează orice descriere posibilă, se gândi Annika Carlsson peste un sfert de oră, în timp ce Bäckström juca rolul polițistului docil și absent, care își face întruna subiectul să spună ce nu trebuie. *Nu există un singur cuvânt adevărat în omul ăsta. E fals ca o monedă de trei coroane*, se gândi Annika în timp ce primea un SMS de la șefa ei supremă, Anna Holt, care îi cerea să vină la ea imediat. *Bine că mi-am făcut încălzirea deja*, se gândi ea. Știa destul de bine despre ce vrea Holt să discute.

•••

Anna Holt era în spatele biroului ei mare, iar pe unul dintre cele două scaune pentru vizitatori stătea o blondă cu pielea albă, extrem de bine îmbrăcată. Slabă, în formă și având acea vârstă greu de definit dintre 30 și 40 de ani.

— Cum te simți? o întrebă Holt cu un zâmbet preocupat. Am auzit că Contele Dracula de Drottningholm a încercat să te pună la podea.

— Mi-a dat o palmă, spuse Annika dând din umeri. Am scris deja raportul. Nu e un motiv de îngrijorare.

— Nu sunt îngrijorată câtuși de puțin, o asigură Holt. Nu de asta voiam să vorbesc cu tine. Nu știu dacă v-ați mai întâlnit,

dar ea e Lisa, Lisa Mattei, care lucrează pentru Serviciul Siguranței. Suntem vechi prietene și foste colege. Și eu sunt nașa fetiței ei.

— Știu cine ești, spuse Annika Carlsson dând din cap spre Mattei. Dar nu cred că ne-am mai întâlnit.

Ești preferata legendarului Lars Martin Johansson, așa că probabil că nu ești complet inutilă, își spuse ea.

— Mă bucur să te cunosc, Annika, spuse Lisa Mattei cu un zâmbet reținut.

Deschise servieta de pe biroul din fața ei și scoase o foaie de hârtie, pe care i-o întinse.

— Am câteva întrebări, dar aș vrea ca mai întâi să citești asta. Și să semnezi imediat ce termini de citit.

Lisa Mattei puse un pix pe birou.

Ăsta nu e un acord de confidențialitate obișnuit, se gândi Annika Carlsson în timp ce citea. *Potrivit legilor suedeze, în Suedia de azi, așa ceva e complet ridicol.*

— O întrebare, de curiozitate, spuse Annika imediat după ce semnă documentul, pe care Lisa Mattei îl luă imediat și îl băgă în servietă.

— Da, spuse aceasta. Dacă pot, îți răspund cu plăcere.

— Să presupunem că sun la un ziar și îi informez despre documentul pe care tocmai l-am semnat.

— Da…?

— Ce s-ar întâmpla atunci? Mie, adică?

— În acest caz, mă tem că ar trebui să luăm măsurile despre care ai semnat ca să confirmi că te-am informat, spuse Lisa Mattei. Dar eu sunt convinsă că nu vom ajunge în situația asta. Pari a fi deopotrivă rațională și onorabilă, acesta fiind și motivul pentru care eu sunt aici, în loc ca tu să fii în biroul meu.

— Și Holt? spuse Annika Carlsson, scuturând din cap. Ei de ce i se permite să fie aici?

— Singurul motiv e că, înainte să vii tu, a semnat același document ca și tine, spuse Mattei.

— Despre care nici eu nu am voie să vorbesc, spuse Anna Holt cu un zâmbet încântat.

— E complet absurd, spuse Annika Carlsson scuturând din cap.

— Eu nu am venit aici pentru că Serviciul Siguranței ar avea vreo intenție să preia cazul de crimă la care lucrați tu și colegii tăi. Voiam să vorbesc cu tine din cu totul alte motive. Primul e că vreau să aflu care sunt suspiciunile împotriva lui von Comer. Cât de puternice sunt ele, practic. Al doilea e că sunt preocupată că din ancheta voastră se scurg informații în media, într-un mod care ar putea sugera ceva mai mult decât obișnuita

discuție neglijentă sau că cineva încearcă să facă un ban în plus. Al treilea e că am o întrebare concretă. Care dintre colegii tăi dă informații? Sau nu e doar unul?

— Și cu protecția surselor cum rămâne? întrebă Annika Carlsson. Spune-mi dacă greșesc cumva, dar eu credeam că e înscrisă în constituție.

— Da, este, ca și excepția de la această protecție – mai exact, infracțiunile care amenință siguranța națională. Și acest lucru era clar explicat în documentul pe care tocmai l-ai semnat.

— Și dacă sunt eu? Cel care dă informații, vreau să spun?

— Nu, spuse Lisa Mattei scuturând din cap. Nu ești tu. De asta sunt acum aici și discut cu tine.

— Și știi asta sigur, nu-i așa?

— Da, spuse Lisa Mattei fără nicio urmă de zâmbet. Știu. Și dacă te întrebi cumva de unde știu, e pentru că văd asta în ochii tăi. Nu pentru că ți-am ascultat telefonul sau am venit cu cine știe ce alt truc tehnologic.

— Bine, spuse Annika Carlsson dând din umeri. În cazul acesta o să-ți spun ceea ce cred.

Probabil ești cea mai neplăcută persoană pe care am văzut-o în viața mea, vacă de clasă superioară ce ești! se gândi ea.

•••

După douăzeci de minute terminase. Suspiciunea împotriva lui von Comer? Era evident că acesta încercase să-l escrocheze pe Eriksson în legătură cu vânzarea unui tablou. Ideea că el comandase asasinarea acestuia sau era implicat în ea în alt mod era mai puțin certă. Dar merita urmărită în continuare, date fiind probele pe care le aveau deja. Însă sugestia că ar fi putut să-l ucidă pe Eriksson el însuși era exclusă, după opinia categorică a Annikăi Carlsson.

— E prea slab, ca să fiu directă. Dar cred că totul o să înceapă să iasă la iveală destul de curând. Cât de implicat a fost în crima efectivă, vreau să spun. Probabil varianta cea mai rea e că voia să recupereze acele tablouri și i-a luat cu el pe Åkare și pe încă unul dintre partenerii lui ca să-l ajute cu detaliile practice. Că a fost efectiv în casa lui Eriksson atunci când s-a întâmplat totul. Dar că ar fi putut să-i zdrobească craniul? Nici vorbă. Nu are în el ce trebuie pentru asta. Credemă.

— Bine, spuse Lisa Mattei. Atunci ce crezi despre scurgerile în presă?

— Chiar nu știu, spuse Annika Carlsson scuturând din cap. În ce privește evenimentele de azi, nu am văzut nimic din ce-a apărut în media – în afara reporterilor care erau deja acolo când am apărut eu, la prima oră a dimineții –, dar de atunci

încoace am avut treabă toată dimineața. Oricum, eu știu prea puțin despre cum funcționează media. Practic, n-am cum să răspund la această întrebare.

— Dar portretul-robot al lui García Gomez, atunci? Cel pe care l-ați făcut săptămâna trecută și care a apărut ieri dimineață în ediția online a unuia dintre ziare. Te-ai gândit cumva la modul în care ar fi putut să ajungă acolo?

— Sunt aproape sută la sută sigură că nu prin Bäckström, oricum, spuse Annika Carlsson, din cine știe ce motiv.

— Ce te face să crezi asta?

— În parte din cauză că el a explodat când a aflat. Și în parte din cauză că nu cred că așa s-a întâmplat.

— Dar cum s-a întâmplat, atunci?

— Unei polițiste de-ale noastre, Andersson-Trygg, i-a intrat în cap că colegii de la unitatea de protecția animalelor ar putea să ne ajute să-l identificăm pe bărbatul din imagine. Unul dintre ei a informat media, după ce ea le-a dat imaginea. O decizie proastă provocată de ambiție exagerată, mai degrabă decât de faptul că ar fi luat cineva bani de la ziar. Genul ăsta de lucruri pur și simplu se întâmplă.

— Deci nu ai nicio opinie fermă despre evenimentele de azi?

— Dacă Bäckström e la originea scurgerii, vrei să spui? întrebă Annika Carlsson privind spre Mattei, fără ca privirea ei să șovăie nici pentru o clipă.

— Da. Ce părere ai?

— Chiar nu știu, spuse Annika Carlsson. Dar, dacă ar fi așa, atunci mi-ar părea rău pentru el.

— Ți-ar părea rău pentru el? Ce vrei să spui?

— Păi, ținând cont de foaia de hârtie pe care am semnat-o, spuse Annika Carlsson.

— Ce ziceți, fetelor? spuse Anna Holt, schimbând subiectul. Nu cred că mai putem avansa prea mult. Apropo, pot să vă fac cinste cu prânzul?

— Eu mă tem că nu am timp, spuse Annika Carlsson. Prea multă treabă.

— Mi-ar face plăcere să luăm prânzul împreună, spuse Lisa Mattei zâmbind. Dimineața asta situația a fost puțin cam stresantă, așa că am sărit peste micul dejun. Apropo, Elin te salută.

•

Așa e atunci când cunoști pe cineva cu care de fapt n-ai făcut cunoștință? se gândi Annika Carlsson în timp ce se întorcea în camera de observație ca să se uite cum Bäckström, cu stilul lui amabil și absent, îl întoarce încet pe dos pe

Baronul Hans Ulrik von Comer. *Cel puțin n-a îndrăznit nimeni să-ți ia scaunul. Ăsta e un semn bun întotdeauna*.

103.

Cam în același timp în care inspectorul-șef Evert Bäckström transforma „un poponar într-o geamandură” – aceasta fiind descrierea interogatoriului său cu von Comer pe care o preferase atunci când discutase cu reporterul lui îmblânzit, în aceeași seară – colegii lui, Per Bladh și Lars Alm, îl intervievau pe avocatul Peter Danielsson de la biroul de avocatură Eriksson și Partenerii.

Un alt interviu dintr-o succesiune tot mai lungă, o altă conversație departe de a fi necondiționată în care ambiția era de a descoperi adevărul sau măcar o formă oarecare de confirmare, dar al cărei rezultat era adesea exact opusul. Un dialog sub formă de întrebări și răspunsuri de obicei influențate de discrepanțele care apăreau din contradicții față de unele afirmații anterioare și, în acest caz, de informații dintr-o sursă anonimă, al cărei nume era cunoscut doar de Bäckström. Dacă avocatul Thomas Eriksson fusese angajat să vândă o colecție de artă în numele unui client deocamdată necunoscut, atunci era rezonabil să bănuiești că puteau exista unele documente despre această chestiune la biroul de avocatură la care lucrase el.

Potrivit lui Peter Danielsson, la birou nu existau astfel de documente. Nicio procură, niciun contract, notă de plată sau factură, iar conform interpretării lui Danielsson, aceste informații erau complet neîntemeiate. Fostul lui coleg nu acceptase niciodată o astfel de însărcinare. Pe de altă parte, principalul lui intervievator era convins de contrariul, motiv pentru care interviul deveni în curând o discuție despre faptul că explicația simplă putea fi că Eriksson avusese câțiva clienți „pe șest”. Că această însărcinare anume fusese una de o natură mai privată.

— Firește, această posibilitate nu poate fi exclusă, recunoscu Danielsson. Evident, când ești avocat se poate întâmpla să îți asumi realizarea unor lucruri pentru unii prieteni buni. În această privință noi semănăm puțin cu doctorii. Ești asediat constant de prieteni și cunoștințe care vor sfaturi și ajutor pentru tot felul de lucruri.

Dar, în același timp, Danielsson păru atât de evident ușurat să discute despre această posibilitate, că atât Alm, cât și Bladh observară asta. După sfârșitul interviului, căzură de acord că Danielsson și colegii lui ar trebui să mai cerceteze încă o dată chestiunea, măcar ca să fie siguri. De asemenea, Bladh se

folosise de ocazie ca să-i ofere lui Danielsson un sfat la despărțire, în timp ce el și colegul lui ieșeau din birou.

— Dacă e ceva care te deranjează la activitățile lui Eriksson, cred că ar fi atât în interesul dumitale, cât și al firmei să ne spui despre asta.

— Bineînțeles, spuse Danielsson. Dar, ca să fiu foarte sincer, fie vorba între noi, eu și colegii mei n-am avut niciodată vreun motiv pentru astfel de îngrijorări atunci când venea vorba de Thomas și munca lui.

Foarte sincer și fie vorba între noi. Unde am mai auzit asta? se gândi Bladh, dar se mulțumi să dea din cap.

Însă Alm fu mai direct.

— Păi eu și colegii credem în continuare că despre asta e vorba. Așa că ți-aș sugera să te gândești bine.

104.

După prima oră, Bäckström sugerase să facă o scurtă pauză. De asemenea, îi oferise lui von Comer cafea, apă minerală, poate un sandviș, șansa de a-și dezmorți picioarele, chiar și o vizită la cea mai apropiată zonă de fumat din clădire. Tot tacâmul, practic, fie și doar ca să dea dovadă de puțină bunăvoință.

Von Comer refuzase oferta de a fuma, dar acceptase tot restul și, în timp ce așteptau cafeaua, ieșiră pe coridor, unde Bäckström îl luă deoparte, făcând un semn discret spre procurorul care stătea la o oarecare distanță, discutând în șoaptă cu Ek. Era timpul pentru câteva confidențe ca de la bărbat la bărbat, iar Bäckström începu prin a sugera să renunțe la formalități. Cu cel mai mare respect, firește, și dacă nu din alt motiv, măcar pentru a economisi timp, deoarece el, personal, nu era deosebit de impresionat de faptul că trebuia să se implice în această afacere.

— Eu sunt detectiv de omucideri, spuse Bäckström dând elocvent din umeri. Dacă e să fiu sincer – strict între noi –, detaliile de tipul ăsta nu mă interesează absolut deloc. Spre deosebire de unii procurori.

Bäckström făcu un nou semn brusc cu capul în direcția Lisei Lamm.

Bineînțeles că puteau să-și lase deoparte titlurile, fu de acord von Comer. Nu doar pentru a economisi timp, ci și pentru că el își dăduse seama că întâlnise în sfârșit un polițist dispus să-l asculte. Unul care nu avea prejudecăți despre el. Dădură chiar și mâna pentru a pecetlui asta.

•

Un sfert de oră mai târziu interogatoriul reîncepu. Cafea și apă minerală pentru toată lumea, două sandvișuri cu șuncă și brânză pentru von Comer.

— Dacă am înțeles eu bine, personajele alea două au apărut acasă la dumneata fără niciun avertisment, spuse Bäckström, imediat ce victima lui îndepărtase cu un șervețel de hârtie orice probă a superficialei lui mese.

— Cum am spus înainte de pauză, nu îi mai văzusem niciodată până atunci.

— Și atunci de ce au vrut să se întâlnească cu dumneata?

Explicația era că veniseră să ia tablourile și celelalte opere de artă cu a căror vânzare von Comer îi promisese lui Eriksson să-l ajute.

— Erau drăguți și politicoși, fără nicio problemă de felul acela, spuse el. S-au prezentat și mi se pare că-mi amintesc că cel mai solid dintre ei – trebuie să fi fost Åkerström – mi-a dat cartea lui de vizită, în timp ce stăteam la ușă și discutam.

— Ce s-a întâmplat după asta?

— I-am invitat înăuntru, apoi le-am explicat situația. Le-am spus că trebuie să fie o neînțelegere, deoarece Eriksson luase el întreaga colecție cu doar câteva ore mai devreme.

— Din câte ai înțeles dumneata, veniseră acolo în numele lui Eriksson?

— Da, de ce altceva i-ar fi trimis el acasă la mine? spuse von Comer, privindu-l pe Bäckström surprins. Eu am crezut că asta înseamnă că înțeleseseră greșit ce o să facă fiecare.

— Înțeleg, spuse Bäckström. Și după asta ce le-ai spus?

— M-am dus și am adus chitanța pe care o semnase Eriksson. Care dovedea, bineînțeles, că el ridicase deja tablourile.

— Și ei cum au reacționat la asta?

— A, nu a fost niciun fel de problemă. Mi se pare că îmi amintesc că le-am dat chiar și o copie a chitanței. Din ce am înțeles eu, eram perfect de acord unii cu alții. În privința faptului că trebuie să fie un fel de neînțelegere între ei și Eriksson, vreau să spun.

— Dar ei nu au afirmat explicit că Eriksson îi trimisese?

— Nu, dar cine altcineva ar fi putut să-i trimită?

— Da, asta e fără îndoială o întrebare bună, spuse Bäckström cu un zâmbet prietenos, în timp ce Nadja Högberg bătea la ușă și privea precaut înăuntru.

— Interogatoriu suspendat la 10:31, spuse Bäckström după ce aruncă o privire rapidă spre ceasul lui. Ce pot să fac pentru tine, Nadja?

— Pot să vorbesc puțin cu tine? îl întrebă ea.

— Da, spuse Bäckström.

Apoi i se adresă lui von Comer:

— Scuză-mă o clipă, după care continuăm.

•

— Cum merge? îl întrebă Nadja imediat ce ajunseră pe coridor, iar Bäckström închisese ușa camerei de interogatoriu.

— Începe să se lege, spuse Bäckström dând din umeri. La tine cum merg lucrurile?

— Cu siguranță are o grămadă de tablouri în casă, dar niciunul dintre cele pe care le căutăm noi. Însă am găsit o chitanță semnată de Eriksson, care spune că recunoaște primirea tuturor articolelor. Și cu precizarea datei și locului. Vineri, 31 mai, adresa lui von Comer.

— Altceva?

— Această carte de vizită, spuse Nadja întinzându-i o carte de vizită într-o husă de plastic închisă. Pare să fie a lui Åkare. Fredrik Åkerström. Director al Åkerström Security. Imaginează-ți, Fredrik Åkare are compania lui de pază.

Nadja zâmbi.

— Asta e chitanța pentru tablouri, continuă ea, întinzându-i lui Bäckström altă husă de plastic.

— Bine, spuse Bäckström. Și calculatorul lui? Banca lui?

— Lucrăm cât de repede putem.

•

— Interogatoriu reluat la 10:35, spuse Bäckström pornind reportofonul imediat ce se instală iar confortabil pe scaunul lui. Ai spus că unul dintre vizitatori ți-a dat cartea de vizită.

— Da, spuse von Comer. Da, asta e cartea de vizită. Sunt sigur.

— Să se consemneze că tocmai i-am arătat lui Hans Ulrik von Comer o carte de vizită pe care sunt tipărite numele lui Fredrik Åkerström și al companiei lui, Åkerström Security, declară Bäckström.

— Categoric, asta e cartea de vizită pe care mi-a dat-o, interveni von Comer.

— Excelent! spuse Bäckström. Iar aici avem o chitanță pe care m-am gândit să ți-o arăt, prin care Thomas Eriksson recunoaște primirea unui total de douăsprezece opere de artă diferite pe care, cum scrie aici, le-a luat de la dumneata vineri, 31 mai. Unsprezece tablouri și o figurină emailată. Aceasta este chitanța pe care ai amintit-o mai devreme?

— Categoric, spuse von Comer. Sunt sigur de asta.

— Înțeleg, spuse Bäckström.

Apoi scoase un oftat de satisfacție și se lăsă pe spătarul scaunului, privind spre Lamm și Ek.

— Ei bine, eu sunt mulțumit, așa că, dacă nimeni altcineva nu are alte întrebări, mă gândeam că putem trece la cu totul altceva: relațiile dumitale anterioare cu avocatul Thomas Eriksson.

— De unde preferi să încep? întrebă von Comer, părând a se simți din ce în ce mai confortabil cu situația în care se găsea.

— Aș sugera să începi chiar de la început, spuse Bäckström, continuând să zâmbească mulțumit. De obicei așa e cel mai bine. Începe cu prima dată când v-ați întâlnit.

— Pare o idee excelentă, fu de acord von Comer.

Așa putem păstra pentru sfârșit ultima dată când l-ai văzut. Atunci când tu stăteai pe canapeaua lui și te-ai căcat pe tine în timp ce îți zburau gloanțe pe la urechi, se gândi Bäckström.

•

Prima dată când von Comer se întâlnise cu Thomas Eriksson fusese la o partidă de vânătoare din Skåne organizată de un prieten comun care era dezvoltator imobiliar. Nu-și amintea exact anul, dar trebuie să fi fost cam cu zece ani în urmă.

Și după acea primă întâlnire? Un total de zece, poate douăzeci de ocazii. Toate în situații sociale, în oraș, în baruri, la vânători și cine organizate de prieteni și cunoștințe comune. Asta era tot, potrivit lui von Comer.

— Înțeleg că el a fost acasă la dumneata, spuse Bäckström. Când a luat acele tablouri despre care vorbeam.

— Da, și poate chiar în alte câteva ocazii. Când eu și cu soția mea am organizat petreceri mari. Mi se pare că-mi amintesc un prânz primăvara, cel puțin.

— Dar dumneata? Ai fost vreodată în casa lui Eriksson din Ålsten?

— Nu, niciodată, spuse von Comer. Cred că e posibil să ne fi invitat, pe mine și pe soția mea, la o cină mare pe care a găzduit-o, dar promiseserăm deja că mergem altundeva. Așa că nu s-a mai întâmplat.

— Trebuie să mă scuzi dacă par cumva că insist asupra acestui aspect, spuse Bäckström. Dar nu ai fost niciodată în casa avocatului Thomas Eriksson?

— Nu, niciodată, confirmă von Comer. Știu unde stă, dar nu am pus niciodată piciorul în casa lui. Dar de ce crezi c-aș fi făcut-o?

— Poate că am fost condiționat să cred asta de cazurile anterioare, spuse Bäckström pe un ton aproape jovial. Înțeleg ce spui și nu am niciun motiv să nu am încredere în tine. Însă doar ca să se consemneze. Și cu riscul de a sublinia încă o dată. Nu ai fost niciodată în casa lui Eriksson de pe Ålstensgatan numărul 127?

— Nu, niciodată, însă am fost la biroul lui. De două ori, cam cu un an în urmă. Atunci m-a rugat să vând operele de artă despre care am discutat. Prima dată i-am oferit o evaluare a diverselor articole. Avea colecția la birou. Probabil că acolo există o grămadă de oameni care pot confirma acea vizită. De asemenea, îmi amintesc clar că Peter – Danielsson, avocatul, vreau să spun – a intrat și el în birou să se uite la tablouri.

— Înțeleg, spuse Bäckström. Dar a doua vizită?

— Thomas m-a sunat și ne-am întâlnit peste câteva zile, tot la biroul lui, și atunci am căzut de acord asupra tarifului meu, printre altele. Colecția a fost trimisă acasă la mine – biroul meu e acasă –, dar de asta s-a ocupat o companie de curierat.

— Din ce spui, înțeleg că nu erați prieteni apropiați, dar nici străini. Cunoștințe, poate. Și că o dată ați avut o relație de afaceri. Când el te-a rugat să-l ajuți să vândă acele tablouri.

— Da, spuse von Comer. Asta ar fi o interpretare perfect corectă.

— Ceea ce mă duce, în mod firesc, la acel mic incident de lângă Teatrul Palatului Drottningholm. Am toată înțelegerea față de ideea că cineva ar putea crede că poliția nu ar trebui să aibă de-a face cu chestiuni private de această natură, dar, ținând cont de ce i s-a întâmplat ulterior lui Eriksson, poate că înțelegi și dumneata de ce nu putem să ignorăm acest lucru.

— Da, spuse von Comer. Trebuie să recunosc că a fost nesăbuit din partea mea, dar atitudinea mea a fost exact cum ai descris-o. În sensul că a fost o neînțelegere privată care nu avea nimic de-a face cu poliția și pe care eu și cu Eriksson o soluționaserăm deja la momentul la care m-a contactat poliția. Pentru mine și Eriksson, chestiunea ținea deja de trecut.

— Doar ca să se consemneze, aș putea să te rog să explici ce s-a întâmplat, cu cuvintele dumitale? spuse Bäckström.

•

Eriksson îl sunase pe mobil în timp ce el era la plimbarea de seară și, deoarece Eriksson deja țipa și striga și părea să se îndrepte spre casa lui, el îi sugerase să se întâlnească în parcarea din fața teatrului. Eriksson era supărat, striga și flutura un catalog de licitații, cu care la un moment dat îl lovise pe von Comer peste față, provocându-i o sângerare a nasului.

— Și atunci am decis că cel mai bine ar fi să plec, spuse von Comer. Era imposibil să te înțelegi cu el, de fapt era foarte agresiv. Așa că am plecat.

— De ce era supărat? întrebă Bäckström.

— A fost o neînțelegere totală apărută în urma vânzării unuia dintre tablouri. De fapt, în parte a fost greșeala mea, pentru că eu calculasem facturile într-o monedă greșită și Eriksson a primit prea puțini bani. Firește, imediat ce mi-am dat seama de asta, am întreprins demersurile necesare pentru a rectifica situația. Există și o chitanță care confirmă acest lucru, bineînțeles. În timp ce discutam despre asta, eu i-am explicat foarte clar că, în lumina a ceea ce se întâmplase, nu mai eram dispus să continui munca la care mă angajasem pentru el.

— Înțeleg asta foarte bine, spuse Bäckström. Și el cum a primit spusele dumitale?

— Nu a ridicat nicio obiecție, de fapt și-a cerut scuze și a spus că regretă ceea ce se întâmplase și mi-a spus că îmi respectă decizia.

— O ultimă întrebare înainte de a face pauză pentru prânz, spuse Bäckström. Eriksson a spus cine îl angajase să vândă acele tablouri? Cine era proprietarul?

— Nu, spuse von Comer. Sigur că eu l-am întrebat, dar el mi-a explicat că nu avea voie să divulge identitatea clientului său. Ceea ce nu e deloc neobișnuit, crede-mă. De asemenea, m-a asigurat că proveniența lor era cu totul în regulă. Niciun motiv de îngrijorare.

— Dar dumneata?

— Ce vrei să spui? întrebă von Comer.

— Evident, am aflat că dumneata ești considerat a fi un istoric de artă proeminent, spuse Bäckström. Mă întrebam doar dacă nu cumva ai recunoscut articolele și ți-ai dat seama cui aparțineau.

— Nu, spuse von Comer. Firește, am întreprins obișnuitele căutări în diverse baze de date artistice și cataloage de licitații vechi, dar în zadar. Nu că Eriksson m-ar fi rugat să vând un morman de rebuturi, dar ele nu aveau nimic special, dacă pot spune așa. Când avem de-a face cu proveniența artei rusești din secolul XX, din nefericire lucrurile sunt adesea foarte confuze. Nu trebuie să uităm că în ultimul secol Rusia a avut o revoluție și două războaie mondiale în care au murit milioane de oameni și tot ce dețineau ei pur și simplu a dispărut.

— Înțeleg, spuse Bäckström. Ei bine, eu sunt mulțumit.

Apoi aruncă o privire întrebătoare spre Lisa Lamm și Johan Ek, care scuturară din cap la unison.

— Există ceva ce ai dori să afli dumneata? spuse el făcând semn din cap în direcția lui von Comer. Ceva ce ai dori să menționezi, ceva ce crezi că am uitat, ceva ce nu e clar?

— Nu, spuse von Comer. Deși nu pot să nu mă întreb cât va mai trebui să stau aici. Am o grămadă de lucruri de care trebuie să mă ocup acasă, înțelegi.

— Te pot asigura că nu va trebui să stai nicio clipă în plus față de cât e strict necesar. Ei bine, dacă nu mai are nimeni nicio întrebare, pot confirma faptul că acest interogatoriu a luat sfârșit. Ora este 11:50.

După această declarație, Bäckström închise reportofonul.

105.

După primul interogatoriu, Lisa Lamm se întoarse cu Bäckström în biroul lui, pentru că existau mai multe lucruri despre care voia să discute doar cu el.

— Bun, spuse Bäckström imediat ce se așeză. Ce pot să fac pentru procurorul nostru șef?

Înainte să mor prin înfometare, se gândi el.

— Pentru început, aș vrea să te complimentez, spuse Lisa Lamm. Nu știam că poți fi atât de empatic.

— Totul se reduce la economisirea timpului, spuse Bäckström dând din umeri. Când cineva precum von Comer nu mai vrea să spună nimic, poate dura ani de zile până ajunge după gratii.

— L-ai făcut să recunoască faptul că Eriksson l-a agresat, spuse Lisa Lamm.

— Sigur, dar asta n-o să-l trimită la închisoare. Asta îl face doar victimă a unei infracțiuni.

— Dar e și un motiv potențial, ceea ce e un bun început. Cred că ești prea modest, Bäckström. Și de asemenea a recunoscut că s-a întâlnit cu Åkare și García Gomez cu doar câteva zile înaintea crimei. Și asta în casă la el. Noi habar n-aveam de asta.

— În loc ca unul dintre vecinii lui să ne spună, ceea ce ar fi însemnat că îl puteam acuza că minte, spuse Bäckström. Șansele ca unul dintre ei să-i fi observat pe Åkare și pe García Gomez sunt destul de rezonabile, ca să nu spun mai mult. Dacă mă întrebi pe mine, a spus un singur lucru care cred că are vreo valoare. Dar în același timp mă și îngrijorează.

— Care anume? întrebă Lisa Lamm.

— Că neagă faptul că ar fi fost vreodată în casa lui Eriksson. Că nu a pus niciodată piciorul acolo. Să presupunem că a fost acolo și a făcut pe el pe canapeaua lui Eriksson, în timp ce Eriksson încerca să-i găurească țeasta, și că unul dintre complicii lui s-a apucat să-l omoare pe Eriksson.

— Ar fi atât de stupid încât să nege că a fost vreodată în casa lui? spuse Lisa Lamm. Înțeleg ce vrei să spui.

— Dacă aș fi fost eu în pantalonii lui, aș fi spus, sigur, am fost acolo cu câteva zile înainte, ca să sărbătorim faptul că depășiserăm neînțelegerile noastre și, din cauză că am băut puțin – de fapt mai mult –, s-a întâmplat să trag un vânt care s-a dovedit a fi mult mai umed decât mă așteptam.

Ceva ce se poate întâmpla și celor mai buni dintre noi, se gândi Bäckström.

— Sunt de acord, spuse Lisa Lamm. Dacă pe canapea e ADN-ul lui, ceea ce s-ar putea să aflăm chiar mâine, atunci promit că îl cercetăm în stare de arest, sub suspiciunea asasinării lui Eriksson.

— Și dacă nu?

— Tentativă de fraudă sau fraudă cu circumstanțe agravante, spuse Lisa Lamm. Pe asta n-o s-o poată fenta.

— Înclin să fiu de acord cu tine, spuse Bäckström dând din umeri. Problema e că eu sunt detectiv de omucideri și asta nu mă alină prea mult. În fine – voiam să-ți cer două lucruri.

— Da?

— În primul rând, să îl reținem până primim rezultatele de la Laboratorul Național de Criminalistică, de la care o să aflăm dacă el e cel care a încercat să lase un cadou pe canapeaua lui Eriksson.

— Bineînțeles, spuse Lisa Lamm. De acord. Și al doilea?

— Ca tu și Ek să preluați interogatoriul cu el după prânz. Puteți să o luați și pe Nadja, dacă poate să contribuie cu ceva. Întrebați-l despre fraudă. Dacă te întrebi de ce nu vreau eu să mânuiesc securea, e din cauză că am alte lucruri mai importante de făcut.

— Crezi că o să nege?

— Categoric, spuse Bäckström. O să nege categoric. Și apoi n-o să mai scoată o vorbă. O să refuze să vorbească cu voi. N-o să mai scoată niciun cuvânt până nu e un avocat de față. După asta o să fim terminați. Atunci va trebui să-l duci până la Curtea de Apel. Și când ei o să scuture din cap, o să ajungi la Curtea Europeană.

— Atunci n-ai vrea să conduci tu interviul cu el?

— N-ar avea nici cea mai mică importanță, spuse Bäckström. Oamenii asemenea lui sunt construiți într-un anumit fel.

106.

Lisa Lamm și Johan Ek vorbiră cu Nadja Högberg, iar ceea ce le spuse aceasta le aduse o stare de bună dispoziție înaintea interogatoriului pe care aveau să-l facă cu von Comer după prânz. Potrivit băncii lui von Comer, în decursul celor zece zile dintre luni, 20 mai, și joi, 30 mai, von Comer făcuse trei retrageri distincte, care însumau un total de un milion de coroane. Și chiar îi spusese persoanei de legătură din cadrul băncii că motivul era încheierea unei tranzacții de artă cu un vânzător care voia să fie plătit cu bani lichizi și în coroane suedeze.

Examinarea calculatorului său demonstrase dincolo de orice îndoială că cineva care avea acces la calculator manipulase factura inițială în lire sterline și o modificase efectiv, ca să arate ca și cum suma ar fi fost în coroane suedeze. Diferența era de 962 000 de coroane. Aceeași sumă care fusese găsită în biroul lui Eriksson. Factura modificată îi fusese trimisă lui Eriksson prin e-mail de pe același calculator, iar după 14 zile o sumă de aproximativ 100 000 de coroane fusese transferată din contul de afaceri al lui von Comer într-un cont aparținându-i lui Eriksson.

Factura inițială care echivala cu puțin peste un milion de coroane și care fusese trimisă prin poștă de Sotheby's din Londra fusese găsită și ea în unul dintre dosarele din biroul lui von Comer. Soldul de la Sotheby's fusese achitat în contul lui de afaceri de la Banca SE. A doua zi după sosirea banilor din Anglia, suma de pe factura modificată fusese transferată în contul lui Eriksson. Diferența – aproape un milion de coroane – a rămas în contul lui von Comer. O sumă care ieșea în evidență, dat fiind că era, în principiu, singura plată intrată în cont în decursul lunii respective.

— Și să nu uităm că, potrivit notelor pe care Eriksson le ținea pe calculator, el a fost cel care a descoperit ce pusese la cale von Comer, spuse Nadja Högberg. Probabil că persoana care l-a pus pe urmele acestui lucru a fost informatorul anonim al lui Bäckström.

•

Bine înarmată cu date și optimism, procurorul-șef Lisa Lamm decise să conducă ea însăși interogatoriul cu von Comer. Își puse atuurile pe masă, arătându-i probele în timp ce se pregătea să-l chestioneze pe cel suspectat a fi făptașul. Acesta reacționă făcând exact ceea ce prezisese Bäckström.

Pentru început, îi explică Lisei Lamm că era doar o neînțelegere, descoperită de el și rectificată imediat. Asta era tot. O regretabilă neînțelegere, nimic altceva. Lisa Lamm nu împărtăși această opinie și nici interpretarea lui. În opinia ei, era vorba, fără îndoială, de o tentativă de fraudă cu circumstanțe agravante. Apoi urmă din nou exact ceea ce descrisese Bäckström.

— E complet absurd, spuse von Comer. E o discuție fără niciun sens și eu refuz să mai spun un cuvânt până când mi se va permite să mă întâlnesc cu avocatul meu.

— Mi se pare o decizie foarte rațională, fu de acord Lisa Lamm. Deoarece eu am decis să cer să fiți cercetat în stare de arest începând cu această după-amiază, în temeiul unor probe concludente. Ținând cont de atitudinea dumneavoastră, mă tem că ar putea să dureze ceva până rezolvăm totul.

Bun venit în lumea reală, dobitoc arogant ce ești! se gândi procurorul-șef Lisa Lamm.

107.

După ce ieșise din secția de poliție, restul zilei mersese foarte bine pentru Bäckström. În timp ce von Comer stătea în celula lui din arestul din Solna, savurând cârnați fierți cu sos de hrean și cartofi curățați mecanic, Bäckström consumase un prânz ușor pe veranda de la Operakällaren: creveți proaspeți cu caviar de coregon, cotlete de miel la grătar, un parfe de zmeură, ca și băuturile care le însoțeau în mod firesc. După un ultim coniac care să-i ajute digestia, luase un taxi spre casă, în Kungsholmen, pentru o odihnă de după-amiază.

Pe drum, taximetristul oprise ca să cumpere cel mai mare ziar de seară din țară. Bäckström deja își dăduse seama după titlurile belicoase că era o zi care avea să intre în istoria mediei din Suedia. Pentru prima oară, reporterii de investigație reușiseră să-l pună în legătură pe Maiestatea Sa Regele cu asasinarea unui avocat celebru. Faptul că existau și probe ale unor conexiuni cu cel mai rău tip de crimă organizată și o fraudă de artă în valoare de milioane era aproape irelevant în contextul mai larg.

Bäckström începu prin a-și închide telefonul, după care își luă halatul, își prepară băutura răcoritoare de vară obligatorie în această perioadă a anului, se întinse pe canapea și dedică o oră întreagă citirii ziarului. De la prima coloană introductivă, în care corespondentul politic al ziarului tuna împotriva monarhiei bananiere suedeze și a unei aristocrații complet descompuse, până la ultimul articol, în care reporterul ziarului de la tribunal oferea o relatare despre strânsa prietenie dintre rege și baronul Hans Ulrik von Comer și toate problemele constituționale la care putea să ducă ea.

La mijlocul ziarului, redactorul-șef își exprima și el opinia. Singurul motiv pentru care deciseseră să publice numele acestui Anckarström de dată mai recentă – care amintea de asasinarea lui Gustaf al III-lea din 1792 – era desigur acela că el era suspectat de a fi comis una dintre cele mai grave infracțiuni din Codul Penal Suedez. De a-l fi asasinat pe unul dintre celebrii avocați ai țării.

Printre toate aceste observații principiale, reușiseră să strecoare peste zece pagini pe aceeași temă, generos ilustrate cu fotografii cu toți cei implicați în poveste. Maiestatea Sa Regele în uniformă de amiral, în redingotă cu eșarfa albastră a Ordinului Regal Serafim, în smoching alb cu un pahar de șampanie în mână, în loden verde de vânătoare, ținând strâns o pușcă, Baronul von Comer într-o ținută similară, până la

avocatul Eriksson în costum cu dungulițe și Åkare și García Gomez cu căștile lor de motocicliști și gecile scurte le piele cu emblema Hells Angels. Toți actorii cunoscuți ai dramei, dintre care unul zăcea mort la centrul de medicină legală din Solna de aproximativ o săptămână, unul se afla în custodia secției de poliție, doi aveau mandate de reținere emise în absență și al cincilea era într-o vizită de stat în Turcia.

În ultimele 24 de ore, jurnaliștii ziarului dăduseră lovitură după lovitură, în timp ce biroul de presă al palatului părea să se fi descurcat mai puțin bine. Negaseră că ar fi știut ceva despre personajul negativ din articol. De fapt, chiar îl repudiaseră. Baronul Hans Ulrik von Comer era, cel mult, o cunoștință superficială a regelui și a familiei lui, iar acea relație se baza în întregime pe faptul că acesta fusese angajat pentru mai multe însărcinări minore legate de colecțiile regale de artă. Era o misiune măruntă, una care în prezent era deopotrivă anchetată și stopată. Asta în ciuda faptului că, judecând după declarația secretarului de presă, s-ar fi putut crede că acele însărcinări constau doar din ștergerea de praf a câtorva dulăpioare și potrivirea din mers a franjurilor câtorva covoare.

Ca reacție la această negare, ziarul publicase un veritabil bombardament de fotografii cu regele și von Comer împreună în diverse situații sociale. În uniformă și frac, smoching și costume întunecate, șepci de cercetaș, geci de vânătoare, pantaloni de golf, cizme de călărie și – de nouă ori din zece – cu un pahar în mână. Până și fotografii de pe Riviera, în care ambii gentlemani erau împodobiți doar de slipuri, cocktailuri cu umbrelușe și zâmbete fericite.

O să fie minunat, se gândi Bäckström cu un oftat de mulțumire, în timp ce se autentifica la calculatorul lui ca să se uite la videoul de pe site-ul ziarului care prezenta „arestarea violentă a celui mai bun prieten al regelui”, în care acesta „era agresat de o polițistă”.

Cameramanul bine plasat al ziarului reușise să surprindă cea mai mare parte a acțiunii. Filmul dintr-un singur cadru, făcut cu o cameră de mână, începea cu von Comer, îmbrăcat în halat și pijamale roșii de mătase, care încearcă să-i închidă ușa în nas Ancorei Carlsson, apoi ea îl prinde de braț și îl împinge înapoi în hol, el o plesnește peste față, ea îi retează picioarele și îl aruncă pur și simplu pe jos, se așază călare pe spatele lui, îi trage brațele la spate și îl încătușează. Imaginea avea și sunet, astfel că Bäckström reuși să audă strigătele și țipetele, insultele și înjurăturile, până și clinchetul cătușelor. Pentru siguranță, filmul avea și subtitrare pentru cei tari de auz.

Fenomenal! oftă Bäckström, dând din cap evlavios și recunoscător spre candelabru, pentru orice eventualitate. *A fost*

o idee genială să o las pe Annika să se ocupe de arestare, se gândi el. Dar cu siguranță că era cât se poate de corect ca el să primească un comision de doar câteva procente din milioanele pe care filmul probabil că le adusese deja ziarului.

•

După câteva ore de somn fortifiant, Bäckström o sună pe Lisa Lamm și se interesă de cum evoluaseră lucrurile în acea după-amiază. În ce-l privea pe von Comer, acesta făcuse exact ceea ce prezisese Bäckström. Iar ea își făcuse datoria de procuror și ceruse ca el să fie cercetat în stare de arest, pe motivul suspiciunii întemeiate de a fi comis fie o fraudă cu circumstanțe agravante, fie o tentativă de fraudă cu circumstanțe agravante. Deschisese o anchetă preliminară împotriva lui pentru agresarea unui funcționar public și avea de gând să acționeze în privința crimei imediat ce primeau vești de la Laboratorul Național de Criminalistică. Indiferent ce arătau rezultatele, ea înclina să-l rețină peste weekend. *Ambițioasă femeie. Probabil încearcă să se dea bine pe lângă mine pentru că a auzit de supersalam*, se gândi Bäckström.

Asta însemna că îi mai rămânea de dat un singur telefon legat de serviciu, înainte să vină timpul relaxării și planificării activităților de seară. Scoase mobilul privat și îl sună pe reporterul lui îmblânzit de la cel mai mare din cele două ziare de seară, ca să-i spună de ultimele noutăți.

— Excelent, Bäckström! spuse reporterul. Deci tu spui că e cercetat în stare de arest în temeiul unor probe concludente și va fi reținut peste weekend? Cum rămâne cu bănuita lui implicare în asasinat?

— Asta e încă în curs, spuse Bäckström. Mă aștept să primesc mâine rezultatele de la Laboratorul Național de Criminalistică. Firește, te țin la curent imediat ce apare ceva. Apropo, ce ați pregătit pentru mâine?

Potrivit reporterului, exista o cantitate enormă de material. Reacția cititorilor lor fusese colosală, iar torentul de ponturi care se abătuse asupra redacției de știri era ca un tsunami, așa că acum nu trebuiau decât să dea curs lucrurilor în ordinea cuvenită. Problema cu care se confruntau era opusul a ceea ce se întâmpla de obicei în media, ținând cont de tot materialul pe care îl aveau la dispoziție. De obicei încercau să facă din țânțar armăsar, dar acum aveau dintr-odată problema opusă.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Bäckström.

Ce dracu' tot bălmăjea dobitocul?

— Nu vrem să facem un țânțar dintr-un munte foarte mare doar ca să poată încăpea în ziar, îi explică reporterul.

— Bine, spuse Bäckström. S-a mai întâmplat și altceva ce ar trebui să știu?

Nu cine știe ce, potrivit reporterului. Redacția de știri intenționa să examineze mai în profunzime asasinarea lui Eriksson și ampla fraudă de artă care trebuia să fie motivul din spatele acesteia. Și, bineînțeles, aveau să investigheze strânsele legături dintre cei mai buni prieteni ai regelui și reprezentanții proeminenți ai celor mai rele forme ale crimei organizate.

Redacția politică a ziarului mobilizase deja cincizeci de parlamentare de la diverse partide care intenționau să-și exprime public sprijinul pentru colega lui Bäckström, detectivul inspector Annika Carlsson. De asemenea, aveau să publice un lung interviu cu ministrul Egalității, în care aceasta avea să o îngroape în laude pe polițista Carlsson. În sfârșit, o femeie care se săturase de violența masculină împotriva femeilor și avusese curajul de a riposta. Din clipa în care văzuse videoul, ministrul se înscrisese și ea în Asociația Republicană. Abia acum își dăduse seama în ce mlaștină de misoginism locuiau regele și prietenii lui.

— Sigur e lesbiană scorpia, se pronunță Bäckström.

— Ba bine că nu, oftă reporterul. În clipa asta ne străduim să obținem un interviu cu regina despre perspectiva regelui asupra femeilor. Se pare că secretarul lor de presă o să ia legătura cu noi mâine. Cu puțin noroc, o să reușim să-l strecurăm în ziar în weekend.

Apoi reporterul rezumă:

— Și, bineînțeles, mai sunt toate lucrurile obișnuite. Declarații, petiții și campanii, toate chestiile ăstea. Se pare că redacția de sport o să publice un reportaj special în care boxerițe, luptătoare și experte în arte marțiale oferă femeilor sfaturi cum să-i bată pe bărbați.

— Bun, înțeleg ce spui, răspunse Bäckström.

Cum se putea apăra cineva de o femeie precum Annika Carlsson?

— De fapt, mai era ceva, spuse reporterul, părând că tocmai își amintise ceva.

— Bun, te ascult, spuse Bäckström.

— A sunat o femeie ciudată, care susține că a văzut în ziar un tablou de-al ei. Cel cu preotul gras, cel pe care îl am de la tine. Tipul cu mâna băgată în cutia milei. Ea crede că e tabloul ei.

— Și-a dat numele?

Trebuie să fie cel pe care spunea că l-a cumpărat GeGurra.

— Evident, eu am întrebat-o, dar ea a spus că nici nu-i trece prin cap să-și dea numele cuiva ca mine. Părea foarte arogantă, de parcă asta nu era deja evident.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— I-am sugerat să te sune pe tine. Dacă avea o problemă atât de mare să vorbească cu cineva ca mine, vreau să spun. Dacă voia să ofere vreo informație.

— Și ea ce a spus?

— Că așa crede că o să facă. Dar că nu are timp. Că tocmai se căsătorește și o să plece în luna de miere. Dar a spus că te sună imediat după ce se întoarce.

— O să mă sune pe mine?

— Da, ea crede că te cunoaște și, imediat după ce se întoarce din luna de miere, te sună.

Mă cunoaște? *Încă una*, se gândi Bäckström. *Sunt nenumărate*.

108.

Carlsson trebuise să-și închidă telefonul. Jurnaliștii o sunaseră întruna toată ziua, aproape toate femei sau „surori”, cum își spuseseră câteva dintre ele, și toate voiau același lucru. Ca ea să iasă public și să le povestească despre senzația de eliberare pe care trebuie să o fi simțit atunci când îl agresase pe cel mai bun prieten al regelui și îi pusese cătușele. Abia când ajunse în mașina ei, în seara aceea, ca să se întoarcă în micul ei apartament din Bergshamra, descoperise că are cinci mesaje foarte agitate de la Isabella Norén, care o ruga să o sune înapoi.

— Scuze că n-am sunat mai devreme, dar am avut telefonul închis, spuse Annika. Cum aș putea să te ajut?

Pare terminată, se gândi ea. *Sigur s-a întâmplat ceva*.

— Am fost amenințată, spuse Isabella. După ce m-am întors de la muncă, au apărut niște tipi foarte neplăcuți. Trebuie să mă ajuți.

— Bine, spuse Annika. Vin acum. Nu închide… începe prin a inspira adânc… apoi o să discutăm în timp ce eu conduc… o să am nevoie de codul ușii de la intrare… și ajung acolo în zece minute…

•

Annika Carlsson își ținu promisiunea. Peste zece minute intră în holul unui apartament din Östermalm și o găsi pe Isabella Norén agitată și cu ochii roșii. După încă cinci minute stăteau pe canapeaua acesteia din sufragerie.

— Povestește-mi, spuse Annika Carlsson.

Se aplecă spre ea, dând prietenos din cap și zâmbindu-i ca o soră.

Isabella plecase de la birou puțin înainte de ora 7 a acelei seri. Se dusese pe jos acasă, oprindu-se în drum ca să-și ia niște mâncare și un ziar, și ajunsese la apartamentul ei cam la jumătate de oră după ce plecase de la muncă.

Era în hol, cu o pungă în mână și alta tocmai lăsată jos, când se auzise soneria și, presupunând că vecina voia să vorbească cu ea, deschisese ușa fără să se uite mai întâi cine era.

— Vecina mea e o bătrână drăguță. Uneori am senzația că așteaptă ca eu să ajung acasă.

— Înțeleg.

Annika dădu din cap, îndemnând-o să continue.

— Era Afsan Ibrahim, spuse Isabella Norén. Știi cine e, nu-i așa?

— Da, spuse Annika Carlsson. Mult prea bine.

— Cel mai constant client al lui Thomas, spuse Isabella cu un zâmbet forțat. El și toți prietenii lui. Doi dintre ei erau cu el. La birou le spuneam de obicei Ali și Ali. Pot să le aflu numele, dacă vrei să știi. Doi tipi foarte neplăcuți, cu ochi morți. Stau așa și se uită lung la tine, dacă știi ce vreau să spun. Nu spun absolut nimic. Nici dacă îi saluți.

— Și ce voia Afsan?

— Voia să discute cu mine. Nu părea amenințător, dar nu era ca și cum m-ar ruga. Așa că am acceptat. Atâta timp cât nu dura prea mult, pentru că peste jumătate de oră urma să mă întâlnesc cu prietenul meu să luăm cina.

— Dar partea asta era inventată?

— Da, bineînțeles. Prieten și cină. Așa că ne-am așezat aici, ca să discutăm, în timp ce dubioșii ăia doi au rămas în hol. Voia să discutăm despre Thomas.

— Voia să discute cu tine despre Thomas? De ce anume cu tine?

— Mi-a spus de ce. A fost primul lucru pe care i-a spus. Deoarece eu fusesem prietena lui Thomas, voia să discute cu mine.

— Dar de ce credea asta?

— Acum câteva luni eram cu Thomas într-un bar. Ne simțeam bine, beam vin ascunși într-un colț, apoi s-a apropiat Afsan și ne-a salutat. Apoi a discutat o vreme cu Thomas – cinci minute, poate – despre un prieten de-al lui care o făcuse de oaie și avea nevoie de ajutor, după care a plecat. Nu cred că i-a fost prea greu să-și dea seama ce se întâmplă.

— Și adresa ta? Pe asta de unde a aflat-o?

— De la mine sigur nu, oricum. Dar probabil că nu e prea greu de aflat unde locuiesc eu.

— Ce voia?

Afsan Ibrahim voia să discute despre bani. Bani pe care Thomas Eriksson i-i datora. Mulți bani. Bani pe care îi voia înapoi.

— Pentru că eu fusesem prietena lui Thomas, voia să-l ajut cu asta. Eu i-am spus adevărul: i-am spus că nu știam nimic despre finanțele lui Thomas, câți bani avea sau unde erau ei. Sau, de fapt, dacă avea bani.

— Cum a primit asta?

— A spus că, dacă lucrurile stau așa, atunci ar fi bine să aflu. Că eu și toți ceilalți care lucrează la firmă suntem la fel de responsabili pentru datoriile lui Thomas ca și el. N-am comentat nimic la asta, probabil îți dai seama de ce.

— Fără îndoială.

— În orice caz, ieri a venit la birou și a vorbit cu Peter. El e executorul testamentar al lui Thomas, bineînțeles. Cred că au

discutat o oră bună. Ali și Ali erau cu el. Și încă un bărbat pe care nu l-am mai văzut până acum. Părea mult mai plăcut. Chiar zâmbea, dar nu a spus cum îl cheamă. Cred că Peter a stat cu ei patru cel puțin o oră.

— Nu știi despre ce au vorbit?

— Nu, spuse Isabella Norén scuturând din cap. Dar nu are cum să fi fost o conversație prea plăcută, pentru că nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Peter atât de zguduit, atunci când cei patru au plecat în sfârșit. S-a dus imediat în camera lui și a închis ușa.

— Afsan… a spus câți bani vrea?

— L-am întrebat și el a spus că, dacă primește 20 de milioane, e dispus să o lase așa.

— Bine, spuse Annika Carlsson. Dacă nu te deranjează, aș vrea să fac un raport oficial despre asta. Pentru amenințări ilegale.

— Da, e în regulă. Înțelegi, chiar înainte să plece a spus că presupune că această conversație rămâne între noi doi. Dar nu-mi pasă. Nu cred că am mai fost vreodată atât de îngrozită.

— Asta e atitudinea corectă. Trebuie să-i spui despre asta și șefului tău. Să-i explici că, în calitate de angajator, e responsabil pentru siguranța ta. Mă gândesc să schimb și eu două vorbe cu el. Nu trebuie să-ți faci griji în privința micului Afsan. O să mă asigur că are alte lucruri mai importante pentru care să-și facă griji decât să te supere pe tine.

— Îmi dau seama, spuse Isabella, părând dintr-odată mult mai fericită. Cred că am stat jumătate de după-amiază la muncă și ne-am uitat la videoul acela de pe net. Nu te-ai gândit niciodată să te duci la emisiunea aia de la televizor? Gladiatorii?

— Nu, spuse Annika scuturând din cap. Niciodată.

— De ce nu? Ai șterge pe jos cu ei.

— Tocmai de-asta, spuse Annika Carlsson. Sunt genul de persoană care nu se poate preface că se bate.

109.

La început au existat trei frați Ibrahim. Fratele mai mare al lui Afsan, Farshad, era cu cinci ani mai mare ca el, iar fratele lui mai mic, Nasir, cu cinci ani mai mic. Acum a mai rămas doar Afsan. Fratele lui mai mare a fost omorât de poliție. Polițiștii sunt oameni răi. Cel care l-a omorât pe fratele lui e cel mai rău dintre toți. Era un inspector-șef pe nume Evert Bäckström. El îl împușcase pe Farshad, îl împușcase rău și, în timp ce Farshad era în spital și se lupta să supraviețuiască, alt polițist îl aruncase de la fereastra camerei lui. Și Farshad murise, iar cel din spatele a tot ceea ce se întâmplase era inspectorul-șef Bäckström. El era cel care plănuise asta. Cel care decisese ce avea să se întâmple.

Hells Angels îl omorâseră pe fratele lui mai mic, Nasir. Erau la fel de răi ca și cruciații creștini care încercaseră să-i omoare pe toți drept-credincioșii asemenea lui cu o mie de ani în urmă. Cel care îl omorâse pe fratele lui mai mic se numea Fredrik Åkare. Îl omorâse pe fratele lui mai mic într-un asemenea mod că nici rugăciunile lui Afsan nu puteau să-i aducă liniștea. Fredrik Åkare, el era cel mai rău dintre toți cei care contribuiseră la omorârea lui Nasir.

Existau prieteni și existau dușmani, și viața unui bărbat adevărat se reducea în ultimă instanță la a fi capabil să faci diferența între ei. La a-ți duce viața ca prieten al prietenilor tăi și dușman al dușmanilor tăi, iar dacă avea să se dovedească faptul că Afsan putea să-i distrugă doar pe doi dintre dușmanii lui, atunci alegerea era evidentă. Era dispus să-și dea viața lui, dacă putea să le-o ia pe a lui Bäckström și Åkare.

Existau și prieteni. El avea mulți prieteni, iar pentru câțiva dintre ei era dispus să facă orice. Toți frații lui de credință, toți frații drept-credincioși care aleseseră aceeași cale ca și el și aleseseră să-și ducă viața alături de el. De asemenea, el avea de la fratele lui mai mare, Farshad, o moștenire de dus mai departe în așa fel încât să-i facă cinste și fratelui său și sieși, și până acum reușise să facă asta. Prietenii lui îl respectau și dușmanii lui se temeau și de el, și de oamenii lui. Grupul de frați fondat de Farshad și acum condus de el: Frăția Ibrahimilor.

Existau și oameni care nu erau asemenea lui și soldaților lui, dar care totuși aleseseră să le facă mari favoruri, tipul de favoruri necesar pentru viața din Suedia, iar un astfel de om care însemnase mult pentru el era consilierul lui juridic, Thomas Eriksson, care, ținând cont de ajutorul efectiv pe care

li-l dăduse, era la fel de important pentru el ca și frații lui adevărați. Nu avea nicio importanță că fusese răsplătit regește pentru asta și că el, ca toți cei asemenea lui, își ceruse răsplata în bani, și nu în fața lui Dumnezeu.

Acum el fusese omorât și oricine știa câte ceva își dădea seama că Åkare și cruciații lui sunt cei responsabili. Faptul că poliția îi dăduse inspectorului-șef Bäckström misiunea de a-i găsi și pedepsi pe ucigași demonstra că fuseseră mână în mână unii cu alții de la bun început.

Toate la timpul lor. Inclusiv răzbunarea, și acum era timpul. Era timpul pentru răzbunare, înainte ca dușmanii lui să-și dea seama că el, Afsan Ibrahim, era la fel de slab ca o femeie și că nu era demn să ducă mai departe moștenirea lui Farshad.

110.

Cu zece zile în urmă, viața lui se schimbase. Se dusese la poliție ca să le spună despre un om pe care ei îl căutau, deoarece credeau că ucisese un avocat binecunoscut. Acum era el însuși pe fugă și se temea pentru viața lui și, dacă n-ar fi fost prietenul lui din școală Omar, era foarte posibil să fi fost omorât deja. Cel puțin așa descrisese Omar ceea ce se întâmplase.

Cu aproape o săptămână în urmă, plecase din apartamentul lui din Kista, ca și de la slujba lui, și își aruncase până și mobilul. Omar aranjase pentru el o nouă locuință unde să stea. Un apartament din Flemingsberg, în partea de sud a Stockholmului, unde era printre prieteni și se putea simți în siguranță. De asemenea, Omar îi dăduse mai mulți bani decât avusese el vreodată – la ce i-ar fi folosit, dat fiind că Omar prefera ca el să nu iasă din apartament, nici măcar să se ducă la cumpărături, să iasă la o cafenea sau să meargă la o plimbare.

Bun, deci nu suferea neapărat. Apartamentul în care stătea împreună cu Omar era de trei ori mai mare decât al lui. Avea tot ce și-ar fi putut dori: televizoare cu plasmă și sute de canale, combine muzicale, canapele mari și moi de piele, un jacuzzi și o saună cu aburi în cea mai mare din cele două băi. Mai multă mâncare și băutură decât putea să bage în el. Omar putea să rezolve orice. Nu trebuia decât să spună. Fete, băutură, iarbă, până și fete suedeze și chestii mai tari, dacă asta voia. Însă Ara nu voia altceva decât să scape de acolo.

La început se gândise să plece în străinătate până se liniștea toată treaba. Să se ducă în Thailanda câteva luni, să se odihnească puțin și să se gândească bine la ce urma să facă atunci când avea să se întoarcă în cele din urmă la vechea lui viață și totul avea să revină la normal. Însă chiar și asta devenise imposibil acum. Ucigașii nu erau singurii care îl căutau – și poliția îl căuta. Potrivit lui Omar, îl dăduseră în urmărire și în clipa în care ar fi încercat să urce într-un zbor internațional s-ar fi trezit în schimb într-o celulă a secției de poliție din Solna. Așa că trebuia să aștepte până când Omar îi rezolva un pașaport nou. Un pașaport bun, suedez. Omar mai avea nevoie de câteva zile ca să aranjeze totul, astfel ca Ara să poată ieși din Suedia în siguranță. Pentru un pașaport bun suedez era nevoie de timp, îi explică el. Dar, sigur, dacă voia să călătorească ca cioroi, Omar îl putea duce la aeroport în mai puțin de o oră.

Ara dădea doar din cap. Ce spunea Omar era foarte rațional. Și asta îl lăsa pe el cu tot ceea ce primise în locul vieții lui anterioare. Un apartament mare și scump în locul unei case cu un pat în care să doarmă, o viață de trândăvie între patru pereți în locul unei slujbe la care să trebuiască să meargă. Un mobil nou care trebuia să fi costat mii de coroane, pe care putea să facă tot ce obișnuia să facă înainte pe calculator. Atâta timp cât nu suna pe nimeni cunoscut cu care să vrea să vorbească. Mai mulți bani decât avusese vreodată. Decât putea folosi. Decât ar fi avut nevoie să folosească, dat fiind că Omar plătea el întruna.

Se gândise foarte mult la vechiul lui prieten Omar. La cât de mult îl ajutase și, nu în ultimul rând, la faptul că părea să știe mai multe despre ce se întâmplase cu el și cu viața lui decât știa el însuși. În cele din urmă îl întrebase. De unde știa Omar, de exemplu, că el luase legătura cu poliția ca să le spună ce văzuse în noaptea aceea, când fusese cât pe ce să calce un criminal cu taxiul lui?

Potrivit lui Omar, Kemal îi spusese, iar Ara nici n-ar fi trebuit să-și bată capul să întrebe, dat fiind că Kemal spusese oricui voia să-l asculte. Vechiul lor prieten Kemal, care conducea și el un taxi și care fotografiase cu mobilul jefuirea unei camionete blindate și vânduse fotografiile unui ziar de seară, primind o grămadă de bani pentru deranjul lui. Mai mulți, cu fiecare dată când spunea povestea, zise Omar zâmbind. Kemal spunea că Ara îl sunase să-i ceară sfatul referitor la cum să vândă informații, așa cum făcuse el.

Omar avea răspunsuri bune la toate întrebările lui. Răspunsuri mai bune decât avea Ara însuși, chiar dacă toate acestea ar fi trebuit să se învârtă în jurul lui. Era exact ca atunci când mergeau la școală împreună, în Småland: Omar era cel care știa chestii, Omar era cel care făcea în așa fel ca unele lucruri să se întâmple. Omar, care nici măcar nu se enerva așa cum se enervau oamenii normali. În cele din urmă, Ara îl întrebase despre lucrul care îi stârnea cel mai mult curiozitatea. Cum se făcea că poliția are fotografii cu el? Cum se făcea că Omar se afla în aceeași bază de date a poliției cu personajul periculos pe care el îl zărise doar din întâmplare?

Omar avea un răspuns și pentru asta. Un răspuns bun. Nu era vina lui că se afla în acea bază de date, ci a tatălui său, și, deoarece oricine mersese la aceeași școală cu ei vorbise despre tatăl lui Omar mai mult decât despre tații tuturor celorlalți laolaltă, Ara crezuse și asta. Chiar dacă niciunul dintre ei nu se întâlnise vreodată cu tatăl lui Omar. Doar citiseră despre el în ziare și îl văzuseră la televizor, de obicei la *Lumea crimei*, emisiunea care le plăcea atât de mult tuturor durilor din

Småland. Tatăl lui Omar, Abdul ben Kader, omul care – potrivit zvonurilor – era în spatele tuturor infracțiunilor importante din țară la momentul la care Omar și Ara mergeau la școală împreună.

— Îți dai seama ce au crezut polițaii când și-au dat seama că eu, Omar ben Kader, sunt fiul lui Abdul ben Kader. Un tip normal care învață la Institutul de Tehnologie și care susține că o să se facă inginer chimist. Câți polițai crezi că ar fi pus botul la asta? Nu ți-ar veni să crezi dacă ți-aș spune ce mi-au oferit ca să-l torn pe propriul meu tată.

— Și cum te-ai scos? îl întrebă Ara.

Eu am primit doar două bancnote de cinci sute în schimbul întregii mele vieți, se gândi el.

— Am încercat să le explic cum stau lucrurile, spuse Omar dând din umeri. Că taică-meu are atâția copii că nici nu-i știe pe toți. Și mai multe soții decât Profetul. Că probabil polițiștii au vorbit cu taică-meu de mai multe ori ca mine. Și că, dacă nu mă credeau, puteau să vorbească cu maică-mea. Bineînțeles, nu puteau să vorbească cu taică-meu. El s-a întors în Maroc acum 15 ani. E un om important acolo, un om foarte bogat și puternic și, dacă polițiștii suedezi s-ar duce acolo și ar încerca să vorbească cu el, șeriful de acolo i-ar băga la închisoare în clipa în care ar pune piciorul pe pământ marocan.

— Deci nu te-au prins niciodată cu nimic? îl întrebă Ara.

— Niciodată, spuse Omar ridicând ambele palme. Nici măcar o amendă pentru depășirea vitezei legale. Dacă nu mă crezi, poți să te uiți în cazierul meu. E complet gol. Omar ben Kader e un inginer chimist suedez fără nicio condamnare. Născut și crescut în Gnosjö, în Småland, absolvent al Institutului de Tehnologie din Stockholm. Nu m-am băgat niciodată în niciuna dintre afacerile dubioase de care tot zic ei. În acele câteva ocazii în care m-am ocupat totuși de unele afaceri, ele nu aveau nimic dubios atâta timp cât am fost eu implicat.

— Atunci ești ca mine, spuse Ara.

Angajatorul lui ceruse să-i vadă cazierul, atunci când solicitase postul de taximetrist. *Nicio condamnare*, se gândi Ara. Din simplul motiv că nu comisese nicio infracțiune, în afara depășirii vitezei din când în când.

— Asta e situația, declară Omar dând din umeri. Faptul că polițaii refuză să-i asculte pe cei ca noi e problema noastră, dar probabil că asta e ultima lor grijă.

— Dar toate contactele tale, toți banii ăștia… Nu trebuie decât să pocnești din degete și apar o grămadă de tipi care rezolvă lucruri pentru tine. Asta nu reușesc eu să pricep.

— Asta e din cauză că sunt fiul lui Abdul ben Kader, spuse Omar. Nu din cauza a ceea ce fac, ci din cauza a ceea ce sunt. Habar n-ai câți oameni mi-ar da mâna lor dreaptă dacă aș putea să le aranjez o întâlnire cu tatăl meu.

— Înțeleg, spuse Ara dând din cap.

Nu e vorba de cine ești, ci de cine cred ei că ești, se gândi el.

•

A doua zi dimineață se trezi și îl descoperi pe Omar în camera lui, cu mâna pe umărul lui și scuturându-l încet, ca să nu-l sperie. Îl privea cu același zâmbet prietenos, ca să-i transmită că nu exista niciun motiv de îngrijorare.

— Lucrurile încep să se pună în mișcare, îi spuse Omar dând din cap. Dacă totul merge conform planului, vei putea pleca mâine la prima oră.

— Mâine la prima oră?

În sfârșit, se gândi Ara.

— Dacă totul merge conform planului, repetă Omar. Dar mai întâi trebuie să schimbăm locația. Am o casă lângă Nyköping care e la doar zece kilometri de Aeroportul Skavsta. Trebuie să folosim Skavsta. E mult mai bine decât Arlanda. Mai mulți frați și surori care se ocupă de granițele Suediei, dacă mă înțelegi.

Omar zâmbi cum obișnuia el să zâmbească: larg și prietenos.

— Înțeleg, spuse Ara.

— Primul avion spre Londra pleacă mâine la ora 6 dimineața. E Ryanair, dar va trebui să suporți asta, pentru că apoi va fi mai bine. În regulă?

— În regulă, spuse Ara.

— Ai rezervare la un zbor direct din Londra spre Bangkok, care pleacă mâine după prânz. Thai Air, clasa întâi. Așa că suferințele tale vor lua sfârșit în curând, prietene.

Omar zâmbi din nou.

111.

Seara aceea se prelungise pentru detectivul inspector Annika Carlsson. Imediat după ce plecă de la Isabella Norén, se duse cu mașina înapoi la secție, ca să se pregătească pentru a doua zi. Mai întâi o sună pe Lisa Lamm și îi povesti despre comportamentul amenințător al lui Afsan Ibrahim la adresa Isabellei și despre vizita lui și a partenerilor lui la avocatul Danielsson din ziua anterioară. Conversația dură 15 minute și, în mod îmbucurător, cele două fură de aceeași părere încă de la început.

Să-i chestioneze din nou pe Norén și Danielsson a doua zi dimineață, preferabil înainte de ședința zilnică a echipei de investigație. Apoi să înregistreze reclamația lui Norén și să încerce să-l convingă pe șeful ei, Danielsson, să facă la fel. Apoi să-i ridice pe Afsan și pe partenerii lui cât mai rapid posibil. Să-i identifice pe ultimii cu ajutorul altor fotografii, să le spună că erau suspectați, să-i chinuie la interogatoriu și – la modul ideal – să-i închidă.

În timp ce Annika Carlsson descărca fotografii cu Afsan Ibrahim și treizeci de membri cunoscuți ai „asociației voluntare pentru musulmanii din Suedia", așa cum descrisese el cândva Frăția Ibrahimilor, într-un interviu mult comentat dintr-o revistă, Lisa Lamm îl sună pe Peter Danielsson pe mobil.

Acest mic vierme s-a zvârcolit destul până acum, se gândi ea și poate că mesajul ei fu perceput, deoarece după doar zece minute avocatul acceptă să vină la secția de poliție din Solna a doua zi dimineața la ora 8, ca să fie la interogatoriu referitor la gravele amenințări pe care Afsan Ibrahim le îndreptase împotriva uneia dintre colegele lui, Isabella Norén.

•••

Interviurile cu Norén și Danielsson începură miercuri la ora 8 dimineața, iar interviul Annikăi Carlsson cu Isabella Norén merse de minune. Mai întâi, aceasta îi identifică pe cei patru bărbați care vizitaseră luni biroul de avocatură: Afsan Ibrahim, Ali Ibrahim, Ali Issa și Omar ben Kader. Trei dintre ei apăruseră a doua zi la apartamentul ei: Afsan Ibrahim, Ali Ibrahim și Ali Issa. Dar nu și Omar ben Kader, era sigură de asta.

— De fapt, aproape că mi-a lipsit, spuse Isabella scuturând din cap. El era cel care părea normal când au venit la birou. Părea chiar drăguț.

— Da, pentru asta e renumit, spuse Annika Carlsson. Se pune că Omar e întotdeauna politicos și curtenitor.

— Dar ce a făcut? întrebă Isabella. Cum s-a amestecat cu ceilalți?

— Bun, spuse Annika. Dacă promiți că nu mai spui la nimeni, și pentru că lucrăm în aceeași branșă, Omar nu a fost condamnat pentru nimic. Mulți dintre colegii mei care lucrează exclusiv cu oameni de tipul ăsta cred că el e mâna dreaptă a lui Afsan. Dar se pare că există și niște îndoieli în privința asta.

— Ce vrei să spui?

— Potrivit mai multor colegi de-ai mei, Omar e cel aflat la conducere, chiar dacă șeful lui, Afsan, încă nu a priceput asta.

Întregul interviu cu Isabella Norén se termină în mai puțin de o oră. Mai întâi fotografiile și identificarea, apoi reclamația oficială împotriva lui Afsan, Ali Ibrahim și Ali Issa și, în sfârșit, obișnuita discuție prietenoasă de final cu care se încheie majoritatea interviurilor care au mers bine. Înainte de despărțire, Isabella îi ceru Annikăi părerea asupra unei chestiuni.

— Mă gândesc să-mi dau demisia, spuse Isabella.

— Mi se pare o decizie foarte înțeleaptă.

•

Interogatoriul cu avocatul Danielsson nu mersese atât de lin precum cel pe care interlocutorii lui, detectivii inspectori Bladh și Alm, îl făcuseră cu el în biroul lui cu două zile în urmă și pe care acum voiau să-l completeze în prezența procurorului-șef Lisa Lamm, din cauza unor evenimente recente importante pentru anchetă.

— Înțeleg că procurorul-șef te-a informat deja despre amenințările adresate uneia dintre angajatele dumitale, Isabella Norén, spuse Bladh.

— Da, e cumplit, fu de acord avocatul. Am sunat-o imediat ce am auzit despre asta și pot să vă asigur că noi, cei de la firmă, am luat deja toate măsurile de securitate aflate la dispoziția noastră.

— Bine, spuse Bladh, așezând trei fotografii în fața lui Danielsson.

— Ea i-a identificat pe aceștia trei, spuse Bladh. Afsan Ibrahim, Ali Issa și o rudă a lui Afsan, Ali Ibrahim. Nu a fost câtuși de puțin ezitantă, pentru că i-a văzut de mai multe ori la sediul vostru.

— Da, firește, imediat ce voi putea, voi avea discuții cu ceilalți parteneri să vedem dacă va fi posibil să-i mai reprezentăm în viitor, ținând cont că…

— Nu asta e ceea ce mă interesează cel mai mult, îl întrerupse Bladh. Ne întrebam ce fel de amenințări v-au

adresat, cu o zi înainte să o viziteze acasă pe Norén.

— Asupra acestui aspect nu am de făcut niciun comentariu, sunt convins că înțelegeți, spuse Danielsson scuturând din cap. Acea conversație e acoperită de jurământul meu de confidențialitate ca avocat…

— Înțeleg ce spui, insistă Bladh. Nu are cum să fi fost o conversație prea plăcută, din câte am auzit noi. Iar dumneata ai fost vizitat de o persoană în plus. Patru în total – o adevărată delegație. Numele lui este Omar ben Kader, dacă te întrebai cumva.

Bladh așează în fața lui Danielsson a patra fotografie.

— Nu comentez, spuse Daniels. Oricum, el nu s-a prezentat.

— Satisface-ne curiozitatea, spuse Bladh. Dat fiind că se pare că suntem de acord că au stat în biroul dumitale și au discutat cu dumneata în jur de o oră, mai mult sau mai puțin, din ce ni s-a spus nouă.

— Cum am spus, nu am de făcut niciun comentariu, din simplul motiv că asta ar intra în conflict cu regulile care guvernează rolul meu de avocat.

— Mă bucur că ai spus asta, interveni Lisa Lamm. Pentru că eu nu împărtășesc această interpretare…

— Cum am spus…

— Nu mă întrerupe, spuse Lisa Lamm. Avem motive întemeiate să credem că fostul dumitale coleg a primit aproximativ 20 de milioane de coroane ca plăți informale de la Afsan Ibrahim, pentru diverse forme de consiliere legală sau de altă natură. Bani pe care un avocat nu ar trebui în mod normal să-i aibă.

— Cum am spus… eu nu pot să…

— Gândește-te foarte bine, Danielsson, îl avertiză Lisa Lamm.

— Nu am niciun comentariu de făcut, insistă Danielsson, scuturând din cap ca să-și sublinieze spusele.

— Atunci nu-mi dai de ales, Danielsson, spuse Lisa Lamm dând din umeri a regret. Înțeleg că în dimineața asta trebuie să apari la tribunalul din Attunda.

— Exact, spuse Danielsson surprins, aruncând o privire spre ceas. Am cel mult treizeci de minute până să…

— Nu-ți face griji, spuse Lisa Lamm. O să-i sun să vorbesc cu ei.

— Nu înțeleg, spuse Danielsson, cu o expresie care părea sinceră.

— Am decis să te cercetez în stare de arest. Și, ținând cont de circumstanțe, o să…

— Stai puțin, stai puțin, spuse Danielsson, ridicând mâinile cu un gest aproape implorator. Nu putem discuta despre asta ca

niște adulți?

— Atunci să mai încercăm o dată, spuse Lisa Lamm, lăsându-se pe spătarul scaunului cu brațele încrucișate la piept și dând din cap a avertizare. O ultimă dată.

•

Oare de ce a fost atât de greu să-i smulgem asta? se gândi Lisa Lamm o oră mai târziu, după ce detectivul inspector Bladh pusese capăt interogatoriului cu avocatul Peter Danielsson.

•

— Vrei să-ți chem un taxi? îl întrebă detectiv-inspectorul Alm pe Danielsson, în timp ce acesta ieșea din cameră palid și transpirat.

— Nu e nicio problemă, spuse Danielsson. O să iau eu unul.

— Bine, spuse Alm. Se pare că mi s-a terminat bateria.

•••

— O vorbă la ureche, Danielsson, spuse Bladh în timp ce parcurgea coridorul cu el spre ieșire. Din considerație pentru dumneata și familia dumitale, dacă te întrebai cumva.

— Da? Ce voiai să-mi spui?

— Afsan Ibrahim e capabil de absolut orice, spuse Bladh privindu-l solemn. Crede-mă. Absolut orice.

— Mulțumesc, spuse Danielsson. Înțeleg ce îmi spui. Și te cred.

— Bine, spuse Bladh. Ai grijă.

112.

Șeful unității de infracțiuni a Poliției din Solna, comisarul Toivonen, era un om care își trăia viața profesională prin intermediul cazurilor și, ca să își ușureze munca de zi cu zi, își luase obiceiul de a face o listă a lor pe tabela de pe peretele din spatele biroului său. În ultimele patru zile, lucrurile fuseseră simplificate de faptul că lista de obicei lungă consta acum dintr-un singur caz.

„Găsește Å, GG și șoferul". Era codul lui simplu, pentru că nu putea fi sigur că biroul lui nu avea să fie vizitat de indivizi băgăreți care nu aveau nimic de-a face cu cazul. În limbaj normal, sarcina lui curentă era de a-i găsi pe Åkare și García Gomez, de a-i aresta și de a face în așa fel încât ei să ajungă în spatele gratiilor secției de poliție din Solna, înainte de a-l găsi pe martorul pe care Bäckström și echipa lui voiau să pună mâna.

Un caz, în comparație cu cele cinci-șase obișnuite, cu sute de agenți pe teren, care, era de sperat, trudeau din greu pentru ca Toivonen să poată în curând să-și șteargă tabela și să revină la normal. Patru zile fără nicio informație nouă, deși Fredrik Åkare avea doi metri înălțime și era alcătuit din 150 de kilograme de mușchi și oase, de asemenea având o coadă blond-închis care îi atârna până la jumătatea spatelui. Pe scara de evaluare obișnuită a poliției, ar fi trebuit să fie una dintre cele mai puțin dificile sarcini.

Așa fusese timp de patru zile, până când vechiul lui prieten, comisarul Honkamäki, îl sunase pentru o discuție confidențială, ca între frați finlandezi. Honkamäki fusese șeful unității de reacție rapidă din Stockholm, dar în ultimii câțiva ani fusese pus la conducerea Departamentului de Informații și Supraveghere de la Infracțiuni Naționale. Genul de chestie despre care nu vorbești niciodată cu nimeni. Poate doar cu un frate finlandez care se întâmplă să fie și ofițer de poliție suedez.

— Cum mai merge treaba? întrebă Honkamäki. Înțeleg că îl căutați pe Åkare și pe lacheul lui, García Gomez, și pe un taximetrist nemernic care nu vrea să-și facă datoria civică. Spune-mi dacă greșesc cumva.

— Te ascult, spuse Toivonen.

În sfârșit, se gândi el, deoarece Honkamäki era un om care își lua datoria la fel de în serios ca și el și care n-ar fi irosit niciodată timpul cu trăncăneala compătimitoare.

— Ca să fie clar, am doar o întrebare simplă, spuse Honkamäki. Cât de sigur ești că Eriksson a fost achitat la 10 fără un sfert seara?

— Absolut sigur, spuse Toivonen. Am discutat cu Niemi, dacă asta te întrebai, așa că nu e doar ceva ce a încercat Bäckström să-mi bage pe gât.

— Lovit în cap cu un obiect contondent? Asta a fost cauza morții?

— Da, spuse Toivonen.

— În cazul acesta, poți să uiți de Åkare ca făptaș, spuse Honkamäki. Poți să renunți la el complet. Are un alibi la fel de bun ca al lui García Gomez. Chiar mai bun, dacă mă întrebi pe mine.

— Ce interval acoperă alibiul?

— Toată seara de duminică, 2 iunie, de la ora 8 încolo – cel puțin până la miezul nopții, miezul nopții dintre 2 și 3 iunie, clarifică Honkamäki.

— În cazul acesta, cred că ar fi o idee bună să ne întâlnim.

— Să ne vedem la locul obișnuit peste jumătate de oră, sugeră Honkamäki.

— La locul obișnuit, fu de acord Toivonen.

•

Ceea ce se și întâmplă. Pentru frați, „locul obișnuit” era o crâșmă englezească aflată la doar câteva cvartale distanță de sediul central al poliției din Kungsholmen. După ce se termina aglomerația de la prânz, crâșma oferea izolarea necesară unei conversații confidențiale. La acea oră a zilei, erau doar câțiva clienți fideli care se ciorovăiau la bar cu umilul barman. Dacă te așezai în separeul din celălalt capăt al încăperii, erai la cel puțin zece metri distanță de cea mai apropiată ureche neautorizată. Iluminat discret, lambriuri de stejar negru, podeaua acoperită complet cu mochetă – ce puteai să ceri mai mult pentru o conversație de acest tip? Poate câteva pahare mari de bere, dat fiind că era trecut de 2 după-amiaza și vara sosise în sfârșit.

— Noroc! spuse Toivonen ridicând paharul.

— Și ție la fel, frate! spuse Honkamäki ridicându-l pe al lui.

— Povestește-mi, spuse Toivonen.

Din păcate, potrivit lui Honkamäki, nu erau prea multe de povestit. Asta ținând cont de organizația pe care o conducea în prezent, dar, deoarece Toivonen era cine era, mesajul implicit – lucrurile pe care Honkamäki nu le spunea – trebuia totuși să fie suficient de clar. Fredrik Åkare avea alibi de la ora 8 a serii de duminică, 2 iunie, până la miezul nopții, patru ore mai târziu. Un alibi sculptat în piatră și, de data asta, el era cel care ținea și ciocanul, și dalta.

În ce-i privea pe Åkare și García Gomez, putea să-i pună în spatele gratiilor în mai puțin de o oră, dacă era nevoie de asta. Problema era că el și toți ceilalți din departamentul pe care îl conducea el ar fi preferat ca ei să rămână în libertate. Cel puțin deocamdată. Åkare și prietenii lui puneau la cale ceva important, iar Honkamäki și colegii lui înclinau să-i lase să continue, până obțineau suficiente probe care să aducă, în sfârșit, condamnări sigure pentru ei.

— De data asta chiar suntem cu ochii pe ei, spuse Honkamäki. Nu are nimic de-a face cu asasinarea acelui avocat pe care o anchetează Bäckström, absolut nimic, dar de data asta ne putem aștepta la peste zece ani pentru ăștia toți, pentru Åkare, García Gomez și alții câțiva.

— Bine, spuse Toivonen. Înțeleg ce spui, și în cazul ăsta poate că știi și altceva.

— Spune-mi, spuse Honkamäki.

Toivonen îi povesti apoi despre informația pe care Stigson i-o dăduse cu trei zile în urmă, referitor la faptul că Åkare părea să aibă o femeie nouă, ceea ce cu siguranță nu apăruse în niciuna dintre bazele de date la care avea acces Toivonen și probabil nu exista nici în celelalte.

— Se zice că e daneză, spuse Toivonen. Se presupune că avea recomandări foarte bune de la frații danezi ai lui Åkare. Ofițerul meu a fost informat de un fost coleg care îi știe practic pe toți cei care contează din Solna, indiferent din ce tabără ar fi.

— Roly Stålhammar, zâmbi Honkamäki. Ce mai face zilele ăstea? De obicei mă întâlnesc cu el la cursele din Solvalla, cam în fiecare săptămână, dar e ceva timp de când l-am văzut ultima oară.

— Din câte știu eu mai merge și acum, spuse Toivonen dând din umeri. Dacă ultima cucerire a lui Fredrik s-ar dovedi că e una de-a noastră, poate ar fi timpul s-o luăm de acolo.

— Oamenii vorbesc, spuse Honkamäki. Înțeleg unde bați.

— Oamenii vorbesc, îl aprobă Toivonen.

— Te pot ajuta cu ceva?

Cu încă un lucru, spuse Toivonen. Să-l ajute să elucideze semnele de întrebare din jurul faptului că García Gomez apăruse cu certitudine la locul faptei cam la patru ore după ce Eriksson fusese omorât. În timpul acelei vizite, tăiase gâtul câinelui lui Eriksson și se folosise de acea ocazie pentru a zdrobi craniul stăpânului, înainte de plecare. Și fusese cât pe ce să fie călcat de un taxi, în clipa în care ieșise în stradă.

— García Gomez e nebun, evident, dar nu aveam habar că e atât de nebun. Ce dracu' căuta acolo? Nu am găsit nicio urmă a

vreunei cozi ordonate la ușa lui Eriksson, dacă pot să mă exprim așa.

— Mă tem că nu pot să te ajut cu asta, spuse Honkamäki scuturând din cap a regret. Sunt la fel de curios ca tine, așa că va trebui să ghicesc. Aș zice că García Gomez voia să-i zică vreo două lui Eriksson și habar n-avea că cineva îi închisese deja gura definitiv acestuia, cu câteva ore înainte să apară el.

— Și eu m-am gândit la același lucru, spuse Toivonen. Dar, ținând cont că probabilitatea pentru așa ceva e aproape de zero, am renunțat la asta. Dar apreciez faptul că încerci să mă ajuți.

— Pentru puțin, spuse Honkamäki, luând o gură de bere. Însă aș putea să te ajut cu ceva, cu numărul de înmatriculare al acelui Mercedes argintiu pe care îl căutați.

— Când ai putea să faci asta?

În sfârșit, se gândi Toivonen dând din cap.

— Cât de curând, spuse Honkamäki. Încă mă lupt cu problema asta, dacă pot să spun așa.

113.

Ce mi se întâmplă zilele astea nu are legătură de fapt cu mine, ci cu Omar, se gândi Ara. În ultima săptămână, toată viața lui fusese în mâinile lui Omar și, de fiecare dată când se întâmplase ceva ușor neobișnuit, începuse în același mod. Unul dintre multele telefoane mobile ale lui Omar suna. Omar părea să aibă câte un telefon în fiecare buzunar, toate cu sonerii diferite, și răspundea la ele cu obișnuitul lui mormăit scurt. Apoi trecea la arabă, din care Ara abia dacă înțelegea câte un cuvânt, și de obicei după cel mult un minut convorbirea lua sfârșit. Apoi începeau să se întâmple unele lucruri. Ca acum.

— Bun, hai să mergem, spuse Omar zâmbind. Se pare că totul s-a rezolvat.

•

Doi dintre numeroșii aghiotanți ai lui Omar așteptau afară când ei ieșiră în stradă. Ara nu-i mai văzuse pe aceștia doi până atunci și, judecând după atitudinea lor, era prima și ultima oară când avea să se întâlnească cu ei. Nu că ar fi fost cumva neplăcuți, dar ceva din ochii lor îi spunea că nu veniseră să socializeze și să facă conversație.

— Ei sunt Ali și Ali, spuse Omar zâmbind larg. Ali și Ali – trebuie să recunoști că e destul de practic. O să ne ducă cu mașina până la ultima noastră oprire, înainte să vină momentul plecării tale. La ei e și pașaportul tău.

Merseră cu două mașini. Ali Unu plecă primul, singur într-o mașină, iar la vreun kilometru în spatele lui era Ali Doi, cu Omar și Ara pe bancheta din spate.

— Parcă ați fi frați siamezi, spuse Omar pe un ton încântat, în timp ce îi întindea lui Ara noul lui pașaport. Trebuie să recunoști că e bun. Nu trebuie decât să-ți înveți numele și niște informații personale. O să ne ocupăm de ele mai târziu.

Este, cu siguranță, suficient de bun pentru ca suedezul obișnuit de la controlul pașapoartelor să nu observe nicio diferență, se gândi Ara dând din cap.

— Samir, spuse el dând iar din cap.

Un cetățean suedez ca și el și, judecând după numele de familie, din Iran, ca și el. Trebuia să meargă.

— N-ai de ce să-ți faci griji, prietene, îl asigură Omar. Nu l-am luat pur și simplu de pe stradă. E un frate de încredere, care vrea doar să ne ajute, asta e tot.

— Bilete, hotel, toate lucrurile ăstea?

— Totul e rezolvat, spuse Omar zâmbind. Nu trebuie să-ți faci nicio grijă, omule.

•

O oră mai târziu, ajunseră în casa în care Ara avea să petreacă ultima lui noapte în Suedia, până când lucrurile se liniștea iar. O casă roșie, de lemn, cu ferestre albe, verandă închisă cu geam și un ponton propriu pe un lac mic aflat la doar cincizeci de metri de aleea cu pietriș pe care stăteau ei.

— Nu e rău, hm? spuse Omar. Casa de vis a oricărui suedez obișnuit.

— Cum ai găsit-o? îl întrebă Ara.

— Un alt frate, spuse Omar, ridicând brațele dezarmant. Un frate de încredere.

Visul suedez al unei case de vacanță la țară, se gândi Ara. La doar jumătate de oră de aeroportul Skavsta, dar la cel puțin un kilometru de cel mai apropiat cartier. Nimeni nu-l putea acuza pe Omar că nu e atent la detalii. Nu era genul de locuință în care poliția s-ar fi gândit să caute pe cineva ca el.

•

Ali și Ali cărară genții înăuntru. Apoi îi făcură semn din cap lui Omar, se întoarseră la una din mașini și plecară, lăsând cealaltă mașină pentru ca Omar să-l poată duce pe Ara la aeroport a doua zi dimineață.

— În sfârșit, singuri, spuse Omar cu un zâmbet larg. Ce vrei să facem? Jucăm cărți, ne uităm la televizor, mâncăm ceva?

— Hotărăște tu, spuse Ara dând din umeri.

— Ce zici de puțin pescuit? spuse Omar, arătând din cap spre ponton. Ție îți plăcea să pescuiești. Mai știi, când eram încă la școală? Stăteam pe ponton cu undițele noastre mici și discutam despre viață.

— Sună bine, acceptă Ara.

Ca pe vremea când eu și Omar mergem la școală împreună, se gândi el.

•

Ca pe vremea când mergem la școală împreună, se gândi Ara câteva ore mai târziu, în timp ce pregăteau masa în bucătărie. Omar prinsese șase bibani, în timp ce el prinsese doar o babușcă. Ca pe vremea când mergeau la școală împreună, cu 20 de ani în urmă. Singura diferență era că acum nu trebuiseră să chiulească de la școală ca să poată pescui și discuta despre viață o vreme.

Apoi telefonul lui Omar sună. Mai întâi obișnuitul mormăit, apoi zâmbetul amplu. Semnul de scuze din cap către Ara, pentru că vorbea în arabă, pe care Ara bineînțeles că n-o înțelegea.

— Totul e în regulă, lucrurile se mișcă – iedul e legat de copac, spuse Omar, zâmbind încă și mai larg.

Dădu din cap și îi făcu cu ochiul lui Ara, care bineînțeles că nu înțelegea niciun cuvânt din ce spunea Omar.

•

Iedul e legat de copac, se gândi Afsan Ibrahim în timp ce băga mobilul înapoi în buzunar. Nu asta îi povestise fratele lui mai mare, Farshad, că obișnuia să spună tatăl lui Omar, marele Abdul ben Kader, atunci când îi descria expedițiile lui de vânătoare din munții de lângă Mediterana, din tinerețe? Că lega un ied de un copac ca să atragă lupii care altfel ar fi sfâșiat oile și caprele familiilor.

Așchia nu sare departe de trunchi, se gândi Afsan, dând încet din cap.

114.

— Unde e toată lumea? întrebă Bäckström.

Făcu un semn apăsat din cap spre rămășițele nefericite a ceea ce, cu doar câteva zile înainte, fusese un detașament complet pentru anchetarea unei crime.

— Bladh, Alm și Lisa Lamm îl intervievează pe avocatul nostru, Danielsson, spuse Annika Carlsson. Rosita e bolnavă și restul sunt plecați în căutarea lui Åkare și García Gomez. Și a taximetristului nostru, bineînțeles.

— Rosita e bolnavă, spuse Bäckström. Nimic grav, sper?

— Nu știu, spuse Annika Carlsson scuturând din cap. E bolnavă până la noi dispoziții.

Dacă nu cumva blonda aia sfrijită a trimis-o deja cu avionul în Guantanamo Bay, se gândi Annika. *Cu echipaj american, drogată, împachetată și pregătită, în salopetă roșie, cu mâinile și picioarele legate.*

— Păi putem doar spera că nu e nimic grav, spuse Bäckström zâmbind infatuat și scuturând preocupat din cap.

— Exact, îl aprobă Annika Carlsson.

Poate ar fi bine să ai grijă, nemernic mic și gras ce ești, se gândi ea.

— Bine, spuse Bäckström, dând din cap spre Niemi. Cum merge cu rezultatele de la Laboratorul Național de Criminalistică?

— În sfârșit, lucrurile par să se miște în Linköping, răspunse Niemi răsfoindu-și hârtiile. Dacă începem cu von Comer, care desigur că e în continuare în arest, situația e următoarea…

— Ascult, spuse Bäckström, așezându-se mai confortabil pe scaun.

— Sângele de pe catalogul de licitații e al lui. Și el nu mai neagă asta, cum știți fără îndoială cu toții…

Cum dracu' să mai nege, se gândi Bäckström. *Asta doar mulțumită mie*.

— Dar ADN-ul de pe canapea nu e al lui. E al altcuiva. Necunoscut, nu e în baza de date.

— Păcat, spuse Bäckström, părând că vorbește sincer.

— Mă tem că e și mai rău, continuă Niemi. N-am găsit nicio probă care să facă legătura dintre von Comer și casa lui Eriksson. Asta e prima chestie. A doua e acel martor, vecinul, care spune că a văzut un bărbat în vârstă cu păr alb care stătea pe treptele din fața casei lui Eriksson. Vi-l amintiți pe cel de care spun?

Toată lumea aprobă din cap, observă Niemi.

— I-am arătat martorului un video. Cel pe care l-a văzut nu era von Comer.

— Cât de sigur e? întrebă Annika Carlsson.

— Sută la sută, spuse Niemi zâmbind ușor. Martorul îl cunoștea deja pe von Comer. Sunt membri ai aceluiași club de golf din Värmdö.

— Cine ar fi crezut, oftă Bäckström. Oare nu dă o mână de ajutor unui coleg de golf aflat la ananghie?

— Nu cred deloc asta, spuse Niemi. Pentru că, potrivit acestui martor, von Comer e vinovat de crime mult mai mari decât o fraudă plictisitoare cu artă veche.

— Ce? spuse Bäckström.

— Se pare că a trișat la un meci de golf jucat cu martorul, spuse Peter Niemi.

— Așa sunt ăștia ca el, spuse Bäckström dând din umeri. Altceva, Peter?

Poate un detaliu minor, însă unul nelipsit de semnificație pentru oricine încerca să descâlcească secvența de evenimente a infracțiunilor pe care le anchetau.

— Legiștii noștri par să fi găsit păr de câine în craniul lui Eriksson, spuse Niemi. De la câinele lui, dar – ținând cont de amplasamentul firelor – ele nu au ajuns acolo ca rezultat al faptului că el și-a mângâiat câinele și apoi s-a scărpinat pe cap. Firele de păr sunt băgate adânc în rănile din craniul lui Eriksson.

— Deci mai întâi García Gomez iese pe terasă și rupe spinarea câinelui lui Eriksson, apoi se așază călare pe el și îi taie gâtul, sugeră Bäckström.

— Apoi se întoarce în casă și, în timp ce Eriksson își dă duhul, García Gomez se dezlănțuie asupra craniului său cu același instrument pe care l-a folosit împotriva câinelui, continuă Niemi. E foarte posibil să fi fost pur și simplu furios în general din cauză că, în mod evident, câinele lui Eriksson avusese timp să-l muște de picior.

— Sigur, spuse Bäckström. Părul de câine de pe capătul instrumentului ajunge în interiorul capului lui Eriksson, înțeleg asta. Dar ce naiba căuta acolo? De ce vine la casa lui Eriksson la miezul nopții? Date fiind relațiile lor anterioare, ar fi trebuit să se aștepte ca Eriksson să se repeadă la butonul alarmei din clipa în care García Gomez apare la ușa lui.

— Doar nu crezi că e posibil ca cel care l-a omorât pe Eriksson mai devreme în seara aia să-l fi sunat pe García Gomez, care să apară apoi, să intre pur și simplu și să lase un ultim mesaj? sugeră Stigson.

— Asta e o întrebare? spuse Bäckström, uitându-se urât la colegul lui mai tânăr.

— Da. Ce crezi?

— Nu, spuse Bäckström, scuturând din cap. Nici măcar García Gomez nu e atât de prost. Ca să schimbăm subiectul. Cum a rămas cu frauda? Cum avansăm cu asta, Nadja?

— Nu ai de ce să-ți faci griji, spuse Nadja. Von Comer continuă să nege, e adevărat, dar nu pare că asta o să-l ajute cu ceva. Lisa spune că ar putea să formuleze acuzații împotriva lui chiar azi.

— Bine, spuse Bäckström. Deci are alibi? Pentru momentul asasinării lui Eriksson, vreau să spun?

— Nu unul pe care să îl poată confirma cineva. În clipa de față refuză complet să răspundă la orice întrebare. Soția lui spune că a fost plecată de sâmbătă până luni. Nicio convorbire telefonică, nimic pe calculator, nimic din partea vreunui vecin care să indice că era acasă.

— Să nu ne pripim, spuse Bäckström oftând. Poate că era plecat să-și bage trandafirul roșu într-o vază greșită.

— Nu înțeleg, spuse Nadja. Ce vrei să spui?

— E o metaforă, spuse Bäckström dând din umeri. Îți explic mai târziu. Eu sugerez să-l interogăm iar. Să-i explicăm situația și, dacă în continuare n-o să vrea să ne spună unde a fost și cu cine, atunci va trebui să rămână închis.

Așa o să aibă ziarele ce să scrie, se gândi el.

— Bun, spuse Annika privindu-l lung. Ce altceva mai avem? Cum rămâne cu batista aia? Au găsit ceva pe ea?

— Niște sânge de-al lui Eriksson, mucozități și probabil salivă de la alt individ necunoscut care nu e în baza de date, spuse Niemi.

— Scuze, spuse Stigson, arătând de parcă pierduse șirul. Încă unul? Ce vrei să spui, Peter?

— Nu cel care a făcut pe canapea, explică Bäckström.

Băiatul ăsta are un IQ cât numărul de la pantofi, se gândi el.

— A, bun, înțeleg, spuse Stigson înveselindu-se.

— Mă tem că e ceva destul de subțire, spuse Niemi. Nu-l putem lega pe von Comer de locul faptei. Nici pe Åkare. Ce avem e García Gomez și ăștia doi noi. Doi indivizi necunoscuți care nu există în baza de date. Dacă mă întrebați pe mine, mă tem că situația pare ca și cum va trebui s-o luăm de la zero.

— Sunt de acord, spuse Annika Carlsson. Și asta îi exclude și pe Afsan Ibrahim și pe toți prietenii lui, dacă începem cumva să gândim în sensul ăsta.

— Stai așa, spuse Bäckström, căruia tocmai îi venise o idee. Dar Omar ben Kader?

— Ai perfectă dreptate, Bäckström, spuse Nadja. Omar ben Kader nu a trebuit niciodată să dea mostre de ADN. Însă avem

fotografia lui în baza de date. Îmi imaginez că cineva a considerat de cuviință să adauge poza lui de pașaport.

— Bun, spuse Bäckström. Atunci hai să obținem o mostră de ADN de la el.

Asta era deja în curs, potrivit Annikăi Carlsson. În ultima oră, căutarea fusese extinsă dincolo de Åkare, García Gomez și martorul lor, Ara, pentru a include încă patru bărbați: Afsan Ibrahim, Ali Ibrahim, Ali Issa și Omar ben Kader.

— E ca și cum ar fi dispărut de pe fața pământului, conchise Annika scuturând din cap.

— Atunci faceți în așa fel încât situația să se schimbe, mormăi Bäckström în timp ce se ridica. Nu putem să ținem celulele alea goale și să irosim o grămadă de bani ai contribuabililor onești.

115.

După ședință, Lisa Lamm îi informă pe toți prin email asupra ultimelor evoluții ale anchetei.

Baronul Hans Ulrik von Comer era cercetat în stare de arest, dat fiind că ancheta referitoare la activitățile lui era departe de a fi terminată. Din ce ieșise la lumină în timpul unui interviu cu avocatul Peter Danielsson, fostul lui partener Thomas Eriksson împrumutase 20 de milioane de coroane de la o bancă din Cipru. Persoana care negociase împrumutul fusese Afsan Ibrahim, iar banii fuseseră transferați cu cinci ani în urmă, cu o lună înainte ca Thomas Eriksson să cumpere casa de pe Ålstensgatan.

Cu cinci zile înainte de asasinarea lui Eriksson, Afsan Ibrahim primise dispoziție de la bancă să recupereze datoria lui Eriksson față de ea. Ibrahim îi dăduse lui Danielsson cópii după dispozițiile băncii și acordul de împrumut original, cerând în total aproape 20 de milioane din averea lui Eriksson, plus aproximativ un milion dobândă.

Cópii ale acestor documente fură trimise tuturor detectivilor spre informare, împreună cu câteva observații personale din partea Lisei Lamm:

„Dacă mă întrebați pe mine, aș spune că Ibrahim a fost cel care a împrumutat de fapt banii, banca acționând ca paravan pentru el. Firește, l-am întrebat pe Danielsson despre asta și el pare pregătit să accepte această posibilitate. Altfel, mă bucur să vă pot informa că legistul nostru a promis că va participa la ședința noastră de mâine. O să aducă cu el și o colegă, care se presupune că e cel mai mare expert mondial în răni provocate de clasicul obiect bont. Tensiunea devine aproape insuportabilă. Ne vedem acolo, Lisa”.

•••

Tipa asta valorează greutatea ei în aur, se gândi Evert Bäckström, scoțându-și mobilul secret ca să-l sune pe reporterul lui îmblânzit și să aranjeze o mică întâlnire la prânz într-un loc discret și izolat, unde un viitor milionar ca el nu risca să mai facă și toxiinfecție alimentară.

•

— Bäckström, Bäckström, valorezi greutatea ta în aur, oftă reporterul o oră mai târziu.

Bäckström tocmai își încheiase remarcile introductive despre cele „aproximativ 20 de milioane de coroane” pe care fostul avocat Eriksson le primise de la una dintre cele mai mari

bande de crimă organizată din țară, în timp ce se răcorea cu o binemeritată și foarte rece bere blondă.

— Da, totul pare să meargă bine, fu de acord Bäckström, făcând semn din cap spre numărul din acea zi al celui mai important ziar de seară din țară, aflat în fața lui pe masă. Apropo, cum merge cu interviul acela cu regina? A acceptat să-l facă?

— Lucrăm la asta, dar în clipa de față nu avem loc pentru ea în ziar. Cum ajung în redacția de știri, va trebui să scot niște chestii ca să mă asigur că avem loc pentru cele 20 de milioane pe care Eriksson le-a luat de la Afsan. Ăsta va fi articolul principal de mâine.

— Mă bucur să aud, spuse Bäckström, ridicând prima lui votcă pe ziua aceea. Eu cred că e important ca publicul să fie informat. Important pentru democrație, vreau să spun. Ca oamenii obișnuiți și cumsecade să afle cu ce se ocupă oameni precum Eriksson.

— Aur, Bäckström, aur curat, oftă partenerul lui de prânz.

116.

După întâlnirea cu Honkamäki, Toivonen se întoarse la secția de poliție din Solna, unde, în loc să se apuce în sfârșit de teancurile de hârtii tot mai mari de pe biroul lui, se afundase aproape imediat în gânduri sumbre. Pe de o parte: prietenul lui Honkamäki și prietenii lor secreți știau foarte bine unde sunt Åkare și García Gomez și ce fac ei, dat fiind că, în mod evident, reușiseră să infiltreze un informator foarte aproape de aceștia. Pe de altă parte: el și toți agenții lui, care se spetiseră muncind aproape o săptămână ca să-i găsească pe Åkare și García Gomez, din cauză că nu aveau habar de ceea ce știau colegii lor. Asta deși împărtășeau cu toții faptul că lucrau pentru aceeași organizație a poliției suedeze.

Toivonen rămase mult prea mult timp pe scaunul din spatele biroului, oftând și scuturând din cap adesea, dar, pentru că nu putea să facă nimic în privința situației în care se găsea, se hotărî să se întoarcă pe jos la casa lui tipizată din Spånga. Erau aproape zece kilometri, mai mult de o oră de mers într-un ritm rezonabil, dar asta nu îl deranja deloc. A-și pune picioarele în mișcare era o bună modalitate de a descâlci gândurile care îi pluteau prin minte.

Pe drum se opri să mănânce ceva la un mic restaurant italian. Soția lui se dusese să-și viziteze părinții din Norrland și, dat fiind că gătitul era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai puțin, era mai bine să rezolve problema mâncării. De asemenea, se folosi de acea ocazie pentru a se consola cu a doua lui bere pe ziua aceea.

Imediat cum intră pe ușă porni sauna, apoi se uită la știrile de la televizor, în compania încă unei beri. Soția lui sună și vorbiră o vreme, spunând toate lucrurile pe care trebuie să le spui atunci când încă mai ești căsătorit după douăzeci de ani.

— Ajung acasă mâine, spuse soția lui. Ai grijă de tine și nu bea prea multă bere cât sunt eu plecată.

Comisarul Toivonen promise să facă așa cum spunea ea; îi era dor de ea, o îmbrățișa strâns, să conducă atent.

Apoi stătu în saună în jur de o oră, celebrând originile lui finlandeze. Bău încă o bere rece și încercă să se gândească la altceva decât la femeia cu care era căsătorit.

Puțin după ora 10, se întoarse la televizor ca să se uite la cursele de cai V75 ale zilei pe unul dintre canalele de sport și abia avu timp să se instaleze pe canapea când se auzi soneria. Honkamäki, se gândi Toivonen. Aveau un semnal special pe care să-l folosească atunci când se vizitau acasă.

Honkamäki era îmbrăcat ca pentru o ieșire pe teren – combinezon, ghete, vestă antiglonț, iar pe stradă era una dintre dubițele nemarcate ale unității de reacție rapidă, în care probabil se găseau alți câțiva polițiști îmbrăcați ca el, în spatele geamurilor fumurii.

— Vrei o bere? spuse Toivonen, fluturând cutia de bere pe care o ținea în mână.

— Nu, spuse Honkamäki scuturând din cap. Treceam pe aici cu băieții și m-am gândit să-ți dau numărul de înmatriculare despre care vorbeam.

— Presupun că poți intra cinci minute dacă vrei, spuse Toivonen dând din cap.

Intrară în sufragerie și se așezară în fața televizorului. Toivonen închise sonorul, dar lăsă imaginea, pentru că avea un pariu combinat care mergea bine, chiar dacă venise deja timpul pentru a cincea cursă.

•

Duminică, 2 iunie, Fredrik Åkare se dusese s-o vadă pe ultima lui femeie pentru programul lor normal, apoi rămăsese câteva ore întins în patul ei până când îi sunase telefonul. El răspunsese cu mormăitul obișnuit pe care îl foloseau întotdeauna cei asemenea lui.

În timp ce continua să bodogăne monosilabic la telefon, se dăduse jos din pat și începuse să se îmbrace. Cum era aproape miezul nopții și el promisese că vor mânca împreună micul dejun a doua zi dimineață, prietena lui își dăduse seama că trebuia să fie vorba de ceva deopotrivă neplanificat și imposibil de ignorat.

— Firește că ea l-a întrebat ce e, spuse Honkamäki. Åkare i-a spus că el și cu Angel au ceva urgent de care trebuie să se ocupe.

— Ea s-a prefăcut că e supărată, bineînțeles, și Åkare i-a spus că trebuie să se ducă să-i bage mințile în cap unui dobitoc de avocat care în seara aia, mai devreme, se purtase foarte urât cu unul dintre vechii lui prieteni.

— Asta a spus ea?

— Da, și ea nu obișnuiește să încurce lucrurile, așa că putem presupune că e exact.

— Am înțeles bine? García Gomez îl sună să-i spună despre Eriksson, care, în mod evident, se purtase urât cu unul dintre vechii prieteni ai lui Åkare?

— Exact, spuse Honkamäki. Lucru care, la rândul lui, poate să însemne doar că nici Åkare, nici García Gomez și nici vechiul prieten al lui Åkare nu aveau habar că Eriksson dăduse ortul popii cu câteva ore mai devreme.

— Iar persoana care îl sună pe García Gomez ca să se plângă de Eriksson, spuse Toivonen. Nu ai deloc idee cine ar putea fi?

— Deloc, spuse Honkamäki. Dacă te consolează cumva, de fapt nici n-am încercat să aflăm. Avem altele pe cap – lucruri considerabil mai importante, dacă pot să spun așa. Știi cum e cu oamenii ca Åkare – trebuie să jonglezi cu multe mingi în același timp – și noi ne-am dat seama imediat că asta nu era mingea care ne interesa.

— Înțeleg, spuse Toivonen dând din cap. Numărul de înmatriculare?

— Imediat după ce își trage pantalonii, Åkare o sărută rapid de la revedere și iese în stradă, unde îl așteaptă un Merțan argintiu. García Gomez coboară din mașină și vorbește cu Åkare, dar evident că ea nu aude ce îi spun, apoi Åkare urcă la volan și pleacă. E prima oară când apare mașina asta de când i-am pus sub supraveghere, dacă te întrebai cumva. Și singura. Când s-a întors pe la ora 3 noaptea, Åkare a venit cu taxiul.

— Și Merțanul? insistă Toivonen.

— Sigur, spuse Honkamäki. E un număr din acela personalizat, ceea ce e destul de stupid, ținând cont de circumstanțe, ca Åkare să se plimbe peste tot și să se dea mare cu o mașină ca asta. Numărul de înmatriculare e, în mod evident, numele companiei care deține mașina, GENCO – Genco Ltd, cu alte cuvinte. Compania există deja de mai mulți ani; pare să aibă sediul în Malmö. Nu e nimic dubios cu ea, dacă te întrebai. Pare să-și plătească impozitele și așa mai departe.

— Și cu ce se ocupă?

— Cu orice și de toate, inclusiv închirierea de mașini, ceea ce probabil că e cea mai simplă și inocentă explicație. Că pur și simplu au închiriat-o. N-ar trebui să fie prea greu de aflat.

— Se va lămuri de la sine, sunt sigur, spuse Toivonen.

O s-o rog pe Nadja, se gândi el.

Apoi Toivonen îl conduse pe vechiul lui prieten la ușă, făcu semn din cap în direcția dubiței și nici nu trebui să pună întrebarea ca să primească răspunsul.

— Suntem în așteptare, îi explică Honkamäki. Am primit informația că Åkare și prietenii lui sunt pe cale să acționeze, așa că eu și cu băieții stăm prin zonă.

— Păi, promite-mi că o să aveți grijă de voi, spuse Toivonen, bătând în vesta antiglonț pe care Honkamäki o purta peste combinezon.

— Dacă te tentează, comisare, poți foarte bine să-ți tragi niște pantaloni și să vii și tu, sugeră Honkamäki cu un zâmbet

crispat. Avem un loc liber în camionetă, iar restul poți să-l împrumuți.

— Altă dată, spuse Toivonen. Am un pariu combinat pe care trebuie să-l urmăresc.

•

Nu câștigă la V75, dar ghicise șase, așa că – ținând cont că tocmai se alesese pe neașteptate cu echivalentul unui salariu lunar – Toivonen rămase până la urmă în fața televizorului cu alte câteva beri, ca să sărbătorească. Se gândi chiar s-o sune pe soția lui să-i spună, chiar dacă era deja trecut de miezul nopții și în ciuda faptului că între timp reușise să dea gata șase beri.

Îl trezi la ora 5 dimineața telefonul mobil. Era Honkamäki, după cum își dăduse deja seama încă dinainte să răspundă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Toivonen, deși știa deja că răspunsul la întrebarea lui nu poate fi decât afirmativ.

— Da, mă tem că da, spuse Honkamäki.

— Ceva rău?

— Da.

— Explică-mi, spuse Toivonen.

117.

Ara se uitase la televizor împreună cu Omar și, în ciuda faptului că a doua zi dimineață trebuia să se trezească la 4 și jumătate, ajunsese să stea acolo mult prea mult. Omar era mai rațional. La mijlocul filmului scoase un căscat zgomotos, își undui umerii și zâmbi a scuze.

— Trebuie să mă duc la culcare, spuse el. Totdeauna mi-e greu să mă trezesc dimineața.

— O să pun alarma, spuse Ara.

Filmul era bun, afară era încă lumină și o oră în plus sau în minus nu avea prea mare importanță pentru cineva ca el, care în ultimii ani își petrecuse sute de nopți conducând taxiul. În orice caz, era un film bun și el voia să-l vadă până la sfârșit.

— Îmbrățișează-mă, prietene, spuse Omar, zâmbindu-i. Ultima noapte în Suedia.

— Ultima noapte în Suedia, repetă Ara.

Îl îmbrățișă în acel mod pe care îl inventaseră pe când mergeau la școală împreună și își dăduseră seama că și un bărbat adevărat putea să îmbrățișeze un alt bărbat. *Un alt bărbat adevărat*, se gândi Ara.

•

Era trecut de miezul nopții când Ara se duse în mica baie de la parter ca să se spele pe dinți. Acum afară era întuneric, astfel că după ce se băga sub pătură avea să-i fie mai ușor să adoarmă.

Era întuneric beznă când își croi drum prin hol și, evident, începuse să plouă, pentru că auzea cum cad stropi pe acoperișul verandei.

Mâine o să poți să te relaxezi în sfârșit, se gândi el, și în clipa aceea cineva îl prinse de gât cu brațul și strânse până când Ara începu să-și piardă cunoștința. Bărbatul îl lipi de perete, schimbă priza, îl apucă de păr și-i trase capul pe spate.

— Noi doi trebuie să discutăm, Ara, spuse Angel García Gomez.

Brațul lui drept zvâcni, punând dintr-odată un cuțit la gâtul lui Ara. Acesta nu avu nevoie de mai mult ca să se simtă complet golit pe dinăuntru, complet golit și complet mut, incapabil să scoată un singur cuvânt, chiar dacă García Gomez vorbea încet, cu o voce aproape prietenoasă. Așa că Ara dădu doar din cap, încercând să nu miște gâtul, pentru că simțea pe piele lama cuțitului.

— Mă deranjează un lucru, spuse García Gomez. Înțeleg că tu vorbești mult prea mult. M-am gândit să-ți dau ocazia să mă

convingi că o să-ți ții gura.

Ara se mulțumi să dea iar din cap. Era incapabil să scoată și cel mai mic sunet.

— Ascult, spuse García Gomez.

În aceeași clipă, cineva declanșă o străfulgerare de lumină în întunericul din jurul lor. O străfulgerare de lumină și un bubuit asurzitor care făcu urechile lui Ara să tresară. García Gomez își smuci capul, dădu drumul gâtului lui Ara, lăsă să cadă cuțitul și căzu pe spate, pe covorul alb din hol. Rămase acolo, întins pe spate, cu brațele și picioarele zvâcnind, în timp ce din capul și gura lui sângele curgea abundent.

— Căcat! țipă Ara. Căcat! Ce se întâmplă?

— E în regulă, spuse Omar.

Omar ieși din întunericul în care probabil că stătuse tot timpul, deși Ara nu auzise niciun sunet dinspre el.

— E în regulă, repetă Omar, zâmbind așa cum zâmbea el întotdeauna.

— Uită-te la mine, nu te uita la el, o să mă ocup eu de asta. N-ai de ce să-ți faci griji.

Omar îl luă încet de braț pe Ara.

— E mort, fir-ar al dracu'! țipă Ara.

Se dădu la o parte, pentru că deja călca în balta de sânge care se întindea atât de repede încât el o vedea cum crește. Întregul covor alb era acum complet roșu și se părea că sângele are și miros.

— Mă ocup eu, spuse Omar.

Apoi îl luă pe Ara de braț, puțin mai tare de data asta, și îl privi drept în ochi.

— Acum ascultă-mă. Ascultă-l pe Omar, cel mai bun prieten al tău. O să rezolv eu asta. Tu nu trebuie să te gândești la altceva decât la călătorie. Peste șase ore o să fii în avion. Tot restul o să fie istorie.

Ce dracu' vrea să spună Omar? se gândi Ara.

— Ce dracu' vrei să spui? țipă el. Ce călătorie? După asta?!

Ara arătă spre bărbatul întins pe podea. În sfârșit, putea să vorbească.

Omar se mulțumi să-i zâmbească, același zâmbet cald, aproape dezarmant de data asta, de parcă ar fi încercat să convingă un adolescent îndărătnic.

— O să ai o călătorie plăcută, Ara, spuse Omar. Călătorie plăcută, prietene.

Omar îl bătu pe braț, zâmbi în același mod călduros, apoi ridică pistolul și îl împușcă pe cel mai bun prieten al lui de la școală drept în cap.

VI

Ancheta asupra asasinării avocatului Thomas Eriksson ia o turnură neașteptată

118.

Bäckström începu ședința de joi a echipei de investigație întorcându-se spre Annika Carlsson și întrebând dacă se întâmplase ceva. La urma urmei, ea era persoana care trebuia să gestioneze chestiunile practice mai simple, astfel ca el să se poată concentra neperturbat asupra muncii mai hotărâtoare și mai solicitante intelectual. Potrivit Annikăi, nu se întâmplase nimic deosebit. Încă nu dăduseră de Åkare, García Gomez sau martorul lor. Lucrurile nu stăteau mai bine nici cu cei patru membri ai Frăției Ibrahimilor pentru care procurorul lor emisese mandate de arestare cu o zi în urmă.

— Toți șapte par să fi intrat în pământ, declară Annika Carlsson.

— Da, păi, unde altundeva puteau să meargă? fu de acord Bäckström.

Apoi continuă, făcând semn din cap spre Nadja.

— Și mașina?

Nici aici nu era mult mai bine. Încă mai erau câteva zeci de mașini pe care nu apucaseră să le verifice, dar, ținând cont de sutele de mașini pe care le eliminaseră deja, situația nu părea foarte promițătoare.

Neavând nimic altceva mai bun de care să se ocupe, trecură apoi la discutarea eventualității că poate înțeleseseră totul greșit și de fapt reveniseră la punctul zero. Alm, cel puțin, voia să ridice această posibilitate și mai mulți alți membri ai echipei de investigație aprobară din cap și chiar sugerară soluții alternative. Clienți nemulțumiți, adversari, foste iubite, nebunii obișnuiți, chiar și vecinii victimei.

— Nu trebuie să-i uităm pe vecinii lui Eriksson, spuse Stigson. Nu-mi amintesc să fi luat parte până acum la vreun tur de întrebări din ușă în ușă la care vecinii să aibă de spus atât de multe mizerii ca de data asta.

— Înțeleg ce spui, îl întrerupse Bäckström. Problema e cum îi pui pe vecini în legătură cu mașina, cutiile de transport și acel cuplu pe care încă nu am reușit să-l identificăm? Cel care a făcut pe el pe canapeaua lui Eriksson și cel care și-a lăsat batista plină de muci la locul faptei.

— O explicație ar putea fi că toate ăstea de fapt n-au nicio legătură cu crima însăși, insistă Stigson. Că pur și simplu am greșit adresa, ca să spunem așa.

— Ce fel de prostie mai e și asta? spuse Bäckström scuturând din cap. Motivul simplu pentru care vecinii lui Eriksson aveau de spus atâtea mizerii despre el e că el era un

labagiu de proporții cosmice și, în plus față de asta, se întâmpla să aibă un câine care reprezenta un pericol mortal. Cât de greu poate fi să înțelegi asta?

— Sunt de acord cu tine, Bäckström, spuse Annika Carlsson. Din punctul meu de vedere, e vorba de trei lucruri. În primul rând, Eriksson și afacerile lui dubioase. În al doilea rând, faptul că Åkare, García Gomez și von Comer sunt băgați în aceste afaceri. Până la gât, dacă mă întrebi pe mine. Și, în al treilea rând, e vorba de a-i prinde pe ceilalți doi care au stat acolo și au discutat cu Eriksson atunci când a început tot dezastrul ăsta, undeva în jur de 9 și jumătate seara. Există o legătură între bărbatul de pe canapea și bărbatul cu batistă și ceilalți trei, și, dacă o putem găsi, atunci ne-am scos.

— Mă bucur să aud asta, spuse Bäckström aruncând o privire spre ceas. Ei, ca mică recompensă pentru ideile pe care tocmai le-ați avansat, aveți cincisprezece minute să vă dezmorțiți picioarele. După care vom afla în sfârșit despre cele mai noi sclipiri de geniu din domeniul legisticii.

119.

La secția de poliție din Solna, legistul responsabil pentru examinarea post-mortem a avocatului Thomas Eriksson era cunoscut mai ales după porecla lui. Dr. Lidberg era scund și slab, cu păr rărit, iar în exercitarea muncii lui era un om atent și conștiincios, care prefera să nu lase nimic pe seama hazardului. Era, de asemenea, un excelent comunicator și putea să explice polițiștilor și altor profani într-o suedeză perfect normală ceea ce descoperise.

În ziua aceea, dr. Lidberg adusese cu el și un ajutor foarte prestigios, o colegă care era profesor, șef al Departamentului de Medicină legală din Linköping și autoritate recunoscută pe plan mondial în răni provocate de obiecte boante și alte tipuri de forță fizică, precum loviturile cu pumnii sau picioarele. Era de vârstă mijlocie, scundă și rectangulară, și avea obraji roșii.

După obligatoriul ritual al dregerii vocii și răsfoirii foilor, Lidberg începu prin a deplânge faptul că întocmirea raportului medico-legal durase atât de mult. Avea să revină curând asupra motivelor acestui lucru și îi ceru secretarei lui să trimită raportul prin e-mail echipei de investigație imediat după ce el termina această prezentare verbală. Atât el, cât și stimata lui colegă preferau să facă lucrurile în această ordine din motive pedagogice simple. În acest caz anume – referitor la violența la care fusese supus Eriksson – existau de asemenea și motive puternice pentru a proceda astfel. Dintr-o perspectivă criminalistică, Eriksson prezenta un caz cu totul remarcabil.

— Dacă pot începe cu rănile lui Eriksson de la cap și gât, acestea au fost produse în două ocazii distincte. În parte înainte ca el să moară în jurul orei 10 seara și în parte în timpul nopții, când el era deja mort de câteva ore și rigor mortis se instalase deja atât la fața, cât și la gâtul lui, spuse dr. Lidberg, dregându-și vocea discret.

Clarificarea acelui proces fusese motivul pentru care examinarea durase atât de mult. Era un puzzle complicat, ale cărui piese erau rănile de compresie, fragmente de oase desprinse de diferite mărimi, fracturi de diverse lungimi, un model de răni suprapuse care trebuiau să se potrivească cu și să fie evaluate față de pierderea de sânge, umflăturile, tăieturile, zgârieturile și julirile obișnuite. Pentru a spune asta în suedeza pe înțelesul tuturor.

— Din nefericire, aici e punctul în care lucrurile încep să devină foarte înșelătoare și cu siguranță mai complicate în sens legal, spuse dr. Lidberg oftând. Rănile provocate după moarte

sunt extrem de ample. Pentru a formula mai simplu, putem spune că cineva i-a zdrobit craniul cu un instrument de lemn rotunjit cu diametrul de aproximativ zece centimetri, posibil o bâtă de baseball de un tip mai vechi sau un așa-numit retevei de mărime similară. Aproximativ o duzină de lovituri în total.

— Scuzați-mă, dar care e complicația legală? întrebă Lisa Lamm cu un zâmbet prietenos.

— Violența la care a fost supus Eriksson în timp ce era viu a fost, după toate probabilitățile, provocată cu nimic altceva decât pumnul, iar asupra acestui punct stimata mea colegă și cu mine suntem complet de acord – doi, poate trei pumni foarte puternici.

— Cu riscul de a părea proastă, spuse Lisa Lamm acum zâmbind încă și mai călduros, eu tot nu înțeleg…

— Problema e că acei pumni nu aveau cum să-l ucidă, o întrerupse profesorul Hansson, cu ochii ațintiți asupra ei. O lovitură în nas, apoi alta în pometul lui drept. Nasul rupt, foarte mult sânge. Dacă ar fi trăit, ar fi avut după câteva ore un ochi învinețit bine, dar asta nu s-a întâmplat, deoarece a murit în cel mult jumătate de oră. Asta e tot ce știm. Cu alte cuvinte, nu a existat suficientă violență ca să-l ucidă.

Singura autoritate recunoscută pe plan mondial în acest tip anume de cauză a morții din încăpere își încheie intervenția.

— Și atunci de ce a murit? spuse Lisa Lamm, începând dintr-odată să semene izbitor cu un procuror care tocmai a descoperit o complicație legală.

— Eriksson a murit de infarct, spuse dr. Lidberg cu un oftat încă și mai adânc, dacă așa ceva era posibil.

Ce dracu' spune nemernicul ăsta? *Infarct*? *Eriksson era mult prea slab, asta-i tot*, se gândi Bäckström.

•

Profesorul Hansson preluă ștafeta. O lovitură care îi fracturase nasul, foarte mult sânge, dar nu acel tip de lucru care poate să te ucidă. Încă o lovitură în obrazul drept, iar sânge, dar insuficient chiar și pentru pierderea cunoștinței. Mai exista încă o rană. O fractură a încheieturii mâinii drepte, provocată de cineva care o răsucise, trăgând-o în afară și împingând-o simultan în jos. Cu siguranță foarte dureros, dar – din nou – nu acel tip de lucru care poate să te ucidă.

Motivul pentru care murise de fapt Eriksson fusese un infarct masiv care avusese loc la puțin timp după aceea. Starea precară a inimii lui era clar confirmată de dosarul lui medical. Problema fusese diagnosticată prima oară în urmă cu zece ani. Doctorul îi prescrisese medicația obișnuită, dar, asemenea mult prea multor pacienți cardiaci, Eriksson nu o luase riguros și fusese neglijent și în privința modului său de viață în general.

Bea prea mult, mânca ce nu trebuia, făcea prea puțină mișcare și se forța mai mult decât putea suporta trupul său.

Cu doar trei ani înainte să moară, Eriksson suferise primul lui infarct, în mijlocul unui proces. Ajunsese la camera de urgență a spitalului Karolinska și fusese internat timp de câteva zile. În timp ce el era acolo, examinări amănunțite arătaseră că prezenta toate simptomele unui pacient cardiac tipic. Imediat după externare, își reluase modul de viață care putea să-l ucidă oricând.

— Cu siguranță, este foarte posibil ca agresiunea la care a fost supus, împreună cu stresul grav prin care probabil că trecea, să fi declanșat infarctul care a constituit cauza concretă a morții, declară profesorul Hansson.

Apoi se întoarse ca să o privească pe Lisa Lamm.

— Fără îndoială, dumneavoastră aveți o înțelegere mai bună decât mine a complicațiilor legale pe care acest fapt le produce, continuă ea.

— Agresiune, împreună cu provocarea morții unei persoane, spuse Lisa Lamm aprobând din cap.

— Da, de obicei la asta ajung tribunalele în cazuri precum acesta, spuse Hansson. Cel puțin în cele în care am fost implicată cu.

•••

După cinci minute, ea și colegul ei le mulțumiră Lisei Lamm și anchetatorilor ei pentru ocazia de a participa la ședință. Dacă mai era și altceva cu care puteau să-i ajute, nu trebuiau decât să spună. De asemenea, le doreau noroc cu căutarea făptașului. Sperau să se întâlnească în curând la tribunal.

•

— Bun atunci, spuse Lisa Lamm imediat după ce vizitatorii închiseseră ușa în urma lor. Ajutați-mă. Ce facem acum?

— Ne vedem de treabă în continuare, spuse Bäckström dând energic din cap. Ne asigurăm că punem mâna pe cel care l-a pocnit pe Eriksson în față. Odată ce terminăm cu acest detaliu, putem trece la dezbaterea științifică.

— Mă bucur să aud asta, spuse Lisa Lamm. Că suntem de acord, vreau să spun.

În cameră intră Toivonen, fără să bată. *Evident, prețul faptului că am scăpat de doi doctori demenți e un clovn finlandez tipic*, se gândi Bäckström.

— Și, bineînțeles, trebuie să punem mâna pe Åkare, García Gomez și martorul nostru, spuse Annika Carlsson. Dacă nu de altceva, măcar ca să împiedicăm să se întâmple și alte lucruri rele.

Apoi Annika îi zâmbi noului lor vizitator și continuă:

— Bun venit la ședință, Toivonen! Tocmai ai ratat principalele evenimente criminalistice de azi.

— Știu, spuse Toivonen. Însă nu de asta am venit aici. Mă tem că e mai rău de-atât.

Toivonen se așeză la masă, lângă ei.

120.

La 01:23:20 în noaptea aceea, pilotul unui zbor Ryanair care întârziase trei ore apelase de urgență traficul aerian de la Aeroportul Skavsta. El și avionul lui se apropiau dinspre nord de pista de aterizare, la o înălțime de aproximativ 300 de metri, și trebuiau să aterizeze peste câteva minute. La o distanță de aproximativ șase kilometri de pista de aterizare, pilotul observase două mașini arzând pe un drum forestier care ducea la o casă izolată din pădure. Pe pilot îl interesa, mai ales, să se asigure că pe aeroport nu se întâmplă ceva ce el ar trebui să evite.

Controlorul de trafic aerian îl asigurase că totul e în regulă, iar colegul lui sunase la poliția și pompierii din Nyköping și, măcar o dată, brigada de pompieri se afla la doar câțiva kilometri distanță de cele două mașini care ardeau în pădure, deoarece cu câteva ore mai devreme fuseseră chemați la o alarmă falsă de la un post de manevră aflat la zece kilometri vest de Skavsta și se întorceau spre remiza de pompieri din Nyköping atunci când primiseră noua alarmă.

Peste trei minute, pompierii erau acolo. Nu puteau să facă mare lucru în privința celor două mașini, care ardeau amândouă ca niște torțe. Dar reușiră să salveze casa din apropiere, o cabană de vacanță de tipul suedez obișnuit, unde focul nu apucase încă să se instaleze bine.

Dacă lucrurile și-ar fi urmat cursul firesc, casa ar fi ars din temelii, poate lăsând coșul în picioare, dar de data asta nu se întâmplă așa. Peste jumătate de oră căzuse o aversă de ploaie torențială, ceea ce, împreună cu reacția rapidă a brigăzii de pompieri, însemna că aceștia reușiră să stingă focul și să salveze mare parte a casei. Chiar și așa, nu era un loc al faptei ideal. Parterul era grav afectat de incendiu, fumul și funinginea urcaseră la etaj și la mansardă, iar ca să poată stăpâni focul, pompierii trebuiseră să toarne tone de apă peste casă. Mașinile erau într-o stare considerabil mai rea, din ele nemairămânând decât două epave de metal contorsionat și niște cauciuc topit.

Toivonen vorbise cu polițiștii de la fața locului, ca și cu șeful pompierilor. Primul cadavru fusese găsit la o sută de metri de una din mașinile distruse. În casă mai erau încă două, și niciunul dintre ei nu părea să fi murit în incendiu.

— Primul e Åkare – a fost identificat deja. A fost și împușcat, și înjunghiat și, pentru siguranță, i s-a legat un lanț metalic de gât și a fost spânzurat de un copac din apropiere. În afara faptului că e mort, e într-o stare rezonabilă, iar ordinea în

care au fost provocate rănile ar trebui să devină clară după ce o să arunce o privire legistul nostru.

— Deci el e cel care a fost găsit lângă mașina arsă de pe drum, la o sută de metri de casă? întrebă Annika Carlsson.

— Da, spuse Toivonen. În ce-i privește pe ceilalți, cei doi găsiți în casă, unul din ei probabil e García Gomez și, din păcate, există probe care sugerează că celălalt e foarte posibil să fie martorul nostru, taximetristul, încheie Toivonen, uitându-se cu asprime la colegul lui Evert Bäckström.

— Și de ce au murit? întrebă Alm.

— Păi, cu siguranță nu de cauze naturale, spuse Toivonen. Am vorbit cu Criminalistica acum jumătate de oră – ei sunt la locul faptei de la 4 dimineața – se pare că amândoi au fost împușcați în cap. Înainte să se dea foc casei, dacă se întreba cineva. Legistul s-a dus și el să arunce o privire, așa că o să aflăm cât de curând.

Toivonen încheie dând din umeri sugestiv.

— Nu are niciun sens, obiectă Annika Carlsson, scuturând din cap. García Gomez împreună cu taximetristul sau faptul că amândoi au fost împușcați în cap în același timp și în același loc.

Eu l-am avertizat, se gândi ea. *Dacă m-ar fi ascultat, acum era încă în viață.*

— Eu cred că are, spuse Toivonen. Problema e doar că încă nu ne-am dat seama cum se potrivesc unele cu altele. După ce o să aflăm asta, cu siguranță totul o să aibă sens.

— Cine va fi însărcinat cu ancheta? întrebă Lisa Lamm.

— Nu Solna, din păcate, spuse Toivonen, uitându-se urât la Bäckström încă o dată. Infracțiunile Regionale din Södermalm, cu ajutorul Stockholmului și al colegilor de la Unitatea Națională de Omucideri. Potrivit celor mai recente informații pe care le am.

— Mă bucur să aud asta, spuse Bäckström cu un zâmbet voios. Genul ăsta de luptă pentru supremație între bandele de crimă organizată poate fi foarte greu de soluționat. Ceva care începe cu împușcarea unuia dintre prietenii noștri motocicliști poate să ducă foarte ușor la lichidarea a jumătate din comunitatea musulmană.

— Nu-ți face griji, spuse Toivonen. Nu există nicio șansă ca asta să ajungă pe biroul tău. Și mai am încă o veste liniștitoare pentru tine.

— Asta e bine, spuse Bäckström. Abia aștept s-o aud.

— Nu Åkare a fost cel care l-a bătut pe Eriksson.

— Serios? Cum poți fi atât de sigur?

— Sunt la fel de sigur de asta ca și de faptul că Åkare și García Gomez au fost cei care au apărut acolo mai târziu.

Atunci când García Gomez s-a dezlănțuit asupra cadavrului și a tăiat gâtul câinelui, în timp ce Åkare aștepta în stradă, în Merțanul cu care veniseră.

— O întrebare, de curiozitate, spuse Bäckström. De unde știi asta?

— Știu, spuse Toivonen. Și, pentru că nu vreau să citesc despre asta în ziare, va trebui să te mulțumești cu atât.

— Înțeleg ce spui, răspunse Bäckström dând din umeri.

Nemernicul ăsta finlandez nu e în toate mințile, se gândi el. *Probabil a stat toată noaptea în saună și a băut.*

121.

După ce Toivonen îi părăsi, Bäckström puse capăt ședinței și se duse în camera lui cu cele mai apropiate colege, ca să dobândească un oarecare control asupra noii situații. Era mai bine să termine odată cu asta înainte să moară de foame.

— Ei bine, spuse el imediat ce Lisa Lamm și Carlsson se așezaseră de cealaltă parte a biroului său. Vrei să începi tu, Lisa? Explică-ne și nouă, suflete mai simple, aspectele legale.

La cum vedea ea lucrurile, nu exista niciun motiv de a crede că se aflau în vreun fel de situație de criză. Acum avea de gând să modifice acuzația preliminară de crimă, pentru a include agresiunea și provocarea morții unei persoane.

— E mult prea devreme ca să eliminăm posibilitatea de a-i acuza de crimă cu premeditare sau omucidere. Dacă ei l-au agresat pe Eriksson știind că acesta avea probleme de sănătate și l-au lăsat pur și simplu să moară, eu sunt decisă să testez această posibilitate la tribunal.

— Dar ideea că putem să-l eliminăm pe Åkare ca făptaș? întrebă Bäckström. Ce știe colegul nostru finlandez și pare să ne fi scăpat nouă?

— Se pare că Åkare era sub supraveghere în noaptea în care a fost omorât Eriksson, spuse Carlsson. De acel tip de oameni despre care noi, polițiștii obișnuiți, n-ar trebui să știm că există.

— Cine ar fi crezut? spuse Bäckström, care se gândise deja și el la această posibilitate.

— Bun, spuse Lisa Lamm. Deci ne vedem de treabă în continuare. Eu mă gândeam să mănânc de prânz – mi-ar face plăcere să veniți cu mine, dacă vreți.

— Îmi pare rău, spuse Bäckström scuturând din cap a scuze. Ar fi fost frumos, dar eu trebuie să merg la o întâlnire, așa că prânzul trebuie să mai aștepte.

— Dacă mă poți aștepta 15 minute, spuse Annika Carlsson. Ne vedem jos, la cantină?

•

Pe drumul de la birou la taxiul care îl aștepta să îl ducă spre prânzul lui mult întârziat, îl opri Nadja.

— Sper să fie ceva important, fir-ar a dracu', spuse Bäckström, simțind cum foamea îi roade măruntaiele.

— Tocmai am vorbit cu Toivonen. Mi-a dat un pont despre Mercedesul argintiu pe care încă încercăm să-l găsim.

— E ceva ce merită? întrebă Bäckström.

— Încă n-am apucat să ajung prea departe, spuse Nadja. Dar acest vehicul anume nu e printre cele pe care le verificam noi. E înregistrat în Malmö. Aparține unei companii de acolo, dar până acum n-am reușit să aflu nimic neobișnuit.

— Ai numărul de înmatriculare?

— Da, spuse Nadja. Poate asta mă face să am unele îndoieli. E un număr din acela personalizat. Mi-e greu să cred că Åkare se plimba cu o mașină ca asta. Și nu reușesc să găsesc niciun fel de legătură între Åkare și compania care deține mașina.

— Care era numărul?

— Genco.

— Genco, repetă Bäckström scuturând din cap.

Unde naiba am mai auzit asta?

122.

În sfârşit am scăpat de nemernicul ăsta mic şi gras, se gândi Annika Carlsson în timp ce se uita cum Bäckström dispare pe uşa coridorului pe care îşi aveau ei birourile. Apoi se duse şi se aşeză lângă Nadja, ca să discute despre ceva ce o deranja de vreo oră. De când Toivonen le spusese că martorul lor fusese omorât.

— E atât de groaznic, spuse Annika. Şi eu i-am spus să se dea la fund.

— Te ascult, spuse Nadja, bătând-o consolator pe braţ.

Annika e genul de om căruia chiar îi pasă, se gândi ea. În mijlocul tuturor acestor lucruri care deopotrivă îi incitau şi îi îngrozeau pe colegii ei şi, probabil, pe mai mulţi dintre ei îi ţineau treji toată noaptea, din motive despre care nu ar fi îndrăznit să discute niciodată.

— I-am arătat fotografiile cam cu o săptămână în urmă, spuse Annika, şi ceva ce mi-a spus atunci mi s-a părut puţin surprinzător. L-a recunoscut pe Omar ben Kader. Nu pentru că era cel pe care fusese cât pe ce să-l calce cu maşina în faţa casei lui Eriksson, ci pentru că erau prieteni din copilărie. A spus că au mers la şcoală împreună.

— Omar ben Kader. Spune-mi dacă greşesc cumva, dar nu el e mâna dreaptă a lui Afsan Ibrahim, cel mai apropiat sfătuitor al lui?

— Exact. N-ai putea să verifici asta pentru mine? Dacă au fost într-adevăr la şcoală împreună? Trebuie să fi fost în Gnosjö, undeva în urmă cu 15-20 de ani.

— Cum să nu, spuse Nadja. E simplu ca bună ziua. Ar trebui să am un răspuns pentru tine astăzi.

— Dacă te întrebi cumva de ce…

— Ştiu exact la ce te gândeşti. Că Afsan şi Omar l-au folosit pe vechiul prieten din şcoală al lui Omar ca să-i scoată la lumină pe Åkare şi García Gomez. Dacă e aşa, atunci ar fi neglijenţă în serviciu să nu le spunem colegilor din Södermanland.

— Apropo, ştii cine conduce ancheta de acolo? întrebă Annika.

— Din câte au auzit, Lewin de la Infracţiuni Naţionale o să fie însărcinat cu ancheta preliminară, spuse Nadja. Se pare că aşa a vrut comisarul regional de poliţie din Södermanland.

— Jan Lewin, spuse Annika. Care, întâmplător, tocmai s-a căsătorit cu şefa noastră, Anna Holt.

— Chiar el, spuse Nadja aprobând din cap.

Jan Lewin, căsătorit cu Anna Holt. Ce mică e lumea, se gândi Annika Carlsson, dar se mulțumi să dea din cap.

123.

Bäckström începuse prin a-și pregăti un prânz zdravăn, ca să-și împiedice glicemia să coboare și mai jos de atât – acum era deja undeva în zona pantofilor lui făcuți manual. Cotlete de porc cu sângerete și gem de merișoare, câteva beri reci și două votci generoase. Atunci când putu să se instaleze în sfârșit pe canapea, cu o binemeritată ceașcă de cafea și un coniac mic, începu prin a-l suna pe reporterul lui îmblânzit de la cel mai mare dintre ziarele de seară, ca să-l informeze în legătură cu ultimele evoluții ale asasinării celebrului avocat de gangsteri al țării, care era deja prima știre în toată media. Merită cel puțin șase cifre, plus un mic bonus sub forma șansei de a-i da așa-numitului său coleg, bețivul finlandez Toivonen, o lecție practică despre condițiile sacrei protejări a surselor și a libertății presei într-un stat constituțional și o democrație.

În următoarea oră, îl informă pe purtătorul lui personal de cuvânt despre ultimele evoluții ale adevăratului război dintre gangsteri care izbucnise în urma asasinării avocatului care fusese, timp de mulți ani, consilierul uneia dintre cele mai violente grupări din cadrul crimei organizate din Suedia, Frăția Ibrahimilor. Aceeași organizație care, de-a lungul ultimilor câțiva ani doar, „plătise cel puțin 20 de milioane de coroane consilierului lor legal, avocatul Thomas Eriksson”.

— Patru crime în mai puțin de o săptămână, rezumă Bäckström. Mai întâi Eriksson. Apoi Ibrahim și oamenii lui se răzbună prin executarea lui Åkare și García Gomez și, doar pentru siguranță, se debarasează de un martor care ar fi putut să aibă o importanță decisivă pentru ancheta poliției.

— Bäckström, Bäckström, oftă reporterul, acum rămas cu desăvârșire mut.

— Crede-mă, spuse Bäckström. Ăsta e doar începutul. Răzbunarea hrănește răzbunare, cum știi, și înainte ca vara să se termine, o să mai avem o grămadă de oameni omorâți, torturați și mutilați de ambele părți. Și nu trebuie să uităm că o să aibă de suferit și oameni complet nevinovați. Nu doar martori care vor doar să-și facă datoria civică, ci și cetățeni care pur și simplu se întâmplă să fie în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

— Cum vrei să fii citat? îl întrebă reporterul. E în regulă să continuăm cu o sursă de rang înalt din ierarhia poliției?

— Care cunoaște perfect ancheta, îl corectă Bäckström.

Cum ar fi acel bețiv finlandez, care nu avea decât să guste și el din mizeria cu care încerca să-l mânjească pe Bäckström.

— Ei, vorbim iar mâine, conchise reporterul.

Trebuia să-și scoată articolul, ca să poată pune cap la cap ziarul de a doua zi, cu acest veritabil masacru de vară în care se lansaseră bandele de crimă organizată din Suedia.

— Bine, spuse Bäckström. A, mai era ceva.

Tocmai îi venise aceeași idee ca atunci când Nadja îi spusese despre Merțanul argintiu pe care îl căutau.

— Nu cumva ai la ziar pe cineva care se pricepe la filme?

— Cum să nu, va trebui să vorbești cu unul dintre fotografi. Pot să…

— Nu un fotograf, îl întrerupse Bäckström. Cineva care e bun la filme, filme de cinematograf, vreau să spun.

— Ronny Film, reporterul nostru pe cinema.

— Ronny Film?

— Da, sau Ronny Bobină. Ăsta e numele pe care îl folosește pe blogul lui și pe Twitter. Unde recomandă filme mai neobișnuite. Ronny Bobină, ca la bobinele vechi cu porno, practic.

— Deci e bun la filme?

— Bun la filme? E de talie mondială, Bäckström. Dacă Ronny nu știe răspunsul, asta e doar din cauză că ce-l întrebi nu a fost niciodată pus într-un film. Poate să-ți recite generice pe de rost. Probabil l-ai văzut pe canalul nostru tv. Cele mai bune bobine ale lui Ronny Bobină. E un tip solid cu cămașă hawaiiană. De fapt semănați destul de mult. În aparență, vreau să spun.

— Ai cumva numărul lui? spuse Bäckström.

Pare un tip de încredere, se gândi Bäckström. El nu rata niciodată ocazia de a se îmbrăca așa, dacă îi permitea vremea.

— Sigur, spuse reporterul. Pot să-ți dau numărul lui privat, dacă promiți să nu-i spui de la cine îl ai. Dar, oricum, pentru ce ai nevoie de el? Ceva ce ar trebui să așternem pe hârtie?

— Dacă e, tu vei fi primul care o să afle, spuse Bäckström.

Imediat după ce puse capăt convorbirii, Bäckström îl sună pe Ronny Bobină și îi lăsă un mesaj pe robotul telefonic.

— Numele meu e Bäckström, spuse el. Sunt ofițer de poliție și cred că ai putea să mă ajuți cu ceva.

E categoric timpul pentru un mic somn de după-amiază, se gândi el, dat fiind că chelnerița lui finlandeză preferată promisese să vină și să se ocupe de curățenie și spălat rufele, în general să pună totul la punct înainte de tura ei de seară de la barul lui din apropiere.

Da, este categoric timpul pentru puțină odihnă, se gândi el, exact când cineva sună la ușă.

124.

La început crezu că femeia lui de serviciu finlandeză venise cu trei ore mai devreme deoarece era atât de nerăbdătoare că nu mai putea aștepta, dar se dovedi a fi vecinul lui, micul Edvin, care stătea acolo cu o expresie serioasă și părul pieptănat cu grijă, la același nivel cu cutia poștală de pe ușa lui Bäckström. *A venit să-mi spună că Isak s-a zburătăcit în sfârşit pe lumea cealaltă*, se gândi Bäckström, grăbindu-se să deschidă ușa.

— Intră, Edvin, intră. S-a întâmplat ceva?

Bäckström se strădui să-și ia o expresie adecvată de preocupare.

•

Micul Edvin era la fel ca de obicei. Un tip mic și serios care începu prin a-și exprima speranța că nu-l deranja pe domnul inspector-șef. Înainte să sune, ascultase prin cutia poștală, așa cum îl învățase Bäckström, și așa își dăduse seama că Bäckström era acasă și treaz, dar nu puteai niciodată să fii complet sigur.

— E în regulă, nu-ți face griji din cauza asta, băiete, spuse Bäckström bătându-l ușurel pe cap. Mi se pare că vrei să-mi spui ceva.

Bine că nu s-a și strecurat înăuntru prin cutia aia poștală, se gândi el.

— Am vești bune pentru dumneata, domnule inspector-șef, spuse Edvin dând din cap cu hotărâre.

În sfârşit, se gândi Bäckström înălțând ochii spre tavan.

•

Edvin venise să-i spună că Isak își revenise. Era încă puțin abătut, dar fusese externat de la spitalul pentru animale înainte de weekend, iar Edvin așteptase o săptămână ca să-i dea această veste fericită din două motive. În primul rând, își dăduse seama din ziare că domnul inspector-șef era foarte ocupat cu anchetarea unei crime grave, și din cauza asta probabil că nu putea să-i ofere lui Isak îngrijirea de care acesta avea nevoie. În al doilea rând, decisese în mod conștient să aștepte până când era sigur că Isak avea să-și revină complet, ca să nu-i creeze speranțe zadarnice lui Bäckström.

— Și unde e, atunci? spuse Bäckström încet.

Ce dracu' vrea să spună șopârla asta mică cu ochelari?

•

Isak își petrecuse ultima săptămână de convalescență în camera lui Edvin. Fusese o perioadă reușită de recuperare și,

cu excepția faptului că încă era traumatizat, existau motive întemeiate de speranță că Isak avea să redevină curând el însuși. Ce voia Edvin să știe era dacă ar fi trebuit cumva să îl mai țină puțin pe Isak, ținând cont de munca lui foarte solicitantă?

Încă mai există speranță pentru micul nătărău, reflectă Bäckström, gândindu-se la Edvin, nu la Isak.

— Nu vrei să discutăm despre asta? îi sugeră Bäckström. Pot să-ți ofer ceva? Poate un pahar de suc?

— Mulțumesc, spuse Edvin. Nu refuz niciodată un pahar bun de suc.

Bäckström se duse în bucătărie și începu să caute prin frigider și dulăpioare, când își dădu seama brusc că niciun bărbat adult normal nu ține suc în casă. Scoase în schimb o cutie de coca-cola pentru Edvin și o bere rece pentru el.

— Mă tem că sucul s-a terminat, minți el. Sper că o coca-cola e în regulă?

Oaspetele lui îl asigură că o coca-cola era perfect în regulă. Atât mama lui, Dusanka, cât și tatăl lui, Slobodan, își luau pahare mari cu coca-cola când se uitau seara la televizor, iar Edvin își dăduse seama că a bea coca-cola te face fericit. Chiar dacă el, personal, prefera sucul de zmeură.

— Ce-ar trebui să facem, domnule inspector-șef? spuse Edvin, privindu-l prin ochelarii lui groși. Să-l mai țin eu puțin pe Isak sau ai prefera să ți-l înapoiez imediat? Aș putea să scriu pe un bilet toate medicamentele pe care le ia. Ca să-ți fie mai ușor să ai grijă de el, vreau să spun.

Ținând cont de munca lui incredibil de solicitantă, Bäckström ar fi preferat categoric prima variantă. Chiar dacă, bineînțeles, îi era dor să-l vadă pe dragul lui Isak.

— O decizie înțeleaptă, domnule inspector-șef, fu de acord Edvin. Hai să convenim că deocamdată mai bine rămâne la mine. Când situația de la muncă devine mai ușoară, trebuie doar să-mi spui.

•

Înainte ca Edvin să plece, Bäckström desprinse un teanc de bancnote satisfăcător din agrafa lui pentru bani și îi îndesă în mâna acestuia.

— Pentru mâncare și așa mai departe, îi explică el.

— E mult prea mult, spuse Edvin, cu ochii măriți la vederea tuturor acelor bani pe care tocmai îi primise.

— Se poate, dar medicamentele pentru papagali nu pot fi complet gratuite, spuse Bäckström, bătându-l ușor pe cap. Când o să ai nevoie de alții, vino la mine.

Ar trebui să poată decoda mesajul din cuvintele ăstea, se gândi el.

•

Înainte de a aluneca în adâncurile liniștite ale somnului său de după-amiază, Bäckström se surprinse având gânduri pozitive despre micul lui vecin. *Dacă este folosit cum trebuie, cineva precum Edvin poate fi foarte util în cadrul poliției*, se gândi el. *Slab ca o bucată de ață dentară, puțin mai înalt ca o palmă și agil ca un șarpe de casă. Dacă au nevoie de cineva care să examineze un spațiu izolat, micul Edvin ar putea fi de mare folos, alături de câinii polițiști folosiți pentru mirosirea bombelor*, se gândi el în timp ce aluneca în brațele lui Morfeu.

•

Când Bäckström se întoarse în seara aceea de la obișnuita lui cină de la barul din apropiere, GeGurra îl sună să întrebe cum merge căutarea lui Pinocchio.

Bäckström exprimă un optimism precaut și, înainte ca scurta lor conversație să ia sfârșit, căzură de acord să se întâlnească seara următoare ca să discute mai în detaliu despre planurile lor curente.

— Ce zici să ne vedem la mine să mâncăm ceva? sugeră GeGurra. Ca să nu fim deranjați, vreau să spun. Am o firmă excelentă de catering care se ocupă de obicei de detaliile practice, așa că nu e niciun motiv de îngrijorare, dragul meu prieten.

Ținând cont de faptul că munca fusese deja îndeplinită și era vorba de 200 de milioane, Bäckström nu avu nicio obiecție.

— Excelent! spuse GeGurra. În acest caz, te aștept acasă la mine pe Norr Mälarstrand la ora 8.

125.

Seara aceea se prelungi, deoarece Bäckström ajunse să stea la calculator până după miezul nopții, dar compensă acest fapt sunând la muncă imediat ce se trezi și contramandând ședința de dimineață a echipei de investigație. Când intră în birou, se ciocni de Carlsson, care părea atât de furioasă încât Bäckström decise că e mai bine să vorbească cu ea în camera lui și, preferabil, despre altceva decât despre ședințe contramandate și colegi cretini care ar fi avut doar de câștigat dacă își vedeau de-ale lor și îl lăsau pe el în pace.

— Ai mai auzit ceva despre Rosita? o întrebă el, ca manevră adecvată de introducere și diversiune. Există vreun motiv pentru griji serioase?

Însă Annika nu putea să ofere un răspuns la această întrebare. Și nu putea nici să explice de ce. Însă era opinia ei fermă că era probabil ca Rosita Andersson-Trygg, colega lor, să fie bolnavă o vreme.

— Sper că n-a luat gripă aviară sau vreo porcărie de-asta, nu?

— Nu, de ce-ar fi luat? răspunse Carlsson, nereușind să-și ascundă surpriza.

— A, mă gândeam doar că ea e atât de interesată de animale, desigur, și există o grămadă de lucruri ciudate cu care animalele de genul ăsta ne pot infecta. Impetigo, turbare, febră aftoasă, febra papagalilor, știi.

Bäckström dădu din umeri. *Sau febra de iepure*, se gândi el. *De ce dracu' ar vrea cineva să mângâie un iepure*?

— Discută despre asta cu Holt, spuse Carlsson scuturând din cap cu indiferență. Dacă mă întrebi pe mine, are mai mult de-a face cu tot ce-a apărut în ziare. Faptul că portretul-robot a ajuns în media nu a fost ceva prea inteligent, ținând cont de ce i s-a întâmplat martorului nostru, pentru că nu putem presupune serios că și Åkare, și García Gomez erau complet analfabeți.

— Nu, jurnaliștii ăștia sunt groaznici, sunt niște vulturi, oftă Bäckström. Eu rezolv problema asta necitind niciodată ziarele.

— Sigur, de ce-ai face-o? răspunse din cine știe ce motiv Carlsson. Acum va trebui să mă scuzi. Am o grămadă de treabă.

Este evident că are una dintre zilele ei speciale și e timpul să lucrez și eu ceva, se gândi Bäckström cu un oftat mulțumit, în timp ce contempla activitățile care îl așteptau în ziua aceea. *Tapas la prânz*, se gândi el. *După care Miss Vineri, un mic*

somn de după-amiază și o cină bună cu GeGurra, ca încheiere adecvată a unei săptămâni pline de muncă grea.

E timpul să chem un taxi, se gândi el. Se ridică smucit și apăsă butonul de apelare rapidă pentru Taxi Stockholm.

•

În timp ce inspectorul-șef Evert Bäckström era în taxi, în drum spre masa de prânz, colega lui, detectivul inspector Annika Carlsson, luă legătura cu inspectorul-șef Jan Lewin de la Unitatea Națională de Omucideri, ofițerul care conducea ancheta preliminară referitoare la tripla crimă din Södermanland. Lewin începu prin a-și cere scuze pentru faptul că nu luase legătura el însuși, însă pur și simplu avusese prea multe de făcut, cum se întâmpla de obicei în primele stadii ale unei anchete de crimă. Nu în ultimul rând, atunci când era o anchetă de dimensiunile acestea.

Apoi îi mulțumi pentru informațiile pe care ea și colegii ei din Solna li le transmiseseră. El împărtășea credința ei că multe aspecte sugerau că martorul lor, taximetristul, era legătura dintre celelalte două victime, Åkare și García Gomez, și cei mai probabili făptași, Afsan Ibrahim și cei din cercul acestuia. Motivul trebuia să fi fost vendeta iscată de mai mulți ani între Hells Angels și Frăția Ibrahimilor. Iar semnalul de start trebuia să fi fost asasinarea consilierului legal al lui Afsan Ibrahim, Thomas Eriksson.

— Majoritatea probelor par să sugereze că Åkare era cel pe care voiau de fapt să-l prindă, spuse Lewin. Potrivit legistului nostru, l-au spânzurat cu un laț de sârmă, apoi, în timp ce el era încă în viață, s-au distrat trăgând în el de aproape și înjunghiindu-l și tăindu-l.

— Dar García Gomez și taximetristul? Ați aflat deja mai multe despre ei?

— Ei erau în holul de la parterul casei. Amândoi împușcați în cap, de foarte aproape, ca o execuție, cum spun colegii noștri americani. Probele sugerează că García Gomez a fost împușcat primul. Taximetristul nostru Ara e plin de sângele lui, așa că probabil García Gomez a fost împușcat în timp ce îl ataca pe Ara. După care Ara a fost împușcat și el.

— Cu aceeași armă?

— Așa se pare, spuse Lewin. Nouă milimetri, gloanțe expandabile, pistol, după aspectul cartușelor, dar o să avem un răspuns clar despre asta după-amiază. Vi-l trimitem prin e-mail imediat ce aflăm.

— Altceva?

— Nimic, decât că și eu cred că și tine, spuse Lewin. Că martorul vostru a fost folosit ca momeală pentru atragerea lui Åkare și García Gomez și, imediat ce ei au fost rezolvați, a

murit și el. Nu există altă explicație care să aibă sens, dat fiind ce s-a întâmplat.

Omar ben Kader pare să fie un tip fermecător, se gândi Annika Carlsson. *Și un prieten foarte bun*.

126.

Mai întâi bistroul de tapas de pe Fleminggatan. Un coniac de final la soare, pe terasă.

Apoi Miss Vineri, unde Bäckström produse o mică surpriză și începu prin a o rade pe aceasta, înainte să se apuce de obișnuitul picnic de jos și să termine cu tradiționala călărire a salamului.

În sfârșit, o plimbare agale, în lumina soarelui, spre confortabilul său sălaș și patul Hästens larg și bun, dar imediat cum intră pe ușă sună telefonul.

— Ascult, mormăi Bäckström.

— Vorbesc cu inspectorul-șef Bäckström? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Depinde, spuse Bäckström. Cine ești dumneata?

— Ronny, spuse Ronny Film, zis și Ronny Bobină. Mi-ai lăsat un mesaj telefonic. Ziceai că vrei să te ajut cu ceva?

— Bun, spuse Bäckström. Presupun că asta rămâne între noi.

— Bineînțeles, spuse Ronny. Discreție, e o chestie de onoare.

— Dacă eu spun numele Genco, ce-ți vine în minte?

— Cel mai bun film din istoria cinematografiei, spuse Ronny. Premiera suedeză pe 28 iulie 1975, simultan la Rigoletto, Draken și Spegeln, în Stockholm. Premiera americană a fost pe 12 decembrie, anul anterior. În New York.

— Altceva? spuse Bäckström.

Ce dracu' tot spune ăsta?

— Genco Olive Oil. A fost prima afacere a lui Vito Corleone, după ce a emigrat în SUA. El s-a născut sub numele de Vito Andolini, în Sicilia, și cel mai bun film din lume e povestea vieții lui.

— Nașul, spuse Bäckström, aproape auzind cum îi cade fisa în cap.

— *Nașul*: *Partea a II-a*, îl corectă Ronny.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Bäckström.

Trebuie să fi avut un profesor excelent când era la școală, se gândi el.

— Pot să te întreb de ce vrei să știi?

— Poți, spuse Bäckström. Dar probabil că e mai bine să nu aștepți și răspuns. Te pot ajuta cu orice altceva?

— Poate cu cămașa aia hawaiiană pe care ai purtat-o în seria de vară a *Lumii crimei*? spuse Ronny.

— Cum să nu, spuse Bäckström. Unde s-o trimit?

— Pe numele meu, la redacția ziarului, spuse Ronny.

— E deja la poștă, minți Bäckström.

Până și cineva precum Ronny Film trebuia să știe că zilele ăstea poștașii fură în draci și că un obiect atât de prețios se pierde în clipa în care l-ai băgat în cutia poștală.

— Mulțumesc, mulțumesc foarte mult, spuse Ronny Film, părând că vorbește sincer.

— N-ai pentru ce, spuse Bäckström.

E clar că nu știe, se gândi el în timp ce punea capăt convorbirii.

•

Cina din seara aceea de la GeGurra se transformă într-o încheiere reușită a serii. Mai întâi băură niște răcoritoare ușoare, cu o combinație de apetitive calde și reci. Apoi urmă cina tradițională și burgheză cu trei feluri de mâncare, în sufrageria lui GeGurra, după care încheiară cu cafea și coniac în bibliotecă, în timp ce discutau despre proiectul lor comun de afaceri.

— Cum merge căutarea lui Pinocchio și a nasului său? întrebă GeGurra, cu o expresie curioasă.

— Lucrurile se întâmplă, spuse Bäckström dând energic din cap. Chiar dacă e mult prea devreme ca să putem vorbi de vreun fel de breșă.

— Dar din ziare înțeleg că urma duce spre curte și Maiestatea Sa Regele, insistă GeGurra. Chiar dacă eu am încercat să mă obișnuiesc la ideea că Maiestatea Sa ar avea ceva de-a face cu un personaj precum Eriksson.

— Absolut, așa e, îl asigură Bäckström. Din nefericire, se întâmplă foarte des ca oamenii să ajungă pe mâna unora ca Eriksson, atunci când vine vorba de afaceri de o natură mai sensibilă. Așa că probabil n-ai de ce să-ți faci griji în privința provinciei. Din păcate, problema e că urma se pierde în casa acelui îngrozitor Eriksson.

— Să sperăm că nu e așa, spuse GeGurra, părând că vorbește sincer. Asta ar fi o catastrofă pentru întreaga istorie a artei occidentale.

— Ah, probabil nu e chiar atât de rău, spuse Bäckström, frecându-și nasul rotund. Dar există un lucru cu care ai putea să mă ajuți.

— Sunt numai urechi.

— Numele cunoștinței tale. Cea care era interesată de tabloul cu călugărul gras.

— Tabloul lui Alexander Versjagin cu Sfântul Teodor?

— Exact, spuse Bäckström.

— Sub jurământ de tăcere, strict între noi?

— Bineînțeles, spuse Bäckström, dând încurajator din cap.

— În acest caz, spuse GeGurra dând ușor din umeri. În acest caz, va trebui să mă abat de la principiile mele. Dar am senzația că tu o să știi cine e imediat ce-i rostesc numele. Se presupune că acolo unde lucrezi tu, în Solna, e un fel de figură legendară.

— Deci care e numele lui?

— Mario Grimaldi. Știi, Nașul.

127.

Bäckström își petrecu mare parte din weekend gândindu-se la cazul lui și la tragicul sfârșit al avocatului Thomas Eriksson, deși era foarte mulțumit să lase detaliile juridice mai fine în seama Lisei Lamm și a partenerilor ei. Existau alte aspecte mai interesante. De asemenea, se asigură că-și urmează rutinele obișnuite în privința mâncării, băuturii și gimnasticii. „Minte sănătoasă în trup sănătos" devenise un fel de mantra pentru el și cea mai mică abatere la de regula aceasta era de negândit.

Își petrecu restul timpului reducând coada acum nesfârșită de femei care tânjeau să ajungă și ele pe supersalam. Două talente noi și încă netestate. Sâmbătă după-amiază o manichiuristă de 25 de ani care, judecând după fotografiile pe care și le făcuse cu webcamul, părea extrem de promițătoare, deși când veni vorba de testul practic real, se dovedi, din păcate, o dezamăgire clară.

Cel mult un 4, 4 minus, 4 minus minus, se gândi Bäckström după ce totul se termină în sfârșit și el putu s-o trimită acasă, în suburbia părăginită în care probabil că locuia. Fu obligat să contramandeze cina promisă, deoarece primise un apel de urgență de la muncă, prin care i se cerea să se ducă imediat la locul unei noi crime din Rinkeby.

— Dumnezeule, ce groaznic! spuse manichiurista în hol, înainte de plecare. Suntem foarte norocoși că avem oameni ca voi. Promite-mi că ne vedem iar în curând.

— Bineînțeles, minți Bäckström. Trebuie să faci asta din nou.

În restul zilei, își reluă rutinele lui obișnuite și puse capăt serii cu o cină bună la Operakällaren, în propria lui companie.

Duminică fu mai bine. Mult mai bine. Luă prânzul cu o contabilă de 35 de ani care lucra pe cont propriu, iar când se puseră în sfârșit pe treabă, aceasta se dovedi a fi o maniacă a sexului complet, lipsită de inhibiții, genul căreia lui nici nu i-ar fi trecut prin cap să-i încredințeze banii sau documentele lui financiare. Nu că și-ar fi putut imagina de ce avea ea nevoie de ele, date fiind celelalte talente ale ei. Un 8 clar, poate chiar un 9 minus, ceea ce probabil o plasa în fruntea tuturor socotitoarelor din lume. Bäckström și-o imagină în vârful podiumului, la finalul campionatului mondial de sex pentru contabili. Cocoțată acolo sus, în patru labe, cu fundul ridicat cochet în aer, sânii legănându-i-se în voie și ochelarii aburiți așezați pieziș pe vârful nasului.

— Promite-mi că ne vedem iar în curând, spuse ea în hol, înainte de plecare.

— Poți fi sigură de asta, răspunse el.

Deja îi adăugase numărul de telefon pe lista de apelare rapidă de pe mobil.

•

Bäckström își îngădui să se culce devreme și, ca în multe alte ocazii anterioare, adevărul îl căuta în vis, fără ca el să trebuiască să facă cel mai mic efort. Așa stăteau lucrurile pentru cei câțiva privilegiați ca el care primiseră darul de a vedea ceea ce se întâmpla de fapt, în loc ca asta să fie ascuns sau camuflat de unele lucruri care doar păreau să se întâmple. Și, ținând cont cine era așa-numita lui victimă, cu greu și-ar fi putut imagina un sfârșit mai potrivit pentru acea parte a poveștii.

Luni dimineață, în timp ce stătea pe bancheta din spate a taxiului care îl ducea la secția de poliție din Solna, era mai mult sau mai puțin sigur de modul în care se întâmplase totul. Nu-i mai rămânea decât să așeze ultimele piese la locul lor, după care să se poată dedica lucrului cu adevărat important. Găsirea unei modalități suficient de sigure și discrete de a face în așa fel ca micul Pinocchio și lungul lui nas să rămână în posesia noului său proprietar, inspectorul-șef Evert Bäckström.

VII

Procurorul pune capăt anchetei asupra asasinării avocatului Thomas Eriksson

128.

Primul lucru pe care îl făcu Bäckström ca să înceapă noua săptămână de muncă fu să vorbească cu Nadja.

— Ce știm despre compania care deține Merțanul despre care am fost informați? o întrebă el.

Potrivit Nadjei, acum știau destule. Genco Ltd fusese înființată în ianuarie 1976, la aproximativ șase luni după intrarea filmului *Nașul*: *Partea a II-a* în cinematografele din Suedia. De atunci încoace, ea se ocupase în principal cu importul și vânzarea de mâncare și delicatese italiene: ulei de măsline, paste, vin, salam, șuncă, *cheese*. Părea să fie o companie bine administrată și profitabilă.

Un angrosist din domeniul alimentației, care avea sediul central și depozitele lângă Malmö și o duzină de angajați, iar în cei aproape patruzeci de ani de activitate nu avusese niciodată pierderi sau vreo problemă cu autoritățile. Își plăteau impozitele și contribuțiile de asigurări naționale la timp și toate autorizațiile pe care erau obligați să le aibă păreau în bună regulă. În ultimii câțiva ani, cifra de afaceri fusese în zona a 20 de milioane de coroane pe an.

— Asta nu e deloc ceva remarcabil, iar compania face în fiecare an un profit de aproximativ un milion, încheie Nadja.

— Și atunci de ce închiriază mașini? întrebă Bäckström.

Potrivit Nadjei, acest lucru părea a fi un vestigiu din prima perioadă, când compania se implica în activități mai variate. De asemenea, se implicase în finanțarea restaurantelor, companiilor de catering și întreprinderilor similare. La un moment dat achiziționaseră o companie mai mică de închiriere de limuzine. Toate acele părți ale afacerii fuseseră acum stopate în mod organizat, iar din compania de închiriere nu mai rămăsese decât Mercedesul în chestiune.

— Are patru ani, a costat în jur de un milion când a fost cumpărat, fără TVA, spuse Nadja. Valoarea lui curentă e undeva în jur de jumătate de milion.

— Mie mi se pare că seamănă a spălare de bani elementară, răspunse Bäckström.

Și Nadja se gândise la asta, chiar dacă era departe de a fi sigură că lucrurile stau așa.

— Probabil cea mai simplă explicație e în continuare că sunt cu adevărat implicați în activitățile în care pretind că sunt implicați. La urma urmei, fac asta de destul de mulți ani deja și nici poliția, nici inspecția financiară nu par să fi ridicat vreo obiecție.

— Cine deține afacerea? întrebă Bäckström.

— Pare să fie deținută de o bătrână dură, spuse Nadja cu un zâmbet ușor. Andrea Andolini, de 92 de ani. Stă în Malmö de cincizeci de ani și e cetățean suedez tot de atunci. Și-a petrecut toată viața în afacerea cu restaurante și, dacă ar fi să ghicim, probabil a venit cu primul val de forță de muncă migrantă din anii ’60. Nu s-a căsătorit niciodată, nu are copii și încă e președinta consiliului de administrație.

— Da, se zice că fabricanții ăștia bătrâni de pizza sunt duri, oftă Bäckström.

— Acum bineînțeles că te întrebi ce relație e între ea și Nașul, spuse Nadja. Până și eu mă mai uit din când în când la filme, știi.

Ultima declarație a Nadjei fusese provocată de expresia surprinsă a lui Bäckström.

— Da, te ascult, spuse el.

Rusoaica asta e ageră ca un ogar, se gândi el.

— Numele companiei avea ceva care m-a făcut să reacționez. Restul l-am găsit pe internet. Andrea Andolini e mătușa Nașului. Nu a lui Vito Corleone, născut Andolini, ci a nașului nostru local de aici, din Solna, Mario Grimaldi. Care de fapt provine din Napoli, nu din Sicilia.

— Cine ar fi crezut? spuse Bäckström.

— Exact – ciudat cum ies lucrurile uneori, fu de acord Nadja.

— Ia niște poze bune cu Grimaldi și mergem iar pe la vecinii lui Eriksson. Nu era un martor care a spus că a văzut un bătrân cu păr alb care stătea pe treptele casei lui Eriksson? Cam în jurul momentului la care a murit avocatul?

— E deja în curs, spuse Nadja. Felicia s-a dus azi-dimineață să vorbească cu martorul nostru.

129.

O echipă de investigație serios redusă numeric, care nu părea prea energică, nici chiar atunci când luai în calcul faptul că era luni dimineață și că cei doi legiști ai lor îi privaseră, cel mai probabil, de un asasin și o condamnare pe viață, oferindule în schimb, în cel mai bun caz, un mardeiaș obișnuit și câțiva ani de închisoare.

— E o adevărată plăcere pentru un polițist bătrân ca mine să fiu întâmpinat cu atât de mult entuziasm, declară Bäckström, privind înverșunat spre săraca adunare.

— Păi, ținând cont de ce ne-au spus legiștii și de ce s-a întâmplat în Nyköping cu Åkare, García Gomez și martorul nostru, poate că nu e atât de surprinzător, spuse Annika Carlsson.

— Asta poate e valabil pentru voi, o întrerupse Bäckström. În ce mă privește, eu nu las nimic pe jumătate făcut. Vreau să pun mâna pe făptașul încă neidentificat care l-a bătut pe Eriksson atât de rău, încât inima lui a decis să cedeze. Ăsta e primul lucru.

— S-a notat, spuse Annika Carlsson.

— Nu mă întrerupe. Vreau să pun mâna și pe complicele de asemenea neidentificat care s-a căcat pe el pe canapeaua lui Eriksson și, chiar dacă a făcut asta doar ca să creeze probleme, vreau să fie acuzat de distrugere calificată. Ăsta e al doilea lucru. M-am exprimat suficient de clar?

— Cât se poate de clar, spuse Annika Carlsson. Mai putem să facem și altceva pentru tine, șefule?

— Aflați ce s-a întâmplat de fapt în seara aceea în casa lui Eriksson. Cum s-a ajuns ca o mică ciorovăială pentru niște tablouri să ducă la un adevărat război între bande? Ăsta e al treilea lucru.

— Sigur, șefule, spuse Annika. Altceva?

— Sunt foarte încântat să te las pe tine să te ocupi de detaliile administrative și documentație, spuse el. Asigură-te că le trimitem colegilor noștri din Södermanland tot ce avem despre Åkare, García Gomez și Afsan Ibrahim. Nu uita să-i întrebi dacă pot să preia responsabilitatea pentru acele amenințări, cele la adresa lui Danielsson și a fetei aceleia care lucrează la biroul lui.

— Ne-am ocupat deja de asta, spuse Annika Carlsson.

— Bine. Ora ședinței de mâine-dimineață va fi anunțată în cursul zilei de azi. Mă aștept să-i văd pe toți acolo, ca să putem în sfârșit să punem punct acestei afaceri nefericite. Trebuie

doar să faceți ce vă spun eu. Despre asta e vorba. E chiar așa de greu de înțeles?

130.

Mica Felicia pare fericită, se gândi Bäckström când ieși de la ședință și o văzu zâmbindu-i și făcându-i cu mâna.

— La mine în birou, spuse Bäckström, făcând semn cu mâna.

•

Martorul lor îl alesese imediat ce Felicia îi arătase fotografiile. Nu dăduse niciun semn de ezitare și era dispus să depună mărturie sub jurământ, chiar dacă bărbatul în vârstă pe care îl văzuse stând pe treptele din față ale lui Eriksson și ținându-și în mâini capul cu păr alb nu semăna deloc cu un criminal obișnuit.

— Nici nu cred că e, dacă am înțeles eu bine, spuse Felicia.

— Nu, dar mai e ceva, spuse Bäckström. Mă gândeam dacă pot să-ți cer o favoare. Vreau ca asta să rămână strict între noi deocamdată. Vreau să te duci și să discuți cu persoana asta.

Bäckström mâzgăli un nume, o adresă și un număr de mobil pe o foaie goală din carnețelul lui negru, o rupse și i-o dădu Feliciei.

— Întreabă-l dacă pot să-l scot la prânz. La barul din Filmstaden unde el și partenerii lui se întâlnesc de obicei să bea ceva când joacă AIK.

— Alphyddan?

— Exact. Dacă te întrebi cumva de ce nu pot să-l sun și să-l întreb eu, e din cauză că există un anumit risc ca el să-mi închidă telefonul. Așa că du-te și întâlnește-te cu el, convinge-l de intențiile mele prietenoase, apoi asigură-te că primește o bere și o cinzeacă bună lângă ea imediat ce ajunge acolo. Vreau să fie bine dispus. Apoi sună-mă și eu ajung acolo în zece minute.

— Crezi că el e celălalt om pe care încercăm să punem mâna, șefule? întrebă Felicia, ridicând biletul pe care îl primise.

— De obicei în Ajunul Crăciunului te uiți la desenele animate Disney?

— Totdeauna, spuse Felicia zâmbind. Încă de când am ajuns în Suedia.

— Atunci cred că îți sunt familiari Chip'n'Dale. Știi, cele două veverițe. Cele care îi fac mereu probleme lui Mickey Mouse când el vrea să-și împodobească bradul.

— Da, și câinele lui, Pluto, spuse Felicia, nereușind să-și ascundă încântarea.

— Poți să ți-l imaginezi pe Chip fără Dale?

— Nu, spuse Felicia scuturând din cap.
— Nici eu.

131.

Imediat ce Felicia plecă, Lisa Lamm îl sună pe mobil și îl întrebă dacă se puteau întâlni să vorbească puțin. Avea nevoie de cel puțin 15 minute din prețiosul lui timp.

— Credeam că ești încă aici, spuse Bäckström. În clădire, vreau să spun.

— Sunt, spuse Lisa Lamm. Voiam doar să mă asigur mai întâi că nu te deranjez.

— Sunt la mine în birou – ești mai mult decât binevenită, nu e nicio problemă, o asigură Bäckström.

Sfioasa noastră procuror Lamm nu seamănă deloc cu ofițerul Carlsson, se gândi el scuturând din cap.

•

Din puținul pe care Bäckström îl spusese în timpul ședinței, Lisa Lamm rămăsese cu impresia clară că lucrurile începeau să se lege. Că în curând avea să vină timpul ca ea să-și elibereze biroul și să-și vadă în continuare de viața ei. Ținând cont de rolul ei din această procedură, ar fi fost bineînțeles foarte bucuroasă dacă Bäckström ar fi putut să-i satisfacă, așadar, curiozitatea. Acesta era primul motiv pentru care voise să se întâlnească cu el.

Lisa Lamm avea o înțelegere mai bună a celui de-al doilea motiv pentru care voise să se întâlnească cu el. Ținând cont de rolul lui Bäckström, voia să-l pună la curent cu ultimele evoluții juridice ale cazului lor.

Bäckström răspunse mai întâi cerându-și scuze. Cu siguranță nu încerca să ascundă nicio informație de șeful anchetei lui preliminare. Dimpotrivă, se gândise să o informeze odată ce termina cu ședința de dimineață. Imediat după ce se ocupa de câteva chestiuni presante, ceea ce acum făcuse.

— Nu trebuie decât să deschizi orice ziar ca să înțelegi ce vreau să spun, îi explică el, privind-o cu seriozitate. Din ancheta asta se scurg informații ca prin sită.

— Sper că nu-ți faci griji din cauza mea? spuse Lisa Lamm.

— Nicidecum, spuse Bäckström, scuturând foarte ferm din cap. Îmi fac griji din cauza celorlalți. Avem în echipa de investigație treizeci de oameni și probabil încă 30 în clădire, care au cât de cât idee ce facem noi. Din păcate, s-ar părea că există câțiva care nu par să știe să-și țină gura. Și ce putem face noi în privința asta? Tu și cu mine, vreau să spun. Nimic. Absolut nimic.

Bäckström deja se înroșise sub ochi și era evident că-i vine greu să ascundă cât de supărător i se pare asta.

Lisa Lamm era complet de acord cu el. Era o stare de lucruri deplorabilă. Mai ales într-un caz sensibil în termenii acoperirii media, cum era acesta. Dar era o situație pe care probabil că amândoi trebuiau pur și simplu s-o suporte.

— Înțeleg ce spui, zise Bäckström. Problema mea e că e nevoie de un singur coleg gură-spartă ca să distrugă ceea ce altfel ar fi o anchetă perfectă.

— O situație delicată, spuse Lisa Lamm aprobându-l din cap. Vrei să începi tu sau să încep eu?

— Începe tu, mai bine, spuse Bäckström.

Lisa Lamm se gândea ca după prânz să-l elibereze pe von Comer din arest. Aveau suficiente probe ca să-l acuze de fraudă cu circumstanțe agravante. Mai rămâneau doar câteva detalii. Cum ar fi acela de a afla cine îl angajase pe Eriksson – victima finală a fraudei.

Bäckström nu avu nicio obiecție.

Atât Afsan Ibrahim, cât și Omar ben Kader luaseră legătura cu ei, prin intermediul reprezentanților lor legali. Ajunsese la cunoștința lor că erau căutați de poliție sub suspiciunea de a fi adresat amenințări ilegale. Ceva ce ei firește că negau amândoi, iar cea mai simplă soluție era fără îndoială ca poliția să sugereze un moment la care ei să vină la secția de poliție din Solna pentru a discuta chestiunea.

— Am vorbit deja cu Lewin, care a promis să preia și partea asta a cazului. El vrea ca detectivii lui să-i intervieveze aici, în Solna, în așa fel încât să nu-i alerteze în mod inutil.

— Pare rezonabil, spuse Bäckström. N-o să reușești niciodată să le aduci acuzații pentru asta.

Lisa Lamm fu de acord cu el și asupra acestui aspect. Danielsson luase deja legătura cu ea ca să-i spună că nu voia să depună plângere referitor la ceea ce se întâmplase în biroul lui. Nici nu se punea problema ca ei să-i fi adresat amenințări ilegale. Poate o discuție uneori animată, iar atât el, cât și procurorul știau foarte bine că în prezent asta nu era o contravenție prevăzută în Codul Penal Suedez.

— Dar fata care lucrează acolo? întrebă Bäckström. Cea căreia i-au făcut o vizită acasă? Dacă mă întrebi pe mine, am impresia clară că era împreună cu Eriksson.

— Lucra acolo, îl corectă Lisa Lamm. Se pare că și-a dat demisia în aceeași zi în care a fost intervievată aici. Pare să fi plecat în străinătate, într-o vacanță prelungită. Nu știu sigur unde. În ce privește relația ei cu fostul ei șef, înclin să fiu de acord cu tine.

Bäckström se mulțumi să ofteze ușor și să dea din cap. *Unde am mai auzit asta*? se gândi el.

— Danielsson mai are și altceva să ne spună?

— Două lucruri, spuse Lisa Lamm. În primul rând, că Eriksson și Partenerii nu îi va mai reprezenta pe Afsan Ibrahim și prietenii lui. În al doilea rând, că el renunță la postul de executor testamentar al lui Eriksson. Dacă mă întrebi pe mine, aș zice că cele două fapte sunt legate, date fiind relațiile de afaceri ale lui Eriksson cu Afsan.

— Și atunci ce pot să fac pentru tine? întrebă Bäckström.

— Nu mai poți să te eschivezi de sarcina asta, Bäckström, spuse Lisa Lamm, instalându-se confortabil pe scaunul ei.

— În cazul acesta, am și eu două lucruri să-ți spun. În ce-i privește pe cei doi pe care îi căutăm, sunt destul de sigur că i-am găsit. Ținând cont de cantitatea de probe pe care le-au lăsat în urma lor, n-ar trebui să fie prea greu de aflat dacă am sau nu dreptate.

— Înțeleg din asta că tu ești absolut sigur.

— Nu poți fi niciodată absolut sigur, spuse Bäckström, dând din umeri într-un mod calculat cu atenție. M-am înșelat uneori în trecut.

— Și cât de des se întâmplă asta?

— Ca să fiu sincer, nu-mi amintesc. A trecut atâta timp, că am uitat. Aș vrea să mă mai îngădui doar câteva ore. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le verific mai întâi.

— Tensiunea devine insuportabilă…, spuse Lisa Lamm.

— Mă tem că această așa-numită crimă s-a redus la o afacere destul de cenușie, și aici am mare nevoie de expertiza ta legală. Dacă îmi dai voie, mă gândeam să abordez totul ca pe un caz ipotetic.

— Zi, spuse Lisa Lamm.

Dumnezeule, ce palpitant e! se gândi ea.

— Puțin înainte de ora 9 cineva sună la ușa casei lui Eriksson, începu Bäckström, afundându-se și mai mult în scaunul lui. Întâlnirea a fost aranjată din timp, dar vizitatorii sunt pe cale să-i tragă clapa lui Eriksson… așa că, atunci când el deschide ușa și îi poftește să intre, nu bănuiește că e ceva în neregulă…

•

— Ce crezi despre asta? întrebă Bäckström un sfert de oră mai târziu, în timp ce încheia schița cazului ipotetic. Mai exact: ce infracțiune a fost comisă?

— Niciuna, spuse Lisa Lamm, scuturând din cap. Presupunând că totul s-a întâmplat așa cum ai descris tu, nu există niciun delict sancționabil. Bineînțeles, cu Eriksson e altceva, dar dat fiind că el e mort…

— Asta bănuiam și eu, spuse Bäckström, exact când mobilul lui începu să sune.

Deja își dăduse seama cine era.

— Bäckström, răspunse el.

— Sunt Felicia, spuse ea, părând la fel de încântată ca în urmă cu o oră. Suntem pe poziție.

— Ne vedem peste un sfert de oră, spuse Bäckström. Va trebui să mă scuzi, doamnă procuror-șef.

Bäckström se ridică în picioare.

— Promit să te sun peste câteva ore.

— E timpul să iei taurul de coarne, spuse Lisa Lamm, mai mult ca afirmație decât ca întrebare.

— Da.

Nici nu știi câtă dreptate ai, se gândi el.

Un om neobișnuit, un om foarte neobișnuit, se gândi Lisa Lamm în timp ce se uita la Bäckström cum pleacă.

•••

Chiar nu arată rău, se gândi Bäckström în timp ce ieșea în stradă și se urca în taxiul care îl aștepta.

132.

Felicia îl întâmpină pe Bäckström la ușă și îi spuse că oaspetele lui era în camera din spate, îl aștepta cu un pahar mare de bere și un whisky alături.

— Cum e?

— Pare mulțumit. Când i-am spus despre ce e vorba, la început a părut destul de surprins. Dar după asta n-a mai fost nicio problemă. Și, la urma urmei, trebuie să mănânce de prânz undeva.

— Crezi că știe de ce vreau să mă întâlnesc cu el?

— Da, spuse Felicia dând din cap. Chiar mi-a spus că abia așteaptă să vorbească cu tine, șefule, și să-ți explice ce s-a întâmplat de fapt. Era surprins că ți-a trebuit atâta timp ca să iei legătura cu el.

— Altceva?

— Pare un tip ca lumea, spuse ea, ridicând ochii în tavan. Faptul că e o legendă nu e greu de înțeles. Dacă era cu cincizeci de ani mai tânăr, și eu m-aș fi strecurat pe fereastra dormitorului lui. Apropo, șefule, vrei să rămân pe-aici?

— Stai prin apropiere, spuse el.

Braziliencele, se gândi el. *E singurul lucru pe care îl au în mințile lor mici.*

•

— Domnule inspector-șef, declară Roly Stålhammar. Mica Felicia mi-a spus că vrei să-mi faci cinste cu prânzul. Nu l-ai descoperit pe Domnul sau ceva de genul ăsta, nu-i așa?

— Noi doi trebuie să discutăm despre ceva, spuse Bäckström.

Iar restul nu te privește pe tine, se gândi el.

— Păi da, îmi dau seama de asta, chiar dacă ți-a trebuit al naibii de mult timp ca să iei legătura cu mine.

— Ce vrei să mănânci? întrebă Bäckström ca diversiune.

— Friptură cu ceapă, spuse Roly. Iar în ce privește băutura, mă gândeam să continui cu ce am început.

— Friptură cu ceapă, sună bine, fu de acord Bäckström, făcând semn din cap chelnerului care tocmai apăruse. Iar eu o să beau ca de obicei.

— Încă ceva, spuse Roly Stålhammar. Înainte să începem să mâncăm, vreau să spun. Dacă ți-a intrat cumva în cap că eu l-am omorât pe Eriksson, poți uita de mica noastră masă împreună.

— Nu, spuse Bäckström. Motivul pentru care suntem aici e că mi-a intrat în cap că lucrurile stau exact invers. M-am

gândit să-ți ofer șansa de a-mi povesti ce s-a întâmplat, ca să pot consemna asta.

— Mă bucur să aud, spuse Roly, părând că vorbește sincer. Știi, dacă mă întrebi pe mine, e un mister total.

Roly scutură din cap.

— Te ascult, spuse Bäckström, făcând un gest cu paharul care tocmai sosise.

— Când mi-am luat la revedere de la Eriksson, nu avea cine știe ce. Bun, striga și țipa și în genere era nepoliticos, și îi curgea puțin sânge din nas, dar ăsta nu e genul de lucru, care te ucide. Mai ales dacă ești obișnuit să lucrezi pentru gangsteri, cum era el. Categoric, nu e genul de lucru care te ucide.

Însă în acest caz, evident a fost, se gândi Bäckström și dădu din cap.

— Te ascult, spuse el.

133.

Potrivit lui Roly Stålhammar, era o poveste tristă și un mister total. Ținând cont de ce se întâmplase, el regreta că se implicase în ea. Asta indiferent de faptul că era vorba de cel mai bun prieten al lui și că, atunci când se pune cu adevărat problema, asta e tot ce contează în viață.

— Când e vorba de cel mai bun prieten al tău, poți să uiți toate tâmpeniile cu ce e bine și ce e rău, explică Roly Stålhammar.

•

În acest caz anume, un avocat – „nimic altceva decât un gangster, un mare nemernic" – încercase să-l escrocheze pe cel mai bun prieten al lui și să-l lase fără o colecție de artă care valora ceva, iar când Mario Grimaldi își dăduse seama de asta, decisese să o recupereze fără întârziere. Luase legătura cu o veche cunoștință care să-l ajute cu detaliile practice. Acesta avea o companie de pază care, printre altele, se ocupa de acest gen de lucruri. Fredrik Åkare și Åkare Security, pe care Mario o mai folosise în diverse ocazii, când trebuise să rezolve situații similare.

— Când Mario mi-a spus că luase legătura cu Åkare și prietenii lui, eu am scuturat pur și simplu din cap. Pentru început, era catastrofal să-i duci acasă la Eriksson, pentru că nici nu se punea problema ca el să-i lase să intre dacă Mario apărea acolo cu niște tipi ca Åkare și García Gomez. Ar fi ridicat podul castelului și și-ar fi chemat prietenii talibani, și atunci ai fi avut încă și mai multă treabă, domnule inspector-șef – pot să te asigur de asta.

Roly se revigoră cu câteva guri mari.

— Deci în loc de asta te-ai oferit să te duci tu, spuse Bäckström.

— Bineînțeles. Tu ce-ai fi făcut?

— Dacă e un prieten, atunci evident că te oferi, minți Bäckström.

Dacă ești chiar așa de prost, se gândi el.

— Da, ei, de data asta n-a ieșit prea bine, oftă Roly.

— O întrebare, de curiozitate, spuse Bäckström. Cum se face că Eriksson a fost de acord să se întâlnească cu Mario?

— Nu e chiar așa de ciudat, spuse Roly, căruia îi era greu să-și ascundă surpriza. Dacă Mario ia legătura cu tine și vrea să vă întâlniți, atunci asta se întâmplă. Asta e tot. Mario nu e genul de om pe care îl refuzi. Pe de altă parte, sunt destul de sigur că nu i-a spus lui Eriksson despre ce e vorba de fapt.

Presupun că i-a spus povești despre ceva afaceri. Niște vânzări, achiziții – chestii obișnuite, știi.

Roly Stålhammar își întări spusele ridicând mâna lui dreaptă uriașă.

•

Roly Stålhammar se dusese pe la Mario Grimaldi la 8 și jumătate în acea seară. Deoarece Mario nu avea permis de conducere, conducea Roly. Puțin înainte de 9 sunaseră la ușa lui Eriksson, care deschisese și îi invitase înăuntru. Niciun fel de problemă. Se așezaseră în biroul lui Eriksson de la etaj, iar picturile pe care veniseră de fapt să le ia erau sprijinite de unul dintre pereții încăperii în care stăteau.

— Dacă te întrebi cumva de ce le ținea acolo, cred că a fost pură coincidență. Nu părea să aibă habar că Mario venise să le ia.

— Și ce s-a întâmplat după asta?

— Eriksson i-a oferit lui Mario un whisky. Și-a pus și lui unul și, dacă mă întrebi pe mine, cred că le mai supsese și înainte să venim noi. Nu neapărat că ar fi fost muci, dar sigur băuse ceva. Eu am refuzat. Trebuia să conduc, la urma urmei. Ei…

Roly oftă adânc și își încordă umerii lați.

— În primele cinci minute nu a fost nicio problemă. Totul era plăcut și relaxat, dacă mă întrebi pe mine, conversație ușoară despre una și alta, apoi s-a dezlănțuit iadul. În clipa în care Eriksson și-a dat seama de ce eram noi acolo.

— Cum și-a dat seama?

— Mario a scos procura pe care o primise Eriksson. I-a explicat că nu mai era valabilă, cu efect imediat, și că veniserăm să luăm înapoi picturile.

— Și Eriksson cum a reacționat la asta?

— Și-a ieșit din fire, a început să strige și să țipe. Dar Mario era perfect calm, ca de obicei. I-a explicat doar că acum asta era situația. Nu mai era nimic de discutat.

— Și tu?

— Eu am început să bag picturile în niște cutii dintr-un colț. Cutii de transport albe, obișnuite. Nu voiam să mă implic deloc în acea discuție. Nu era treaba mea, la urma urmei. Eu trebuia să-l duc pe Mario cu mașina acolo, apoi să-l aduc acasă. Să car lucrurile alea. Asta era tot. Probabil că Eriksson era nebun. Să-l contrazici pe Mario? Mai bine te scutești de o grămadă de suferință și îți tai singur gâtul.

— Eriksson nu voia să asculte?

— Glumești? A luat-o razna urât de tot. Când Mario i-a cerut să semneze procura, ca să ateste că fusese eliberat de sub

puterea ei, Eriksson a scos dintr-odată un revolver din birou și a început să-l fluture. Țipa la noi să ieșim afară.

— Și ce-ați făcut atunci?

Vechile reflexe ale lui Roly Stålhammar intraseră în acțiune. Aceleași reflexe care făcuseră din el o legendă în toate secțiile de poliție din țară și printre toți adversarii lui. Imediat ce Eriksson a început să-și fluture revolverul în toate părțile, Roly lăsase jos cutia pe care tocmai urma s-o ducă la parter, s-a dus drept spre Eriksson și i-a spus tare și clar să pună jos pistolul.

— Și știi ce face atunci nemernicul? întrebă Roly. Când eu mă duc la el și îi spun să lase jos pistolul, încet și calm?

— Nu?

— Arată spre mine și ridică mâna stângă, de parc-ar fi polițist de circulație, fir-ar a dracu', în timp ce ridică revolverul deasupra capului, apoi țipă la mine: Oprește-te! Oprește-te că trag.

— Oprește-te că trag?

— Oprește-te că trag, repetă Roly, scuturând din cap. Ce dracu' avea impresia că face? I se părea că e gardian la Palatul Regal sau ce?

— Și tu ce-ai făcut după asta?

Legenda Stolly își lăsase reflexele să preia controlul. Se aruncase spre avocat. Îi prinsese brațul drept și încercase să-i răsucească mâna, să-l facă să scape pistolul. Eriksson trage un foc drept în tavan. Roly îl plesnește peste față. Cu palma desfăcută, drept peste nas. Eriksson refuză să cedeze. Se aude încă un foc.

— Atunci am început să mă enervez puțin, așa că i-am dat câteva croșee serioase de dreapta în falcă, i-am răsucit iar încheietura și i-am luat pistolul. L-am pus în buzunarul gecii mele. Apoi l-am pus să stea pe scaunul de la biroul lui și i-am explicat situația.

— Și care era situația?

— Că trebuia să fie drăguț și politicos, dacă nu voia să încep să-i rup și niște oase, spuse Roly.

— Și el ți-a urmat sfatul?

Ciudat că Eriksson nu s-a căcat pe el, se gândi Bäckström.

— Da, chiar dacă a mai trebuit să-i amintesc asta puțin în timp ce stătea acolo.

— Să-i amintești?

— I-am răsucit nemernicului nasul. Noroc, apropo!

Roly ridică paharul de bere.

— Deci așa s-a întâmplat totul?

— Cam așa, din câte îmi amintesc eu. E vreo problemă?

Destul de multe, se gândi Bäckström. *Printre ele, faptul că ce-ai spus acum o să te bage la închisoare, unde eu chiar nu*

vreau să ajungi. Cel puțin nu de data asta.

— Ce zici de niște mâncare? întrebă el.

— Categoric, spuse Roly. Și încă o bere de fiecare și niște băutură adevărată care să meargă cu mâncarea.

134.

Friptură cu ceapă și cartofi prăjiți, încă o bere mare și o votcă mică. Își potolise foamea în mare parte și acum era timpul să descâlcească povestea lui Roly Stålhammar, dat fiind că – din nefericire – era foarte posibil să fie perfect adevărată.

Bäckström se ocupă de ea bucată cu bucată, având grijă să-și sublinieze intenția pedagogică. Ca observație generală, era pregătit să accepte versiunea lui Roly asupra evenimentelor. Astfel, mai rămâneau doar câteva detalii pe care el se temea că Roly le putuse înțelege greșit. Cu tot respectul cuvenit, bineînțeles, pentru că, firește, situația era foarte tensionată și haotică și așa mai departe.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Roly.

Avea expresia pe care o au de obicei oamenii onești atunci când nu înțeleg ceva ce toți ceilalți discută.

•

Erau mai multe lucruri care nu se potriveau cu ceea ce spuseseră Niemi, colegii lui și legistul lor. Și nici cu gândurile lui Bäckström despre ceea ce se întâmplase. Pentru că, de fapt, existau o grămadă de probe care sugerau că Eriksson scosese brusc o armă, o ațintise asupra lui Mario, care stătea pe canapea, și încercase pur și simplu să-i zboare capul. Că așa începuse de fapt totul. Ca un fulger din senin, ca să spunem așa.

Apoi Roly încercase, cu riscul vieții, să-l dezarmeze pe Eriksson, iar acesta reușise, în timp ce se luptau pentru pistol, să tragă un foc drept în tavan, înainte ca Roly să reușească în sfârșit să-l dezarmeze. Iar Roly încercase să-i abată atenția lui Eriksson plesnindu-l peste față cu palma desfăcută, lovindu-l în obraz și nas, după care în sfârșit îi răsucise mâna, făcându-l să scape pistolul. Iar Bäckström nu prea credea treaba aia cu Roly răsucindu-i nasul lui Eriksson – după ce totul se terminase. Potrivit legistului, nu exista nicio probă care să sugereze că asta se întâmplase.

— Înțeleg ce spui, zise Roly dând din cap și părând că gândește intens.

— Da, e foarte ușor să încurci detaliile, spuse Bäckström.

— Dacă mă gândesc, cred că s-a întâmplat exact cum spui tu, spuse Stolly, înseninându-se considerabil și ridicând paharul. Dacă stau puțin și mă gândesc, sunt absolut sigur că așa s-a întâmplat. Noroc, Bäckström!

— Noroc, Roly!

În sfârșit, se gândi Bäckström.

•

În timp ce își beau cafeaua și coniacul, Bäckström și Roly Stålhammar ajunseră la capătul tristei povești. Și, de asemenea, clarificară câteva detalii practice. Ce se întâmplase după ce Roly îl dezarmase pe Eriksson și părăsiseră locul faptei?

Nu cine știe ce, potrivit lui Roly. Mai întâi, îl ajutase pe Mario să coboare la parter și să iasă din casă. Îl lăsase stând pe treptele din față. Mario nu se simțea foarte bine. Îi dădea întruna cu un glonț care îi șuierase prin păr. Din păcate, reușise să se pișe și să se cace pe el când se întâmplase totul. Roly urcase iar la etaj ca să aducă cele două cutii cu tablourile pe care veniseră să le ia.

— Eriksson nu avea cine știe ce, dacă te întrebi cumva. Îi sângera puțin nasul și i-am împrumutat batista mea ca să se șteargă, apoi, când l-am întrebat dacă e totul în regulă, a țipat la mine. Mi-a spus să mă duc dracului.

— Ce-ai făcut după asta?

— Am plecat, spuse Roly. Ce altceva puteam să fac? Apoi, când să ies din casă, mi-am dat seama că încă am în buzunar revolverul nemernicului. Așa că m-am întors în hol și l-am aruncat într-o vază de flori veche de-acolo. N-aveam de gând să i-l dau înapoi lui Eriksson, sunt sigur că înțelegi de ce.

— Apoi?

Mai întâi, îl ajutase pe Mario să meargă la mașină. Îl urcase pe bancheta din spate, după care băgase cutiile cu tablouri în portbagaj. Apoi plecaseră și se duseseră acasă la Mario. Îl ajutase pe Mario să urce până în apartamentul lui, apoi cărase sus cutiile cu tablouri. Se asigurase că Mario se simte mai bine, apoi plecase și se dusese pe jos acasă.

— Cât era ceasul când ați plecat de la casa lui Eriksson?

— 9 și jumătate, destul de exact, spuse Roly. Dacă te întrebi cum de știu asta, e din cauză că voiam să văd o emisiune despre campionii la box de demult, de pe vremea când eram și eu activ, și asta era la ora 11. Bineînțeles, se întâmplaseră destul de multe, dacă pot să spun așa, și voiam să fiu sigur că n-o ratez. De asta m-am uitat cât e ceasul când am plecat de la Eriksson.

— Și cât era ceasul când ai ajuns acasă?

— 10 și jumătate. Așa că mi-am pus în fața canapelei niște bunătăți, înainte să vină momentul de aprins lanterna prostului.

— E ceva ce-am uitat, ce crezi? întrebă Bäckström.

— Poate un ultim coniac mic, înainte să mergem la secție și să completăm toate formularele.

— Ți-aș sugera să facem partea asta mâine. Mă gândeam că s-ar putea ocupa Carlsson de chestiile practice, cu interviul și

așa mai departe. Apoi presupun că procurorul o să vrea să discute puțin cu tine. Aș vrea să vorbești și cu Mario. Explică-i că va trebui să-l intervievăm. Ținând cont ce prieteni buni sunteți voi, n-ar trebui să fie o problemă.

— Nicio problemă, nici cea mai mică, spuse Roly, nereușind să-și ascundă surpriza.

— Mai e un lucru care mă nedumerește.

— Zi, Bäckström.

— Habar n-aveam că pe Mario îl interesează arta.

— Nici eu, serios, fu de acord Roly. Adică, Mario e o persoană obișnuită și cumsecade, complet normală. Îi plac mâncarea, băutura, femeile și toate celelalte. Boxul, caii, fotbalul, hocheiul. Dar, cum ai zis și tu – arta? Niciun om normal nu poate fi interesat de porcăriile ăstea. Doar bătrânele și poponarii.

— Dar e evident că el avea o colecție întreagă de artă rusească, insistă Bäckström. De unde a obținut-o?

— Probabil a cumpărat-o, spuse Roly dând din umeri. Mario cumpără cam orice, dacă mă întrebi pe mine. Probabil cel mai ușor pentru tine ar fi să-l întrebi direct.

— Am rămas cu impresia că nu e foarte simplu să vorbești cu el. Potrivit unor diverse certificate medicale văzute de mine și de colegii mei, se presupune că ar suferi de Alzheimer.

— Cine-ar fi crezut? spuse Roly Stålhammar, cu un zâmbet crispat. Dacă mă întrebi pe mine, situația e mult mai simplă. Mario vorbește doar cu oamenii cu care vrea să vorbească, și când vorbește cu ei vorbește doar despre lucrurile despre care vrea el să vorbească. Problema nu e că Mario ar fi prost. Mario e mai deștept decât toți ceilalți din țara asta luați laolaltă. Dar bineînțeles că asta nu e problema lui, e problema celorlalți. Înțelegi ce vreau să spun?

— Sigur că da, spuse Bäckström. Și altfel cum e? Ca om, adică?

— Mario și cu mine ne știm de când eram atât de mici, spuse Roly Stålhammar, despărțindu-și degetul mare și arătătorul. Mario e prieten cu prietenii și dușman cu dușmanii. Pentru că el și cu mine suntem cei mai buni tovarăși de pe vremea când eram niște mucoși mici, eu n-am avut niciodată vreo problemă în privința asta.

— Dar dușmanii lui?

— Hai să-ți spun așa, răspunse Roly Stålhammar. Dacă există o persoană pe planeta asta cu care ar trebui să eviți să te certi, ea e Mario Grimaldi. Chestia aia că a făcut pe el atunci când Eriksson a încercat să-l pieptene cu ajutorul revolverului nu e ceva ce-ar trebui să te preocupe prea mult. Se poate

întâmpla oricui. Nu în ultimul rând unui om bătrân ca Mario. Mi s-a întâmplat și mie.

— Ți s-a întâmplat și ție?

— Acum patruzeci de ani. Eu și cu un coleg eram pe cale să ridicăm un bolnav psihic care evadase de la Långbro. O femeie care se dusese direct acasă la mama ei, iar aceasta sunase și ne rugase să venim s-o luăm. Foarte slabă, cel mult 20 de ani, părea mai tânără, nu spunea nimic, stătea așa și se uita la mine cu ochii ei mari și albaștri. Ăsta e genul de situație în care uneori lași garda jos. Așa că atunci când eu mi-am scos legitimația și eram pe punctul de a-i explica cine sunt, mi-a înfipt un cuțit de vânătoare drept în burtă. Dacă lovea câțiva centimetri mai la dreapta, îmi nimerea artera.

— Și te-ai căcat pe tine?

— Da, spuse Roly Stålhammar. Înțelegi, nu-mi mai amintesc dacă s-a întâmplat când m-a înjunghiat sau în timp ce eram în ambulanță.

— Noroc! spuse Bäckström.

Ce dracu' ar trebui să răspund la asta?

•

După încă niște coniacuri de final, Bäckström chemă un taxi și se asigură că însoțitorul lui ajunge acasă nevătămat. Roly Stålhammar îl și îmbrățișă puternic la despărțire. Și îi dădu un sfat în privința anchetei lui în curs.

— Mă gândeam la ceva, spuse Roly.

— Te ascult.

— S-ar putea să nu fie o idee prea bună să-l întrebi pe Mario despre interesul lui pentru artă. Vreau să spun, să răspundă la întrebări nu e chestia lui preferată.

— Și atunci ce sugerezi?

— Sfatul meu ar fi să vorbești cu Pyttan.

— Pyttan?

— Da, știi tu, Pyttan. Iubirea vieții lui Mario. Ai cunoscut-o. Când ai ținut prelegerea aia pentru dezvoltatorul ăla imobiliar. Acum câteva săptămâni. O femeie înaltă, arătoasă. Și e și foarte drăguță, chiar dacă e distinsă. Se presupune că e un fel de contesă.

— Da, îmi amintesc, spuse Bäckström.

Cea cu diamantele alea multe de mărimea unei alune, se gândi el.

— O să-ți dau numărul ei. Vorbește cu Pyttan. Ea știe toate chestiile cu care se ocupă Mario. L-a făcut să-i mănânce din palmă. E ca un cățeluș îndrăgostit.

•

Un naș care e ca un cățeluș îndrăgostit, o contesă care hrănește cu mâna un broscar bătrân, țara asta s-a dus deja de

râpă, se gândi Bäckström în timp ce mergea spre casă cu taxiul.

135.

Odată ajuns acasă, Bäckström se apucă de detaliile practice. O sună pe Carlsson și îi spuse doar ce trebuia ea să știe, apoi îi dădu instrucțiuni pentru a doua zi. Ele erau de a efectua interogatorii minuțioase cu Roly Stålhammar și Mario Grimaldi. De a se asigura că dau mostre de ADN, de a verifica GPS-ul Mercedesului respectiv, de a discuta cu legistul și Niemi, de a se asigura că poveștile lor se potrivesc. Și de a se asigura că Lisa Lamm nu începe să creeze probleme și renunță cât mai curând posibil la întregul caz.

— E o poveste extrem de tragică, ținând cont de ce i s-a întâmplat martorului nostru, spuse Annika Carlsson.

— Înțeleg ce spui, răspunse Bäckström. Dar ce putem face în privința asta?

— Nimic, spuse Annika Carlsson. Ce facem cu ședința de mâine dimineață?

— Anuleaz-o naibii, spuse Bäckström. Și n-o să primească nimeni tort până când nu terminăm de completat toată hârțogăria. Spune-le asta din partea mea.

— Tu ce te gândești să faci?

— Să-mi iau liber, spuse Bäckström.

Am lucruri mult mai importante cu care să mă ocup, se gândi el.

•

Bäckström își petrecu seara și jumătate de noapte afundat în gânduri sumbre. *Să presupunem că lucrurile stau atât de prost încât Mario Grimaldi deține cu adevărat toate lucrările de artă. Sau mai rău, că el și familia lui le-au deținut în tot acest timp, pentru că unul sau mai mulți mafioți dintr-o generație mai veche a familiei Grimaldi a spart somptuoasa vilă din Djurgärden a Prințului Wilhelm și a Mariei Pavlovna și s-a servit cu tot ce puteau căra. Există mult prea mulți broscari în povestea asta*, se gândi el, turnându-și iar de băut.

În ce-l privește, el sperase că Maiestatea Sa, Regele Suediei, era proprietarul lucrărilor sau cel puțin unul dintre toți acei prinți și prințese din preajma lui. Până și acel profesor de body-building din Ockelbo ar fi fost o binecuvântare cerească în comparație cu Mario Grimaldi zis Nașul, iar el însuși intrase în lanțul proprietarilor mult prea recent pentru ca asta să influențeze prețul într-o direcție pozitivă.

Dat fiind că era un cunoscător de artă cu vechime, de când lucrase în magazinul de obiecte pierdute al poliției, știa mai bine decât majoritatea oamenilor cât de mult conta provincia

pentru valoare. *Cât ar fi luat moştenitorii acelui pescar bătrân pe papucii lui din piele de focă la vânzarea obişnuită a moştenirii la care ar fi ajuns dacă acel regizor nu şi-ar fi băgat picioarele învineţite şi îngheţate în ei*? *Cel mult cinci coroane, de la preşedintele asociaţiei de fetişism al picioarelor*, se gândi Bäckström. Apoi, plin de aceste gânduri jalnice, în sfârşit adormi.

136.

La ora 8, marți dimineață, detectivii inspector Annika Carlsson și Johan Ek efectuară un interogatoriu cu fostul detectiv inspector Roland Stålhammar, despre vizita lui în casa avocatului Thomas Eriksson, în seara zilei de 2 iunie. Scopul interogatoriului era de a strânge informații, iar în camera de observație de alături se aflau procurorul-șef Lisa Lamm, inspectorul-șef Peter Niemi și legistul lor, dr. Sven Olof Lidberg, care urmăreau interogatoriul.

Interogatoriul dură cam o oră și nu oferi niciunuia dintre intervievatori cea mai mică urmă de îndoială față de ce le spunea Stålhammar. Acesta avea până și o explicație perfect plauzibilă pentru ultima întrebare pe care o primi: cum se făcea că nu luase legătura cu poliția imediat când auzise ce se întâmplase? Mai ales ținând cont de trecutul lui de polițist?

— Când eu și cu Mario am plecat, Eriksson nu avea nimic, spuse Roly Stålhammar. Dar, dacă tot ați întrebat, eu tot nu înțeleg de ce a murit?

— Nu mă pot abține să nu mi se pară puțin ciudat, replică Annika Carlsson. Că n-ai venit să ne spui ce se întâmplase, vreau să spun.

— Dacă închizi reportofonul, o să-ți spun, zise Roly. Altfel n-o să mă obosesc. Pentru că nu e vorba de mine, e vorba de Mario.

— Bine, spuse Annika.

Difuzorul din camera de observație continua să funcționeze și atât ea, cât și Ek aveau urechi suficient de bune pentru a fi martori la ce spunea el.

— Eriksson a încercat să-i zboare capul lui Mario, spuse Roly Stålhammar. Mario e un om bătrân. Ar fi putut să moară. L-am întrebat a doua zi dacă vrea să-l reclame pe Eriksson, dar el a spus că n-ar trebui să facem asta, deci asta e ce s-a întâmplat.

— Dar de ce-a spus asta?

— Nu e prea greu de înțeles, spuse Roly Stålhammar. S-a căcat pe el. Îi era groaznic de rușine. Toate celelalte putea să le accepte.

— Înțeleg ce vrei să spui, zise Annika Carlsson.

— Bun, spuse Roly Stålhammar. Dacă aud vreodată un singur cuvânt despre ce v-am spus acum, jur că dărâm secția de poliție din Solna cu mâinile mele!

— Nu cred că o să fie necesar, spuse Annika zâmbind. Ei, aș vrea să-ți mulțumesc pentru că ai venit, iar acea ultimă parte o

să rămână în camera asta.

•

— Deci ce credem despre asta? întrebă Lisa Lamm un sfert de oră mai târziu.

— Eu nu am nicio obiecție, spuse legistul. Povestea lui Stålhammar se potrivește cu rezultatele examinării legistice.

— De acord cu tine, spuse Peter Niemi. Și, măcar o dată, suntem în poziția fericită de a putea să îi verificăm povestea în funcție de rezultatele examinării criminalistice. Nu cred să avem vreo surpriză în privința asta.

— Și eu sunt de acord, spuse Annika Carlsson, în timp ce colegul ei Johan Ek doar aprobă din cap.

— Ei bine, în cazul acesta, spuse Lisa Lamm, ținând cont de circumstanțe, apreciez că forța folosită de Stålhammar se încadrează în limitele acelor paragrafe ale Codului Penal care guvernează autoapărarea. Se încadrează lejer, aș putea adăuga. Nu am nicio rezervă în a închide acest caz. Acum nu mai am nevoie decât de rezultatele de la Laboratorul Național de Criminalistică și de mostrele de ADN de pe batista aceea și de pe perna canapelei.

— Poate vă vine să credeți sau nu, dar ar trebui să le primim mâine, spuse Peter Niemi. Ținând cont de presiunea mediatică, o să ducem noile mostre cu mașina imediat după ce îl interogăm pe Grimaldi și recoltăm un tampon.

— În acest caz, eu o să mă asigur că Stålhammar își primește batista înapoi, spuse Lisa Lamm. E plăcut ca, măcar o dată, să poți să predai o probă.

— Dar dacă Eriksson ar fi supraviețuit? întrebă Annika Carlsson. Ce-ai fi făcut atunci?

— Probabil că l-aș fi acuzat de tentativă de crimă sau de tentativă de omucidere, spuse Lisa Lamm.

•

Trei ore mai târziu, Carlsson și Ek terminară următorul lor interogatoriu cu un Mario Grimaldi neobișnuit de vorbăreț, care își adusese și un avocat. Interogatoriul durase 35 de minute și toată lumea care îl auzi trase aceleași concluzii ca după interogatoriul cu Roly Stålhammar, chiar dacă Mario refuzase să răspundă la întrebarea referitoare la cine deținea tablourile pe care se dusese să le ia.

Potrivit acestuia, se implicase în numele unui vechi prieten. Înainte de a le da numele prietenului său, voia să obțină aprobarea lui. Deoarece adusese cu el procura pe care Eriksson o primise când fusese angajat să vândă articolele, probabil că Eriksson își dăduse seama că Mario era autorizat să se afle acolo în acea capacitate. Avocatul lui putu să confirme asta, deoarece semnase retragerea imediată a procurii lui Eriksson,

asigurându-se că are martorii necesari. Motivul retragerii era acela că Eriksson încercase să-l escrocheze pe angajatorul său. Aveau de gând să revină asupra chestiunii revendicărilor lor financiare față de biroul de avocatură al lui Eriksson și de bunurile lui.

Mario Grimaldi începu prin a le spune că el era un om bătrân. Că ceea ce se întâmplase în seara aceea în casa avocatului era cel mai rău lucru pe care îl trăise în întreaga lui viață. În ciuda tuturor lucrurilor groaznice prin care trecuse în Italia lui natală la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, când era mic.

— Dintr-odată și-a ieșit din minți, spuse Mario. A scos un pistol și l-a îndreptat spre fața mea, în timp ce eu stăteam acolo. Glonțul mi-a zburat pe lângă cap și, dacă vechiul meu prieten Roly nu s-ar fi aruncat spre el și nu l-ar fi dezarmat, n-aș mai fi aici astăzi.

— Probabil că cineva a împrumutat mașina dumneavoastră mai târziu, în noaptea aceea, spuse Johan Ek ca ultimă întrebare a interogatoriului. Cel puțin așa se vede pe GPS-ul vehiculului. Aveți de făcut vreun comentariu în legătură cu asta?

Niciun comentariu. Renunțase să mai conducă cu douăzeci de ani în urmă și își predase permisul de conducere cu peste zece ani în urmă. Complet voluntar, imediat ce doctorul îl sfătuise să facă asta. Dar era adevărat că uneori cunoscuții împrumutau mașina lui. Printre alții, un băiat chilian simpatic care făcuse diverse lucrări pentru el și care recent îl ajutase să pună perdele noi în bucătărie. Probabil atunci împrumutase de la el cheile mașinii. Cheile de rezervă, adică, pentru că era destul de sigur că încă mai avea un set de chei acasă, în apartamentul lui.

— Îl cheamă Angel, spuse Mario. Ca pe mesagerii divini.

Nu-și amintea numele de familie al băiatului, dar era unul dintre acele nume obișnuite pe care le au adesea vorbitorii de spaniolă. Mama lui lucrase pentru el cu mulți ani în urmă, pe vremea când el avea un restaurant în Solna. Era o femeie foarte plăcută, de mare încredere. Nu cu mult timp în urmă, Roly îi spusese că ea murise.

— Într-acolo ne îndreptăm cu toții, declară Nașul cu un oftat trist.

•

În după-amiaza aceea fură întreprinse interogatorii și cu Omar ben Kader și Afsan Ibrahim, care veniseră însoțiți de avocații lor respectivi.

Omar ben Kader plecă din secția de poliție după mai puțin de o oră, ca om liber. În tot acest timp fusese prietenos, fără

excepție, și își exprimase surpriza că ei voiau să se întâlnească cu el. Faptul că îl însoțise pe Afsan Ibrahim în calitate de consilier financiar la o întâlnire cu Peter Danielsson, un avocat de la firma Eriksson și Partenerii, nu era deloc un secret. Asta trebuia să se vadă din registrul de vizitatori al firmei, însă, dacă ei fuseseră neglijenți în această privință, el era fericit să confirme faptul că fusese acolo. Pentru că el programase întâlnirea cu Danielsson. Nu era dispus să vorbească despre motivele pentru care făcuse asta. Înainte de a pleca, le dădu cartea lui de vizită și le spuse că poliția era binevenită să îl sune, dacă mai existau și alte nelămuriri.

Bucățică ruptă din tatăl său, se gândi Jan Lewin în timp ce îl urmărea din camera de observație.

•

Angajatorul lui, Afsan Ibrahim, rămase în camera de interogatoriu timp de aproximativ o oră. Motivul pentru care se dusese să o viziteze pe Isabella Norén fusese acela că Thomas Eriksson îi spusese că, dacă lui i se întâmplă ceva, să vorbească cu ea. Conform spuselor lui Eriksson, el și Norén aveau o relație de câțiva ani, astfel că ea putea să-l ajute cu unele lucruri despre care colegii lui de la birou nu știau nimic.

În cazul acesta, fusese vorba de posibilitatea ca ea să-l ajute să găsească banii pe care Eriksson îi împrumutase de la o bancă cipriotă, deoarece Afsan fusese însărcinat de bancă să ceară rambursarea sumei. Fusese o vizită foarte scurtă, cel mult zece minute, și nu se întâmplase nimic necuvenit, măcar pe departe. Dacă Norén susținea altceva, el era cât se poate de dispus să participe la un interogatoriu comun cu ea.

În privința întrebărilor lor despre cei doi angajați ai lui, Ali Ibrahim și Ali Issa, din păcate el nu era în poziția de a spune prea multe. Ibrahim trebuise să se întoarcă subit în Iran, deoarece tatăl lui se îmbolnăvise. Când vorbise cu el la telefon în ziua anterioară, Ibrahim îi spusese că se așteaptă să trebuiască să rămână cel puțin o lună, ca să aibă grijă de mama lui și de restul familiei.

Ali Issa și prietena lui fuseseră în vacanță în străinătate în ultima săptămână sau așa ceva. Era o vacanță deopotrivă foarte necesară și binemeritată, deoarece Ali Issa muncise din greu toată iarna și primăvara la deschiderea unui restaurant din Södermalm aflat în proprietatea uneia dintre firmele lui Afsan. Dacă avea să ia legătura cu el, bineînțeles că Afsan avea să-i spună că poliția vrea să vorbească cu el.

•

— Ei bine, Jan, spuse Lisa Lamm. Ce ai obținut de pe urma vizitei tale?

— Să sperăm că colegii mei au înregistrări video bune cu Afsan și Omar, spuse Jan Lewin cu un zâmbet afabil. Altfel, în mare e cam cum mă așteptam.

— Dacă nu insiști să preiei plângerea mea împotriva lor pentru adresarea de amenințări ilegale, mă gândeam să renunț la ea.

— Pare rezonabil, spuse Jan Lewin.

— Cum merge la tine în Nyköping? Ceva despre care poți să vorbești?

— Merge prost, spuse Jan Lewin. În clipa de față, ne agățăm speranțele de posibilitatea ca cei implicați mai îndeaproape să își folosească libertatea ca să mai facă ceva stupid. Ceea ce mie nu mi se pare foarte liniștitor.

— Nu prea ai mare lucru ce să poți folosi, spuse Lisa Lamm.

— Nu, nu prea, spuse Jan Lewin dând din umeri.

137.

În timp ce colegii lui se ocupau cu interogatoriile, Bäckström avea chestiuni considerabil mai importante de gestionat. În cazul acesta, o întâlnire de criză cu GeGurra la biroul lui din Gamla stan, unde discutară despre importanța provenienței pentru prețul articolului.

— Cu ce te pot ajuta, dragul meu prieten? întrebă GeGurra, la fel de afabil și îndatoritor ca întotdeauna.

— Mă întrebam ceva. Cât de importantă e provincia în acest caz? Pentru cutia muzicală, vreau să spun.

— Importanța provenienței în acest caz…, spuse GeGurra, făcând un efort deliberat de a pronunța toate cele cinci silabe ale cuvântului, dar fără să le întipărească efectiv pe nasul lui Bäckström.

— Da, proveniența, repetă Bäckström. Nu așa am spus?

De ce sunt poponarii întotdeauna atât de înfumurați? se gândi el. *Mai ales poponarii artiști.*

— Ce vrei să spui? întrebă GeGurra, unindu-și degetele și sprijinindu-și coatele pe biroul lui rococo extrem de valoros.

Bäckström voia să testeze pe GeGurra o ipoteză. Una complet teoretică, era adevărat, dar în același timp bazată în parte pe căutarea lui deocamdată lipsită de succes. Să presupunem că, în realitate, cutia muzicală nu fusese deținută niciodată de rege sau de vreun membru înrudit îndeaproape cu familia Bernadotte. Și că cineva precum Grimaldi deținuse colecția respectivă și că el o dobândise într-un mod care nu ar fi rezistat în fața unei examinări riguroase. Dacă Bäckström înțelesese corect, asta ar fi fost o adevărată catastrofă pentru valoarea cutiei muzicale cu Pinocchio și nasul lui.

— M-am gândit la ce ai spus despre regizorul acela și papucii lui, zise el. Dacă am înțeles eu bine, asta ar însemna că prețul s-ar prăbuși, nu-i așa?

•

GeGurra nu avu nicio dificultate în a înțelege întrebarea sau ideea lui generală. Evident, ar fi fost extrem de important ca trei generații ale unei dinastii regale să fie înlocuite de Mario Grimaldi și strămoșii lui. Mai ales dacă aceștia dobândiseră acel artefact prin mijloace infame.

— Probabil „catastrofă” e un termen destul de tare, spuse GeGurra dând din umeri într-un mod calculat cu precizie. În cel mai rău caz, probabil că asta ar înjumătăți prețul. Și, bineînțeles, ar fi mai dificil să găsești un cumpărător. Multe instituții și muzee nu ar mai fi interesate.

— Atât de rău e? spuse Bäckström, arătând ca unul căruia tocmai îi fusese furată jumătate din avere.

— Da. Nu o catastrofă, dar bineînțeles că n-ar fi bine.

— Pe cu totul altă temă, spuse Bäckström. Tabloul ăla cu călugărul gras. Ai putea să mi-l împrumuți, ca să-l duc la mine?

Trebuie să exploatez la maximum o situație nefericită, se gândi el.

— Cum să nu, spuse GeGurra. Te superi dacă te întreb de ce?

— Mă gândeam de fapt să-l cumpăr eu. Voiam doar să văd mai întâi dacă merge deasupra canapelei.

— Cum să nu, spuse GeGurra, abia reușind să-și ascundă surpriza. O s-o rog pe secretara mea să-l aducă. E într-un depozit.

•

Bäckström și Sfântul Teodor se duseră direct acasă la Bäckström, unde acesta luă prânzul în timp ce se uita lung la preotul grec gras, așezat pe tejgheaua bucătăriei, la o distanță de câțiva metri. Fasole brună cu cotlete de porc prăjite și câteva votci de urgență de care era imperios nevoie drept rezultat al implicării lui forțate alături de preoți furăcioși și bucătari italieni de paste care se căcau pe canapelele oamenilor și nici măcar nu aveau decența să nu fure de la un polițist onest și muncitor ca el.

Se trezi din somnul foarte necesar de după-amiază ca să descopere că suna cineva la ușa lui, iar după ce își luă halatul și se duse să deschidă, își dădu seama că primește o lovitură groaznică și că liniștea casnică pe care o prețuise mai mult ca orice era pierdută.

138.

Vizitatoarea era mama lui Edvin, Dusanka. Îl adusese cu ea pe Isak care, judecând după mărimea cuștii în care se afla, ajunsese în echivalentul pentru papagali al unei celule de izolare. De asemenea, Isak părea „abătut”, așa cum micul surogat de custode al acestuia îi descrisese starea emoțională în timpul vizitei lui anterioare.

Dusanka spuse că nu avea să-l rețină mult. În ciuda protestelor lui Edvin, decisese să-l înapoieze pe Isak proprietarului său de drept. Pur și simplu nu erau o companie potrivită unul pentru celălalt și, din păcate, la ceremonia din ziua precedentă care marcase sfârșitul anului școlar, se făcuseră de râs și pe ei înșiși, și pe părinții lui Edvin, Slobodan și Dusanka.

— Intră și ia loc, îi sugeră Bäckström, făcând un gest îmbietor cu brațul spre canapeaua mare de piele din sufragerie. Pot să-ți ofer ceva?

Dădu generos din cap spre bufetul de colecție bine dotat în care ținea în prezent mare parte a tăriei mai scumpe.

Ținând cont de ce urma să-i spună, Dusanka nu putea să refuze un rom cu cola, multă gheață și o felie de lămâie. Bäckström se duse în grabă în bucătărie, îi îndeplini dorințele și – doar ca să fie sigur – se înarmă pe sine însuși atât cu o bere cehească mare, cât și cu o votcă de dimensiuni cu adevărat rusești.

— Te ascult, spuse el, schimonosindu-și fața rotundă într-o expresie amabilă și înțelegătoare.

•

În ultima zi de școală din an, lui Edvin și colegilor lui li se oferise șansa de a vorbi despre hobby-urile lor preferate, și pentru că Edvin mergea la o „școală liberă nonprofit pentru copii deosebit de înzestrați”, existau aproximativ trei părinți pentru fiecare copil și cel puțin un profesor pentru fiecare cinci-șase elevi. Sala de clasă era înțesată și așteptările erau mari atunci când veni momentul de apogeu al programului, Edvin urmând să arate publicului cum înveți un papagal să vorbească.

Edvin începuse destul de prudent. Îl puse pe Isak să spună „Salut” publicului și să spună că el e „băiat deștept”, apoi să susțină că „AIK sunt cei mai buni”. Pe scurt, culese deopotrivă râsete și aplauze până la finalul mult-așteptat, pe care Edvin îl prezentă spunând că era posibil să înveți un papagal să spună

propoziții de până la nouă silabe, poate chiar mai mult, dacă te străduiai cu adevărat.

Ceruse să se facă tăcere, pocnise din degete și se uitase încurajator la partenerul lui albastru cu galben.

Isak reacționase instantaneu cu un enunț tare și croncănit, care nu lăsa niciun fel de îndoială în privința semnificației mesajului.

— A fost groaznic, oftă Dusanka făcându-și cruce și luând câteva guri mari și revigorante din romul cu cola.

— Și ce a spus? întrebă Bäckström.

Nouă silabe? Ce vrusese Edvin să spună prin asta?

— Un cârnăcior în păsărică, spuse Dusanka cu voce înăbușită.

— Ah, probabil a fost puțin regretabil, spuse Bäckström înghițind jumătate din votcă.

Băiatul ăsta o să ajungă departe, se gândi el. *Nouă silabe*, se gândi el cu o admirație reticentă. Nu cele cinci obișnuite pe care le striga el în timp ce o urmărea pe furiș pe profesoara lui de educație religioasă, când aceasta se întorcea seara de la școală la casa parohială.

— Și ce s-a întâmplat după asta? întrebă el cu o expresie serioasă.

Cu siguranță băiatul o să ajungă departe, se gândi el.

•

Toți copiii fuseseră încântați. Săreau peste tot, urlau de râs și comportamentul lor sugera că era posibil ca toată povestea să fi fost planificată dinainte. Părinții, profesorii și pedagogii școlii erau mai puțin amuzați, iar după ce Isak fusese surghiunit în sala de clasă învecinată și ordinea fusese restabilită în rândul copiilor, și după ce aceștia cântaseră obligatoriul „Cântec de vacanță al Idei", compus de marea Astrid Lindgren, și primiseră diplome, directorul pusese capăt evenimentelor chemându-i pe toți părinții la o ședință extraordinară cu profesorii și pedagogii, spre sfârșitul acelei săptămâni.

— La început am crezut că Edvin urma să fie exmatriculat, oftă Dusanka. Dar acum Slobodan a discutat cu directorul și i s-a promis că lui Edvin o să i se permită să revină la toamnă. Sub supraveghere. Directorul e îngrijorat că Edvin cunoaște asemenea expresii.

Exmatriculat? *La dracu' cu clasele astea superioare*, se gândi Bäckström. Dacă așa stăteau lucrurile, poate că ar fi putut el să intervină cu niște bani de pe cutia muzicală și să-l trimită pe băiat la Lundsberg, ca să aibă șansa de a se comporta ca orice tânăr normal de vârsta lui.

— Înțeleg, spuse el. Și acum ce facem?

Dusanka era fericită să-l lase pe proprietarul lui Isak să găsească o soluție la problema asta. Însă pentru Edvin și părinții lui Isak era un capitol încheiat. Bäckström se folosi de ocazie pentru a sugera că cea mai simplă soluție era să-i rupă gâtul lui Isak. Bineînțeles că Slobodan se gândise și el la ceva similar, dar, deoarece Edvin nu și-ar fi iertat niciodată părinții dacă făceau așa ceva, hotărâseră să înapoieze responsabilitatea proprietarului de drept al lui Isak.

Și acum ce dracu' fac? se gândi Bäckström când Dusanka plecă, după ce mai dăduse peste cap un rom cu cola.

•

Bäckström petrecu câteva ore în fața calculatorului, căutând în zadar un deratizator de papagali discret și competent. În mod evident, Isak își dădu seama de seriozitatea situației și își ținu pliscul închis în tot acest timp.

Apoi Bäckström îl băgă înapoi în cușca lui obișnuită. Își luă haine curate și se duse pe jos la barul din zonă ca să mănânce ceva, în timp ce reflecta la poziția periculoasă în care, în mod evident, ajunsese. Când se întoarse acasă, puțin înainte de miezul nopții, totul era în continuare calm, până când fu trezit la ora 4 dimineața, când Isak reveni în mod evident la vechiul lui fel de a fi.

139.

Miercuri dimineață la ora 8 avu loc ultima ședință pe tema anchetei Districtului de Vest referitoare la asasinarea avocatului Thomas Eriksson. Șeful anchetei preliminare, procurorul-șef Lisa Lamm, aduse cafea și le mulțumi detectivilor pentru munca lor grea. Ceea ce la început păruse o crimă deosebit de brutală se dovedise a fi, la o examinare mai atentă, o utilizare a forței scuzabilă, acoperită clar de definiția autoapărării din Codul Penal.

Dacă exista cineva care putea fi criticat pentru ceea ce se întâmplase, acesta era chiar mortul, Thomas Eriksson. Dacă ar fi supraviețuit, Lisa Lamm nu ar fi ezitat deloc să-l pună sub acuzare pentru tentativă de crimă sau tentativă de omucidere, dar, dat fiind că Eriksson era mort, evident că asta nu mai era o opțiune.

După consultarea șefului ei, procurorul-șef al Stockholmului, ca și a șefului Poliției Districtului de Vest, Anna Holt, Lisa Lamm hotărâse să închidă cazul a doua zi dimineață, pe motiv că „nu s-a comis nicio infracțiune”, aceasta fiind cea mai categorică opțiune care îi era accesibilă. Ținând cont de imensul interes al presei, hotărâse de asemenea ca, împreună cu publicarea deciziei ei, să țină și o conferință de presă.

Din perspectivă legală, mai rămâneau doar unele detalii minore, dacă erau privite într-un context mai larg. Lisa Lamm hotărâse de asemenea să renunțe la plângerea Isabellei Norén împotriva lui Afsan Ibrahim, Ali Ibrahim și Ali Issa pentru comportament amenințător sau pentru coruperea procesului judiciar, ca „infracțiune nedovedită”.

Suspiciunea de nereguli financiare apărută referitor la Thomas Eriksson și Baronul Hans Ulrik von Comer fusese deferită Unității de Infracțiuni Economice. Responsabilitatea pentru tripla asasinare a lui Fredrik Åkerström, Angel García Gomez și Ara Dosti era în mâinile poliției și procuraturii din Södermanland. Astfel, mai rămânea acuzația împotriva lui Hans Ulrik von Comer pentru agresarea unui funcționar public, iar această anchetă era gestionată de unul dintre colegii ei mai tineri.

Lisa Lamm era mulțumită să-și vadă mai departe de viața ei, îmbogățită de această experiență interesantă, și acum plănuia să-și ia o vacanță. După expresiile voioase din jurul mesei, înțelese că nu era singura care intenționa să-și înceapă vara în acest mod. În sfârșit – dar deloc în cele din urmă – voia să-și

exprime recunoștința față de mâna ei dreaptă pentru modul exemplar în care condusese ancheta.

— Detectivul-șef Evert Bäckström, Omul, Mitul, Legenda, spuse Lisa Lamm, îndreptând un zâmbet larg spre omul în chestiune.

•

Pe de altă parte, Bäckström nu era în apele lui. Părea aproape distant, într-un mod amabil, dar foarte neobișnuit. Îi mulțumi procurorului, tuturor dragilor lui colegi și spuse că acest caz fusese unul anevoios, nu în ultimul rând pentru el personal, chiar dacă nu voia să intre în detalii, însă existau lucruri mult mai rele care puteau să ți se întâmple. Când continuă prin a-și cere scuze că pleacă, spunând că trebuie să meargă la o întâlnire importantă, mai mulți dintre colegii lui se simțiră sincer îngrijorați pentru el.

•

Isak, însă, era cu certitudine la fel ca întotdeauna, iar când făcea cel mai urât, Bäckström se gândea serios să-și abandoneze casa și să se mute la un hotel confortabil din zonă, să-l lase pe nenorocit să moară încet de foame. O dată ajunse atât de departe cu gândurile lui, că Isak amuți dintr-odată. Stătea pe stinghia lui, complet tăcut, și se uita urât la Bäckström. În ciuda a tot ce făcuse până atunci, această tăcere absolută era aproape insuportabilă.

În mijlocul a toate astea, reporterul lui îmblânzit sunase să se plângă. Auzise zvonuri că ancheta asasinării avocatului Eriksson fusese abandonată brusc. De asemenea, ofițerii de presă ai palatului se purtau într-un mod mult mai direct, în asemenea măsură că aproape îți puteai imagina că se pregătesc să câștige o reluare a Bătăliei de la Poltava. Redactorul-șef începea să aibă ezitări. Începuse să umble pe coridoare ca un spirit fără odihnă, întrebând mereu ce se întâmplă în realitate.

— Deci ce facem, Bäckström? întrebă reporterul lui îmblânzit.

— Ce dracu', asta nu e responsabilitatea mea, nu-i așa? replică Bäckström. Nu eu sunt cel care conduce fițuica voastră, nu-i așa?

Bäckström avea meritul de a nu ști că exact asta era situația celui mai mare ziar din țară, și era așa de o săptămână.

— Ai putea măcar să-mi dai un sfat bun, nu-i așa? îl rugă reporterul lui îmblânzit.

— Bine, spuse Bäckström, după ce în sfârșit se decisese. Ne vedem în barul de la Hotel Grand, la ora 6. Ai grijă să-ți aduci hârtie și creion.

•

Apoi își făcu un bagaj cu articole de primă necesitate, îl lăsă pe Isak în plata Domnului și părăsi terenul în favoarea unei vieți diferite, mai bune.

140.

Joi dimineață avu loc o conferință de presă la secția de poliție din Solna. Procurorul-șef Lisa Lamm deschise evenimentul explicând că ancheta preliminară a asasinării avocatului Thomas Eriksson fusese închisă. Apoi oferi o descriere destul de exhaustivă a ceea ce se întâmplase. Că Thomas Eriksson murise drept rezultat al unei combinații dintre propriul său comportament violent, o autoapărare pe deplin justificată și starea proastă a inimii lui.

De fapt, întregul eveniment fusese complet de prisos, dat fiind că tot ceea ce se spusese la conferința de presă era deja disponibil pentru lectură în cel mai mare dintre ziarele de seară ale țării. Încă dinainte de începerea conferinței de presă, cititorii numărului din acea zi al principalului ziar de seară putuseră afla atât ce avea să spună Lisa Lamm peste o oră, cât și o poveste considerabil mai dramatică și detaliată care semăna izbitor cu ceea ce spuseseră Roly și Mario în timpul interogatoriilor de la poliție din urmă cu două zile.

Titlul aproape că se scrisese singur: „AVOCATUL DE GANGSTERI DISPERAT A ÎNCERCAT SĂ JEFUIASCĂ ȘI SĂ UCIDĂ UN PENSIONAR”. Încă o dată, cel mai mare ziar din țară șterse pe jos cu concurența, iar faptul că legenda Bäckström absentase de la conferința de presă părea să fi fost rezultatul unei gândiri deliberate.

VIII

Adevărata poveste a nasului lui Pinocchio

Partea a II-a

141.

Atunci când se trezi în apartamentul lui mare de la Hotel Grand, Bäckström era într-o dispoziție excelentă. Comandase micul dejun în cameră și, în timp ce se îndopa cu omletă, cârnați și șuncă, își spori apetitul deja bun cu ajutorul unor închipuiri euforizante despre foametea căreia Isak ar fi trebuit deja să-i cadă pradă.

Apoi o sună pe iubita lui Mario, Pyttan, și o întrebă dacă se puteau întâlni. Avea câteva întrebări pe care ar fi vrut să i le pună, referitoare la o colecție de artă rusească de care poate că citise în ziare.

Pyttan părea să fie și ea într-o dispoziție bună. Detectivul-șef Beck era „cât se poate de bine-venit", se putea întâlni cu el peste o oră, în noul apartament al ei și al lui Mario de pe Canalul Karlberg, unde până de curând fusese complet ocupată cu ultimele detalii ale mobilării.

Bäckström băgă în vechea servietă a inspectorului-șef Bețivanul ce avea nevoie și comandă un taxi către clădirea somptuoasă care dădea spre Canalul Karlberg, unde vechiul lui prieten dezvoltator imobiliar putea să ofere cele mai sigure locuințe din țară grupului de elită al pensionarilor care dețineau mare parte din Suedia, și unde Nașul și Pyttan, desigur, revendicaseră întregul etaj superior al clădirii. „Hamilton-Grimaldi", citi Bäckström pe plăcuța mare și aurită de pe ușa de la intrare. Ceea ce trebuia cu siguranță să însemne că Pyttan era rudă cu acel agent special, Carl Hamilton, din acele cărți scrise de singurul autor din țară care merita acest nume, se gândi Bäckström. În ciuda tuturor zvonurilor răutăcioase pe care le auzise recent despre faptul că trecuse la romane pentru poponari. Cât de probabil să fie așa ceva? *Cam la fel de probabil ca papa să împartă sfânta azimă purtând șapca de vânătoare a stimatului autor*, se gândi Bäckström scuturând din cap și sunând la ușă.

Pyttan era la fel de fermecătoare pe cât fusese și cu prima ocazie. Bronzată și gătită cu diamante. După o plimbare de doar cincizeci de metri, ea și cu Bäckström se așezară pe o suită lungă de canapele și scaune care dădea atât spre Palatul Karlberg, cât și spre canalul de mai jos. Bäckström puse micul lui reportofon pe măsuța mare de sticlă de lângă locul în care se așezaseră și o întrebă dacă are ceva împotrivă ca el să înregistreze conversația, deoarece în ultimii câțiva ani începuse să aibă unele probleme cu memoria.

Pyttan înțelegea foarte bine ce voia el să spună. În unele zile își amintea abia la prânz care e numele mic al lui Mario.

— Dumnezeule, ce palpitant! spuse ea expunându-și în același timp ochii, dinții, inelele și colierul.

În sfârșit, stau de vorbă cu un polițist adevărat și chiar cu unul dintre marii mei idoli, se gândi ea.

— Zi, domnule inspector-șef, spuse Pyttan.

Apoi își aprinse o țigară, își încrucișă picioarele lungi și se lăsă pe spătarul fotoliului gustavian pe care stătea.

•

Bäckström începu prin a-i arăta fotografii cu toate icoanele, ce mai rămăsese din serviciul de vânătoare, două servicii de argintărie și o brichetă de aur pentru trabucuri. Singurul lucru care lipsea era fotografia lui Pinocchio cu nasul lui lung, pe care el avea de gând să îl ascundă cât de mult putea și, în cazul cel mai fericit, să-l păstreze pentru el pentru totdeauna. Prima întrebare era evidentă: știa Pyttan cumva cine e proprietarul tablourilor și al celorlalte obiecte din fotografii?

— Da, bineînțeles, spuse Pyttan. Toate sunt ale mele. Le-am primit de la tăticul meu, Archie, la moartea lui. El le-a primit de la mama lui, Ebba, bunica mea, care la rândul ei le-a primit de la acea rusoaică, Maria Pavlovna, atunci când ea a divorțat de Prințul Wilhelm.

— Ai putea să-mi spui ceva mai multe despre asta? o întrebă Bäckström, zâmbindu-i prietenos.

Așa mai merge, se gândi el. E adevărat, nu sunt regi și regine, prinți și prințese, dar într-o astfel de situație, simplii conți și baroni nu erau de disprețuit. Erau cu cel puțin câteva milioane de coroane mai buni decât o grămadă de gelați de diverse origini mediteraneene.

— Ai putea să-mi spui mai multe? repetă el, dat fiind că Pyttan arăta dintr-odată ca și cum s-ar fi aflat într-o lume mai bună, de mult pierdută.

— Sigur, spuse ea.

În acea privință nu avea nicio problemă cu memoria. Putea să enumere aristocrația suedeză și dacă o trezeai noaptea, dat fiind că era înrudită cu mulți dintre ei și îi cunoscuse pe majoritatea celor cu care puteai să vorbești. Bunica ei se născuse în 1880, cu numele de fată Lewenhaupt, și se născuse contesă. La vârsta de 20 de ani se căsătorise cu contele Gustaf Gilbert Hamilton, care avea de două ori vârsta ei. Era șeful ramurii Västergötland al marii familii Hamilton, mare proprietar de pământ, călăreț, vânător și curtezan, și prieten personal atât cu Oscar al II-lea, cât și cu Gustaf al V-lea.

— Bunicul meu era un bărbat foarte stilat, declară Pyttan. Avea aspectul Hamilton tipic, cum spunem noi de obicei în

familie. Din păcate, avea și creierul Hamilton tipic, așa că probabil că dragei mele bunici Ebba nu i-a fost întotdeauna foarte ușor.

— Și atunci ce-a făcut? Ebba, vreau să spun?

— Bănuiesc că a făcut ce făceau toți ceilalți, spuse Pyttan, nereușind să-și ascundă surpriza față de această întrebare. Socializa cu toți cei cu care trebuia să socializezi la momentul acela. Era la curte atunci când Gustaf al V-lea a urcat pe tron după Oscar. Era, cu mai mulți ani, cea mai tânără doamnă de onoare a soției lui, Regina Victoria. Probabil de asta a ajuns alături de Prințul Wilhelm și de Maria. Bineînțeles, Maria Pavlovna era încă și mai tânără decât bunica. Între timp, Ebba născuse deja trei copii, așa că putea să-i ofere sfaturi Mariei atunci când aceasta avea să devină mamă. Tăticul meu, Archie, a fost de fapt primul copil. S-a născut în 1901, sunt sigură de asta. La urma urmei, e un an ușor de ținut minte.

— S-a întâmplat ceva deosebit în 1901? întrebă Bäckström. În familie, vreau să spun.

— Nu, spuse Pyttan. De ce să se fi întâmplat?

— Ai spus că e un an ușor de ținut minte. De asta mă întrebam.

— Mi-e întotdeauna mai ușor să îmi amintesc anii de la început, explică Pyttan. Cum ar fi 1901, exact la început. Dar dacă mă întrebi când a murit tăticul meu, Archie, n-am nici cea mai mică idee. Știu că trebuie să fi fost cândva prin anii ’70, dar bineînțeles că nu-mi amintesc exact când. Și nu a fost pe la începutul acelei decade, dacă înțelegi ce vreau să spun, domnule inspector-șef.

— Înțeleg, spuse Bäckström.

Deja era convins că și Pyttan fusese binecuvântată cu creierul Hamilton tipic.

— Înțeleg că bunica dumitale Ebba și Maria Pavlovna au devenit prietene bune, continuă el, vrând să evite un blocaj într-o fundătură a familiei Hamilton.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Pyttan.

— Ținând cont de toate darurile pe care le-a primit de la Maria, atunci când aceasta s-a întors din Rusia.

Bäckström arătă spre picturile de pe masa din fața lor.

Potrivit lui Pyttan, de fapt nu era ceva chiar atât de remarcabil. Erau în majoritate vechituri, și singurul motiv pentru care Maria le făcuse cadou era probabil că nu avea chef să le târască cu ea înapoi în Rusia. Nu se pusese niciodată problema vreunei mari prietenii între Ebba și Maria Pavlovna.

Nici Hamiltonii, nici Lewenhaupții nu îi îndrăgeau prea mult pe ruși. Din motivul cu totul de înțeles că se întâlniseră cu ei aproape doar în relație cu diverse bătălii care avuseseră loc

de-a lungul a trei secole și că aproximativ o mie dintre rudele ei mai vechi își pierduseră viața în timpul acestor ciocniri foarte masculine.

Și nici nu păreau să se fi apropiat prea mult. E adevărat că, atunci când Maria a ajuns prima oară în Suedia, făcuseră concurs de coborât pe tăvi de argint somptuoasele scări ale holului de la intrare al Oakhill, dar după ce bunica Ebba câștigase de trei ori la rând, Maria se săturase și o înlocuise cu una dintre cameriste, care era atât de îngrozită, că se dădea întotdeauna cu spatele și cu ochii închiși.

Bunica lui Pyttan era o călăreață excelentă, mai ales la sărituri și dresaj, și avea mare grijă de sănătatea ei. Ebba nu fuma și nu bea, în timp ce Maria fuma ca un turc și bea cât toți membrii masculini ai dinastiei Romanov.

— Să luăm, de exemplu, bricheta pentru trabucuri, spuse Pyttan. Sunt destul de sigură că i-a dat-o bunicii ca s-o tachineze, pentru că știa că nu fumează.

— Dar serviciul de masă?

Asta era încă și mai ușor de explicat: bunica ei îl primise de la Prințul Wilhelm, nu de la Maria. În arhiva familiei exista o scrisoare care confirma acest cadou. Prințul Wilhelm era un tânăr rafinat și sensibil, cu câțiva ani mai mic decât bunica Ebba. Divorțul de Maria îl rănise foarte mult. Nici nu se punea problema să mănânce din serviciul de masă primit de la fosta lui soție ca dar de nuntă.

Pyttan oftă.

— Nu era în stare de nimic, bietul om, continuă ea. Așa că i l-a dat Ebbei, pe care pare să o fi îndrăgit mai mult decât avea curajul să recunoască. Așa a ajuns serviciul în dulapul de veselă al casei din Västergötland. Hamiltonii n-au trebuit să-și facă griji niciodată că nu au destule farfurii.

E timpul să schimbăm abordarea, se gândi Bäckström, care mai departe vorbi despre avocatul Eriksson. Cum de îl angajase pe el să-i vândă colecția de artă? Nu în ultimul rând, ținând cont de consecințele regretabile rezultate.

Dacă ar fi fost ca Pyttan să învinovățească pe altcineva în afară de ea, aceștia probabil că erau tatăl și bunicul ei. Hamiltonii fuseseră întotdeauna războinici care luptaseră cu tunuri, pușți, pistoale, spade, săbii și florete. Însă, când era vorba de luptat cu documente legale și bani, era cu totul altceva. Era o luptă care necesita un alt tip de soldat.

— Bunicul Gustaf a spus-o foarte clar. Trebuie să ai întotdeauna consilieri juridici, imediat ce vine vorba de documente legale și bani, iar noi, în familie, am folosit întotdeauna biroul de avocatură Goldman. Mai întâi bătrânul Albert, apoi fiul lui, Joakim. Oameni extraordinari. Atâta timp

cât ai alături de tine un evreu, adversarul tău n-are nicio șansă. De asta am apelat la Thomas Eriksson și l-am rugat să-mi vândă lucrurile alea. La urma urmei, mă mutasem. Dintr-o casă mare într-un apartament mic, doar cinci camere și o bucătărie. Nu era suficient spațiu pentru ele la mansardă. Așa că l-am rugat pe Thomas să mi le vândă.

— Deci Thomas Eriksson era evreu?

Tipic, se gândi Bäckström.

— Nu, nu era, spuse Pyttan. Măcar dac-ar fi fost.

Potrivit unui zvon din familia Hamilton, Thomas Eriksson ar fi trebuit să fie copilul nelegitim al avocatului Joakim Goldman. Ceea ce explica de ce Eriksson își începuse cariera la biroul de avocatură Goldman, după ce tocmai intrase în barou, iar faptul că schimbase numele companiei după moartea bătrânului Goldman fusese explicat drept un nou mic act de revoltă împotriva tatălui său.

— Din păcate, era mai rău decât atât, declară Pyttan. Tânărul Eriksson nu era nici pe departe evreu, pentru că altfel n-aș fi ajuns în această situație deplorabilă. Eriksson era un escroc și hoț suedez obișnuit, și de fapt Mario a fost cel care l-a descoperit. Probabil chiar Eriksson a inventat zvonul acela că Goldman e tatăl lui. Dar bineînțeles că nu trebuie să-ți explic asta dumitale, domnule inspector-șef. Că trebuie să fii atent cu oameni precum Eriksson. Toți acești Anderssoni, Erikssoni, Svenssoni și Perssoni și toți ceilalți. Noi, Hamiltonii, am luptat întotdeauna fără vizieră.

Mario Grimaldi zis Nașul pare să fi ajuns în locul potrivit, se gândi Bäckström, dar se mulțumi să aprobe din cap.

— Apropo, tocmai mi-am amintit ceva, spuse Pyttan, ridicând în aer un arătător lung și manichiurat cu grijă. Pictura aia cu preotul grec gras, cea care l-a făcut pe Mario să-și dea seama ce pune la cale pungașul de Eriksson, am primit-o de la Archie, tăticul meu. El a cumpărat-o de la o licitație Christie's din Londra. A trăit acolo câțiva ani, spre sfârșitul războiului. Era atașatul naval al Ambasadei Suediei.

— Explică-mi, spuse Bäckström.

Se lăsă pe spate și își împreună mâinile sub burta lui rotundă. *Încă o piesă a puzzle-ului ajunge la locul ei*, se gândi el.

142.

Tatăl lui Pyttan, contele Archibald Hamilton zis „Archie”, se născuse în 1901, ceea ce bineînțeles că era practic, pentru că era ușor de ținut minte. Asemenea tuturor celorlalți dinaintea lui, crescuse pe domeniul familial din Västergötland. Absolvise liceul internat privat Lundsberg în 1920 și se dusese să studieze la Academia Navală Regală, asemenea multor Hamiltoni dinaintea lui. Nu toți, dar destui.

La izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial, fusese numit comandant al unei flotile de torpiloare din baza navală din Gothenburg și în curând devenise adânc implicat în contrabanda cu rulmenți de la Fabrica Suedeză de Rulmenți din Gothenburg în Britania. Date fiind circumstanțele, era greu de găsit un om mai potrivit pentru această misiune decât tatăl lui Pyttan.

Hamiltonii erau de partea britanicilor. Era o consecință a trecutului lor, în ultimii o mie de ani avuseseră rădăcini, rude și prieteni apropiați în Anglia. Bunicul Gustaf era în consiliul de administrație al Fabricii Suedeze de Rulmenți și, ținând cont de încărcăturile pe care le transporta fiul său, creierul Hamilton nu era deloc un dezavantaj, ci mai degrabă o condiție a succesului. Misiuni nocturne în mare viteză peste apele înghețate și bântuite de furtuni ale Mării Nordului, cu luminile stinse pentru a scăpa de toate crucișătoarele, distrugătoarele și submarinele germane care încercau să-i scufunde pe drum și să-i împiedice pe britanici să mai primească rulmenții suedezi care le țineau în funcțiune armata.

— Oamenii pot spune ce vor ei despre tăticul, dar nu a fost un laș – Archie era un temerar și dacă mămica mea, Anna, nu ar fi protestat, ar fi rămas pe podul ăla tot restul războiului, spuse Pyttan cu o mândrie evidentă în voce.

— Dar mama dumitale nu a fost de acord, spuse Bäckström.

— Aveau trei copii. Eu eram cea mai mică atunci când a început totul. Înainte ca războiul să se termine, ajunsesem șase, așa că tăticul era acasă ceva mai des, dacă pot să spun așa.

— Ai spus că tatăl dumitale a lucrat la ambasada din Londra, spuse Bäckström. Cum a ajuns acolo?

Totul fusese aranjat de bunicul matern al lui Pyttan. Acesta era nu doar conte, ci și general în Comandamentul pentru Apărare din Stockholm. Mai întâi, s-a ocupat ca ginerele lui să fie promovat la gradul de comandor, ceea ce însemna că trebuia smuls de pe vasul torpilor de care el se agăța cu atâta tenacitate. Ca să se asigure că Archie rămâne într-o dispoziție

măcar vag suportabilă, a aranjat apoi ca el să primească un post secret de atașat naval al ambasadei din Londra, având ca responsabilitate specială transportarea rulmenților suedezi. Suficient de aproape de războiul care dădea sens vieții ginerelui său. Suficient de departe ca el să rămână în viață, iar fiica contelui să nu devină mama văduvă a șase copii fără tată. Asta era tot, potrivit lui Pyttan. Însă achiziționarea acelui tablou cu preotul gras și, de altfel, tot restul nu avea nimic de-a face cu asta.

Motivul pentru care Archie Hamilton, comandor și conte, cumpărase tabloul lui Versjagin cu Sfântul Teodor era acela că Teodor semăna izbitor cu vicarul satului de lângă Västergötland, unde se afla domeniul familiei. Comandorul și contele nu se înțelegea cu preotul parohiei, care era ipocrit și fățarnic, după părerea lui Archie. Și nu se pricepea nici la vânătoare, ceea ce era o condiție cam necesară dacă voiai să fii la conducerea unei biserici și a unui cimitir aflate în mijlocul domeniului Hamilton, iar o sută de lire sterline era un preț perfect justificabil pentru un conte Hamilton care voia să se distreze puțin cu un servitor al Domnului, cu ocazia celei de-a 50-a aniversări a acestuia.

Preotul nu găsise gluma amuzantă. Înapoiase imediat cadoul, împreună cu o scrisoare indignată prin care îl încuraja pe tatăl lui Pyttan să cheme imediat autoritățile Bisericii ca să-i inspecteze activitățile, dacă într-adevăr îl suspecta că fură din cutia milei.

— Și chiar făcea asta? întrebă Bäckström. Fura din cutia milei?

— Eu sunt convinsă că da, pufni Pyttan. Toți fac asta, nu-i așa? Și o sută de lire sterline nu erau un capăt de țară. Pentru că a primit tabloul înapoi, bineînțeles, și când era bine dispus, ne citea cu voce tare scrisoarea vicarului. Era una dintre poveștile preferate ale tăticului meu.

— Mă gândeam la altceva, spuse Bäckström, căreia îi venise brusc o idee. Cât a stat la Londra, tatăl dumitale nu a fost bombardat?

— Trebuie să fi fost, spuse Pyttan. Nu au fost bombardați toți cei care erau acolo? Dar probabil că nu e genul de lucru pe care îl povestești copiilor tăi.

— Mă gândeam dacă nu cumva din cauza asta a fost distrus serviciul de vânătoare, spuse Bäckström, în timp ce altă piesă a puzzle-ului ajungea la locul ei.

Rămășițele tragice a ceea ce cândva fusese un serviciu de vânătoare pentru uz maritim, 148 de articole de la fabrica imperială de porțelan din Sankt Petersburg, care – în starea lui inițială – ar fi valorat peste 10 milioane de coroane.

— Poți să-l învinovățești pe Hitler de multe lucruri, spuse Pyttan scuturând din cap, dar când vine vorba de acel serviciu de masă, e complet nevinovat. Mă tem că adevărul e mult mai rău. Dacă vrei să depistezi vinovatul, domnule inspector-șef, cred că ar trebui să începi cu fratele meu, Ian.

Serviciul de vânătoare era ținut în patru tăvi mari de lemn însemnate cu blazonul Romanovilor. După ce îl părăsise pe Prințul Wilhelm și Oakhill-ul, ajunsese să fie depozitat într-o pivniță de pe domeniul familiei din Västergötland, unde rămăsese neatins până la incendiu.

Fratele lui Pyttan venise acasă de la Lundsberg pentru vacanța de Paști. Împrumutase un alambic ilicit de la un muncitor agricol și începuse să distileze alcool în pivnița reședinței principale. Din nefericire, în timp ce el producea alcoolul pe care intenționa să-l ia cu el când se întorcea la școală, izbucnise un mic incendiu în care se pierduseră majoritatea celor 148 de articole.

Archie, tatăl lor, tratase cu calm această chestiune. La urma urmei, casa și crama lui supraviețuiseră, și el oricum prefera să mănânce din porțelanurile familiei. Rămășițele serviciului ajunseseră în căsuța de joacă a copiilor, unde fuseseră folosite la mai multe petreceri ale acestora. Pyttan însăși obișnuia să-și spele păpușile într-o supieră, iar frații ei organizau uneori concursuri de spart porțelanuri.

Atunci când bunurile lui Archie fuseseră sortate după moartea lui, rămășițele fuseseră strânse și împachetate în una dintre cele patru tăvi originale. Pyttan le primise de la fratele ei. El nu le voia. Credea că aduc ghinion și îi era dor de tatăl lui – practic, resturile serviciului îi sâcâiau conștiința.

143.

— O poveste tristă, spuse Pyttan dând din umeri. Am auzit de la Mario că unul dintre acei ruși nou-îmbogățiți l-a cumpărat. N-are decât. Dacă mă întrebi pe mine, oricum n-avea ce să caute în Suedia. Dar nu vrei ceva de băut, domnule inspector-șef? Văd că deja am ratat prânzul, dar mă gândesc că aș putea să beau un pahar mic de șampanie.

— Ei, n-aș spune nu, răspunse Bäckström.

Voia să rămână în grațiile lui Pyttan, chiar și cu prețul unui pahar de vin spumant la ora 10 dimineața.

Probabil și-a pus ceasul invers, se gândi el.

•

În absența servitorilor – Mario promisese să se ocupe de acest detaliu imediat ce se instalau cum se cuvine – oaspetele ei trebuia să se mulțumească să fie servit de Pyttan însăși. Un sfert de oră mai târziu, aceasta se întoarse cu o tavă pe care erau o frapieră mare și o varietate de sticle și pahare.

Bäckström sări să o ajute, dar Pyttan scutură simplu din cap. În casa ei, asta nu era treaba oaspetelui.

— Am adus whisky și votcă pentru dumneata, domnule inspector-șef, spuse Pyttan. Eu cred că o să beau un pahar de șampanie, dar mă gândesc că nu asta bei dumneata de obicei?

— S-a mai întâmplat, minți Bäckström. Dar, dacă am de ales, aș prefera o votcă mică.

— Înțeleaptă decizie, spuse Pyttan. Tăticul obișnuia să bea whisky, dar asta probabil doar din cauză că iubea atât de mult bărcile. Adică, are gust de stejar cătrănit, nu-i așa? Dar la masă obișnuia să bea votcă.

Pyttan turnă pentru amândoi și nu se abținu atunci când umplu paharul lui Bäckström. Tăticul ei obișnuia să spună că un bărbat adevărat merită o băutură adevărată și ea nu vedea niciun motiv pentru a se abate de la asta.

— Ei bine, spuse Pyttan. Mai sunt și alte lucruri cu care te pot ajuta, domnule inspector-șef?

— Păi ar fi ceva ce mă întrebam, spuse Bäckström. Pe lista pe care am văzut-o era menționată un fel de cutie muzicală, îți amintești ceva despre asta?

— Bani, spuse Pyttan, în mod evident gândindu-se la cu totul altceva. În afară de banii de care a încercat să mă escrocheze acel nemernic mic de Eriksson, tipul care a încercat să-l împuște pe Mario. Mario a promis că se ocupă de asta. De fiecare dată când apare o problemă practică de felul ăsta, îl rog întotdeauna pe Mario s-o rezolve.

Sunt convins, se gândi Bäckström.

— În ce privește banii, nu cred că ai vreun motiv de îngrijorare, spuse el. Potrivit colegilor mei care lucrează la chestiunea asta, Eriksson pare să te fi escrocat de aproximativ un milion de coroane.

— Serios? spuse Pyttan, mai turnându-și niște șampanie. Un milion. Cine ar fi crezut?

— Dar nu trebuie să-ți faci griji în privința banilor. O să ți-i înapoiem imediat ce ne dăm seama cât ar trebui să primești.

— Bănuiesc că am destui ca să mă descurc. Dar bineînțeles că aș putea să i-i dau cuiva care are mai mare nevoie de ei ca mine.

Cum ar fi micul Mario, se gândi Bäckström.

— Altceva? întrebă Pyttan, lăsând în continuare impresia că e în altă parte.

— Da, acea cutie muzicală, o îmboldi Bäckström. Nu-ți amintești nimic despre ea? Potrivit notițelor pe care le-am văzut, nu pare să aibă prea mare valoare, dar trebuie să ne punem hârtiile la punct, sunt sigur că înțelegi.

— Cutie muzicală, cutie muzicală, cutie muzicală, spuse Pyttan.

În mod evident, acum, când intrase bine în al doilea ei pahar de șampanie, trecuse la gânditul cu voce tare.

Sincer vorbind, nu-și amintea o cutie muzicală. Însă avea o amintire vagă despre un spiriduș mic de email, cu căciulă roșie pe cap. Era mult prea greu ca să fie atârnat în bradul de Crăciun, așa că probabil era un ornament din acela pe care îl expuneai de Crăciun?

— Dar nicio cutie muzicală?

— Tăticul obișnuia să ne spună o poveste despre o cutie muzicală, zise Pyttan. O primise de la mama lui când era mic. Dacă stau să mă gândesc, cred că avea mai multe cutii muzicale. Cred că pe una dintre ele a oferit-o cadou când a stat la Londra, în timpul războiului.

— Nu-ți amintești numele persoanei căreia i-a dat-o?

— Nume, nume, nume, spuse Pyttan, smucindu-se de iritare. Gândește-te cât de practic ar fi ca toată lumea să aibă același nume. Mi se pare că era un politician. Cel care conducea totul. Tipul gras care fuma mereu un trabuc. Cel care e ca o toaletă.

— O toaletă?

— Da, WC, vreau să spun.

— Winston Churchill?

— Exact. Ăsta e numele. Suntem rude, apropo. Sora bunicii a fost căsătorită cu unul dintre verii lui. Cei ca noi sunt întotdeauna înrudiți între ei.

— Tatăl dumitale i-a dat o cutie muzicală lui Winston Churchill?

Trebuie să fi fost altcineva, se gândi Bäckström.

— Da, dacă nu cumva Churchill i-a dat-o înapoi lui tăticul? Ca acel vicar bătrân și nenorocit. Va trebui să mă ierți, domnule inspector-șef, dar nu-mi aduc aminte. Știu că tăticul s-a întâlnit de mai multe ori cu Churchill cât a stat în Anglia. De obicei la evenimente private, bineînțeles. Știu că a scris despre asta în jurnalele lui. Și a existat un istoric englez care a scris o carte despre Churchill în care îl menționează și pe tăticul. Amintește-mi înainte să pleci și o să ți-o caut. Am văzut-o în una dintre cutiile din bibliotecă. Probabil destul de recent, presupun.

— E foarte amabil din partea dumitale.

•

Jumătate de oră mai târziu, după ce Pyttan băuse un al treilea pahar de șampanie și umpluse din nou și paharul lui, Bäckström plecă. Ducea cu el un număr de patru jurnale scrise de tatăl ei. Carnete obișnuite, groase, cu coperte negre de mușama. Și o carte despre Winston Churchill, scrisă de un istoric englez. Fusese o întâlnire încântătoare, declară Pyttan. Imediat ce ea și cu Mario făceau puțină ordine, domnul inspector-șef Beck era binevenit din nou. Dar pe moment nu-și vedea capul de treburi, avea atâtea de făcut. Însă în curând situația avea să se amelioreze. După ce toată mobila era instalată și Mario angaja pe cineva care să se ocupe de detaliile practice.

Se gândea să-și cumpere un animal care să-i țină companie atunci când Mario era plecat. Poate un câine. Pyttan îndrăgise întotdeauna animalele. Avusese o grămadă de animale, încă de când era mică. Acasă, pe domeniul din Västergötland unde crescuse, existau mult mai multe animale decât oameni. Cai și vaci, porci și găini, pisici și câini… Și tot felul de alte făpturi. Nenumărate animale din acelea mici.

Bäckström înțelegea exact ce vrea ea să spună. Și el îndrăgea foarte mult animalele. Timp de mulți ani îndrăgise foarte mult papagalii. De fapt chiar în clipa aceea avea mai mulți, și nu și-ar fi putut dori o companie mai bună. „Genul de papagali cu care poți vorbi”, explică el. *Cui îi pasă, dacă funcționează*, se gândi el.

Pyttan nu avusese niciodată papagal. Avusese atât canari, cât și peruși, dar niciodată un papagal care să poată vorbi. Cel mai mult se apropiase de așa ceva cu un corb domesticit pe care îl primise de la frații ei, însă acesta nu putea decât să țipe răgușit, după care începea imediat să croncăne.

— Un papagal care poate vorbi, trebuie să fie absolut minunat, spuse Pyttan, părând că vorbește sincer.

•

O să iasă foarte bine, se gândi Bäckström în taxiul care îl ducea spre secția de poliție din Solna.

144.

Imediat cum ajunse la muncă, Bäckström se duse și vorbi cu Nadja, care avea unele vești pentru el. Vești interesante despre Mario Grimaldi și noua lui femeie, contesa Astrid Elizabeth Hamilton, născută în 1940, care prefera să i se spună Elizabeth, dar prietenii și familia foloseau porecla Pyttan. Și născută contesă, ceea ce nu era complet irelevant în situația de față, dar probabil că Bäckström știa toate ăstea.

— Și atunci ce nu știu?

Ce nu știa el era că ea figura deja în arhiva Poliției din Solna sub numele de Astrid Elizabeth Linderoth. Linderoth după fostul ei soț, care murise cu cinci ani în urmă. Un bărbat foarte respectabil, care părea să fi fost de carieră doctor și profesor de medicină internă la Institutul Karolinska.

— Stai așa puțin, spuse Bäckström, ridicând mâna ca s-o oprească. Astrid Linderoth? Nu așa o chema pe baba aia nebună care a fost reclamată pentru cruzime împotriva animalelor?

Chiar ea, îi confirmă Nadja. Cu o lună în urmă, Astrid Elizabeth Linderoth își luase iar numele de fată, Hamilton, atunci când ea și Mario Grimaldi își anunțaseră public căsătoria, și deocamdată nu existase nicio problemă, cel puțin nu referitor la schimbarea numelui, la titlul ei sau la iminenta lor căsătorie.

— Se pare că se căsătoresc mâine, de Sânziene. La Ambasada Suediei din Roma.

— Înțeleg, spuse Bäckström.

De unde dracu' puteam să aflăm asta? se gândi el.

— Asta explică destul de multe. Nu în ultimul rând vizita pe care García Gomez i-a făcut-o lui Fridensdal, vecina ei, după ce ea a fost reclamată pentru cruzime împotriva animalelor.

— Și atunci ce facem în privința asta? întrebă Bäckström.

Acel tânăr drăguț care l-a ajutat pe Mario să pună perdele noi în bucătărie, deși Mario, potrivit lui Pyttan, era un bărbat atât de practic, se gândi el.

Nimic, potrivit Nadjei. Toate acuzațiile fuseseră abandonate. García Gomez era mort. Cu Grimaldi era imposibil de discutat. Viitoarea lui soție probabil nu era conștientă de ajutorul pe care i-l oferise el. Dar era totuși interesant. Să poți răspunde la întrebările acestea în mintea ta.

Nadja nu renunță, se gândi Bäckström. *Ar trebui să-i spună cineva despre dinții ăia de aur. Să-i înlocuiască cu coroane obișnuite de porțelan. Dacă nu de altceva, ar trebui să se*

gândească la riscul de a fi jefuită. Era ca și cum ar umbla peste tot cu un teanc de bancnote în gură. Dar cum tocmai îi venise o idee strălucită, era timpul să se apuce de treabă. *E bine să bați fierul cât e cald. Oricum, probabil că Pyttan a uitat deja că mâine merge la Roma să se căsătorească*, se gândi el. Băgă în vechea lui servietă lucrurile de care avea nevoie, chemă un taxi și plecă din secția de poliție din Solna oarecum în grabă.

•

Mai întâi trecu pe la biroul lui GeGurra și îi lăsă secretarei acestuia cărțile primite de la Pyttan. O rugă de asemenea să-i spună lui GeGurra că investigațiile lui avansau și că proveniența fusese clarificată. Chiar dacă cu costul înlocuirii a trei generații de Bernadotte cu două contese și un conte din familia Hamilton.

Apoi se duse acasă, sunând-o din drum pe Pyttan ca s-o întrebe dacă poate să treacă pe la ea să-i lase un cadou. Lui Pyttan i se părea o idee minunată. Abia aștepta să se întâlnească din nou cu domnul inspector-șef.

Isak nu părea prea voios. Stătea în cușca lui, uitându-se urât la Bäckström, în timp ce acesta îl punea pe bancheta din spate a taxiului cu care îl transporta spre noul lui custode.

•••

— Dumnezeule, ce drăguț e! spuse Pyttan, bătând din palme de încântare. Și ce culori minunate! Ești sigur că vrei să mi-l dai, domnule inspector-șef?

Deoarece Bäckström avea mai mulți papagali, nu era nicio problemă. Chiar dacă acesta anume era unul dintre cei mai talentați în ceea ce privea darul vorbirii.

— Cum îl cheamă? întrebă Pyttan.

— Isak, spuse Bäckström. Dar sunt sigur că nu l-ar deranja dacă vrei să-i spui altfel.

Dar Pyttan spuse că nici nu se punea problema să-i schimbe numele. Dimpotrivă, i se părea un nume potrivit. Îți dădeai seama imediat de ce Isak se numea Isak. Și semăna perfect cu bătrânul Goldman, avocatul.

Ar trebui remarcat faptul că Isak, spre meritul lui, nu oferi niciun motiv de nemulțumire. În momentul crucial în care Pyttan băgă mâna înăuntru și îl gâdilă sub bărbie, Isak se mulțumi să încline capul într-o parte și să uguiască mulțumit. Atunci când primi o alună, deschise ciocul și se comportă exact așa cum erai îndreptățit să te aștepți din partea unui papagal ca el. „Mulțumesc mult”, spuse Isak înclinând capul și cloncănind la noua lui proprietară.

— E absolut minunat! spuse Pyttan, ai cărei ochi scânteietori se asortau cu diamantele ei. Ești sigur că nu pot să

fac nimic pentru dumneata în schimb, domnule inspector-șef?

— Te rog, nu ai pentru ce, spuse Bäckström.

Ar fi fost cutia aia muzicală, se gândi el, *dar ai uitat deja totul despre asta.*

•

Apoi Bäckström îi părăsi pe cei doi, înainte ca Isak să revină la normal. Luă un prânz îndelungat, urmat de un mic somn de după-amiază, și nu se trezi decât atunci când îl sună GeGurra. Acesta începu prin a-i mulțumi lui Bäckström pentru că îi dăduse posibilitatea să audă cum fâlfâie aripile istoriei artei. De asemenea, voia să se întâlnească cu el cât mai curând posibil. La cină, ora 8, Operakällaren. În salonul privat, deoarece era timpul să discute chestiuni de o importanță decisivă pentru istoria lumii occidentale.

145.

În seara aceea, Bäckström și GeGurra luară cina în salonul privat de la Operă. O masă simplă, dat fiind că era la mijlocul săptămânii. Bäckström se mulțumi cu diverse bunătăți prăjite ca apetitiv și schimbă friptura de vițel cu ceafă de porc cu sos de prune, dar GeGurra merse și mai departe, adoptând o atitudine aproape ascetică și comandând salată și calcan prăjit.

O seară dedicată muncii, lucru subliniat și de faptul că amândoi își aduseseră servietele. A lui Bäckström era considerabil mai burduhănoasă ca a lui GeGurra, care era cât se poate de practică, deoarece era suficient de mare ca să conțină ceea ce era esențial în acest domeniu.

După un toast introductiv, GeGurra începu prin a-l lăuda pe Bäckström pentru eforturile sale. Imediat ce secretara îl sunase să-i spună despre vizita acestuia, lăsase baltă orice altceva. Se grăbise la birou, apoi își petrecuse restul zilei studiind jurnalele lui Archie Hamilton despre perioada petrecută de el ca atașat clandestin al Ambasadei Suediei din Londra.

— O poveste absolut remarcabilă, oftă GeGurra. Mă îndoiesc că ai mai auzit vreodată ceva comparabil, Bäckström.

Am de ales? se întrebă acesta, dar se mulțumi să dea din cap.

•

Contele Hamilton stătuse un an și ceva la Londra, din primăvara lui 1944 până în vara lui 1945, și în această perioadă se întâlnise cu Winston Churchill de vreo șase ori. Întâlnirile aveau loc întotdeauna în privat, unde se pare că își petreceau majoritatea timpului discutând despre război și, în particular, despre livrările de rulmenți din Suedia. La fiecare dintre aceste întâlniri, Churchill avusese grijă să întrebe cum mergeau operațiunile clandestine pentru care era responsabil Hamilton.

Hamilton și Churchill aveau aceeași origine aristocratică. Între ei existau legături de familie care se întindeau pe trei secole. La nivel personal, aveau aceeași admirație profundă față de valori, legături de familie, respect personal. Toate acele lucruri care contează pentru cei asemenea lor.

Hamilton îl admira pe Churchill pentru ceea ce era și ceea ce făcea. Respectul unui bărbat mai tânăr față de cineva cu douăzeci de ani mai în vârstă ca el. Undeva între frate mai mare și tată mai tânăr. Pentru Churchill era mai simplu. Îi plăcea de Archie Hamilton deoarece acesta era un temerar, alegerea perfectă pentru comanda unui vas dacă trebuia să ordoni un atac. Era foarte probabil ca Hamilton să-i

amintească de ipostaza lui mai tânără din urmă cu treizeci de ani, când fusese numit Prim Lord al Amiralității, prima provocare politică importantă din viața lui și cea de care își amintea întotdeauna cu cea mai mare afecțiune.

La sfârșitul lui decembrie 1944, cu câteva zile înainte de Crăciun, cei doi se întâlniseră la o cină de la Palatul Blenheim, lângă Oxford. Spre sfârșitul serii, Churchill, Hamilton și alți câțiva invitați aleși se retrăseseră față de restul adunării, ca să încheie seara prin discutarea unor lucruri pe care doar urechile lor trebuiau să le audă, să fumeze un ultim trabuc și să bea un ultim pahar înainte de culcare.

Churchill era prost dispus, aproape țâfnos. Ofensiva din Ardeni pe care Aliații o lansaseră cu câteva zile în urmă se blocase. Germanii se regrupau pentru un atac și situația nu semăna deloc cu procesiunea victorioasă pe care i-o promiseseră generalii lui. Nu că s-ar fi temut pentru rezultatul final, dar, cu fiecare zi care trecea, găsea tot mai puțin spațiu de manevră pentru Conferința de la Yalta care urma să aibă loc peste câteva luni, unde trebuia să se întâlnească cu cei doi aliați ai lui, președintele american Franklin D. Roosevelt și liderul rus Iosif Stalin și unde primul punct de pe agendă era redesenarea hărții Europei și hotărârea situației politice a Europei viitoare.

Nu președintele american era problema lui Churchill, ci aliatul lui rus, Iosif Stalin, și în această privință toți cei de față erau emoționant de unanimi. Tratativele cu rușii erau foarte simple. Nu puteai să ai încredere în ei. E foarte probabil ca acesta să fi fost momentul în care contelui Archie Hamilton îi venise ideea să-l înveselească pe Winston și să pregătească viitoarele lui întâlniri cu Stalin, un om care venea dintr-o lume complet diferită de a lor. Un om în care nu puteai să ai încredere.

Cel puțin așa descria Hamilton contextul poveștii din jurnalul lui în care vorbea despre faptul că îl trimisese pe aghiotantul lui la cartierul general al lui Churchill, imediat după Anul Nou, ca să-i ofere în dar o cutie muzicală, împreună cu un mesaj către eminentul destinatar al cadoului. Un memento al condițiilor care erau valabile de fiecare dată când se întâlneau cu cineva care nu era ca ei. Și speranța ca Stalin să aibă același tip de nas ca Pinocchio.

După o săptămână, cadoul lui Hamilton fusese înapoiat, împreună cu o scrisoare personală prietenoasă în care Churchill îi mulțumea pentru dar și avertisment, dar îi explica faptul că nu îl poate accepta. Cutia muzicală a lui Fabergé avea o istorie care, din păcate, făcea acest lucru imposibil.

•

Jurnalele lui Hamilton, copia făcută de el scrisorii pe care i-o trimisese lui Winston Churchill, scrisoarea lui Churchill către Hamilton. În original, scrisă la mașină pe hârtia cu antetul prim-ministrului, semnată de Churchill și băgată în plicul de la Secretariatul Guvernului în care o primise Hamilton. Toate acestea se aflau acum într-un plic mare cu blazonul lui Hamilton, băgat în cartea pe care Pyttan Hamilton i-o dăduse lui Evert Bäckström în speranța că acesta ar putea găsi în ea ceva ce l-ar fi interesat să citească. Probabil fuseseră puse acolo de către tatăl ei, contele. Un om preocupat mai mult de trasul cu arma decât de arhive.

— E absolut minunat! spuse GeGurra, ridicând cartea pe care Pyttan i-o dăduse lui Bäckström. E interesant cât de ușor e să găsești ce cauți atunci când știi unde trebuie să cauți.

— Știu, spuse Bäckström.

Era ofițer de poliție de o viață întreagă.

— Presupun că încă n-ai avut timp să citești cartea, dragul meu prieten?

— Nu, spuse Bäckström. Am avut alte lucruri de făcut.

— Atunci o să-ți povestesc eu, spuse GeGurra. Chiar e absolut minunat.

Ce pot să fac? se gândi Bäckström iar, făcând semn șefului de sală că paharul lui trebuia reumplut.

•

Autorul cărții era un bine-cunoscut istoric englez, Robert Amos, ulterior Lord Amos, care în ultima perioadă a vieții fusese profesor de istorie la Colegiul Balliol din Oxford. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Amos făcuse parte din personalul lui Churchill, iar spre sfârșitul războiului funcționase de mai multe ori ca secretar personal al lui. La douăzeci de ani după ce războiul luase sfârșit, Amos publicase o carte despre fostul lui șef, intitulată *Winston Churchill. Gânditor politic, retor și strateg* (Oxford University Press, 1964), în care se concentra asupra talentului adesea ignorat al lui Churchill pentru gândire strategică în situații politice. Deși a fost considerat – pe bună dreptate – unul dintre cei mai buni retori din istoria lumii, Churchill era și un politician atent și precis, chiar și când venea vorba de ce cadouri trebuie să accepți de la cei din jurul tău.

Exemplul pe care Amos îl dă în cartea lui este cel al unei cutii muzicale primite de prim-ministru de la un conte și ofițer naval suedez. Un om care, cu riscul vieții, făcuse mari servicii Angliei și englezilor, în timpul a ceea ce era foarte posibil să fi fost cea mai dificilă perioadă din îndelungata istorie a Imperiului. Era de asemenea și rudă îndepărtată și prieten personal al lui Churchill, astfel că era dincolo de orice

suspiciune că ar fi avut vreo agendă ascunsă. Și totuși, era un cadou imposibil de acceptat. Din cauza originii și istoriei lui, din cauza mesajului pe care îl transmitea între cel care îl oferea și cel care îl primea, în momentul în care era acceptat. Din cauza situației politice dintre Churchill Și Stalin de la acel moment. Pe scurt, era un bun exemplu al talentului lui Churchill pentru gândirea politică și strategică.

— Asta direct de la sursă, declară GeGurra. Lordul Amos a fost prezent la cina de la Blenheim. De asemenea, a redactat ciorna scrisorii lui Churchill prin care acesta refuza darul, iar el și cu Churchill au discutat o oră întreagă această chestiune, chiar dacă erau ocupați aproape zi și noapte cu pregătirea Conferinței de la Yalta.

— Deci Churchill a trimis cutia muzicală înapoi?

Cât de prost poate fi cineva? se gândi Bäckström.

— Da, exact asta a făcut, spuse GeGurra. Spre marele beneficiu al posterității și nu în ultimul rând al tău, dragul meu prieten, mintea ta bine șlefuită a reușit în sfârșit să deducă restul poveștii noastre. Acum nu mai rămâne decât să găsim cutia muzicală însăși.

Și, din cine știe ce motiv, GeGurra aruncă o privire spre servieta mare aflată lângă Bäckström, pe canapeaua pe care stătea acesta.

— Ei, acum te poți relaxa, spuse Bäckström.

Deschise servieta, scoase cutia întunecată de lemn și o puse pe masa dintre ei.

146.

Își petrecură restul serii discutând termenii financiari și ajunseră în curând la punctul la care asta avu consecințe negative atât asupra consumului lor de mâncare și băutură, cât și a relației armonioase dintre cele două părți.

Mai întâi GeGurra își puse o pereche de mănuși albe de bumbac, după care începu să îl examineze cu atenție pe Pinocchio, cu ajutorul unei lupe și al unei veioze suplimentare oferite de șeful de sală.

— Nicio zgârietură, oftă el.

— N-ai de ce să-ți faci griji, spuse Bäckström. Și funcționează.

— De unde știi? spuse GeGurra, privindu-l cu ochii măriți.

— Am încercat-o, spuse Bäckström. Sună groaznic, dar nasul a ieșit și a intrat la loc și în tot timpul ăsta șuiera.

GeGurra îl băgă pe Pinocchio înapoi în cutie. Ceru un șervet mare de in și îl înfășură cu gingășie în jurul cutiei. Lăsă pachetul pe masă.

— Fă-mi o ofertă, spuse Bäckström.

•

Ținând cont de circumstanțe, nu în ultimul rând de faptul că dragul lui prieten avusese o contribuție crucială la istoria artei, GeGurra era dispus, pentru prima oară în îndelungata lui viață de negustor de artă, să renunțe la principiul pe care n-ar fi crezut niciodată că îl va abandona, nici în cele mai extravagante visuri ale lui.

— Sunt dispus să împart cu tine tariful meu. Jumi-juma.

— Cam despre ce fel de sumă e vorba?

Las-o baltă, se gândi Bäckström.

Ținând cont de documentația pe care o aveau la dispoziție și neuitându-l pe Winston Churchill, acum aveau de-a face cu o valoare de piață în zona a un sfert de miliard de coroane – astfel încât comisionul ar fi fost în jurul a 50 de milioane de coroane. 25 de milioane fiecare.

— În cazul acesta, am eu o sugestie mai bună, spuse Bäckström.

— Te ascult.

•

Pyttan Hamilton habar n-avea nici de cutia muzicală, nici de mulțimea de bani pe care stătea. Memoria ei pe termen scurt era precum cea a unui copil mic, iar în ce privește celelalte facultăți mentale ale ei, era îndoielnic că știa măcar să spună cât e ceasul.

Cea mai simplă soluție ar fi fost ca GeGurra să îl găsească pe unul dintre mulții colecționari care probabil că erau dispuși să îl cumpere imediat pe Pinocchio, apoi să-l bage în seiful lor de bancă privat și să stea acolo să-l admire într-o splendidă izolare tot restul vieții. Dacă era necesar, puteau să-i facă acestuia și o reducere. Iar ei să se mulțumească să împartă cele 200 de milioane, din care GeGurra putea să păstreze toate cele 20 de procente ale lui, în timp ce Bäckström se descurca cu restul de 80. Ținând cont de diviziunea muncii dintre ei, părea o împărțire a prăzii absolut rezonabilă.

Cum era de așteptat, GeGurra avea o viziune destul de diferită asupra chestiunii. Problema cu o afacere de natura asta era comparabilă cu a încerca să vinzi tavanul Capelei Sixtine printr-un anunț pe eBay. Ceea ce era la fel de irelevant pentru situația curentă ca și starea mentală a lui Pyttan Hamilton.

— De ce?

— Pentru că mâine se căsătorește cu vechea mea cunoștință Mario Grimaldi. M-a sunat chiar el ieri, ca să-mi spună despre nunta lor iminentă. Din ce mi-a spus, ea e iubirea vieții lui și, pentru că Mario nu minte niciodată, putem presupune că lucrurile stau într-adevăr astfel.

— Știu că se căsătoresc, spuse Bäckström dând din umeri.

Cu puțin noroc, în câteva săptămâni micul Isak îi trimite pe amândoi pachet la casa de nebuni, se gândi el.

— Dar ce nu știi tu e că el a fost cel care m-a angajat să te rog să-i găsești cutia muzicală. A făcut asta încă de luni, 3 iunie, ziua în care tu ai deschis ancheta pentru crimă. Evident, el și Stålhammar au ratat-o când s-au dus acolo să ia totul. Dacă totul mergea bine, o găseau criminaliștii. Dar dacă ei n-o găseau, trebuia ca eu să vorbesc cu tine și să mă asigur că tu o găsești pentru noi. Principala preocupare era de a ne asigura că nu se rătăcește în timpul dispunerii de bunurile lui Eriksson.

— Înțeleg ce spui, răspunse Bäckström. În cazul acesta, presupun că pot găsi pe altcineva care să mă ajute.

•

Dacă Bäckström decidea să facă asta, desigur, ar fi fost o decizie pe care GeGurra ar fi considerat-o profund regretabilă. Motivul nu era doar că el promisese să-l sune pe Mario după întâlnirea cu Bäckström și să-i spună cum mersese. Indiferent dacă el alegea să ascundă sau nu adevărul față de acesta, era doar o chestiune de timp până când Mario și-ar fi dat seama ce se întâmplă de fapt. GeGurra ar fi putut la fel de bine să-și semneze condamnarea la moarte, la propriu. Și, dat fiind că el era extrem de mulțumit de viața lui așa cum era ea acum, n-ar fi avut nicio problemă să spună adevărul.

— Nu cred că există niciun pericol să te reclame la poliție, spuse GeGurra.

— Nu, spuse Bäckström. Dacă te înțeleg bine, vrei să-mi spui că m-ar omorî.

— Bineînțeles. Dar nu sunt sigur că asta e ce ar trebui să te îngrijoreze.

— Dar ce ar trebui să mă îngrijoreze?

— Modul în care ar face-o. Dar o să te scutesc de detalii. Mario nu e personajul caraghios în care tu și colegii tău ați decis să-l transformați. El și frații lui sunt membri ai mafiei napolitane și, dacă există cineva care-și poate ține colegii sicilieni treji noaptea, aceștia sunt cei precum Mario.

— Ce crezi că ar trebui să fac?

— Înainte de a ne despărți, eu o să-ți dau o chitanță care spune că mi-a fost livrată o cutie muzicală produsă de Carl Fabergé, în formă de Pinocchio, astfel încât – conform instrucțiunilor poliției – să pot evalua dacă este cutia muzicală identificată pe lista artefactelor artistice pe care fostul avocat Thomas Eriksson a fost angajat să le vândă în numele contesei Elizabeth Hamilton. Sunt absolut convins că tu vei reuși să îți rezolvi documentația la timp. Înainte ca noi să ne despărțim și eu să iau cutia muzicală cu mine, mă gândeam că am putea să batem palma pe acest acord. Să sperăm că în curând vei intra în posesia a 25 de milioane de coroane pentru eforturile tale. Și promit să te ajut cu detaliile practice, ca să nu trebuiască să deranjăm în privința asta nici inspecția financiară, nici pe angajatorii tăi.

IX

Ați auzit povestea adevărată a nasului lui Pinocchio?

147.

Bäckström își începu sărbătoarea de Sânziene la muncă. Se ocupă să completeze toate documentele bunurilor confiscate și alte hârtii într-o asemenea manieră încât, dacă se dovedea necesar, să se poată apăra dând vina pe munca lui foarte solicitantă, dacă ar fi făcut cineva vreun comentariu despre întârzierea cu care consemnase el ceea ce făcuse. În timp ce făcea asta, îi înjură fără întrerupere pe escrocii în compania cărora ajunsese. La sfârșit o chemă pe Nadja, singura în care putea avea încredere, ca s-o roage să verifice dacă nu cumva îi scăpase ceva. Apoi se duse acasă și făcu un efort concertat de a reveni la rutinele lui obișnuite. De a se întoarce la o viață cumsecade.

•

Prânzul merse așa cum mergea întotdeauna. După asta suferi lovitură după lovitură, se trezi înjunghiat în spate și, spre sfârșitul serii, fu victima unui eveniment care îi zgudui întreaga viziune asupra lumii.

Când ajunse în fața ușii stabilimentului de fizioterapie al lui Miss Vineri, după o plimbare suficient de lungă, într-un ritm confortabil, se trezi în fața unui bilet pe care scria că firma încetase să mai funcționeze, pentru viitorul apropiat. Nu era clar cine scrisese biletul și de ce, dar, deoarece lui Bäckström îi veneau în minte mai mulți candidați posibili cu care nu dorea deloc să se întâlnească, plecă fără niciun tapaj.

În absența oricăror variante mai bune, se duse acasă. Căută alinare într-un număr probabil exagerat de băuturi de urgență, apoi adormi în sfârșit pe canapea. Când se trezi era deja ora 8 seara, situația era disperată, sfaturile bune erau scumpe și – ca în atât de multe ocazii anterioare – avu o idee strălucită și o sună pe contabila cu care se întâlnise în weekendul anterior.

Nu ajunse nici măcar la căsuța ei vocală. Numărul nu mai era în uz și singura variantă rămasă era de a căuta consolare în rândurile fan club-ului său online.

Dacă se va ajunge la asta, pot să chem o membră aleasă aleator să vină aici cu taxiul, se gândi el în timp ce citea ultimele contribuții de pe forum.

Exista una care ieșea în evidență. Fusese postată de cineva care folosea numele de „socotitoarea” și care avea acum o experiență personală a supersalamului lui Bäckström, pe care voia s-o împărtășească – în interesul bunei informări a consumatorilor și solidarității dintre surori – cu un public mai larg. În termeni de volum, nu avea nicio opinie concludentă de

oferit. În ciuda obișnuitelor exagerări masculine, purtătorul supersalamului semăna foarte mult cu oricare alt bărbat. Ei bine, poate chiar cu un bărbat mai mic decât unul obișnuit, în ce privește regiunea lui de jos.

Problema era că existau și alte similarități. Alegerea dintre Bărbatul cu Supersalam și produsul echivalent de la băcănie nu era dificilă. Din experiență, dacă ar fi fost să aleagă iar, ea l-ar fi ales pe ultimul, pentru că așa nu ar fi trebuit să aibă de-a face și cu purtătorul articolului respectiv. Ea nu avea deloc intenția de a aborda viziunea lui asupra femeilor. Ținând cont de cum vedea el umanitatea în general, acesta, din păcate, era doar un detaliu dintr-un context mult mai larg.

•

O oră mai târziu, Bäckström stătea la barul unuia dintre hanurile plutitoare de pe Norr Mälarstrand. Comandă mai multe beri reci, votci mari și sandvișuri prăjite, astfel ca măcar să nu cadă lat de foame și sete. Din motive de siguranță, purta ochelarii de soare de supraveghere, ca să nu atragă prea mult atenția.

Când plecă de la bar, după câteva ore, fu cât pe ce să calce pe lângă pasarelă, iar când ajunse în sfârșit pe pământ, acesta se clătina în mod alarmant. Nu reuși să prindă un taxi și avansa șovăitor pe stradă când situația se înrăutăți serios. La o oarecare distanță apăru un negru imens care striga și gesticula la el. Era negru ca tăciunele, mare cât o casă și rapid ca o gazelă, în mod evident vrând să-l tâlhărească. Când Bäckström se aplecă să apeleze la ajutorul micului Siggy, căzu drept în fund.

Rămase acolo timp de câteva secunde, până când negrul tâlhar se apropie și îl ajută să se ridice, îl scutură de praf, îi întinse agrafa pentru bani pe care el reușise să o uite la bar și îl întrebă dacă să cheme o ambulanță sau un taxi obișnuit era în regulă?

Bäckström ajunse să-și petreacă mare parte din weekend în pat, încercând să descâlcească gândurile care îi pâlpâiau în capul dureros ca niște fulgere de vară, dar fără a reuși cine știe ce. Întreprinse chiar și un experiment empiric și duse portretul Sfântului Teodor în baie, își puse ochelarii de soare de supraveghere și stinse lumina, ca să-și dea seama dacă culoarea pielii grasului și albiciosului Teodor avea să se schimbe drept rezultat al faptului că erau înconjurați de beznă totală. Asta doar ca să verifice dacă bărbatul care îi sărise în ajutor în seara aceea era un suedez perfect obișnuit, iar el căzuse victimă unei iluzii optice.

Teodor strălucea ca o lumânare în întuneric.

•

Incredibil, se gândi Bäckström, scuturând din cap și întorcându-se în pat.

•

Duminică, reporterul lui îmblânzit îl sună ca să-i ceară ajutorul. Ofițerul de presă al palatului era pe picior de război. Negau orice implicare în tot ceea ce avea legătură cu crima organizată, diverse opere de artă rusești și un expert de artă care fusese angajat anterior pentru însărcinări punctuale. De asemenea, se bucurau de sprijinul concurenților până atunci calmi ai ziarului, care schimbaseră brusc abordarea, aveau vântul în pânze și umpleau publicația cu poveștile regale obișnuite.

— Deci ce facem?

— Nu mă întreba pe mine, spuse Bäckström. Eu nu sunt jurnalist. Sunt ofițer de poliție.

148.

Luni, Bäckström ajunse la muncă pentru a descoperi că împotriva lui fusese depusă o reclamație. Reclamația era în caseta lui pentru corespondență. Venea de la Unitatea de Protecția Animalelor de la Poliția Municipală și îl informa că era suspectat de cruzime cu circumstanțe agravante împotriva animalelor. Potrivit unei plângeri anonime, Bäckström „neglijase și chinuise" un papagal care în ultimele două luni se aflase în îngrijirea lui. Drept rezultat, voiau ca el să ia legătura cât mai curând posibil cu ofițerul responsabil, inspectorul-șef interimar Rosita Andersson-Trygg, pentru a stabili un moment pentru inspectarea locului faptei – apartamentul lui de pe Inedalsgatan, în Stockholm – ca și pentru a răspunde la câteva întrebări.

Trebuie să fie micul Edvin, se gândi Bäckström. După weekendul care tocmai trecuse, era perfect conștient de amploarea răului care îl înconjura. *Las-o baltă*, se gândi el, și apăsă butonul de apelare rapidă a inspectorului Carlsson, rugând-o să vină în biroul lui.

— Ce vrei să fac? întrebă ea.

— Dă-le un telefon, salută-i din partea mea și explică-le că nu am un papagal, apoi spune-le să-și bage reclamația în fund.

— Sigur, spuse Carlsson. Asta e tot? Nu vrei să rup și niște oase?

— N-ai decât, spuse Bäckström.

•

Abia avu Carlsson timp să închidă ușa în urma ei până să ciocane următorul vizitator. Era Jenny Rogersson, care arăta la fel ca întotdeauna și dorea foarte mult să discute despre ultimul lor caz. *Ce caz*? se gândi Bäckström, făcându-i semn spre scaunul vizitatorilor. *E timpul să-i găsesc micuței Jenny ceva de făcut înainte să dispară în vacanță, cu toate riscurile pe care asta le implica pentru o tânără*, se gândi el.

— Nu-i așa că am avut dreptate? spuse Jenny.

— Ce vrei să spui?

— În privința cazului, adică. Dacă pot să vorbesc deschis, am ghicit bine încă de la început. Legăturile dintre acea bătrână, Linderoth-Hamilton, și von Comer și Eriksson. Nașul era în spatele a tot. Am vorbit cu tata. M-a felicitat și, bineînțeles, a zis să-ți transmit salutări. Ce zici să ieșim să sărbătorim? Într-un mod discret, bineînțeles.

— Lasă-mă să mă gândesc, spuse Bäckström.

E oare posibil să ai mai mult de 10 puncte pe o scară de 10 puncte, și cum evit să-mi atrag și mai multă nefericire dacă ajung în pat cu fiica bătrânului Rogersson? se gândi el.

— Salută-l și din partea mea, spuse Bäckström. Pe o temă cu totul diferită, și te rog să nu te simți ofensată, ești absolut sigură că el e tatăl tău? Adică, nu prea semănați unul cu altul, dacă pot să spun așa.

Nu era prima oară când Jenny auzea această suspiciune. Avea doar 10 ani atunci când se întâmplase prima dată. Tatăl ei refuza să plătească întreținerea copilului și folosise același argument. Așa că mama ei, Gun, îl dăduse în judecată și îl obligase să ofere o mostră de sânge, pentru ca paternitatea lui să fie verificată printr-un test ADN.

— Și cum a ieșit? întrebă Bäckström, refuzând să renunțe la speranța într-o lume mai bună, chiar dacă știa deja răspunsul.

Fără niciun fel de îndoială. Posibilitatea să fi fost altcineva era practic zero.

— Dar înțeleg ce vrei să spui, continuă Jenny. Deci, ce zici să mâncăm ceva? Înainte ca eu să plec în vacanță în weekend.

— Ar fi frumos, spuse Bäckström, dar mă tem că va trebui să refuz. Se întâmplă prea multe lucruri pe moment.

Presupun că putem face oricând un nou test ADN. Tehnologia progresează mereu, se gândi el.

•

În după-amiaza aceea primi un telefon de la al doilea cel mai mare ziar de seară, care îi cerea un interviu. Din ce auziseră ei, Bäckström dăduse de capăt falselor acuzații care îi fuseseră aduse regelui.

— În cazul acesta, ați venit la omul potrivit, spuse Bäckström.

E timpul să schimbăm taberele, se gândi el.

•

În seara aceea, GeGurra îl sună pe Bäckström acasă, părând aproape drogat, și șopti ceva incomprehensibil despre faptul că „cercul se închidea”. Întâmplarea făcea că e în Sankt Petersburg, unde tocmai încheiase cea mai rapidă tranzacție din istoria artei. Prefera să păstreze detaliile pentru când erau singuri.

— Ce vrei să spui prin asta? întrebă Bäckström.

Cercul se închide. Ce cerc?

— De la ultimul țar, Nicolae al II-lea, până la ultimul tătic al tuturor rușilor, spuse GeGurra. Dacă înțelegi ce vreau să spun?

— Evident, spuse Bäckström, care habar n-avea.

— Ce zici să luăm prânzul mâine? Mâncăm ceva, ne sărbătorim victoria, rezolvăm detaliile.

— Sună bine, spuse Bäckström.

Asta dacă nu sunt tâlhărit până atunci, se gândi el în timp ce închidea.

149.

Marți, Bäckström era principala știre din al doilea cel mai mare ziar de seară din Suedia. Într-un interviu exclusiv de patru pagini, „cel mai faimos detectiv de omucideri din țară” oferea o relatare detaliată a circumstanțelor din jurul fraudei de artă înfăptuite de „un avocat celebru, acum decedat”. Nu exista niciun indiciu al vreunei legături cu regele sau oricare dintre rudele lui. Operele de artă respective fuseseră moștenite de o pensionară suedeză în vârstă și, deoarece aceasta dorea să rămână anonimă, evident că Bäckström nu avea voie să-i dezvăluie identitatea.

Spre sfârșitul interviului, Bäckström abordă principiile fundamentale în virtutea cărora funcționa și supraviețuia presa liberă dintr-o țară democratică precum Suedia.

Pentru el libertatea presei era sacră, iar anonimatul surselor, cea mai importantă fundație a ei. Dar, firește, deplângea faptul că unele articole prost argumentate puteau face rău unor persoane și, ca vechi susținător al monarhiei suedeze, se întristase să vadă că asta îl afectează acum până și pe Regele Suediei, Carl al XVI-lea Gustaf.

•

În timp ce cititorii din țară ai ziarului se bucurau de roadele înțelepciunii lui Bäckström, el lua prânzul cu GeGurra, iar acesta îi povestea despre tranzacția pe care o încheiase în Sankt Petersburg în ziua anterioară cu reprezentantul unui cumpărător rus foarte proeminent care dorea să rămână anonim.

Pentru a începe cu latura financiară a lucrurilor, după negocieri dure căzuseră de acord asupra unui preț de 250 de milioane de coroane suedeze. Imediat ce avea să termine formalitățile, bineînțeles că avea să se asigure că Bäckström primește cele 25 de milioane pe care cei doi bătuseră palma. Ca să nu întâmpine vreo dificultate între timp, aranjase un mic avans de un milion bani lichizi, dacă Bäckström se întreba cumva de ce plicul cafeniu de pe masa din fața lui părea mult mai gros ca de obicei.

— Cercul e închis, declară GeGurra, făcându-i cu ochiul și ridicând paharul.

•

De fapt, noul cumpărător, ultimul tătic al tuturor rușilor, nu intenționa să-l ascundă pe micul Pinocchio într-un seif de bancă privat. El și cu Pinocchio aveau să apară la toamnă în fața tuturor iubitorilor de artă din lume la o expoziție specială

de la Ermitaj, în Sankt Petersburg. Bäckström putea conta că va fi chemat și el, ca invitat de onoare.

— E ceva ce te nedumerește? întrebă GeGurra, dat fiind că Bäckström fusese tăcut aproape tot timpul.

— Nu, spuse Bäckström, scuturând din capul lui rotund. Ar trebui să fie?

150.

În timp ce Bäckström lua prânzul cu vechea lui cunoștință GeGurra, Lisa Mattei citea numărul din ziua aceea al celui de-al doilea cel mai mare ziar al țării, dându-și seama că dintr-odată își pierde controlul. *Omul acela sfidează orice descriere*, se gândi ea. Se ridică smucit, înșfăcă ziarul și intră energic în biroul șefului ei.

— Te rog, ia loc, Lisa, spuse directorul general cu un zâmbet prietenos. Dacă te întrebi cumva dacă am citit ziarul de astăzi, răspunsul e da.

— Ce facem?

— Nimic, spuse directorul general scuturând din cap. Să nu-l subestimăm pe inspectorul-șef Bäckström. Dacă m-ai întreba care e părerea mea personală, s-ar putea chiar să recunosc că omul are o anumită valoare de divertisment. Cum ar fi fotografia aia din ziarul de azi, în care stă pe podul spre Lovön, cu Drottningholm în fundal, și ridică mâna în semn de oprire spre aparatul de fotografiat. Ca un polițist de circulație de modă veche, hotărât să nu lase pe nimeni să treacă podul.

— Da, am văzut-o, spuse Lisa Mattei. E greu de evitat, ca să mă exprim eufemistic.

— Sau poate ca un Sven Dufva[13] de dată mai recentă, care vine să salveze Coroana, declară directorul general, chicotind mulțumit de referința lui literară. Însă există un lucru pe care tu ar trebui să-l cunoști. Pentru moment, doar pentru tine personal.

— Ascult, spuse Lisa Mattei.

•••

Cu câteva ore în urmă, contactul lor din Moscova luase legătura cu ei ca să-i informeze despre zvonurile că președintele rus, Vladimir Putin, avea de gând să-i acorde Medalia Pușkin inspectorului-șef Bäckström.

— Medalia Pușkin?

— Medalia Pușkin e cea mai înaltă onoare pe care Rusia poate s-o ofere unui străin.

— Lui Bäckström? Pentru ce?

— Medalia Pușkin e atribuită celor care aduc o contribuție unică în domeniul artei, culturii și științelor umaniste. Sunt luate în considerare doar contribuții care au o importanță clară pentru Rusia și poporul ei. Până acum a fost acordată de foarte puține ori și e prima oară când ea e dată unui cetățean străin. Și prima dată când o acordă personal președintele. De la Vladimir

Putin pentru Evert Bäckström. Poate ar trebui să reflectăm la motivul acestui fapt.

— De la Vladimir Putin pentru Evert Bäckström?

— Da.

Sau viceversa, se gândi Lisa Mattei, dar se mulțumi să dea din cap.

151.

Miercuri dimineața, atunci când deschise ușa apartamentului ca să meargă la muncă, Bäckström descoperi pe clanță o pungă de plastic. O pungă albă de plastic, fără nimic scris pe ea, iar înăuntrul ei era o cutie de pantofi albă, de asemenea fără nimic scris. Dacă ar fi conținut o bombă detonată de obișnuitul senzor de mișcare, Bäckström ar fi fost deja mort.

În schimb, Bäckström se lăsă dominat de curiozitate și cântări atent punga în mână, după care o duse în apartament, o puse pe măsuța din hol și ridică capacul. În cutie zăcea micul Isak. Zăcea liniștit pe spate, cu limba scoasă într-o parte a ciocului lui coroiat, un lanț de sârmă strâns bine în jurul gâtului și un bilet cu un scris îngrijit pe piept.

— *Parlava troppo*, citi Bäckström.

Bäckström băgă punga, cutia și pe Isak în servieta în care de-a lungul anilor ascunsese diverse articole sensibile. O rugă pe Nadja să vină în camera lui, îi arătă conținutul cutiei și o întrebă dacă îl putea ajuta să interpreteze mesajul de pe bilet.

Bineînțeles că putea. *Parlava troppo* era o expresie obișnuită în cadrul mafiei napolitane.

— Italiană, spuse Nadja. Tradus, practic înseamnă că a vorbit prea mult.

Bäckström primise un mesaj de la cineva care, după toate probabilitățile, știa ce pune el la cale. Dacă voia să dea o interpretare pozitivă evenimentului, cel puțin nu era el însuși cel care zăcea acolo, așa că era mai degrabă un îndemn prietenesc de a-și ține gura de-acum încolo.

— Vrei să depui o reclamație? îl întrebă Nadja.

— Nu, spuse Bäckström scuturând din cap. Vreau să mă debarasez de cadavru.

— Ai venit la omul potrivit.

— Ce vrei să spui?

— Eu sunt rusoaică, spuse Nadja zâmbind. Mă gândeam să fac asta în stil rusesc. Peste cinci minute n-o să mai existe niciun papagal, nicio cutie și nicio pungă de plastic, iar conversația asta dintre noi n-a avut loc niciodată.

— Mulțumesc, spuse Bäckström.

— Cu o condiție, spuse Nadja.

— Ascult.

— *Non parlerai troppo*.

— Promit!

152.

Bäckström își petrecu restul zilei în spatele ușii baricadate cu grijă a apartamentului.

Luă prânzul și cina în compania micului Siggy, în timp ce încerca să înțeleagă noua situație financiară în care îl aduseseră circumstanțele. Pentru siguranță, folosi hârtie și creion pentru a face o listă cu toate problemele practice care ocupau viața de zi cu zi a unui multimilionar. Noua companie cu care GeGurra promisese să îl ajute, sugestia lui Slobodan de a intra discret în acționariatul unei firme de pariuri foarte profitabile, poate chiar niște dinți noi pentru Nadja.

Bäckström stătu așa cu o listă care se lungea tot mai mult, întrerupându-se din lucru doar atunci când îl sună inspectorul Carlsson.

— Ești acasă? îl întrebă ea. Trebuie să discutăm despre ceva.

— Nu, sunt pe drum spre restaurantul meu, unde vreau să iau cina, minți Bäckström.

Încă se mai trezea în mijlocul nopții scăldat în transpirații reci, după coșmarurile cu ultima vizită a Annikăi acasă la el.

— Atunci ne vedem acolo, spuse ea.

Deoarece pusese capăt convorbirii imediat, era prea târziu pentru alte pretexte.

•

Bäckström aproape că trebui să-și îndese mâncarea pe gât, iar când inspectorul Carlsson apăru după o oră, scăpă ieftin, trebuind să-i ofere doar o bere.

— Cum merge cu reclamația de la Unitatea de Iepuri? o întrebă el.

— S-a rezolvat, spuse ea. Plângerea a fost respinsă.

— Și cum ai rezolvat-o?

— Le-am explicat că te-ai descotorosit de nemernicul acela. Și le-am oferit câteva sfaturi alese pe sprânceană, așa că nu cred că o să se repete.

— Mulțumesc foarte mult. Să-mi spui dacă pot să fac ceva pentru tine.

— Bine, spuse Annika dând din cap. De fapt, de asta am venit aici.

— Continuă, spuse Bäckström.

Se lăsă pe spate și sorbi din paharul modest de coniac care tocmai apăruse în fața lui.

•

Annika Carlsson urma să se mute. Nu era fericită în apartamentul ei înghesuit de două camere din Bergshamra, iar în urmă cu câteva zile un prieten a cărui familie tocmai se mărise luase legătura cu ea, întrebându-se dacă nu cumva ar vrea să cumpere apartamentul lor din Filmstaden, Solna. Era de două ori mai mare ca al ei, locație bună, balcon propriu, era ca nou și putea să meargă pe jos la muncă. Avea nevoie doar de trei milioane.

— Nu înțeleg, spuse Bäckström. Ce are asta de-a face cu mine?

Trei milioane, se gândi el.

— Mă gândeam că poate vrei tu să-mi împrumuți banii, spuse Annika.

— Așa te gândeai? spuse Bäckström. O singură întrebare. Ce rată a dobânzii aveai în vedere?

— Zero la sută, spuse Annika Carlsson zâmbindu-i prietenos.

— Zero la sută, repetă Bäckström. De ce aș face așa ceva?

— Ai auzit povestea adevărată a nasului lui Pinocchio? întrebă inspectorul Carlsson.

GW
Leif GW Persson
ADEVĂRATA POVESTE
A NASULUI LUI PINOCCHIO

mastica

[1] Termenul datează din timpul războiului civil spaniol și desemnează un grup clandestin sau o facțiune de agenți subversivi care subminează din interior siguranța unei națiuni. În sens general, coloana a cincea vizează un grup de persoane care creează panică și diversiune, desfășurând acțiuni de sabotaj și de spionaj. (*N.red*.).

[2] Instrument de suflat numit și flaut dulce, datorită tonului său cald, care dă o notă rafinată partiturii. (*N.red*.).

[3] Personaj dintr-un poem finlandez dedicat războiului în urma căruia Suedia a pierdut Finlanda în favoarea Rusiei. În acest poem, Sven Dufva este un soldat curajos care, înțelegând complet greșit ordinul de retragere, rămâne să apere de unul singur un pod în fața inamicilor ruși. (*N.red*.).

Table of Contents

I

1.

II

2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.

III

20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
30.
40.

41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.

IV

73.
74.
75.
76.
77.
78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.

86.
87.
88.
89.
V
90.
91.
92.
93.
94.
95.
96.
97.
98.
99.
100.
101.
102.
103.
104.
105.
106.
107.
108.
109.
110.
111.
112.
113.
114.
115.
116.
117.
VI
118.
119.
120.
121.
122.
123.
124.
125.
126.
127.
VII
128.

129.
130.
131.
132.
133.
134.
135.
136.
137.
138.
139.
140.
VIII
141.
142.
143.
144.
145.
146.
IX
147.
148.
149.
150.
151.
152.

Table of Contents

I

1.

II

2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.
15.
16.
17.
18.
19.

III

20.
21.
22.
23.
24.
25.
26.
27.
28.
29.
30.
31.
32.
33.
34.
35.
36.
37.
38.
30.
40.

41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
IV
73.
74.
75.
76.
77.
78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.

86.
87.
88.
89.
V
90.
91.
92.
93.
94.
95.
96.
97.
98.
99.
100.
101.
102.
103.
104.
105.
106.
107.
108.
109.
110.
111.
112.
113.
114.
115.
116.
117.
VI
118.
119.
120.
121.
122.
123.
124.
125.
126.
127.
VII
128.

129.
130.
131.
132.
133.
134.
135.
136.
137.
138.
139.
140.
VIII
141.
142.
143.
144.
145.
146.
IX
147.
148.
149.
150.
151.
152.

Table of Contents

I 3

1. 4

II 8

2. 9

3. 12

4. 14

5. 18

6. 21

7. 26

8. 30

9. 33

10. 38

11. 40

12. 43

13. 47

14. 49

15. 52

16. 57

17. 60

18. 64

19. 66

III 70

20. 71

21. 75

22. 77

23. 80

24. 85

25. 88

26. 91

27. 94

28. 98
29. 100
30. 103
31. 106
32. 109
33. 110
34. 112
35. 117
36. 120
37. 123
38. 126
30. 129
40. 132
41. 134
42. 138
43. 140
44. 144
45. 148
46. 151
47. 153
48. 154
49. 156
50. 158
51. 164
52. 168
53. 173
54. 177
55. 183
56. 185
57. 188
58. 191
59. 195
60. 197
61. 201

62. 205
63. 207
64. 208
65. 211
66. 215
67. 219
68. 223
69. 225
70. 229
71. 232
72. 237
IV 239
73. 240
74. 243
75. 250
76. 253
77. 256
78. 260
79. 264
80. 268
81. 273
82. 274
83. 278
84. 282
85. 290
86. 293
87. 296
88. 299
89. 302
V 303
90. 304
91. 306
92. 310
93. 312

94. 314
95. 316
96. 320
97. 322
98. 325
99. 327
100. 329
101. 331
102. 334
103. 339
104. 341
105. 347
106. 349
107. 351
108. 356
109. 359
110. 361
111. 365
112. 369
113. 373
114. 376
115. 380
116. 382
117. 386
VI 388
118. 389
119. 391
120. 395
121. 398
122. 400
123. 402
124. 404
125. 407
126. 410

127. 413
VII 415
128. 416
129. 418
130. 420
131. 422
132. 426
133. 428
134. 432
135. 437
136. 439
137. 444
138. 446
139. 449
140. 452
VIII 453
141. 454
142. 459
143. 462
144. 466
145. 469
146. 473
IX 476
147. 477
148. 480
149. 483
150. 485
151. 487
152. 488